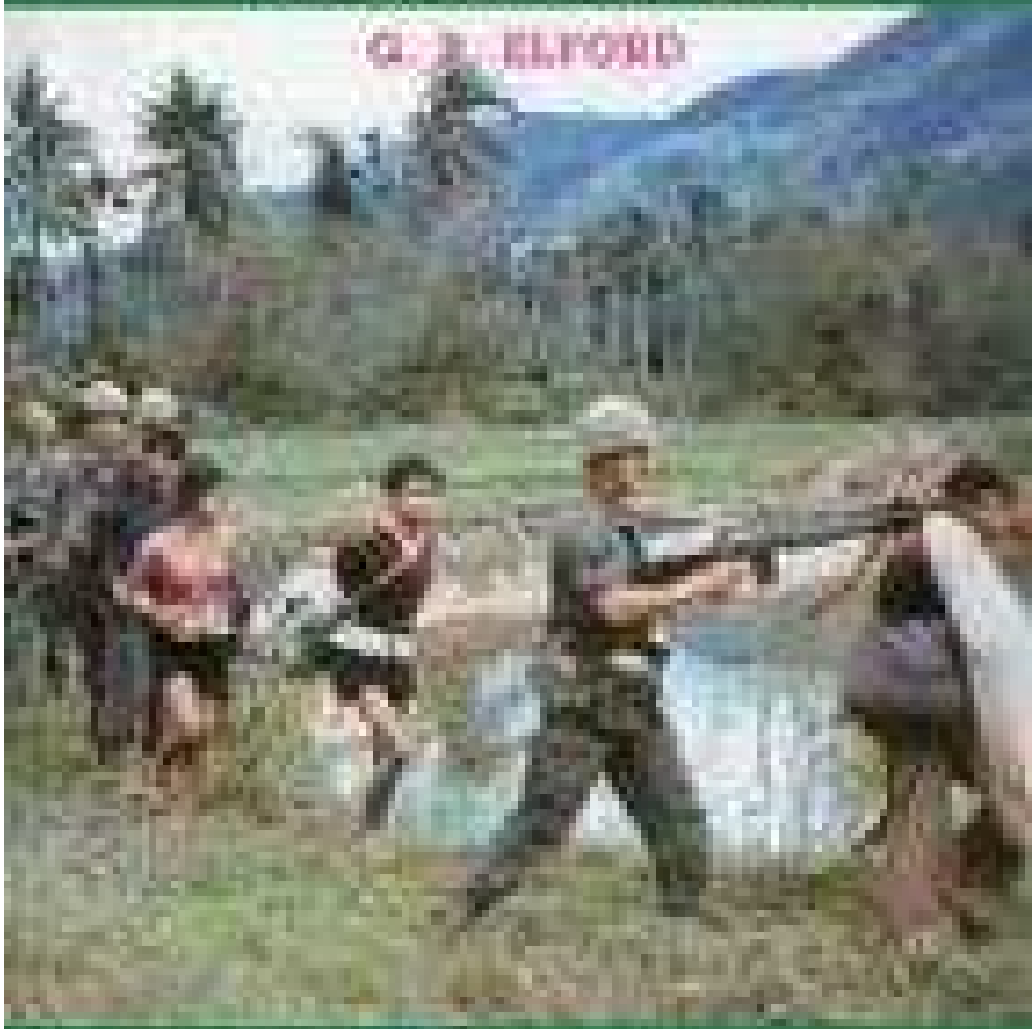
ÚDERNÁ GARDA 3

VÁLKA BEZ PRAVIDEL

G. J. ELFORD

Georgie Robert Elford

VÁLKA

BEZ PRAVIDEL

DÁBELSKÁ GARDA III

I. CÍL: SEVERNÍ VIETNAM

Třicet kilometrů může na mapě představovat čárka dlouhá jeden a čtvrt centimetru. Pro muže z *Task ForceG* taková čárka znamenala padesát tisíc namáhavých kroků, neboli celodenní pochod jednotvárným terénem.

Vzdálenost mezi naším táborem a dva půl tisíce metrů vysokým vrcholem Pu Xai na hranici mezi Severním Vietnamem a Laosem byla zhruba devět set kilometrů dva a půl milionu kroků, neboli přinejmenším dvouměsíční pochod. Byla to určitě naše nejdelší výprava nepřátelským územím.

Nepřítel nás nazval Komando smrti, což pro nás byla zasloužená pocta. Naše heslo bylo: Bomba za bombu, kulka za kulku a smrt za smrt.

Rádi jsme se považovali za moderní obdobu římské legie, protože jsme většinou pochodovali jako Caesarovi vojáci před tisícem let. Z historických knih jsme se dozvěděli, že se římské legie běžně přesouvaly z Milána do Belgie, víceméně na stejnou vzdálenost, za tři až čtyři týdny. Caesarovi muži však šli zpacifikovanými provinciemi a po dobře udržovaných cestách. Naše stezky protínaly nepřátelská území plná ozbrojených nepřátel, s hojností panenské džungle a obtížně dostupných vrcholů, ostnatých křovin a všudypřítomných popínavých rostlin, potůčků, struh a bažin. Někdy jsme museli i celodenní postup o osm kilometrů považovat za úspěch.

Možnost navrátit se občas na naše staré známé stezky nám nepřinášela žádnou výhodu, jedině že jsme věděli, co máme před sebou. Opuštěné stezky v džungli nikdy dlouho nevydrží.

Nutnost pohybovat se v absolutním utajení vždy proměnila naše výpravy v dlouhotrvající, vleklé záležitosti. Zkušenost nás naučila, že nejen úspěch, ale sama naše existence závisí na tom, jestli zůstaneme utajení. Po odchodu našeho dřívějšího francouzského velitele, generála Simona Houssonga, jsme nikomu nedůvěřovali, a ze všeho nejméně našemu formálnímu jihovietnamskému veliteli, jehož „rozkazy“ jsem oficiálně přijímal, ale nikdy nevykonával. Pokaždé jsem je házel do koše, hned jak jsem je dostal.

Naši saigonští „nadřízení“ nám předepisovali cesty, kterým jsme se opatrně vyhýbali, a vybírali cíle, které jsme vždycky obcházeli. Jihovietnamský generální štáb jsme považovali za jen o trochu méně nebezpečný než jeho severovietnamský protějšek. Po odchodu Francouzů z Indočíny se naprosto záhadně najednou vynořila spousta vysokých důstojníků; majoři, podplukovníci, plukovníci a generálové, které jsme navzdory našemu dlouhému pobytu v zemi neznali. Jedinou výjimkou byl plukovník, který sloužil, když jsem ho naposledy v roce 1954 viděl, jako inspektor místní dopravní policie. Ostatní, najednou v nejvyšších funkcích, mohli přijít z Marsu, pokud nám bylo známo, protože ani rafinovaná tykadla Karla Stahnkeho,

vycvičená gestapem, nedokázala najít jediné svědectví jejich dřívějšího služebního postupu. Nevěděli jsme, kdo jsou, zato jsme však věděli, že náš nepřítel nikdy nespí. Hanoj měla oči a uši všude na jihu a podle mne jihovietnamská armáda nebyla výjimkou.

Během našich výprav jsme používali vysílačky téměř výhradně, jen když jsme oznamovali do Saigonu naši pozici a cíle. Označovali jsme přitom místa mnoho kilometrů vzdálená od naší skutečné pozice a cíle, kterým jsme se chtěli zdaleka vyhnout. Úspěšné operace (které Saigon neustále nazýval „drtivým vítězstvím“, i když třeba šlo jen o likvidaci skupiny severovietnamských kuliů budujících cestu džunglí) jsme hlásili se zpožděním nejméně pěti dnů, když už naše komando bylo na míle daleko od místa akce, pěkně „ztracené“ v horách.

Účinný kontakt jsme udržovali jen se Stahnkeho „soukromým gestapem“ a s piloty našich motorových kluzáků vyrobených v USA *Tichých jestřábů.*

Když jsme používali vysílačky, mluvili jsme v kódech a německy, ale takové spojení jsme navazovali jen velmi zřídka a málokdy trvalo déle než pět minut.

Ať jsme byli doma, nebo v divočině, pořádali jsme pravidelné týdenní porady velení, na kterých jsme probírali nadcházející operace proti Severovietnamcum a jejich spojencům z Vietkongu, kteří začínali být stále aktivnější v řadě operačních zón v Jižním Vietnamu, včetně významných měst. Tahle nekonečná válka pokračovala ve vesnicích, v horách i v údolích, avšak i když naše Komando smrti vládlo impozantní útočnou silou, nebylo určeno k tomu, aby dobyté území udrželo. Tyto územní zisky byly, jako politické záležitosti, předávány saigonské administrativě. Stále ještě nezkušené jihovietnamské jednotky však naprosto nebyly schopné čelit v boji zocelenýmpartyzánům Vietkongu, natož pravidelné severovietnamské armádě. Pár dní po našem odchodu se rudí obvykle vrátili, zahnali vystrašenou posádku a znovu svá vojenská zařízení vybudovali. Pak se obvykle *Task ForceG* vracela a nepřátelskou základnu zničila a tahle stupidní hra na kočku a myš se k naší poněkud otupující radosti neustále opakovala; byl to druh vyhlazovací, opotřebovávací války, v níž se jazýček vah pomalu nakláněl na stranu nepřítele. Hanoj mohla tisícovou ztrátu nahradit během deseti dnů. Pro nás by ztráta dvaceti mužů znamenala pohromu. Naše Komando smrti se skládalo z německých válečných veteránů s mnohaletou zkušeností ve Vietnamu a žádný nováček je nemohl snadno nahradit. Ještě dnes jsem pevně přesvědčen, že bojovníci proti partyzánům, u kterých se předpokládá, že budou operovat v džunglích a bažinách, nemohou být vycvičeni jinak než v poli, bojem, při němž se nováček buď naučí přežít, nebo při jednom z prvních střetnutí s nepřítelem padne.

Během naší poslední velitelské porady jsem vyslechl řadu lákavých návrhů, jak bychom v nadcházejících týdnech mohli Hanoji zatápět. Všechny musely mého živého až lehkomyslného zástupce Ericha Schulzeho nudit, protože

málem usnul. Když jsem ho svým přímým oslovením prudce přivedl k plnému vědomí, potlačil zívnutí a zabručel: „A co kdybychom pro změnu provedli něco vzrušujícího? Co takhle rozpoutat peklo přímo v Severním Vietnamu?“

Erichův návrh nikoho nepřekvapil. Už několik týdnů jsme ho čekali, protože Erich se v pravidelných intervalech o takovém absurdním plánu v náznacích zmiňoval. Takže jsem mu prostě řekl, že to je stará, obehraná písnička, záležitost, která převyšuje naše možnosti a je zcela neproveditelná.

„Co kdybys toho nechal a přišel s něčím realistickým?“ navrhl jsem mírným tónem.

Rozzářily se mu oči. „Ale tentokrát je v tom velký rozdíl, Hansi,“ trval na svém. V jeho slovech byla jistá naléhavost, skrytá vášeň. „Máme proveditelný plán!“

„Kdo to je, *my?“* zeptal jsem se s důrazem na poslední slovo.

„Krebitz a Riedl a já,“ zahřímal. Pak dodal, jaksi nádavkem: „Taky můžeš připočíst Stolze, Steinnera a Altreitera.“

„Pěkné spiknutí...“

„Proti Otci Ho.“

Vrhl jsem tázavý pohled na Krebitze. Ten přikývl. Stolz se jen zašklebil a rozhodil ruce. Na Riedlově tváři jsem zaznamenal podobný výraz souhlasu. Sklonil jsem se před tou většinou a znovu jsem se obrátil k Schulzemu.

„*Allso, schiess los,* pobídl jsem ho. „Kde chceš udeřit?“

Erich se narovnal. „Po celém severu. Žádné přesně stanovené cíle,“ odpověděl s odzbrojující prostotou. „Měli bychom prostě rozpoutat peklo přímo v ráji Otce Ho. Konec konců, cesty a stezky tam známe.“

V tichém protestu jsem zakroutil hlavou. „Doufal jsem, že mi poskytneš víc než tenhle nekonkrétní návrh, Erichu. Aby *TaskForceG* mohla podnikat nájezdy na Severní Vietnam s nějakou účin ností, musela by mít základnu v severním Laosu, blízko hranic, velmi dobře vybavenou a velmi dobře skrytou.“

„Rudolf ví, kde bychom se měli usadit.“

Otočil jsem se ke Krebitzovi. „Ano?“

Přikývl a vstal. „Existuje jedno vhodné místo, Hansi.“ Obešel stůl a zamířil k nástěnné mapě. Sebral ukazovátko a to místo označil.

„Zrovna tady. Pod Pu Xai. Plošina v nadmořské výšce tisíc pět set metrů.“ Slova z něj padala jedno po druhém jako oblázky. „Hustě zarostlá. Obtížně přístupná, ale dá se snadno ubránit. Dokonce by tam mohla být krátká přistávací dráha pro kluzáky.“

„Uvažujete také o leteckých úderech?“

„A proč ne?“ poprvé se do diskuse vmísil Escher. „Naši *Tiší jestřábi* plachtí jako duchové a mohou udeřit bez varování. Rudí nemají radary, které by mohly ty neobvyklé stroje ze dřeva a plachtoviny objevit.“

V tu chvíli už moji druzi roznítili můj zájem, a tak jsem se připojil ke Krebitzovi u mapy, právě v momentě, kdy do místnosti vstoupili Jeff Robertson (který si za své oblékání a vznešený vzhled vysloužil přezdívku Hrabě z CIA) a seržant Joe Starr.

„Nějaký problém?“ zeptal se Robertson, když nás uviděl zkoumat mapu Severního Vietnamu.

„Chystáme se rozpoutat peklo na severu,“ odpověděl rezolutně Schulze. „Posaďte se.“

Američané se posadili. Krebitz se znovu otočil k mapě.

„Pu Xai je jen dvě stě padesát kilometrů vzdálené od tuctu významných cílů na pobřeží,“ vysvětloval se znalostí věci. „Armádní a logistické základny, sklady, přístavní zařízení, dočasné sklady paliva, různá průmyslová zařízení... Je tam také mnoho významných cílů položených mnohem blíž určitě v dosahu našich kluzáků a mnoho cílů je možné napadnout po zemi.“

„Tu oblast dobře známe,“ připomněl mi vemlouvavým tónem Altreiter. „To je velká výhoda.“

„Ty jsi taky pro?“

„*Sicher*, Hansi,“ odpověděl bez zaváhání. „Myslím, že bychom měli přenést kus téhle špinavé války zpátky Otci Ho až na zápraží.“

„Jasně,“ souhlasil Schulze. „Je tak zaujatý podněcováním nepokojů na jihu, že zanedbává svou vlastní hranici na severu.“

„A ta je prakticky nechráněná,“ dodal Steiner.

„Pravda,“ souhlasil Krebitz.

Pozoroval jsem své odvážné a iniciativní společníky s obdivem. Byli plní vitality a bojového ducha a připravení zdolat i nemožné, já jsem však také věděl, že v podstatě trpěli pocitem marnosti z pomalého, avšak neúprosného postupu komunistů na jih. Šlo o taktiku tři kroky kupředu a dva zpátky, které jsme nemohli kvůli nedostatku zdrojů čelit.

„Vzpomeňte si, prosím, že Hanoj má základny po obou stranách laoské hranice,“ připomněl jsem jim klidným tónem. „Také tam jsou tlupy Pathet Laa.“

Krebitz svraštil horní ret a máchl rukou v pohrdavém gestu.

„Tlupy obyčejných banditů,“ poznamenal opovržlivě. „Chabě ozbrojené a špatně vycvičené.“

„To se v budoucnosti může změnit.“

„Ve velmi vzdálené budoucnosti,“ řekl pohrdavě Erich.

Otočil jsem se k našim Američanům, kteří poslouchali s patrným zájmem. „Co si o tom nápadu myslíš, Jeffe?“

Hrabě z CIA rozhodil rukama. „Pár výletů do ráje Otce Ho by mohlo být velice poučných, Hansi,“ odpověděl s úšklebkem. „*Společnost* východoasijské záležitosti velice zajímají.“

Otočil jsem se ke Starrovi.

„Mne by ses ani nemusel ptát, šéfe jen mi dej vědět pár hodin předem.“

Zasmál jsem se. „Proč?“

„Na nezbytnou přípravu nohou. K Pu Xai to bude dlouhý pochod.“

„Jen šest set mil, Joe,“ ozval se chraptivě Schulze. „To já jsem v Rusku absolvoval delší pochody.“

„Prdlajs jsi absolvoval,“ odsekl Starr. „Pokaždé ses vezl ve svém tanku.“

„Jistě pokud měl palivo," vtipně mu odpověděl Krebitz.

Suoi a Noi rezolutně odmítly zůstat tak dlouho doma a Erika Pfirstenhammerová mi vlídně připomněla, že je lékařka a že by náš doktor, Kurt Zeisl, mohl její pomoc v nadcházejících měsících potřebovat.

Objal jsem ji a docela důrazně jsem se zeptal: „Je to jediný důvod, proč chceš jít s námi?"

„Ty dobře víš, že není," zašeptala mi do ucha.

„Bude to dlouhý výlet, Eriko."

„Nezdá se mi, že by si s tím Suoi a Noi dělaly hlavu..."

„Jsou na dlouhé pochody zvyklé. Kdysi, už je to dávno, byla Noi u partyzánů a pochodovala s Viet Minhem."

Erika přikývla. „Ona se mi s tím svěřila. Byla zdravotní sestra a milovala mého bratra."

„Karl se s ní chtěl oženit."

„Jsem ráda, že je teď Helmutovou ženou," řekla upřímně, pak zvedla oči a usmála se. „Stejně nejsem o nic slabší než Suoi nebo Noi. Doma jsem pravidelně běhala a často jsem hrála tenis."

„Takže jsi pevně rozhodnutá jít s námi?"

„Jsem."

„Budeš muset dodržovat určitá pravidla, Eriko, a poslouchat rozkazy jako všichni ostatní."

Usmála se a řízně mi zasalutovala.

„Ano, pane."

Zabralo nám dvacet dní, než jsme dorazili na hřeben nad údolím řeky Srépok s mostem a strážním domkem, místem našeho předchozího vítězství. Tady jsme se před sedmi měsíci seznámili se seržantem Tuc Daunem, jehož spolupráce nám umožnila zničit dva důležité severovietnamské konvoje. Než *Task ForceG* dorazila k příkrým útesům nad řekou, sledovala pět dní naši starou stezku džunglí podél kambodžské hranice. Nebyla to lehká cesta. Stezka, kterou jsme prosekali před pěti měsíci, byla sice ještě viditelná, avšak již byla zarostlá propletenými popínavými rostlinami a orobincem. Přesto jsme dali přednost pohybu po známé trase. Uvnitř hustého porostu byla viditelnost tak na pár metrů. Naráželi jsme na slony a také jsme vyplašili tucet bungarů, žlutočerně pruhovaných jedovatých hadů, během dne plachých, avšak agresivních v noci. Krebitz, skvělý průkopník, nás vedl přímo k našemu starému táboru, kde bylo mezi začernělými valouny ještě možné rozeznat popel z našich ohňů. V jistém smyslu to bylo jako přijít po dlouhé nepřítomnosti domů.

Po krátkém odpočinku a svačině odešli Krebitz s Altreiterem na průzkum údolí Ho Či Minovou stezkou. Namířili si to přímo k známé pyramidovité hromadě balvanů asi tři sta metrů za kambodžskou strážnicí, kde kdysi *Gruppe Drei* sestoupila k řece Srépok.

Naši průzkumníci se vrátili za tři hodiny s párem banditů Rudých Khmerů zjevně již zpracovaných, o čemž svědčily jejich napuchlé oči a rty.

„Daun už tady není," hlásil mrzutě Krebitz. „Zatkli ho a odsoudili na deset let nucených prací... Ale vím, kde ho drží."

„Jak to?"

Máchl rukou směrem k zajatcům. „Byli rozumní."

„Tak kde tedy je?" zeptal se Riedl. „Někde na dosah?"

Krebitz přikývl. „Ve vězení v Lomphat."

„Měli bychom mu pomoci," řekl podmračený Schulze. „Sedět deset let za to, že nám pomohl vypálit Hanoji rybník, to je sakra dlouhá doba. Soudce, který ho odsoudil, musí být pěkný hajzl a ne kambodžský vlastenec."

„Doufám, že Daun zná jeho jméno a adresu," zaškaredil se Steiner. „Neměl bych nic proti tomu, kdybychom ho poctili zdvořilostní návštěvou." Pak se zeptal Krebitze. „Poslyš, Rudy, už jsi někdy věšel soudce?"

Krebitz pokrčil rameny a prohlásil: „Všechno musí být jednou poprvé."

Obrátil jsem se na něj s dotazem: „Víš něco o vnitřním uspořádání té věznice?"

Konspirativně na mne zamrkal. „Jasně." Pak rozložil pomačkaný kousek papíru. „Půdorys."

„Jak jsi k němu přišel?"

„Říkal jsem ti, že naši zajatci byli velmi rozumní... Jeden z nich tam deset měsíců seděl za krádež."

„A teď je z něj skvělý komunistický vlastenec," poznamenal zhnuseně Starr.

Schulze se zachechtal. ‚*Byl* to skvělý komunistický vlastenec...Až do teď. Asi by to bylo obtížné provolávat slávu Marxovi a Leninovi s bajonetem v krku." Máchl rukou směrem k zasmušilým zajatcům. „Chceš je vyslýchat, Hansi?"

„Proč? Krebitz už to udělal."

Erich ukázal prstem na Altreitera. „Ženevské konvence. Interpretace *Task ForceG*. Standardní postup... Dobře, Horste vezmi ty chlapíky na procházku... Někam stranou od našich děvčat."

Zajatci byli eskortováni na křovím pokrytý převis, zlikvidováni bajonety a těla svržena do propasti.

„Měl bys být oblíbený mezi místními supy," poznamenal seržant Starr, když zpozoroval Stolze, který se zrovna vynořil ze křoví a čistil si bodák.

„Aspoň někdo nás má v oblibě," odpověděl lhostejně náš vyčouhlý Sasík. „Během války jsem byl řidič tanku."

„Já vím," přikývl Starr. „Ale jaké to je, probodávat lidi bajonetem?"

Stolze jeho otázka ani v nejmenším nevyvedla z míry. „Proč se ptáš? Vždyť jsi byl v komandu námořní pěchoty, Joe... To jsi nikdy nepodřízl krk nějakému Japonci?"

„Ale jistě v boji... Probodnout zajatce, svázané a s ústy zacpanými roubíkem, to je něco jiného."

„Je to odporné, viď?"

„No, neřekl bych, že je to zábavné."

Stolz pokrčil rameny. „Zvykneš si, Joe... My tyhle komoušský sračky nepovažujeme za lidi.“

Řekl jsem si, že je nejvyšší čas tenhle nevhodný rozhovor přerušit.

„Erichu, myslím, že byste si s Rudolfem a Juliem měli sednout a připravit nájezd na to vězení... Jakmile Tuc Dauna osvobodíme, mohli bychom se přesunout směrem k Moc Den, aby to vypadalo, že se vracíme do Vietnamu.“

V Krebitzových chytrých očích se zablýsklo. „Možná ani nebudeme muset to vězení přepadnout,“ prohlásil ležérně. „Každý den ráno odvádějí vězně na práci k asi tři kilometry vzdálenému zavlažovacím kanálu.“

„Tím lépe,“ řekl jsem a rázně jsem obrátil pozornost na naléhavější záležitosti. „A teď, co se strážnicí a s mostem?“

„Všechno ovládá Vietkong a Rudí Khmerové.“

„Žádní příslušníci pravidelné kambodžské armády?“

Krebitz zakroutil hlavou. „Mám dojem, že těm už komunisti nedůvěřují, Hansi.“

„Kolik partyzánů?“

„Asi padesát.“

„A co vysílačky ve strážnici?“

„Antény jsou pořád vztyčeny.“

„Budeš je muset vyřadit, než spustíme palbu.“

„To by nemělo být těžké.“

Schulze nám vskočil do řeči. „Kolik mužů potřebuješ, Rudy?“

„Měla by stačit *Gruppe Drei.*“

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Připravte útok za svítání.“

„Přesně to jsem měl na mysli, Hansi.“

Později, když jsme byli sami, zeptal se mě Hrabě z CIA: „Poslyš, Hansi za všechny ty roky ve Vietnamu, kolik zajatců jste ve skutečnosti ušetřili?“

„Od roku 1946? Snad padesát...“

„Jednou z nich byla Riedlova žena...“

„Pravda ale Noi byla zdravotní sestra.“

Tázavě se na mne podíval. „A kolik jste jich, ehm, eliminovali?“

„Nemám ponětí, Jeffe spoustu. Na to by ses měl zeptat Stahnkeho. Ten se stará o naše záznamy a dokumenty.“

„Jen jsem zvědavý,“ naléhal Robertson. „Řekni mi jen přibližný počet.“

„Kdybych ti řekl, že jsme připravili generála Giapa o tucet praporů, byl by to dobrý odhad, Jeffe.“

Robertson tiše hvízdl.

„Kolik vojáků má takový prapor rudých?“

„Nemají nějaké standardní stavy. Někdy jen šest set, někdy tisíc... Rudí si velice zakládají na velmi působivých vojenských pojmenováních, jako jsou prapory, pluky, divize. Často se taková hanojska divize skládá jen z pěti tisíc opičáků.“

„Stejně je to dost velké zoo,“ vpadl nám do rozhovoru Schulze. „Obvykle přezásobené dělostřelectvem.“

„Ano... Ti malí skřeti si rádi hrají s velkými děly," dodal jsem. „A když je to nutné, dokážou je dotáhnout na dost neuvěřitelná místa."

Robertson zdvihl bradu. „Jako u Dien Bien Phu?" zeptal se.

Schulze si pobaveně, ale poněkud zahořkle odfrknul.

„Dien Bien Phu," řekl celý zakaboněný. „To je asi jediné vítězství, kterým se Giap může pyšnit. Nezvítězil proto, že by byl nějak zvlášť chytrý, ale protože ti francouzští generálové byli takoví idioti... Artilerii rudých vidíme na absurdních místech docela rádi, když totiž jsou ti opičáci nuceni ustoupit, zůstávají jejich děla tam, kde jsou, protože se nedají lehce přesunout. A my pak z nich můžeme vytřískat duši granáty z jejich vlastních houfnic."

„Bohužel jste tam tehdy nebyli," řekl Američan, aby ho popíchl.

„Houby bohužel!" vyštěkl Erich. „Náš prapor by byl úplně zničen spolu s ostatními. My jsme nikdy nebyli zaměřeni na zákopovou válku."

Naši *Kameraden* se vždycky k Suoi, Noi a Erice chovali zdvořile a nikdy by v jejich přítomnosti sprostě nezakleli, ani by za jejich zády neutrousili nějaké uštěpačné poznámky. Za tohle jsem jim byl skutečně vděčný. A pokaždé, když jsme se na noc utábořili, vztyčila *Gruppe Drei* v uctivé vzdálenosti od míst, kde vojáci na noc uléhali ke spánku, pro dívky tři stany, přičemž i mezi nimi byly vždy slušné mezery. Na obvodu úseku, kde tyto stany stály, Krebitz vždycky umístil své nejlépe vybavené strážné.

Každé ráno naše dívky našly improvizované zařízení, kde se mohly umýt, s připravenou horkou vodou. Vojáci se snažili ze všech sil, aby život našich „andílků" udělali tak pohodlným, jak to jen za daných podmínek šlo.

Kolem pěti hodin ráno sebrala *Gruppe Drei* své vybavení a po našem tradičním přání štěstí, *Hals und Beinbmch*, Krebitz a Steiner vyrazili. *Gruppe Drei* pomocí lan s uzly a kotev sestoupila do údolí a vojáci se rozmístili ve vysokých křovinách dvě stě metrů za strážnicí. Steiner shromáždil četu, překonal Srépok a postoupil do výhodné pozice pro útok proti kulometnému hnízdu na západním předmostí. Naši ostrostřelci s použitím tlumičů zlikvidovali rádiové antény. Pak dostalo kulometné hnízdo a strážnice dva zásahy z bazuky a hned nato byly vzaty ztečí. Náš úder přišel jako blesk z čistého nebe a teroristy naprosto ohromil. Zmatení a vyděšení ničemové z útvarů Vietkongu a Rudých Khmerů kladli chabý odpor. *Gruppe Drei* je během pár minut převálcovala, aniž by utrpěla nějaké ztráty.

Různorodá skupinka asi třiceti zajatců, včetně osmi žen, byla nahnána do jeskyně na druhém břehu a Steiner je postřílel jejich vlastním kulometem čínského původu. Pak Stolz vyhodil vchod do jeskyně do povětří.

Dvě stě metrů na jih byly v podobné jeskyni, teď už zarostlé listovím, pohřbeny kostry obětí našeho předchozího nájezdu.

Moje příruční vysílačka se s praskotem probudila k životu.

„Všechno máme pod kontrolou, Hansi. Můžete sestoupit," hlásil Krebitz.

„Nějaké ztráty?" O ty jsem se zajímal okamžitě po každé akci.

„Žádné ztráty," přišla uklidňující odpověď. „Šlo to jako po másle."

„Zajisti cestu v obou směrech," rozkázal jsem.

„Už se stalo, Hansi."

„*Sehrgut*, Rudy. Sejdeme se u mostu."

Když jsme měli tuhle část údolí pod kontrolou, použil zbytek *Task ForceG* lehčí cestu dolů, pomocí navijáků, které jsme po našem prvním nájezdu ponechali na místě. Plošiny byly ještě použitelné, jenom jsme museli připevnit lana. Kolem půl osmé byli muži s veškerou výzbrojí i výstrojí bezpečně shromážděni u strážnice. Krebitz rozmístil v pravidelných intervalech podél cesty pozorovatele a my jsme připravili snídani. Laskavostí místního Vietkongu *Task ForceG* ukořistila hojnost rýže, mouky, fazolí, sušeného skopového a nasolených ryb.

Znovu jsme stáli na frekventovaném úseku Ho Či Minový stezky. Cekal nás pochod na sever. Do lvího doupěte. Věděl jsem, že dokud nepřekročíme sedmnáctou rovnoběžku, kde byl starý severní segment Rudé dálnice nahrazen zkratkou, bylo velice pravděpodobné, že narazíme na nepřítele. Když jsme přešli do naší obvyklé formace *Frachtzug*, rozdělil jsem *Task ForceG* na tři *Kampfgruppen* po osmdesáti mužích, které měly následovat *Gruppe Drei* ve vzdálenosti jeden a půl kilometru, s odstupy mezi skupinami čtyři sta metrů. Naše polní čapky a barety zmizely v batozích a nasadili jsme si lehké helmice Severovietnamců, což bylo na větší vzdálenost dostatečné přestrojení pro nedovtipné nepřátelské oči, zvlášť během soumraku, nebo když bylo údolí zahaleno ranní mlhou.

Po šestihodinovém pochodu, když nepočítám polední přestávku, jsme ušli čtyřiadvacet kilometrů a došli k širokému ohybu řeky, soutoku několika říček a potoků. Řeka Srépok, najednou širší a hlubší, odtamtud tekla západním směrem a prorážela si cestu úzkou soutěskou, lemovanou po obou stranách vysokými útesy.

K naší radosti se nám najednou nad hlavami objevil *Tichý jestřáb jedna*. Piloti Escher a Mohr prozkoumali cestu před námi a hlásili, že všude je klid. Jako velice ceněný skvělý bonus nám Escher také doručil dlouho očekávanou poštu.

Většina vojáků si pravidelně dopisovala s příbuznými doma a příchod pošty pokaždé povzbudil morálku. Pro mne to však tehdy bylo jiné. Právě na březích Srépoku, v té bohem zapomenuté kambodžské divočině, jsem se dozvěděl, že můj otec zemřel.

Moji druzi mi přišli projevit soustrast; byla to ponurá společenská formalita, která se zdála být v našich řadách jaksi nevhodná. Konec konců, od vypuknutí druhé světové války byla smrt naším každodenním společníkem.

V tu chvíli se mi přesto zdálo být absurdní, že jsem přežil svého otce. Podle všech zákonů pravděpodobnosti jsem už před mnoha lety měl být zabit. Žil jsem ve vypůjčeném čase byla to dlouhodobá půjčka a ta zubatá s kosou mohla požadovat její splacení v kteroukoli chvíli.

Spolu se smutnou rodinnou zprávou jsem dostal desetistránkové hlášení od Karla Stahnkeho, našeho hlavního zpravodajského zdroje, vedoucího zásobování a všestranného strážného *ďábla*. Nějak se mi termíny strážný *anděl*

a Karl k sobě skutečně nehodily!

Stahnke mi s velkým nadšením oznamoval, že naverboval šestačtyřicet zkušených *Kameraden;* všichni byli ve svých oborech experti a veteráni z druhé světové války. Přiložil seznam jmen a stručný přehled kvalifikace. Ve Stahnkeho diskrétnost jsem měl velkou důvěru a posily specialistů jsem samozřejmě uvítal.

K naší velké radosti mě Karl také informoval, že náš jihovietnamský velící důstojník kterému jsme dali přezdívku *Obertrottel,* „extrémní idiot" byl nahrazen jistým generálmajorem Kin Sai Hongem. „... Je to přesvědčený antikomunista, který ti nebude stát v cestě. Vlastně se mi zdá, že je to ten druh muže, který by byl připravený pochodovat s *Task ForceG,* aby ji viděl v akci."

„To tak akorát potřebujeme," poznamenal Schulze. „Generál pochodující s *Task ForceG* bude se pokoušet ukazovat svoji moc a plést se nám pod nohama." Podíval se na mne a ve tváři měl výraz naprostého zoufalství. „Kčertu, Hansi... jestli se to skutečně stane, tak se můžeme rozloučit s předvojem, s Krebitzem. Budeš muset *Gruppe Drei* rozestavit kolem toho generála, aby ho chránila."

Krebitz máchl rukou. „Než se vrátíme do Saigonu a setkáme se s ním, uplynou měsíce. V té době už ho také mohou nahradit někým jiným."

„A co když se rozhodne stopnout si nějaký vrtulník a poctít nás návštěvou?"

„Jestli to ten generál bude chtít udělat," vložil se do debaty Hrabě z CIA, „tak se rovnou můžete přestat starat o jeho bezpečnost, protože bude natolik chlap, aby se dokázal o sebe postarat sám."

„Abersicher," souhlasil Riedl. „S veškerým respektem mu sundáme jeho hvězdičky a odznaky, dáme mu ruksak a samopal a řekneme mu *en avant marchez!"*

Řehot, jenž následoval, smazal zamračený výraz z Schulzeho tváře a i on se připojil ke všeobecnému veselí.

„Saigon by nám místo něj měl shodit Brigitu Bardotovou nebo Lolobrigidu," žertoval Altreiter.

Saigonští štábní důstojníci u nás měli malý respekt. Ti, co sloužili v poli, měli vysoké ztráty ve svém mužstvu. Ostatní, kteří trávili čas malováním šipčiček a koleček na operačních mapách, nevěděli o protipartyzánské válce zhola nic.

Netrvalo to dlouho a naši muži dali Kin Sai Hongovi přezdívku nejdřív King Size Kong, pak prostě King Kong. Já jsem pokračoval ve své tiché lstivé hře se Saigonem, naši polohu jsem udržoval v tajnosti, hlásil jsem naše úspěchy, ale nikdy budoucí akci.

„Chlapi, vy vidíte hanojské špicly na každém rohu," žertoval náš Hrabě z CIA. „King Kong by mohl být v pořádku."

„King Kong musí ještě své dobré úmysly prokázat, Jeffe," odpověděl jsem ve stejném duchu. „Vzpomínám si, co jsem jednou četl o nějakém slavném generálovi... snad to byl Brit... to je jedno. Když se ho jeho nadřízení vyptávali na jeho plán bitvy, řekl jim zdvořile: ‚Pánové, kdyby můj klobouk věděl, co je v mé hlavě, okamžitě bych ho hodil do ohně.' Tuhle lekci stojí za to si

zapamatovat.“

„Snad máš, za daných okolností, pravdu,“ připustil Robertson. „Ale stejně si myslím, že bys měl Kin Saiovi dát příležitost už jen proto, abys poznal, kterým směrem se pohne.“

„Chceš říct že bych mu měl něco nahlásit předem?“

„Pro jednou.“

Zakroutil jsem hlavou. „Něco takového bych nikdy neudělal, Jeffe. Operujeme hluboko v nepřátelském území a to by byl experiment, který může stát životy.“

„Byl to jen návrh,“ pokrčil Hrabě z CIA rameny. „My Američané tradičně považujeme každého za nevinného, dokud se mu neprokáže vina.“

„Já vím, Jeffe... Stejný velkorysý princip jste použili na Japonce až do napadení Pearl Harbouru, přestože jste věděli, že Tokio je agresivní, válkychtivé a nedá se mu věřit... Ne, děkuji pěkně. My dáváme přednost prevenci požáru před hašením, když už oheň zachvátil polovinu domu.“

„Ano, připouštím, že my Američané jsme příliš důvěřiví je to jedna z našich vad.“

„My tady považujeme každého cizího člověka za podezřelého, dokud neprokáže, že se mu dá důvěřovat.“

Robertson zaklonil hlavu a rozesmál se. „Já jsem taky cizí... A Starr, Cooke a generál McCory taky.“

„Běž k čertu!“ Erich přátelsky plácl Hraběte z CIA po zádech, až se málem rozplácl na zem. „Ty jsi čtyřiadvacetikarátový *Kamerad,* Jeffe... Kdyby nás někdy Giap chytil, viseli bychom určitě vedle sebe.“

Obrátil jsem se znovu k Američanům. „Jak jsi řekl, Jeffe, Američané jsou příliš důvěřiví. Ale komunisti nehrají podle žádných pravidel. Pokud jde o kapitalistické svině, jako jsme my, je možné cokoli.“

„Zapamatuji si to,“ odpověděl Robertson poněkud blahosklonně. „Ale o našich protivnících jsem si už shromáždil některé dost poučné poznámky.“

„Někdy bys mi o nich měl říct,“ žertoval Erich.

„Jasně, že ti řeknu až budeme viset bok po boku, Erichu.“

Když řehot a pochechtávání konečně ustaly, zeptal se Joe Starr: „A co když váš generál pozná, že s ním vlastně nespolupracuješ, Hansi?“

„Dokud ho budeme moci zásobovat vítězstvími, bude mu to fuk.“

„V tom případě bude lepší, když budeme pořád vyhrávat.“

„My si skutečně nemůžeme dovolit nevyhrávat, Joe. Je nás jen tři sta a jediný nesprávný úsudek by mohl znamenat drtivou porážku a konec *Task ForceG.*“

„Neměl by sis stěžovat, Joe,“ dodal zachmuřený Riedl. „Guadalcanal a Okinawa také nebyly žádný piknik.“

Komando smrti pokračovalo v pochodu.

2. Osvobození Tuc Dauna

Krebitz mě zavolal vysílačkou. Jeho hlas byl napjatý.

„Držíme se v závěsu za hanojskou jednotkou, Hansi.“

„V závěsu?“

‚Richtig... Jednotka severovietnamské pravidelné armády, nejspíš na pochodu domů.“

„Nebo do pekla! Kolik jich je?“

„Vypadá to na dvě roty, cestují nalehko. Zdá se, že mají jen pušky.“

Ja‚naturlich!“ vpadl do rozhovoru Erich. „Své automatické zbraně museli nechat na jihu, pro Vietkong.“

„Jak daleko od nás, Rudy?“ zeptal jsem se.

„Asi dva kilometry.“

„Dobrá. Až se utáboří na noc, tak je sbalíme.“

„To by už mohlo být pozdě, Hansi. Pravděpodobně se zastaví až v opevněném táboře v Lomphat a tam bychom neměli dělat kravál.“

„Máš pravdu přece chceme osvobodit Dauna.“

Následovala krátká pauza a pak Krebitz dodal: „No, stejně se někde musejí zastavit na oběd.“

Šli jsme hanojským vojákům v patách až do odpoledne, kdy se nepřátelé konečně zastavili na nízkém kopci na břehu Srépoku. Spolu se Schulzem, Riedlem a Američany jsem se připojil ke Krebitzovi a doplazili jsme se na tři sta metrů od nepřátelské jednotky byli to vojáci v zelených uniformách do džungle, nesli jen plátěné pytle se zásobami a neměli žádné těžké ani lehké automatické zbraně, dokonce ani granáty.

„Vypadají jako veteráni vystřídaní po dlouhé době, kdy vyvolávali nepokoje na jihu,“ poznamenal Riedl, aniž by odtrhl oči od polního dalekohledu. „Uvolnění, spokojení a zřejmě se cítí naprosto bezpeční snadná kořist.“

Jost Waldman, který se krčil vedle Krebitze, nás vybídl: „Pojďme na to, rozsekáme je. Padnou jako hradby Jericha.“

Jost, nejmladší z nás, měl spoustu energie a vždycky se hrnul do boje.

Krebitz pomalu kroutil hlavou, když jeho návrh tiše odmítal se slovy: „Synu, jsi s námi už víc než dva roky, a přece ses o strategii *Task ForceG* prd naučil.“

„Dobrá, dobrá,“ zvedl Waldman ruce na znamení, že se vzdává. „Já vím. Nejdřív bychom je měli obklíčit a uzavřít jim ústupové cesty.“

„Správně, synu,“ souhlasil Krebitz. „Kdybychom teď zaútočili, tak ti, co jsou dál po proudu, utečou do Lomphat a pak se odsud až do Hanoje rozezní poplašné zvony.“

„Jinak řečeno, trpělivost, synu trpělivost,“ prohodil Erich, imituje Krebitze.

Obrátili jsme pozornost k okolnímu terénu. Schulze si pozorně prohlížel skály čnící do výše po obou stranách rokle a hledal způsob, jak nepřítele obejít.

„Na téhle straně to vypadá beznadějně," uzavřel, „ale *Gruppe Drei* by to mohla zvládnout podél protějšího břehu, kde skály a křoví umožní trochu krytí."

Přesunuli jsme pohled dalekohledy na protější břeh řeky. Byly tam balvany a křoví, ale také volné plochy země s dlouhými trsy orobince.

„Bude to riskantní," řekl Riedl.

„Jedna četa by to měla zvládnout," ozval se na podporu Ericha seržant Starr. „Kdysi jsem byl v podobné situaci na Filipínách, ale podařilo se nám obejít japonské kulometné stanoviště a bunkr vzdálené jen třicet metrů."

„Na odříznutí ústupové cesty na Lomphat by jedna četa nemusela být dostatečná síla," namítl jsem. „Nezapomeňte, že tu máme co do činění se dvěma rotami."

Robertson řekl: „Budou zmatení a v tom stavu nebudou schopní odhadnout vaši sílu. Palba zepředu, palba zezadu... Budou mít pocit, že jsou naprosto v háji."

„To je pravda," uvažoval Krebitz.

„A pro změnu,"dodal Hrabě z CIA, „bych se rád téhle akce také zúčastnil."

Erich se překulil na bok, zdvihl se na jeden loket a rezolutně mu odpověděl: „Seru ti na to, co chceš, Jeffe... Ty hezky zůstaneš zrovna tady, dokud to neskončí. Každý by se měl držet svého řemesla. My našeho střílení, ty své špionáže."

„Kromě toho, Jeffe," popíchl jsem ho, „myslel jsem, že tebe Kambodža a Laos nezajímají."

„Zajímá mě každý zasraný odstín mezi růžovou a rudou," odpověděl Robertson s důrazem. „A taky potřebuju cvičit střelbu na terč."

„Požádej Krebitze, aby tě zařadil do EK čety, a budeš mít tolik cvičné střelby, kolik jen zvládneš."

„Co, k čertu, je ta EK četa?" Hrabě z CIA vypadal zmatený.

Schulze se tiše zachechtal. Naše *Einsatzkommando!* Hoši, co likvidují zajatce..."

„Jdi do hajzlu!" odpověděl mu stroze Jeff.

„Pssst!" utišil jsem jejich výměnu názorů. „Co kdybyste šli tam naproti a pobavili také ty Hoovy vojáky?"

Krebitz a Riedl vybrali dvanáct mužů, včetně Josta a Starra. Američan trval na tom, že se zúčastní přestřelky a já jsem souhlasil. Dodal jsem však: „Nezapomínej, že tvůj úkol je zablokovat cestu na Lomphat a ne se rvát. Neustále se kryj a neopovaž se mi pak hlásit s dírou v hlavě."

„*Okay, boss,*" zašklebil se. „Pokusím se koupit to do zadku."

Četa se vrátila o několik set metrů zpátky, kde mohla překonat řeku ve skrytu zátočiny a pak neustále při zemi a s využitím každé možnosti krýt se muži postupovali od balvanu k balvanu, plazili se přes krátké nekryté úseky a centimetr po centimetru podél nepřátelského tábora, přitom sotva rozvlnili trávu. My ostatní jsme mezitím pozorně sledovali nepřátelské vojáky a s každou uběhlou minutou narůstalo naše napětí; zvlášť když skupinka

Severovietnamců sestoupila k řece nabrat vodu do polních lahví a od Krebitze je dělilo jen dvacet metrů vody hluboké po kolena.

Hanojští vojáci, kteří si neuvědomovali, že je už máme na mušce, pokračovali v klábosení a protějšímu břehu nevěnovali pozornost.

Po jisté době, jež nám připadala jako věčnost, se naše četa konečně doplížila na méně odkrytý terén a všichni jsme si oddechli. O dvacet minut později se ozval Krebitz s hlášením.

„Jsme na pozici, Hansi."

„Kdepak?" zeptal jsem se napjatě.

„Asi čtyři sta metrů na sever... Řeka i cesta se tu tísní mezi útesy vzdálenými jen dvacet metrů. Máme tu dobrou přírodní překážku. Bez našeho vědomí by tudy neproklouzla ani myš."

„*Sehrgut,* Rudy... Připravujeme se k akci."

Task ForceG už zaujala pozice. Počkal jsem, dokud se hanojští vojáci neshromáždili pro vydávání proviantu, a pak jsem dal signál k útoku.

Přepad začal, ale brzo bylo zřejmé, že to nebude žádná bitva, jen masakr. Severovietnamští vojáci byli jasně neschopní odporu. Ostřílení veteráni Otce Ho dostali rozkaz odevzdat své dobré zbraně svým soudruhům u My Tho a zůstaly jim jen staré pušky určené k důkladné kontrole a opravě a jen šest nábojů do každé z nich. Severovietnamský velící důstojník, poručík z Haifongu, zaskočený a bez vyhlídky, se rozhodl vztyčit bílou vlajku. Myslel si, že jsme tlupa místních kontrarevolučních banditů, která se vydala za kořistí. Když jsem ho informoval, že jsme obávané Komando smrti, odpověděl s ledovým klidem: „Kdybych to byl věděl, rozkázal bych svým mužům, aby se bránili do posledního náboje a pak provedli výpad s bajonety a zemřeli v boji."

Byl to statečný voják, ten hanojský poručík.

Během krátkého boje padlo sto šedesát čtyři Severovietnamců. Přes sto zajatců bylo shromážděno k prohlídce, včetně sedmi důstojníků a osmnácti poddůstojníků v přední řadě. Šli jsme podél jejich zasmušilých řad a naši zamračení američtí přátelé viditelně nebyli spokojení s bezprostředním osudem zajatců. Nakonec mě Hrabě z CIA popadl za paži a úsečně zabručel: „Proboha, Hansi nechystáte se je povraždit, že ne?"

„Tohle už jsme si spolu probrali, Jeffe," připomněl jsem mu unaveně.

„Já vím, sakra ale je to pořád těžké, stát stranou a dívat se na to, jak jsou pobíjeni."

„Nemusíš tu stát a dívat se."

„Do prdele! Myslel jsem to jen obrazně. Krucinál, Hansi, nech je pro změnu žít."

„Můžeš mi navrhnout nějakou rozumnou alternativu k tomu, že je postřílíme?" Díval se stranou a mlčel. Pokračoval jsem: „Ty dobře víš, že žádné nepřátelské vojáky nemůžeme ušetřit. Za prvé, vyburcovali by všechny posádky odsud až do Hanoje; za druhé, brzo by se vrátili a dostali by nás do problémů."

„S čím by bojovali? S praky?"

„Hanoj má sklady zbraní po celé téhle zemi, Jeffe," zakroutil jsem hlavou. „Nemůžu riskovat, že nás nepřítel objeví."

„To je blbost, Hansi," přel se Robertson. „Máš v plánu osvobodit seržanta Tuc Dauna z věznice v Lomphat a to nemůžeš udržet v tajnosti. Po jeho útěku budou rudí sakra dobře vědět, že jste v Kambodži."

To byl solidní argument a moje mlčení Hraběte z CIA povzbudilo, aby ještě víc zatlačil. „Měl bys prostě udělat to, co jsi tehdy řekl Krebitzovi a Schulzemu: po operaci v Lomphat by *Task ForceG* měla předstírat, že se vrací zpátky do Vietnamu u Moc Den, pak zahnout do severního Laosu a zmizet ve stínech. Teprve pak se budeš muset starat o utajení."

„Možná v tom má pravdu," vložil se do debaty Erich. „Ale stejně by to umožnilo dvěma stovkám veteránů nepřátelské armády znovu se vyzbrojit a jít po nás."

„Dobrá, sakra střelte je do paže, nebo do nohy, když musíte," vytáhl Robertson svou poslední kartu. „To by je mělo vyřadit z provozu!"

Pomalu jsem kroutil hlavou a s úsměvem jsem mu odpověděl: „Jdi do háje, Jeffe ty skutečně začínáš měknout."

„Houby měknu... Jenom mi ty vaše popravy připadají jako masové vraždy, Hansi... Přece jsi přísahal, že jsi nikdy nezabil jediného Žida, když jsi sloužil u SS... Abych pravdu řekl, po tom, co jsem byl svědkem vašich místních krveprolití, je sakra těžké tomu uvěřit."

„To je tvoje věc, jestli tomu věříš, nebo ne, Jeffe," reagoval jsem trochu podrážděně. „Dal jsem ti své slovo důstojníka, a pokud jde o mne, mělo by to stačit."

„Nechtěl jsem tě urazit," přerušil mě rychle Američan.

Já jsem však byl rozhodnutý vyjádřit svůj názor. „Neměl jsem na práci vraždit Židy, ale honit partyzány. Když mezi nimi byli Židé, střílel jsem je taky, a na jejich náboženství jsem se neptal. Možná jsem *byl* fanatický německý vlastenec, nebyl jsem však ani slepý, ani hluchý. Přestože jsem si nechával své názory pro sebe, nikdy jsem nepovažoval Židy za méněcennou, ale jen za nešťastnou rasu. Einstein, Heine a Thomas Mann byli přece také Židé. Podle mě jsou nelidská stvoření jen Ho Či Minovi zabijáci, protože rádi vraždí a mrzačí jen z čisté rozkoše z krveprolévání. Vietkong je hejno žraloků a já se podle toho k nim chovám."

Robertson mě přerušil zdvižením ruky. „Já ti věřím, ale nech je žít," řekl tiše. „Chtěl bych vyslýchat ty důstojníky."

Schulze tiše pobaveně zamručel. „Tím způsobem, jak se k tomu chceš postavit, Jeffe, získáš jen notnou porci komunistické propagandy. Bohužel nemáme ani detektor lži, ani sérum pravdy."

Zavolal jsem Krebitze.

„Mají ti Severovietnamci nějaký zdravotnický materiál, Rudy?"

„Základní balíčky první pomoci."

„Je mezi nimi nějaký zdravotník?"

„Celkem šest. Jeden tvrdí, že je doktor."

„*Sehrgut*... Nechtě jim jejich zdravotnický materiál, odveďte je stranou a střelte každého do kolena... Doktora a jeho lidi ušetřete.“

„Ty nám taky začínáš měknout,“ poznamenal Schulze s úšklebkem.

„To je nakažlivá choroba šířená našimi americkými přáteli, Erichu.“

„Kecy,“ řekl Hrabě z CIA suše.

Za chvíli se Krebitz vrátil ve společnosti Kurta Zeisla, Eriky, Suoi a Noi.

„Chtějí tady zůstat a pomoci tomu hanojskému lékaři,“ prohlásil kysele Rudolf a rozhodil ruce, jako kdyby tím chtěl vyjádřit, že je v tom nevinně.

„Ošetřit tolik zraněných kolen by mohlo zabrat spoustu času,“ dodal tiše Zeisl.

Erika se postavila přede mne s rukama v bok. „To je musíš nadosmrti zmrzačit, Hansi?“ zeptala se mrazivě.

Vzdal jsem se. „Sakra! Krebitzi!“

„Ano, Hansi?“

„Jdi najít nějakou jeskyni. Nažeň je všechny dovnitř, se zásobami a vodou, a pak vyhoď vchod do vzduchu. Ujisti se, že tam není žádný zadní východ a že výbuch nahromadí dost sutin, aby jim to trvalo týden, než znovu uvidí denní světlo.“

O hodinu později byla *Task ForceG* znovu na pochodu. Hrabě z CIA srovnal krok se mnou. „Dobře jsi udělal, veliteli... Pro jednou trochu starého dobrého křesťanského milosrdenství... Bylo to skutečně osvěžující.“

„Jistě, Jeffe... A než se vrátíme do Saigonu, tak už se ti jistě podaří proměnit *Task ForceG* na něco jako ctnostné bratrstvo, připravené vstoupit do kláštera.“

Hrabě z CIA se zachechtal. „Kdo já? Pokud si vzpomínám, tak Erika do toho taky měla co říct.“

„A s vámi dvěma po boku moje příští rozkazy k útoku budou asi začínat zbožným *in nomine Patris et Fili et Spiritus Sancti* pal!“

Ten večer kolem malého táborového ohně byl veselý. Shromáždili jsme se kolem Eriky a poslouchali její vyprávění o životě v novém Německu, nazývaném Bundesrepublik. Erika byla dobrá vypravěčka. Vojáci byli okouzleni a v jistém smyslu na ně udělaly velký dojem duchovní a ekonomické úspěchy tam doma, i když většina z nich byla pravděpodobně dosažena díky americké pomoci. Strýček Sam si nemohl dovolit ve středu Evropy slabé Německo potácející se v bídě zemi zralou buď k rozmachu komunistických idejí, nebo k nástupu dalšího Hitlera.

Z Eričina vyprávění jsme si také vydedukovali, že naši krajané se stávají příliš kosmopolitními a že se už nedá mluvit o tradiční německé disciplíně a vlastenectví. Když jsem se však o tom Erice zmínil, rozčílila se a začala mě ostře kárat.

„Neměl by sis plést vlastenectví s militarismem, Hansi,“ prohlásila energicky. „My *vážně* milujeme svou vlast. Prostě jsme se jen vzdali myšlenky ovládat druhé.“

Její prohlášení probudilo sarkasmus dřímající v Erichovi.

„Ale samozřejmě, že jste se toho vzdali, Eriko," popíchnul ji. „Naše vlast nemůže nikdy někoho ovládat bez staré dobré SS."

Vojáci kolem nás se začali chechtat.

„Německo nepotřebuje ani SS, ani koncentrační tábory," odsekla Erika. „Docela dobře se bez nich obejdeme. Vy jste poslední z dinosaurů."

Následoval další řehot.

„Já jsem nikdy neviděl koncentrační tábor zevnitř," protestoval se smíchem Erich. „Byl jsem příliš zaneprázdněný střílením Rusů z mého *Jagdpanzeru.*"

„Měl jsi zastřelit Himmlera a jeho gangstery."

„A Hitlera," dodal Riedl.

„Amen," řekl Krebitz.

Erich se rozesmál. „Nikdy jsem se nesetkal s Hitlerem, ani s Himmlerem... Byl jsem jen malé kolečko ve velké válečné mašinérii."

„Což bylo tvoje velké štěstí," poznamenala Erika.

Schulze zdvihl obočí. „Jaké štěstí?" vykřikl s hraným rozhořčením. „Skončil jsem v téhle prokleté zemi! Tomu ty říkáš štěstí?"

„Dostal jsi se sem svým vlastním rozhodnutím."

„Ale houby," oponoval Erich. „Byl to Wagemüllerův skvělý nápad." Otočil se ke mně. „Proč jsi jí neřekl, jak jsi mě nalákal, abych se k tobě přidal? To nebylo štěstí, ale obrovský podvod."

„Podej na něj žalobu a požaduj náhradu škody, Erichu," zavtipkoval vesele Hrabě z CIA.

„To bych mohl... On má někde zašitý milion dolarů."

Nechali jsme žertů a přirozeně jsme se zajímali o novou německou armádu, teď nazvanou bundeswehr. Erika ochotně souhlasila, že ji s wehrmachtem nelze srovnávat.

„Bylo by pošetilé snažit se je porovnávat," tvrdila energicky. „Wehrmacht byl cvičen a vybaven k agresi; byl navržen a určen k podmanění jiných národů a dobývání cizích zemí. Úlohou našeho bundeswehru je bránit naši zem proti cizím agresorům a hájit naše demokratické instituce, ve spojenectví se západními demokraciemi."

„Bundeswehr je jen stínem svého předchůdce," zabručel Schulze.

„To tedy není!" odpověděla Erika. „Je svým způsobem silnější než starý wehrmacht, protože není sám."

Nemusím říkat, že naši američtí přátelé souhlasně přikyvovali. Pak Erika začala vyjmenovávat kdysi vysoké nacistické důstojníky, teď generály bundeswehru ve velitelských pozicích. Mnohé z nich jsme znali. Také jsme věděli, že to byli fanatičtí Hitlerovi stoupenci, dokud se nerozhodli přejít na druhou stranu snad během posledních fází války.

Erika pokračovala, aby nás přesvědčila, že bychom se měli vrátit domů.

„S vašimi zkušenostmi byste mohli být bundeswehru velice užiteční," tvrdila. „Přinejmenším byste se mohli vrátit a všechno si prohlédnout."

„Až skončí naše současná smlouva, tak si o tom promluvíme, Eriko," uklidňoval jsem ji.

Riedl zvedl hlavu. „A proč ne?“ zvolal. „Mohli bychom se stát důstojníky bundeswehru.“

„Generály!“ zavtipkoval Stolz.

Erika se k němu otočila. „No, vždyť vy skutečně máte všechny předpoklady stát se generály.“

„Ne, Eriko nemáme,“ vložil se zasmušile do diskuse Schulze. „Generálové by měli být chladnokrevní a rozvážní. Měli by být připraveni provést jakýkoli rozkaz seshora, ať už s ním souhlasí, nebo ne. My jsme banda horkých hlav s drzým čelem, ale naprosto nám chybí sklon k poslušnosti... Zvlášť když rozkaz přichází od nějakého hemeroidy sužovaného starého civilisty, který je náhodou ve vládě, protože je dost bohatý na to, aby se mohl dát nominovat jinými politiky. Jestli chceš znát můj názor, tak většina vlád jsou shromáždění starých *Trottels,* co nemají ani odvahu, ani životní elán.“

„Jednou budeš také starý a neschopný tohohle druhu hazardu.“

„S tím se netrap, Eriko,“ odpověděl Schulze s tichým sebevýsměšným odfrknutím. „Tím tempem, jak my žijeme, nikdo z nás nezestárne.“

Erika pomalu zavrtěla hlavou. „Vy jste beznadějní, vy všichni. Jednoho dne tahle stupidní válka skončí, a co budete dělat pak?“

Dívala se přitom na mne a tak jsem jí odpověděl: „Mám dojem, že tahle stupidní válka bude trvat ještě hezky dlouho, Eriko. A navíc, my nikdy nebudeme mít nouzi o práci. Kdyby tady komunisté vyhráli, přenesou válku na své sousedy. Severní Vietnam je válečnický stát, je stejně jako Hitlerovo Německo zaměřený na vedení válek a naprosto neschopný udržet mír. Hanoj ský režim umí vést bitvy, ale mírové problémy by nikdy nezvládl. Myslím problémy hospodářské, průmyslové, nezaměstnanost a tak podobně. V současnosti jsou tyhle problémy zatlačeny do pozadí válkou. Hanoj může slibovat druhý ráj po válce; protože tahle válka bude pokračovat v Laosu, Kambodži, v Thajsku a bůhvíkde ještě. Moskva nemůže rozšiřovat komunismus mírovými prostředky. Komunismus vyrůstá z ruin. Ze zkázy a smrti... Jediná kladná stránka komunismu je v tom, že když mu dojde vnější nepřítel, požírá sám sebe. A dokud budou rudí na válečné stezce, bude mít *Task ForceG* práci. Možná v Asii, v Africe, nebo v Jižní Americe... Oni mají v plánu zažehnout ohně všude.“

Hlavní město provincie Ratanakiri bylo vlastně městečko skládající se z nepravidelně rozložených osamělých přízemních domků sevřených mezi řekou a zalesněnými kopci na severu. Tábořili jsme na kraji lesa, za nímž se rozprostírala mozaika zemědělských pozemků až k Lomphat, vzdálenému asi tři kilometry. Abychom zabránili příchodu nezvaných návštěvníků, zřídil Krebitz silně střežený perimetr. Odpoledne *Gruppe Drei* zajala skupinku místních zemědělců vracejících se domů manžela, ženu, dva bratry a tři syny. Vystrašilo je, když uviděli tolik ozbrojených cizinců, avšak s trochou úsilí se Krebitzovi a Schulzemu podařilo všechny uklidnit. Směsí khmerštiny, vietnamštiny a francouzštiny ujistili zkoprnělé domorodce, že nemáme v

úmyslu jim ublížit a že jim velice brzy dovolíme vrátit se domů. Vyptával jsem se těch Kambodžanů na lomphatské vězení, které naštěstí leželo na naší straně řeky; ukázalo se, že je to stará francouzská pevnost s hradbami a o samotě stojící čtverhrannou věží. Z váhavého popisu zemědělců jsme se dozvěděli, že tam je kolem padesáti strážných. Také nám označili místo, kde vězni kopou hluboký zavlažovací kanál, asi dva a půl kilometru od vězeňského komplexu. Ubezpečili nás, že v Lomphat nejsou ani hanojské jednotky, ani Vietkong. Byl tam však kambodžský vojenský tábor s plukem pravidelné armády. Z vojenského hlediska to nebyla zvlášť dobrá zpráva. Žádný místní pluk by nemohl mít dostatečnou sílu, aby zastavil *Task ForceG*, nám se však příčilo zabíjet kambodžské vojáky, proti nimž jsme nic neměli.

Také jsme se dozvěděli, že pracovní skupinky obvykle hlídá jen dvacet strážných, že jsou ale vyzbrojeni samopaly a že jsou podporováni dvěma obrněnými vozy.

„Pravděpodobně to budou staré francouzské obrněné automobily s dvojicí lehkých kulometů a sedmatřicetimilimetrovým kanónem... To nebude problém."

„Nebyl by to problém, kdybys je chtěl zlikvidovat bazukou," svěřil jsem se mu se svou starostí. „Já se tomu ale chci vyhnout."

Krebitz mávl rukou. *‚ach, was* když ty chlapíky dostatečně drsně vyzveme, nejspíš vyskočí z věží a začnou šátrat po obloze."

„Myslím, že by ses tam nejdřív měl porozhlédnout a rozhodnout se až pak," navrhl nevzrušeně Hrabě z CIA. „Čím míň se bude střílet, tím lip."

Naši „zajatci" žili na farmě položené na půl cesty k vězení. Po krátké poradě jsem rozhodl eskortovat je domů a pak, až se zešeří, vyslat průzkumnou skupinu. Z bezpečnostních důvodů se Krebitz, Steiner, Riedl a šest členů komanda skrylo v farmářových kárách a odjeli na farmu. Když Krebitz poslal signál, že je vzduch čistý, sebrali jsme výstroj a výzbroj a farmu obsadili.

Po studené večeři Altreiter a Stolz prozkoumali místo, kde ve dne pracovali vězňové, a zjistili, že napůl vykopaný kanál bude příhodné místo pro léčku, vzhledem k tomu, že okolní terén poskytne dostatečné krytí. Vysílačkami jsme se s Altreiterem domluvili, že bychom měli průplav obsadit okamžitě, protože v noci ho nikdo nehlídá. Přítomnost Suoi, Noi a Eriky zažehnala u venkovanů poslední zbytky strachu a žena a sestra farmáře naše dívky pozvaly na lepší večeři, než jakou jsme byli schopni připravit. *Task ForceG* je zanechala na farmě s deseti muži a přesunula se k průplavu.

„Hansi, myslím, že zapomínáš na malý detail," řekl Robertson ležérně, když jsme se prodírali tmou. „Co když ráno z nějakého důvodu Tuc Daun mezi vězni v průplavu nebude?"

Američanova nečekaná připomínka mě na chvilku vyvedla z míry.

Schulze na Jeffa vytřeštil oči. „Sakra, máš pravdu," vyhrkl. „Daun by zrovna mohl pracovat ve věznici, nebo ležet nemocný, nebo cokoli..."

Už jsem nějakou dobu zvažoval pro i proti ohledně útoku na samotnou věznici a tak jsem zamyšleně odpověděl: „V tom případě, přátelé, budeme

muset změnit plány, a to hezky rychle.“

Po období neklidného podřimování, krátce po sedmé hodině ranní Stolz signalizoval příchod pracovní čety. Blížily se asi dvě stovky vězňů, eskortované dvaceti strážnými. V čele a na konci kolony jely obrněné vozy.

Task ForceG dovolila skupině dojít až ke kanálu a pak se moji vojáci vynořili z úkrytu se samopaly a plamenomety v pohotovosti. S ochrannými brýlemi a chrániči proti prachu jsme museli vypadat jako zjevení z nějaké noční můry. Užaslí strážní odhodili zbraně, zdvihli ruce nad hlavu, a když osádky obrněných vozů uviděly na ně namířené bazuky, udělaly totéž.

Když Krebitz odzbrojil strážné, hledali jsme mezi vězni a zjistili, že se splnilo neblahé tušení našeho Hraběte z CIA. Tuc Daun mezi vězni nebyl, pracoval ve vězeňské nemocnici. Bylo to pro nás velké zklamání.

„A všechno běželo jako po másle,“ stěžoval si Stolz a potichu klel.

Starr se na mě podíval. „Co teď?“

„Vezmeme tu zatracenou věznici útokem.“

Nebylo to však nutné. Jeden z vězňů, který uměl francouzsky, nás informoval, že v poledne přijede s kárami taženými mulami dvanáctičlenná kuchyňská skupina a přiveze oběd. To nečekané štěstí nás povzbudilo a vymysleli jsme nový plán, jenž vyžadoval spolupráci vězňů. S pomocí tlumočníka jsem rozradostněným vězňům oznámil, že za soumraku budou volní, ale do té doby budeme potřebovat jejich pomoc, a že by měli pokračovat v práci jako obvykle, abychom nevzbudili podezření. Radostně souhlasili.

Strážní se báli o život a tak také zaujali své obvyklé pozice, se zbraněmi v rukou bez nábojů zatímco část Krebitzových mužů obsadila obrněné vozy.

V poledne vzdálená polnice oznámila dvouhodinovou přestávku a brzy nato se s vrzáním objevily tři povozy tažené mulami, s velkými kotli, dvanácti vězni a šesti strážnými kteří byli bleskově přemoženi.

Vězni spořádali oběd a pak se „kuchyňská četa“ a jejích šest „strážnýchvrátili do věznice: osmnáct vybraných příslušníků *Gruppe Drei* pod Riedlovým velením, všichni oblečení v kambodžských uniformách.

Obsadit věznici a odzbrojit strážné pak tomuhle týmu trvalo přesně šest minut. Když se Helmut vrátil, triumfálně nám oznámil osvobození jak seržanta Tuc Dauna, tak francouzského pilota vrtulníku, poručíka Jean Pierre Duloca, který byl nezvěstný od května 1955. Ten neočekávaný bonus nás velice potěšil. Duloc se zřítil během průzkumného letu poblíž Sre Sap v Mondulkiri a byl zajat Kambodžany. Byl odsouzen k pěti rokům vězení za špionáž, které si měl odsedět v Lomphat. Prostřednictvím Stahnkeho jsem poslal zprávu o Dulocově osvobození francouzské vojenské misi v Saigonu a jelikož v té věci nebyl zapojen žádný vietnamský činitel, označil jsem i místo, kde si měl poručíka vyzvednout vrtulník.

O tři dny později přiletěl pro dlouho pohřešovaného pilota z Banmethuot francouzský armádní vrtulník. Také nám shodil bednu s cigaretami, novinami a dvaceti lahvemi calvadosu pozornost Raoula Darrée, francouzského styčného důstojníka.

Seržant Tuc Daun se málem rozplakal, když jsme se za provolávání slávy a přání všeho nejlepšího od našich mužů objali. Ztratil hodně na váze, avšak ani trochu svého elánu, a když jsem mu vyjmenoval jeho možnosti vrátit se domů, jít do Saigonu, nebo se k nám přidat vybral si bez zaváhání tu posledně jmenovanou. My jsme tak získali nejenom dobrého vojáka, který uměl jak laosky, tak vietnamsky, ale také jsme splatili svůj dluh.

Propustil jsem vězně i strážné na svobodu a Krebitz mezitím odvolal naši četu z farmy. *Task ForceG* pak pochodovala severovýchodním směrem, zdánlivě míříc k Moc Den ve Vietnamu. Po setkání s francouzským vrtulníkem jsme změnili směr a zase jsme se „ztratili“ v divočině.

Mířili jsme na sever...

3. Filmařský tým Mosfilmu

Jak tam zasmušile stáli v řadě, prohlížel jsem si letmo jejich pasy a pohled přesouval z tváře na tvář: Sergej Jegorov, scénárista a režisér; Anatolij Kornijenko a Oleg Rybakov, kameramani; Jevgenij Radiščev, zvukař; a také jejich hubený severovietnamský tlumočník s úzkou tváří, Trang Van Ho. Tyhle nešťastné Rusy vyslalo do Vietnamu moskevské studio Mosfilm, aby natočili dokumentární film s titulkem *Cesta k vítězství.*

Podle stranické direktivy to měl být „filmový pomník hrdinům Vietnamské osvobozenecké armády."

První část scénáře se soustředila na slavné obléhání a dobytí Dien Bien Phu, zčásti zfilmované během skutečné bitvy, zčásti Severovietnamci sehrané později. Druhá část měla dokumentovat současnou fázi války a popisovat ještě skvělejší osvobozování „okupovaných" jižních provincií. V jazyce Hanoje byla Republika Vietnam pouhou skupinou okupovaných provincií, snažících se osvobodit.

Pod ochranou hanojské čety byl sovětský filmařský tým zcela pohlcený filmováním severovietnamského praporu v neskutečně bezvadném stavu. Tahle dokonalá armáda, vyzbrojená zbrusu novými automatickými zbraněmi, pochodovala laoskou sekcí Ho Či Minovy stezky. Kopec, na kterém filmařský tým rozmístil kamery, umožňoval výborný výhled na strž a most mezi oběma břehy řeky. Naprosto náhodně a k nefalšovanému překvapení obou stran narazil na tenhle tým Mosfilmu Krebitz během průzkumu tohoto skalnatého vrcholu. Rusové byli zajati. Jejich hanojští strážci byli odvedeni do lesa a pobiti bajonety. Když mi Krebitz tenhle zvláštní úlovek hlásil, navrhl jsem mu, aby nechal Rusy dál filmovat.

„Přichystáme tomu elegantnímu hanojskému praporu vřelé uvítání," vysvětlil jsem mu. „Bude to extra velký zmatek a podívaná, o kterou by ti Rusové vážně neměli přijít."

Krebitz nadšeně souhlasil a přikázal užaslým Rusům pokračovat v natáčení. ‚*Jlabotajtě, tavarišči, rabotajtě,* „ pobízel je. ‚*£)avaj, davaj.* Teď natočíte nejlepší část vašeho dokumentu."

Stál vedle kamer, když ruský tým filmoval krvavý debakl nepřátelského praporu v úzké soutěsce a následnou popravu dvou set přeživších. A když se jedna z kamer zastavila, dloubl Steiner kameramana do žeber. „Jen toč dál, *verdammt noch mal!"*

Rus protestoval slovy i gesty a jeho kolega, který mluvil francouzsky, vysvětloval, že je třeba vyměnit filmovou cívku.

„Tak ji vyměňte. *Schnell! Vité! Bistro, bistro, jobtvoju mať,"* naléhal Steiner německy, francouzsky a vulgárně rusky.

Když bylo po všem, byli filmaři eskortováni do našeho tábora a donuceni nafilmovat ukořistěnou zbrusu novou sovětskou výzbroj a výstroj. Hrabě z CIA, Joe Starr a dva muži z *Gruppe Drei* mezitím shromažďovali důležité

dokumenty.

Když měli všichni tuhle práci za sebou, posadili jsme vystrašený tým na kládu. Přitahovali pozornost mnoha zvědavců, včetně Američanů. Dívky nabídly Rusům čaj a cigarety, ale ti to všechno odmítli a dali přednost svým polním lahvím a tabáku.

Můj neformální pozdrav v ruštině je udivil ještě víc, avšak Jegorov a Rybakov mluvili dobře francouzsky, takže jsme neměli žádné problémy s dorozuměním. Naši nezvaní hosté byli očividně šokováni tím, čeho se stali svědky, a naše černé vlajky s bílou lebkou a zkříženými hnáty samozřejmě nijak jejich rozpoložení nezlepšily. Sergej Jegorov se zdvořile zajímal, kdo jsme. Rusové se domnívali, že patříme k Cizinecké legii, dokud si Kornijenko pořádně neprohlédl naše insignie *Todeskommando Indochina* a nevykřikl: *„Germanskije!“*

Když jsem Jegorova informoval o našem současném zařazení, celá skupinka viditelně zbledla.

„Němečtí žoldáci ve službách Saigonu?“ mumlal Jegorov poněkud nejistým hlasem.

Napadlo mě, že tým Mosfilmu musel slyšet některé zvěsti o Komandu smrti a jeho nemilosrdných esesáckých marodérech; ve tvářích filmařů se zračil panický strach.

„Němci,“ huhňal nešťastně Kornijenko. „Zrovna tady!“

‚Da, tavarišč režisére,“ potlačoval Schulze smích. „Němci tady, Němci tam Němci všude... A brání dobrým komunistům v jejich mírovém úsilí o ovládnutí světa... A nejen Němci, ale obávané komando Umrlčí lebky jen se podívejte!“ A nastrčil svůj odznak s lebkou a hnáty režisérovi pod nos. *„Totenkopf,“* zahřměl. „My jsme ti nejhorší. Ale neměli byste si stěžovat darovali jsme vám skvělý film. Patnáct minut... a hanojští opičáci jsou *kaputt!“*

Kameraman Kornijenko projevil zájem o osud jejich severovietnamského doprovodu. Krebitz ho informoval, že celá četa padla hrdinskou smrtí v akci.

„V jaké akci?“ zeptal se Rybakov.

„Popravčí akci!“ poučil ho Krebitz. „My jsme tu akci provedli a oni padli.“ Rozhodil ruce. „C *est la guerre, mon ami...* My si bohužel nemůžeme zajatce ponechat. Ty, které pochytáme prásk zastřelíme.“

„Vy... Nechystáte se nás zastřelit?“ vykoktal Kornijenko přerušovanou směsí francouzštiny a ruštiny. Ztěžka polykal a neustále si otíral lesknoucí se tvář a čelo.

„Neztrácejte odvahu, *tavarišči,“* uklidňoval jsem je a vracel jim jejich ruské pasy. „Máte laoská víza. Vstoupili jste do země legálně. Máte jen kamery. Nemusíte se ničeho obávat. Považujeme vás za zbloudilé turisty.“

Jegorov nemohl uvěřit svému štěstí. Rybakov se rozpačitě škrábal na hlavě. Radičev sešpulil ústa do idiotského polovičního úsměvu a Kornijenko si povzdechl a zapálil si už pátou cigaretu během patnácti minut. Na mou žádost Steiner popadl severovietnamského tlumočníka za ruku a pokynul mu, aby šel s ním. V rozporu s jeho skvělými komunistickými zásadami se Trang Van Ho

začal třást po celém těle. Hysterickým pisklavým hlasem úpěnlivě Steinera prosil, aby ho nezabíjel, protože nikdy v životě nedržel v rukou zbraň.

„Umím francouzsky, laosky, khmersky, čínsky a rusky," tvrdil. „Můžu vám být velice užitečný. Nezabíjejte mě."

Krebitz ho poplácal po zádech. „Vzchop se, Trangu. Bylo by to vážně plýtvání zastřelit někoho, kdo zná tolik jazyků, z nichž každý denně potřebujeme... *Trčs bien, mon ami*... Můj kolega Steiner tě odvede do kuchyně a dá ti něco k jídlu."

Tlumočník jen hloupě zíral. „Je to pravda?"

„Proč? To nemáš hlad?"

„Něco bych vážně snědl... no jo... *Merci, monsieur, merci,"* odpověděl Trang, pořád ještě nejistý, pokud jde o naše úmysly s ním, o jeho budoucnost obecně.

„Julie, dej mu trochu rýže," přikázal Krebitz.

Když Steiner a tlumočník odešli, řekl Starr Krebitzovi: „Jsem rád, že jsi toho chlapíka ušetřil, Rudolfe."

Krebitz se zašklebil. „Nemůžeme přece zastřelit člověka, který zná pět jazyků, viď, Joe."

Jegorova optimistický obrat událostí trochu uklidnil, a tak nám pověděl o plánu natáčení, který měl tým Mosfilmu zavést až do delty Mekongu.

Je m'emmerde!" vykřikl Krebitz. „Ti Ivani chtěli jít do delty... Ten vrchní trouba v Hanoji je poslal do jižního Vietnamu... Do delty!" Hořce se zasmál. Pak se otočil k Jegorovovi a tiše se zlověstným podtónem dodal: „Měli jste zatracené štěstí, že jsme vás přistihli v Laosu, *tavarišči.* Tady jste turisti. V deltě byste byli špióni!"

Po nepříjemné pauze jsem prolistoval stránky ruského scénáře a pak jsem požádal Jegorova, aby přeložil názvy jednotlivých etap plánu natáčení. Se zjevnými rozpaky souhlasil. Já jsem je pak k obecnému veselí svého publika přednášel, nahlas a se směšným hrdinským důrazem.

„Přestavba Hanoje"... „Zrození hrdinů"... „Ho Či Minovou stezkou"... „Dlouhý pochod"... „Základna v džungli"... „Bitva u Mekongu"... „Osvobození delty"... Zdvihl jsem hlavu a překvapeně jsem se na Rusy podíval. „Bitva o Camp Dizier?... Jak jste chtěli filmovat tuhle událost? Náhodou jsme se podstatné části té bitvy zúčastnili a Severovietnamci tehdy dostali pěkně na frak a mazali hezky zpátky do Laosu."

„Tahle část už byla nafilmována," oznámil nám Kornijenko, celý nesvůj, když viděl, jak se šklebíme. „Viděl jsem v Hanoji nesestříhanou verzi."

„Kdo to natočil?" vyzvídal pobavený Schulze.

„Vietnamci předpokládám... Celou ofenzívu."

Zavrtěl jsem hlavou. „Jenom první část, soudruhu dokud měli rudí navrch. Bojovali dobře a málem zvítězili, to připouštím, ale Camp Dizier je pořád v rukou Jihovietnamců."

„Nám bylo řečeno něco jiného," odpověděl Jegorov upjatě.

„To vám věřím," přikývl jsem. „Hanoj nemá zájem na filmování porážek... Viděli jste však, co se stalo s praporem vašich filmových hvězd v té rokli.

Takže, když hanojští pěšáci a tanky ustoupili do Laosu, pronásledovali jsme je a zlikvidovali jsme jejich základnu se vším všudy a s každým, kdo byl uvnitř.“

Rusové mlčeli. Erich si podrobně prohlížel scénář.

„Ofenzíva v období Tet“...pokračoval nahlas místo mne. „Osvobození Hue“... „Před branami Saigonu...“ Zvedl hlavu a svraštil horní ret. „Tím tempem, jak vyhráváte tuhle válku, *tavarišč Jegorov*, byste zrovna teď měli filmovat v Diemově paláci.“ Odplivl si a s hořkým sarkasmem se zeptal: „To skutečně věříte všem těm hanojským kecům o vítězství?“

„Viděli jsme, co se stalo u Dien Bien Phu,“ odpověděl mu vyhýbavě Sergej Jegorov. „Byl jsem tam tehdy jako válečný korespondent.“

„Meraře Giap nevyhrál, protože by byl silnější. To ti idiotští francouzští generálové tu bitvu zpackali a předali Giapovi opevnění jako na stříbrném podnose.“

„Jako u Stalingradu?“ odpověděl kurážně Jegorov.

Schulze máchl pohrdavě rukou. *‚Ach, was, tavarišč Jegorov...* My nejsme žádní venkovští balíci. U Stalingradu měla nad námi Rudá armáda mohutnou početní převahu a náš *Führer* byl idiot. Když odmítl stáhnout Šestou armádu od Volhy, nemohla ta bitva skončit jinak.“

„Rád slyším, že to německý expert uznává,“ vložil se do debaty Radiščev. „Pád Dien Bien Phu stejně vyústil v osvobození severních provincií a odchod Francouzů. Bylo to tedy velké vítězství.“

Rusové se začali uvolňovat, mluvit otevřeněji a dokonce přijali naše cigarety a večeři, skopové s rýží. Při jídle jsme pokračovali v diskusi.

„Přišli jste sem natočit dokumentární film o téhle válce,“ řekl jsem. „Předpokládám, že jste si užili dosyta těch propagandistických keců z Hanoje a Moskvy. *Alors,* teď vám chci ukázat druhou stranu mince. Zůstanete s námi, dokud nebudete mít příležitost nafilmovat některé skutečné akce. Pak si můžete udělat své vlastní závěry... Pokud ovšem nejste tak hluší a slepí ke všemu kromě propagandy, že nedokážete přijmout pravdu ani když ji vidíte na vlastní oči.“

Filmařský tým Mosfilmu jen mrzutě civěl. Po dlouhé odmlce si Jegorov odkašlal a nejistým hlasem se zeptal: „Nejste trochu příliš sebejistý, kapitáne Wagemullere?“

Jeho pochybnosti se zdály být upřímné, a tak jsem mu s klidnou jistotou odpověděl: „Soudruhu Jegorove, Hanoj nazývá naši bojovou jednotku Komando smrti. Věřte mi, tuhle poctu jsme si plně zasloužili.“

„To vám věřím,“ odpověděl mi ten Rus důrazně. „Viděli jsme, co se stalo vašim zajatcům.“

„Také jste nás viděli bojovat...“

„Jak dlouho s vámi musíme zůstat?“ zeptal se chmurným hlasem Kornijenko.

„Pár týdnů... možná míň.“

„Jako zajatci?“

„Řekněme jako nezvaní hosté.“

„Tedy nevítaní...“

„Bude o vás dobře postaráno, jak by to o staré nepřátele, zasluhující uznání, mělo být, soudruzi. Takže nemějte žádné obavy," odpověděl jsem. „Vždyť už proti sobě nepřetržitě bojujeme od roku 1941."

„Proč ruský národ tak moc nenávidíte?" zeptal se tiše Kornijenko. „To nás pořád ještě považujete za méněcenné? *Untermensch*, slovy vašeho fuhrera?"

„Copak někdo může národ Tolstého, Puškina, Dostojevského, Rachmaninova a Mendělejeva považovat za méněcenný?"

„Byli Marx, Engels a Lenin méněcenní?"

„Byli to jen naivní snílkové, muži, jejichž sny Stalin proměnil v noční můru."

Následující ticho zřejmě nikdo neměl v úmyslu přerušit. Nakonec se Kornijenko zasmušile zeptal: „Až nám nezbude žádný film, kapitáne co bude pak?"

„Ukážeme vám cestu zpátky do Hanoje."

Díval se na mne se zřejmou nedůvěrou a pak se zeptal: „Nebylo by jednodušší nás také zastřelit?"

„My obvykle nezabíjíme ty, kdo se nezúčastní bojových akcí, *tavarišči*, pokud to náhodou nejsou komunističtí agitátoři nebo lékaři pracující v partyzánské polní nemocnici."

„Vy popravujete zdravotnický personál?"

„Nejdřív jim dáme možnost jít do Jižního Vietnamu. V tomhle druhu války si nemůžeme dovolit, aby se zranění nebo nemocní příslušníci Vietkongu uzdravili a znovu se chopili zbraní."

„Přesto byste nám dovolili odejít?"

„Vy máte v rukou jen kamery, ne zbraně."

Zjistili jsme, že kameraman Oleg Rybakov a zvukový technik Jevgenij Radiščev mají vlastní názory. Když byli Jegorov a Kornijenko mimo doslech, odvedli mě stranou a Rybakov se stručně zeptal: „Kapitáne Wagemüllere poslyšte... Bylo by možné, abychom Radiščev a já s vámi šli do Saigonu?"

Jeho nečekaná žádost mě skutečně překvapila. „Chcete přeběhnout?“ zeptal jsem se, sáhl po cigaretě a nabídl cigaretové pouzdro Radiščevovi. Třesoucími se prsty si zapálil a podal mi svůj zapalovač.

„Takováhle příležitost by se nám už nemusela naskytnout,“ prohlásil Radiščev tiše. „Pomůžete nám?“

„Nemám nic proti tomu, že chcete zvolit svobodu,“ řekl jsem opatrně, „ale může to trvat hodně dlouho, než se vrátíme do Saigonu.“

„Na tom nezáleží. Radši později, než nikdy.“

Rybakov opakoval prosbu svého kolegy jako ozvěna, ale pak naléhavě dodal: „Prosím vás, před Jegorovem a Kornijenkem o tom ani slovo.“

„Ale oni by nemohli vašemu přeběhnutí zabránit.“

„Ne, ale mohli by způsobit problémy našim příbuzným doma.“

„Jste ženatí?“

„Ne... Naštěstí nejsme, ale musíme myslet na své rodiče,“ odpověděl Radiščev. „Jegorov a Kornijenko jsou oba oddaní členové strany.“

„Ach, a to vy nejste?“ vložil se do debaty Erich.

Rus obrátil oči v sloup. „Samozřejmě jsme členové strany. Jinak by tu ani jeden z nás nebyl.“ Rybakov se nervózně uchichtnul. „Ani bychom nepracovali pro Mosfilm.“

„Máme tu dva Američany,“ vysvětlil jsem jim. „Rád bych vám je představil.“

„Američané? Tady? V Laosu?“ vyhrkl Radiščev.

Schulze se hlasitě rozesmál. „Jak to? To má Sovětský svaz na tohle místo exkluzivní práva?“

Náš Hrabě z CIA byl z plánu na přeběhnutí samozřejmě nadšený. „Prostě ty chlapíky pošli do Jižního Vietnamu, Hansi. O zbytek se postarám já. Určitě nechtějí v téhle prokleté zemi zůstat?“

„Ne ne ne... Jistěže ne,“ odpověděl rychle Radiščev.

„Tak vás dostaneme do Ameriky.“

Rybakov popadl Robertsona za ruku. *„Oceň charašo.“* Radostně se usmíval. „To je moc dobře.“

Erich se zasmál. „Poslyš, Jeffe máš zmocnění posílat k vám přeběhlíky?“

„Je to součást mojí práce, Erichu.“

„No, obávám se, že nemůžeme postrádat nikoho, kdo by naše nové přátele eskortoval do Saigonu.“

„Máš vysílačku. Spoj mě s Dartem nebo Cookem.“

„Přes Stahnka...?“

Robertson zavrtěl hlavou. „Rád bych použil svou přímou linku, samozřejmě s tvým dovolením.“

„Ach, takže ty vážně nějakou máš?“ zeptal se Schulze, jako kdyby o tom nevěděl.

Robertson se zašklebil. „A co sis myslel? Že komunikujeme pomocí tamtamů a kouřových signálů?“

„Můžeš kdykoli použít naše vysílačky," řekl jsem mu prostě a pak jsem se obrátil k oběma Rusům. „Tak dobrá, exsoudruzi prozatím zůstaňte loajálními členy strany a pokračujte ve filmování. Shromáždíte spoustu dobrého filmového záznamu, který můžete v Americe prodat. Abyste tam mohli žít, budete potřebovat spoustu peněz."

Schulze mávl rukou. „*Společnost* tady strýčka Jeffa jim tam jistě podá pomocnou ruku."

Radiščevova pozornost se přesunula na Robertsona. „Pro jakou společnost pracujete, pane Robertsone?"

„Pro zpravodajskou agenturu," odpověděl stručně Jeff.

„Takže jste zpravodaj?" Otočil se k Rybakovovi. „Pan Robertson je novinář."

„Tak nějak...", přikývl Hrabě z CIA. „Je pravda, že sbírám novinky a zdá se mi, že psaním zpráv strávím celý život."

Gruppe Drei zrovna postupovala hustou ranní mlhou ležící v údolí, když náhle narazila na severovietnamskou kolonu, pochodující v uvolněné sestavě a zcela zřejmě neschopnou bojové akce. Krebitz zalehl a ohlásil mi situaci. *TaskForceG* se na vhodném místě rozvinula a *Gruppe Drei* odřízla nepřátelům ústupovou cestu na sever. Rudolf hlásil jediný prapor a když jsme poznali, že asi osm set metrů za ním je další nepřátelská jednotka, bylo už pozdě měnit náš plán. *Task ForceG* už napadla čelo první kolony.

Náš nečekaný úder okamžitě vyvolal zmatek.

Kromě lehkých kulometů hanojští vojáci měli také těžké zbraně, v tom chaosu se však ukázalo, že je to fatální břemeno. Vojáci utíkající o život se octli v křížové palbě. Jiní se snažili vrátit do svých původních pozic, ale bránil jim v tom zmatek prchajících. Navíc nám pomáhala mlha. Nepřítel nemohl vidět, kde jsme a v jaké síle jsme; vojáci jen slyšeli hvízdot kulek, výbuchy granátů a viděli záblesky střel se stopovkami. Všechny pokusy probít se z obklíčení ztroskotaly. Byli uzavřeni mezi strmé skály na jednom křídle a řeku na druhém, zatímco vepředu a vzadu naše útočné skupiny pálily jako šílenci a pumpovaly ocel do hroutících se nepřátelských řad.

V tu chvíli jsme však ještě nevěděli, že *GruppeDrei* střílí na druhý nepřátelský prapor.

Když konečně vycházející slunce rozptýlilo mlhu, doporučil jsem Rusům, aby začali natáčet. Jegorov a Kornijenko mrzutě poslechli. Tohle nebyl ten druh materiálu, který od nich hlavouni v Moskvě očekávali. Když mi však Krebitz zavolal a ohlásil druhý nepřátelský prapor, začal jsem se obávat, že by nakonec Moskva mohla být přeci jenom spokojená. Popíchl jsem Krebitze, že už nějak stárne a že nutně potřebuje brýle. Nadával a proklínal mlhu. Tak či tak, výsledek bitvy vůbec nebyl *fait accompli*. Nepřítel byl příliš silný, než aby se po našem prvním útoku zhroutil. Pomalu, ale jistě hanojští důstojníci dokázali sešikovat své vojáky početně nás pořád převyšující a postupně jejich obranná linie sílila.

Naší ofenzívě nakonec došel dech, terén však byl příhodný pro defenzívu,

takže se *Task ForceG* zakopala. Moje rozhodnutí inspirovalo nepřátelského velitele k převzetí iniciativy a tak se snažil vynutit rozhodující boj. Vojáci pravidelné hanojské armády v zelených uniformách do džungle znovu a znovu útočili a byli odráženi, až se jejich přední řady zapletly se Schulzem a Riedlem do urputného boje muže proti muži. Boj byl tak divoký a vojáci na obou stranách byli tak zaměstnáni, že nikdo nevěnoval pozornost Rusům. Jegorov využil všeobecného zmatku, zařval na své kolegy, aby ho následovali, a rozběhl se k severovietnamským liniím. Tlumočník Trang vyrazil za ním a křičel vietnamsky, aby je nechali projít. Kornijenko běžel za tou dvojicí, zatímco Rybakov a Radiščev, v tu chvíli zakrytí explozí granátu, zalehli do rozsedliny. „Držte se při zemi!“ zařval na ně Riedl. „Tohle je vaše šance, aby vás oficiálně považovali za nezvěstné.“

Naši vojáci na utíkající Rusy nestříleli, zpozoroval jsem však, že Kornijenko zavrávoral a padl k zemi. Chvíli nato se vyškrábal na nohy a spěšně kulhal dál, držel se přitom za stehno a nohu táhl za sebou. Zanedlouho své kolegy dostihl a celou skupinu brzo obklopili severovietnamští vojáci.

„Dokázali to!“ vykřikl Erich.

„Tím lip,“ křikl jsem mu odpověď. „Strana bude považovat naše přeběhlíky za sovětské hrdiny padlé v boji.“

Bitva v úzkém údolí pokračovala ještě dvě hodiny na obou stranách řeky, dokud se nezvrhla do patu, kdy hanojští vojáci chvíli postupovali, chvíli ustupovali. Kolem jedenácti hodin se Steinerovi, Stolzovi a čtyřiceti mužům podařilo dostat za zadní část nepřátelských pozic, kde posílili *Gruppe Drei,* jež byla pod silným tlakem.

Naše posily se s použitím plamenometů, bazuk a lehkých minometů pustily do útoku s takovou vervou, že to vypadalo jako frontální útok celého praporu. A vzhledem k tomu, že na vzdálenějším konci údolí nepřátelský velitel rozvinul své nejméně zkušené rezervy, mělo to za následek totální zmatek, jenž se rychle šířil do zbytku hanojského praporu. Zároveň jsme znovu zaútočili i my, a nepřátelská obrana, sevřená mezi dvěma palebnými zónami, ztratila soudržnost a pak se zhroutila. Bitva skončila drtivou porážkou Severovietnamců, kdy ani řeka, ani okolní skály nedokázaly zastavit jejich šílený úprk do bezpečí. Zbraně a vybavení zůstaly na místě. Nepřátelé padali a další klopýtali po jejich tělech. Mnoho prchajících se vrhlo do vířících vod, kde byli umláceni do bezvědomí o ostré hrany balvanů a vyčnívající kořeny. Ti, kterým se podařilo vyškrábat se zpátky na břeh, byli buď sraženi k zemi nemilosrdnými dávkami *Gruppe Drei,* nebo zlikvidováni Stolzovými a Steinerovými plamenomety. Jedna nepřátelská četa, poháněná zoufalstvím, si nějak dokázala razit cestu strmou skalní stěnou. Chytali se neznatelných výstupků, drželi se kořenů, oporu nacházeli v prasklinách a štěrbinách a pomalu centimetr po centimetru se sunuli k vrcholu do bezpečí; zřejmě doufali, že budeme příliš zaměstnáni dole, než abychom se dívali do výšky.

Naši ostrostřelci je beze spěchu jednoho po druhém sestřelili.

Tu a tam se z dýmu bitvy vypotácely omámené skupinky přeživších s rukama

nad hlavou; byli postříleni, i když prosili o milost. Osmnáct set severovietnamských vojáků bylo totálně poraženo třemi sty muži *Task ForceG.*

Mrtvých bylo devět set sedmdesát, včetně osmatřiceti důstojníků a poddůstojníků a sto šedesáti zajatců, popravených po skončení bitvy. Zbytku nepřátelských praporů se podařilo uniknout na jih, když na bojišti zanechali většinu svého vybavení. Avšak *Task ForceG* také utrpěla ztráty. V té bitvě jsme přišli o osmadvacet *Kameraden* a náš zdravotnický tým se musel postarat o dvaapadesát raněných, z nichž někteří svá zranění nepřežili. Nakonec náš seznam ztrát vzrostl na sedmatřicet mrtvých; to bylo dvacet procent stavu *Task ForceG,* tady velmi těžké ztráty. Riedl, Altreiter a Jost Waldman byli také zraněni a dokonce náš lékař Kurt Zeisl byl postřelen, když ošetřoval zraněného člena komanda.

Jeff Robertson a seržant Starr byli špinaví od hlavy po paty, ale nezranění.

„Bylo to Pyrrhovo vítězství, nemyslíš, Hansi?“ zeptal se Hrabě z CIA s pokřiveným úsměvem. Lokl si z polní láhve, otřel hrdlo a nabídl mi ji. „Tumáš, napij se. Je to brandy.“

Polkl jsem pořádný doušek. „Byla to bitva, které jsem se měl vyhnout, Jeffe.“

„Ale stejně zabili jste pěknou hromadu rudých.“

„A ztratili pětinu *Task ForceG.*“

„Ale no tak... Za týden bude většina vašich raněných zase na nohou.“

Gruppe Drei posbírala použitelné zbraně, munici a potraviny. Mrtvým byly také odebrány peníze a cennosti. Jeff a Starr, jimž pomáhala jedna četa, shromáždili dokumenty a osobní doklady.

„Myslím, že děláš chybu, když nikdy nezkontroluješ nepřátelské písemnosti,“ pokáral mě Jeff Robertson. „Z některých hanojskych dokumentů bys mohl získat cenné tajné informace.“

„Ach, s tím si nemusíš dělat hlavu, Jeffe,“ přerušil ho bezstarostně Krebitz. „Když potřebujeme informace, dostaneme je ze zajatců.“

„Od těchhle?“ zasmál se hořce Starr a ukázal na hromady mrtvol mezi balvany.

„Já vím, že se ti některé z našich zvyků nelíbí, Joe, ale naším cílem je eliminovat co největší počet nepřátel tak, aby nás to stálo co nejméně.“

„Uznávám, že musíte být tvrdí, jinak byste nezískali hrůzu nahánějící pověst,“ odpověděl Starr příkře. „Ale přesto to považuji za ohavný zvyk... Něco takového bych nikdy neudělal. Postřílet neozbrojené lidi.“

„Lidi?“ vykřikl Krebitz. „Jen počkej, až uvidíš svého nejlepšího přítele zmasakrovaného a zohaveného... Ty tam dole vidíš nějaké lidi, Hansi?“ zeptal se mě. „Protože já vidím jen nějaké podivné přerostlé bakterie.“

Hrabě z CIA začal citovat: „Jejich maso bude potravou ryb a ptáků a šelem přebývajících v té zemi; protože tak Bůh promluvil, když seslal svého anděla pomsty...“

„Hanse Wagemullera!“ přerušil ho Schulze. „A Ericha Schulzeho, jeho zástupce.“

„Ďábla,“ dodal se smíchem Starr.

Robertson zdvihl prudce hlavu. „Sakra, Hansi nemůžeš přece masakrovat rudé navěky.“

„Máš naprostou pravdu, Jeffe,“ odpověděl za mne Erich. „Nakonec nám ti hanojští opičáci dojdou.“

„Váš optimismus je obdivuhodný, ale nemístný,“ řekl odměřeně Hrabě z CIA.

Rozhodl jsem se zavést konverzaci méně problematickým směrem. „Jeffe, měl bys raději domluvit něco pro Radiščeva a Rybakova, protože několik mužů z *Gruppe Drei* je teď odvede přes hranici do Lang Vei. Už jsem jim dal dopis pro velitele tamní posádky... Mimochodem, kdyby se někdo vyptával, tak jde o párek norských reportérů, které jsme vysvobodili z tábora Vietkongu.“

„Přiletí vrtulník a vyzvedne je v Land Vei,“ odpověděl Američan. „Já jen vysílačkou určím den a hodinu.“

„Dobrá, zařiď to.“

„Poslyš, Hansi, jak jsi přišel zrovna na Nory?“

„Norština je jazyk, pro který Jihovietnamci určitě neseženou tlumočníka. .. Přece nechceme, aby ti Rusové skončili u Diemovy kontrašpionáže?“

Zavrtěl hlavou a zašklebil se. „Ty nikdy neponecháváš nic na náhodě, viď?“

Zakroutil jsem hlavou. „Právě proto jsme ještě tady.“

4. Jestřábí hnízdo

Pak následovalo sedm týdnů trýznivého pochodu Laosem. *Task ForceG* sledovala opuštěný úsek Ho Či Minovy stezky, používaný jen místními zemědělci a laoskými vojáky, kteří tvořili posádky opuštěných táborů Vietkongu a strážních stanovišť u mostů a brodů. Jak laoské úřady, tak Hanoj o naší přítomnosti v Laosu pořád ještě nevěděli a čím víc jsme se přibližovali k Pu Xai, tím důležitější bylo její utajení.

Krebitz nebo Steiner šli jako předsunutá hlídka jeden a půl kilometru před naší kolonou a signalizovali každý výskyt nežádoucích osob, a tak jsme se vyhnuli riskantnímu setkání s místními lidmi nebo laoskými vojáky. Dvakrát jsme narazili na gangy Pathet Laa, které se vracely ze severovietnamských výcvikových táborů. Podobně jako jejich soudruzi z kambodžských Rudých Khmerů, byly tyto gangy pověstné svou krutostí, a kdykoliv jsme měli příležitost, zlikvidovali jsme je jako zvířata, ostatně nic jiného nebyli. Při dvou příležitostech dovolila *Gruppe Drei* těm teroristickým vyvrhelům pokračovat do léček připravených dál na stezce a pak je *Task ForceG* za použití tlumičů do posledního muže postřílela. Hned poté jsme mrtvoly a ostatní stopy po těchto střetnutích ze stezky odstranili. Nikdy bychom však na nepřítele nezaútočili, aniž bychom předem neodřízli všechny ústupové cesty. Nemohl jsem dovolit ani jedinému partyzánovi, aby přežil a mohl vyzradit, že operujeme hluboko v teoreticky neutrálním Laosu.

Přítomnost laoských a severovietnamských táborů často donutila *Task ForceG* opustit relativně pohodlnou stezku a dělat dlouhé a komplikované odbočky hustými lesy nebo svažitým terénem. Někdy takové obcházení úseku stezky trvalo několik dnů. Byli jsme na pokraji svých fyzických možností. Všichni jsme byli vyčerpaní a podvyživení, avšak nikdo si nestěžoval, kromě občasného srdečného klení, když žádná z dam nebyla na doslech.

Suoi, Noi a Erika cestovaly víc nalehko než muži a držely se pod tím tlakem statečně. Své nepohodlí dávaly najevo, jen když někdy nenašly vodu, ve které by se mohly po celodenním pochodu umýt. To se však stávalo jen zřídka, protože hory a údolí byly zjizvené nesčetnými potoky a říčkami.

Jak se před námi stále blíž a blíž zdvíhalo Pu Xai, dařilo se nám šetřit konzervovanými potravinami, neboť v lesích se hojně vyskytovala divoká zvířata. Naši ostrostřelci nás zásobovali spoustou masa i pernaté zvěře a dokonce i ryb.

Po všech těžkostech jsme za čtyřiasedmdesát dní dosáhli cíle. Naše nová operační základna ležela na hranici se Severním Vietnamem v divoké neobydlené oblasti bohaté na zvěř. Bylo to perfektní. Krebitz to místo vybral dobře.

Task ForceG se utábořila v lese u potoka a Rudolf, Waldman a Steiner odešli hledat vhodnou cestu na náhorní plošinu ve výšce patnáct set metrů. Po

několikadenním pochodu naši průzkumníci objevili relativně pohodlnou cestu vzhůru a *Gruppe Drei* se pustila do jejího vylepšování. Všichni jsme v tom pomáhali, včetně mne i Američanů, kteří trvali na tom, že také přiloží ruku k dílu. Odstranili jsme nevhodně ležící balvany, vytesali schody a položili kameny a kmeny přes podmáčené úseky stezky, které by se po dešti proměnily v bažinu. Tahle práce nám zabrala skoro dva týdny a když byla konečně hotová, zamaskovali vojáci tříkilometrovou stezku před leteckým i pozemním pozorováním. Svázali prostě horní větve stromů stejným způsobem, jako to obvykle dělal Vietkong.

Nakonec jsme obsadili šest set metrů dlouhou a dvě stě metrů širokou plošinu, nad kterou se tyčil Pu Xai a kde nám několik potůčků a malé vodopády poskytovaly dostatek vody. Plošina byla hustě zalesněná a porostlá křovisky. Nejdřív jsme se zabydleli ve stanech, později v dřevěných boudách, které byly všechny shora zakryté listovím.

Plošina ze tří stran končila téměř svislými skalními stěnami. Severozápadní okraj přecházel v příkrý skalnatý svah stoupající k dva tisíce metrů vysokému vrcholu Pu Xai. Tam naši průzkumníci objevili dvě rozlehlé jeskyně, které jsme vyčistili, propojili chodbou a pak používali jako skladiště munice, paliva a potravin. Nějakých osmdesát kroků od jeskyní jsme objevili menší rozsedlinu a na jejím konci úzkou svislou šachtu, která klesala hluboko dolů a nepřetržitě z ní táhl silný průvan. Krebitz se rozhodl šachtu prozkoumat. Jost a Stolz pomocí improvizovaného navijáku sestoupili dolů, udržujíce s námi spojení příruční vysílačkou.

K naší radosti šachta vedla do široké rozsedliny dvě stě metrů pod jeskyněmi, jež byla obklopena popínavými rostlinami a perfektně skrytá, takže nám mohla poskytnout nouzový východ do džungle dole pod plošinou. V šachtě nebyly žádné překážky. *Gruppe Drei* zkonstruovala soustavu provazových žebříků, které bylo možné instalovat i odstranit během několika sekund.

Blížily se Vánoce a zatažená obloha předznamenávala příchod lednového monzunu. Plošinu bičoval neustálý vítr a dny byly dost chladné na to, aby ospravedlnily nošení svetrů a udržování malých ohňů. Vylepšili jsme své životní podmínky postavením kantýny a chatrčí na koupání vedle vodopádů. *Gruppe Drei* také postavila dvě pece, kde jsme mohli péci pečivo a chleba, dokud by nám stačila mouka. Mouka a rýže se od samého počátku vydávaly na příděl. Dvojice nájezdů na místní severovietnamské vesnice nám však zajistila rýži, mouku a sójovou moučku. Oba nájezdy provedl Tuc Daun, Waldman a šestnáct maskovaných členů komanda, převlečených do domorodých šatů. Daun byl jediný bez masky a jediný také mluvil. Komando zanechalo u místních vesničanů dojem, že je přepadli obyčejní laoští bandité. Aby tento dojem umocnili, vzali si Daun a jeho společníci také nějaké peníze a cennosti.

Potěšilo nás, že kořistí z jednoho z nájezdů byl také párek ovcí, od nichž jsme měli spoustu mléka, takže jsme si po jistou dobu mohli občas vychutnávat kávu s mlékem.

Jak ubíhaly týdny, vybudovala *Gruppe Drei* stopadesátimetrovou přistávací

dráhu. Muži odstranili jen tolik stromů, aby odkryli pětadvacet metrů široký pruh země. Také tady svázali horní větve, aby zelená klenba zůstala neporušena. Improvizovaná ranvej začínala u jedné skalní stěny a končila u protější propasti. Naše kluzáky mohly přistávat i vzlétat z obou směrů, přitom vstupovaly do zeleného tunelu nebo se z něj vynořovaly. Jeff Robertson považoval naše letiště za důmyslné dílo. Seržant Starr byl přesvědčený, že ho lze použít jako palubu letadlové lodi ke startu i přistání tryskových stíhaček. Krebitz mu připomněl, že tryskáče dělají velký hluk a že taková základna by nepřežila ani týden.

Když bylo jasno a z údolí zmizela mlha, rozeznávali jsme v dálce severovietnamské vesnice Muong Xen a Cua Rao obě zařazené do plánu příštích nájezdů.

Asi sto šedesát kilometrů severozápadním směrem se tyčila dva tisíce metrů vysoká hora Phu Loi, jejíž útesy stály jako mlčenlivá hlídka nad hrobem, v němž odpočíval náš drahý *Kamerad,* Eričin bratr Karl Pfirstehammer.

Seděli jsme s Erikou na balvanu, kuriózně tvarovaném jako křeslo, a pozorovali jsme zimní slunce zapadající za vzdálené a do mlhy zahalené hory. Ten večer nám připadal tak pokojný a uklidňující. Vůně divokých květin se mísila s příjemnou vůní Eričiných vlasů, když mi položila hlavu na rameno. Seděli jsme, drželi se za ruce jako párek zamilovaných teenagerů, a alespoň pro tu chvíli jsme zapomněli na nebezpečí a hrůzy kouzelné krajiny kolem nás.

Nemohl jsem se upamatovat, kdy jsem naposledy držel za ruku tak atraktivní ženu, jako byla ona, a cítil tu nezbytnou kombinaci fyzické a duševní přitažlivosti, bez které nemůže být pravá láska. Možná Naďa, ta půvabná česká dívka v Děčíně, v roce 1944, kterou jsem zachránil před opilými násilníky z SS. Jeden z těch lumpů přistihl Naďu venku během zákazu vycházení a trval na tom, že musí provést tělesnou prohlídku. Osahávání skončilo pokusem o znásilnění v sousedním parku. Nadě se podařilo sebrat kámen a udeřit onoho desátníka mezi oči. Pak na útěku málem narazila do mého auta. Zastavil jsem, otevřel jí dveře, ale její rozzuřený protivník ji chytil za paži a přitom řval: „Já tě zastřelím, ty partyzánská kurvo!“

‚*Lassen sie die Mádchen los!*“ poručil jsem desátníkovi a vystoupil z auta. Moje uniforma a hodnost toho násilníka zarazily, přesto se mě pokusil přesvědčit, že ho Naďa chtěla zabít a poukazoval na své krvácející čelo.

„Tohle škrábnutí je nejspíš jediná krev, kterou jste kdy prolil za vůdce a za vlast,“ vyštěkl jsem pohrdavě. „A teď odsud vypadněte, než si zjistím vaše jméno a jednotku a dostanu vás před polní soud!“

Desátník a jeho společníci zasalutovali a zmizeli do noci. Odvezl jsem Naďu domů. Pozvala mě dovnitř a nabídla mi kávu. Bylo jí teprve devatenáct a již přišla o rodiče během náletu. Jejího bratra nasadily místní úřady na práce pro Wehrmacht; stavěl opevnění podél Labe. Druhý den ráno jsem odjel se dvěma ozbrojenými strážnými k příslušné pracovní skupině a jejího bratra jsem jménem SS „zatkl“. Musím říct, že ani rotmistr Wehrmachtu, ani česká

domobrana se neodvážil zpochybňovat mou autoritu. Odvezl jsem Pavla Vláčka domů k jeho sestře.

Strávil jsem s Naďou šest nádherných týdnů, pak jsem ale musel odjet a bojovat s Rudou armádou v horách východně od Liberce.

O pár měsíců později místní partyzáni Naďu a jejího bratra zastřelili za „kolaboraci s nacisty." Když jsem se to dozvěděl, začal jsem po těch partyzánech sám pátrat. Pochytali jsme je, včetně jistého Miloše Horáka, který byl osobně zodpovědný za popravu Nadi i Pavla. Celou skupinu jsme postříleli, ale to, co zbylo z Horáka, jsme pověsili nad Nadiným hrobem.

Po Nadě už nebyla v mém životě žádná důležitá žena, dokud se neobjevila Erika.

Erika byla v každém ohledu skvělá společnice; nebyla to jen velice vzdělaná žena, lékařka, která pro Kurta Zeisla představovala neocenitelnou pomoc, byla také děvče do každého počasí a přes svou útlou postavu s námi statečně snášela všechny naše těžkosti a nebezpečí.

Suoi a Noi byly naše „družky ve zbrani" už v Praporu zatracenců v letech před Dien Bien Phu. Šly s námi a dokonce i bok po boku s námi bojovaly v nesčetných bitvách. Erika se mi ovšem se smíchem přiznala, že její nejdelší pěší výlet byl třídenní turistický pochod s bratrem ve dvanácti letech. Když jsem ji pochválil za její dnešní statečnost, řekla mi: „Šla jsem, abych byla s tebou, Hansi, a abych byla blíž k mému milému Karlovi... A kromě toho tvoje komando potřebovalo dalšího lékaře... Ale nebuď na omylu já nejsem tak statečná jako Suoi a Noi... Občas mám pořádný strach."

Na počátku našeho poměru jsme plánovali, že se vezmeme, až skončí moje smlouva. Dokonce jsme mluvili o tom, že poplujeme na svatební cestu do Austrálie. Dopadlo to však tak, že nás oddal misionář v Banmethuot a naší svatební cestou byl dlouhý obtížný pochod Kambodžou a Laosem.

Zatímco já jsem byl často deprimovaný z toho, že jsem jí nemohl poskytnout něco lepšího, Erika prohlašovala, zeje to její nejskvělejší praxe ovšem kromě bitev, utrpení raněných a tolika mrtvých.

Přítomnost Eriky, Suoi a Noi vnášela do našeho jednotvárného a někdy deprimujícího denního zaměstnání hodně dobré nálady. Erika a Zeisl provedli za neuvěřitelně primitivních podmínek řadu složitých operací a zachránili životy spoustě našich kamarádů. Suoi a Noi kromě toho, že byly zkušené zdravotní sestry, byly také kvalifikované pilotky a s našimi *Tichými jestřáby* letěly na několik misí.

Steiner, Stolz, Waldman a dokonce i Krebitz nás považovali za šťastlivce, že máme s sebou své manželky. Ovšem byly dny, kdy Schulze, Riedl a já jsme si naopak říkali, jak jsou šťastní naši druhové, protože se mohou starat jen o svou vlastní kůži. Když nám nad hlavami hvízdaly nepřátelské kulky a vpravo vlevo explodovaly granáty, bylo naší hlavní starostí bezpečí dívek.

Mohl však být v té válce vůbec někdo úplně šťastný?

Z nezbytí jsme bezdrátové spojení vždycky omezovali na nejnutnější

minimum. Předávali jsme si jen předem domluvené signály; jeden Karlu Stahnkemu, abychom mu oznámili, že jsme se bezpečně dostali k Pu Xai, druhý jako informaci Escherovi, že až to povětrnostní situace dovolí, jsme připravení přijmout *Tiché Jestřáby*. Přesun kluzáků na vzdálenost pěti set kilometrů však přinesl množství technických problémů, jakož i stále se opakující dilema, jestli máme na základnu letecky dopravit další palivo nebo pumy.

Hrabě z CIA se chtěl spojit s generálem McCorym. „Mohl by nám pomoci s kluzáky, zařídil by jejich přepravu do Thajska," navrhoval.

Tenhle nápad nás zaujal. Shromáždili jsme se kolem mapy a detailně jsme to probírali.

„Tady v Udonthani máme leteckou základnu," ukázal nám Jeff. „Je to jen devadesát mil od laoských hranic a sto šedesát mil od Pu Xai. S McCoryho pomocí by tam kluzáky mohly být dopraveny a pak vlečeny letadlem do Barikhany v Laosu a uvolněny blízko vaší základny."

„Naší základny," poopravil ho Erich. „To je skvělý nápad, Jeffe."

„A jistě by to bylo řešení našeho problému," dodal Krebitz. „Escher a Woss by mohli přivézt další palivo a víc pum."

Oslovil jsem Jeffa: „Předpokládám, že vaše spojení bude vyžadovat delší vysílací čas."

„Kódované!" odpověděl stručně Robertson. Pak dodal: „Ach, je mi jasné, o co ti jde, Hansi... Ovšemže musím všechno McCorymu vysvětlit... Vysílat přinejmenším patnáct minut sakra... Rudí by to mohli zaměřit... Museli bychom s tou vysílačkou být hezky daleko odsud."

„Padesát kilometrů by stačilo," řekl Krebitz. „Jihovýchodním směrem. Držet se horského hřebene a blízko hranic."

„A když budeme mít smůlu, tak hanojský *Abwehr* začne uvnitř Severního Vietnamu hledat špióna," dodal Stolz.

Robertson se zašklebil. „No, jen tak mezi námi, my skutečně uvnitř ráje Otce Ho pár agentů máme."

„Pár kolegů pláště a dýky?" uchichtl se Riedl.

„Žádné dýky, kámo. Mají rafinovanější vybavení."

„Víš, kdo to je?"

„Proč? Tobě snad řekli, kdo jsem já?" žertoval Jeff. „Ne, Helmute, my obvykle nejsme zvědaví na jména svých kolegů, ale náhodou znám jejich volací kódy."

Schulze ho poplácal po zádech. „Tak se mi zdá, že Sověti nekecají, když si stěžují, že CIA všude vyvolává průsery!"

Robertson se tiše zasmál. „Kéž bychom mohli, Erichu. Bohužel jde ve většině případů o odstranění průseru, který podnítila KGB."

„A těm se to daří mnohem lépe než nám," dodal seržant Starr a zamyšleně si přitom mnul nos. „KGB nemá za zády senátory, kteří jsou zvyklí do všeho strkat nos."

„Kdyby byli jenom všeteční, ale oni jsou také ukřičení... Pokaždé jsou

připraveni udělat kolem dané věci spoustu povyku, když se jim zdá, že byli z něčeho vynecháni... Požadují, aby byli předem informováni o přísně tajných operacích CIA. A když je jim to odepřeno, hned se obrátí na tisk, televizi, Nejvyšší soud na prezidenta... Jestli bude tenhle trend pokračovat, mohli bychom rovnou vysílat jména a adresy našich agentů přímo do Moskvy.“

Tehdy jsme se tomu zasmáli, ale byla to hořká skutečnost, která v průběhu let měla stát životy tisíců Američanů.

V doprovodu Josta Waldmana a jedné čety z *Gruppe Drei* se Robertson a Starr vydali na padesátikilometrovou horskou túru, aby mohli vysílat do Saigonu. Vrátili se za šest dní celí zablácení a unavení, ale v dobré náladě. Jejich úsilí nebylo marné. Z generálova pověření kapitán Dart a Mike Spata zajistili dopravu kluzáků do Surinu v Thajsku a pak přes Kalasin do Udonthani, kde provedli jejich údržbu a vybavili je na let k Pu Xai. Koncem února dvoumotorová dakota dotáhla v závěsu oba kluzáky nad laoskou správní oblast Barikhana a vypustila je méně než sto dvacet kilometrů od Jestřábího hnízda, naší tajné základny.

Naváděni nejdřív rádiem a později signálními pochodněmi, přistáli Escher, Woss a Mohr bezpečně a byli bouřlivě přivítáni svými kamarády. Kromě čtyř sudů s palivem a pum naši piloti také vyložili cigarety, osm lahví rumu, zápalky, sušené mléko a vajíčka, cukr a sůl.

Období dešťů skončilo velkolepým třídenním lijákem. Déšť, déšť a zase déšť jako kdyby se vody Jihočínského moře přečerpávaly do souvislé klenby popelavých mraků, jen aby se pak mohly vylít na horský hřeben Pu Xai. Někdy vítr vál s takovou silou, že déšť do stěn našich chatrčí bušil prakticky vodorovně.

Jedno zamračené odpoledne jsme strávili pročítáním Stahnkeho seznamu nových rekrutů, divíce se, jak se mu jen mohlo podařit najít takovou hromadu německých válečných veteránů, když už teď severoafrické cvičáky slavné Cizinecké legie Dálný východ nezásobují. Karl Stahnke přesto nějak dokázal dostat ty žoldnéře ze Španělska do Jižní Ameriky a o svém výběru psal jako o „skvělé bandě výrobců vdov“.

Pro našeho Josta Waldmana, který se vždycky lehce pro všechno nadchl, byli ti nováčci již osvědčení hrdinové. Erich Schulze byl poněkud rezervovanější. Považoval nové dobrovolníky za hrozné idioty. „Každý, kdo dobrovolně přijde bojovat do téhle zasrané země, je ryzí šílenec!“ prohlásil přesvědčivě. A když Waldman tiše Erichovi připomněl, že i on se vzdal dobré práce u policie v Nové Kaledonii a vrátil se do Vietnamu, označil se Schulze za největšího idiota všech dob. „Díky Wagemüllerovi a Krebitzovi, kteří mě sem podvodně nalákali.“ Pak Erich ztěžka dosedl na lavici, zhluboka si povzdechl, zapálil si cigaretu a natáhl ruku po seznamu nováčků. „Podíváme se, co pro nás má firma *Gestapo Stahnke.“* A začal nahlas předčítat dlouhý seznam položek.

„Oberfeldwebel Hans Graf. Dělostřelectvo. Polsko, Belgie. Francie... Pak šestnáct zatracených měsíců Operace Barbarossa... Načichal se spousty dýmu z

kanónů u Smolenska a mrzl u Leningradu... Železný kříž a pochvalné zmínky v řadě rozkazů.“ Erich přešel k další položce seznamu. „Karl Ebneter. Tři roky v Rusku. Zajat v lednu 1943 u Donu. Utekl ze zajetí a podařilo se mu dostat se zpátky ke Kramerovým *Panzer Korps* u Repjevky, jižně od Voroněže za prudké sněhové bouře při třiceti pod nulou... Hm... Když přežil takovou šlamastyku, musí být dost houževnatý. Přijat... Wolfgang Hamader. Dva roky u *DAK*. Utekl z britského zajetí. Utekl Američanům. Utekl z francouzské Cizinecké legie v Alžírsku.“ Svraštil horní ret a s rozpačitým výrazem poznamenal: „Proč tedy vůbec do legie vstupoval? Spojenci přece nevěšeli každého maníka z Romelova sboru.“ Rozhodil rukama. „Doufejme, že neuteče také od *Task ForceG* ke... Franz Ey. *Sicherheitdienst.* Armádní skupina A... No, tihle flákači z SD toho moc nenabojovali, leda tak v hospodách... To si budeme muset rozmyslet... *Untersturmfuhrer* Max Kagerer *z Leibstandarte Adolf Hitler*... Ve vůdcově osobní divizi museli být houževnatí hoši... Friedrich Ackerl. *Feldwebel. Pionier*. Krebitzovi se ženista bude vždycky hodit. Přijat... *Hauptscharjuhrer* Paul Truninger. *SS Polizeidivision.* Polsko. Rusko. Osobně vyznamenán generálem Bachzelewskym.“ Erich zvedl hlavu. „Hrdinský vítěz z varšavského ghetta osobně vyznamenaný Truningerem... Asi postřílel víc Židů, než mu určovala jeho denní kvóta... navrhuji, aby si ho Stahnke nechal.“

„Nebuď tak kritický, Erichu,“ popíchl ho Riedl. „Přece je to tvůj bývalý kolega.“

„*SS Polizeidivision!*“ Erich si odplivl. „Vsadím se, že jeho jediné bojové zkušenosti jsou z míst jako Babij Jar. Zas jeden sráč, co radši honil Židy, než aby čelil dlouhým ruským bajonetům.“ Pokračoval v probírání seznamu. „Helmut Schnare, *Feldwebel.* Divize hele, Helmute!“ vykřikl najednou. „Bývalý *Brandenburger.*“

Riedl vyvalil oči. „Nikdy jsem o něm neslyšel, ale můžu lehce ověřit jeho doklady.“

„Udělej to,“ přikývl Erich. ‚*Jirandenburgers* byli taky tvrďáci.“

„Díky,“ poklonil se mu posměšně Riedl. „Doteď jsem si myslel, že ve válce bojovaly jen obrněné divize SS.“

„*Scheisse,*“ byl jediný Schulzeho komentář. Pak monotónním hlasem pokračoval: „*Oberfeldwebel* Johann Mohrhart. Pátá pancéřová *Division West...*“

„Generál Hoth,“ poznamenal Stolz. „Já jsem sloužil u sedmé.“

„A tady máme dalšího Steinera. Willy Steiner, naštěstí takže nebudeme muset křičet Steiner jedna a Steiner dvě... *Panzergrenadier.* Dva roky v Rusku. Bojoval až do pádu Berlína... Další expert na přežití. Takže Steiner dva je taky v pořádku,“ vrhl letmý pohled na Riedla. „Poručík Gerd Zoebel. *Luftwaffe*... Takže tlustý Hermann nám taky někoho posílá. Junkers 88s a Stuky. Pětašedesát misí. A ještě sto dvacet s *Jagdeschwader.* Čtyři vyznamenání. Piloty potřebujeme, ne?“

„Kéž by vzal s sebou svou Stuku,“ žertoval Jost.

„Migy by ji při prvním vzletu smetly s oblohy,“ poznamenal Steiner.

Jost pokrčil rameny. „Krebitz by ji předělal na tryskáč.“

Erich pročítal zbytek seznamu a když skončil, Robertson poznamenal: „Vypadá to, že Stahnke odvedl dobrou práci... A nazval je výrobci vdov. Ti nováčci by měli být prvotřídní.“

„Bohužel to bude nějaký čas trvat, než budou prvotřídní i tady, ve Vietnamu,“ odpověděl jsem mu. „Jestli chceme udržet *TaskForceG* na bojišti, potřebujeme každého schopného nováčka, jaký je k maní, a to naléhavě.“

5. NÁJEZDY NA HANOJSKOU DÁLNICI

Na počátku jara byla *TaskForceG* připravená zahájit údery proti cílům uvnitř Severního Vietnamu, a to jak po zemi, tak ve skromnějším měřítku ze vzduchu. Jako náš první úkol jsem vybral vesnici Co Cuong, jež ležela asi pětašedesát kilometrů od Pu Xai. Muong Xai a Cu Arao, obě situované méně než pětadvacet kilometrů od našeho Jestřábího hnízda, jsem rozhodl ponechat na později. Považovali jsme za moudřejší zahájit naše tažení nájezdem na vzdálenější cíl a nechat Hanoj hádat, odkud útok přišel.

Měli jsme docela jasnou představu, co můžeme v naší privátní válečné zóně očekávat. Už od našeho příchodu k Pu Xai „gestapo" Karla Stahnkeho muselo ve dne v noci „masírovat" zajatce z Vietkongu i Severního Vietnamu, protože jsme dostávali impozantní množství cenných informací. I když my jsme udržovali rádiové spojení na absolutním minimu, Stahnke byl často v éteru až třicet minut a předával nám kódované a pokaždé přesné zprávy.

Vesnice Co Cuong ležela na silnici mezi Vinh Ban a Luang Prabang, jedné ze dvou hlavních silnic spojujících laoské hlavní město Vientian a Hanoj. V každé vesnici podél téhle důležité cesty byly důležité cíle buď překladiště zboží obchodovaného mezi těmito dvěma státy, nebo vojenské, zásobovací a komunikační základny severovietnamské armády a milice.

Naše *Todeskommando* Komando smrti vyrazilo na přepad Co Cuong po maskované stezce, kterou *Gruppe Drei* prosekala během zimních týdnů relativní nečinnosti. Stezka k silnici vedla kopcovitou divočinou, teď schůdnou s pomocí šikovně zkonstruovaných lávek přes strouhy a strže. Tam, kde to vyžadovalo snadnější výstup nebo sestup, byly dokonce ve skále pomocí trhavin zbudovány hrubé schody. Vedle těchto schodišť byly umístěny navijáky, usnadňující přesun těžkých kusů vybavení. Stručně řečeno, Krebitz a Steiner vybudovali plně kvalifikovanou komunikaci džunglí, po které se *Task ForceG* mohla rychle a utajeně přesouvat.

Lávky a jiná zařízení na této cestě náchylná k poškození byly zaminovány granáty, připravenými k odjištění v případě, že by nás nepřítel pronásledoval. Stezka dlouhá celých deset kilometrů končila asi sto metrů od hlavní silnice, kde bylo křoví ponecháno v původním stavu a jen nenápadné značky prozrazovaly místo, kde má *Task ForceG* opustit silnici a vstoupit do džungle. Později *Gruppe Drei* stezku rozšířila a vybudovala odbočku na severovýchod k Muong Xen.

Oblečeni do severovietnamských zelených maskovacích uniforem do džungle a se standardními hanojskými helmicemi se zlatou pěticípou hvězdou na hlavách jsme byli na dálku k nerozeznání od místní armády a tak jsme většinou veřejně pochodovali po místních cestách ke svému cíli. Naším úkolem už nebylo skrývat se, ale vyvolávat zmatek a šířit hrůzu mezi našimi nepřáteli.

A přesně to jsme dělali.

První obětí kampaně Jestřábího hnízda byl státní statek Rudý říjen, ležící jen tři kilometry od konce naší stezky. Byl to velký komplex s administrativními budovami, přízemním domkem ředitele, stodolami, přístřešky pro zemědělské stroje, sily, sklady, garážemi pro nákladní vozidla a traktory a ubytovnami pro zaměstnance. Z vojenského hlediska to nebyl prvotřídní cíl přestože tahle farma zásobovala armádu obilím a masem dobře jsme si však uvědomovali, jaký bude mít její nečekané zničení psychologický účinek.

Když Krebitz a Jost přeřízli telefonní dráty vedoucí podél silnice (izolované konce svázali, aby nevzbuzovaly podezření), vyrazili jsme hned, jak se zešeřilo, abychom farmu obsadili. V přestrojení za místní vojáky se nám dařilo mást místní lidi až do poslední chvíle. Ředitele a jeho rodinu *Gruppe Drei* odvlekla od večeře. Čtyři zemědělští inženýři, osmnáct techniků a víc než sto dělníků bylo rychle shromážděno a pod pohrůžkou zbraněmi eskortováno do volných kasáren. Nervózní ředitel středního věku si zpočátku myslel, že ho strana z disciplinárních důvodů nařídila zatknout. Od chvíle, kdy seržant Daun a jeho četa vtrhli do jeho domu, neustále prohlašoval, že je nevinný a že vždycky do puntíku plnil své stranické povinnosti. Když nakonec poznal, že jsme Evropané, upadl do stavu poloviční strnulosti. Krebitz ho pohotově uklidňoval.

„Když jsi tak skvělý člen komunistické strany, tak tě zastřelíme rudou kulkou přímo před bystou Otce Ho."

Když byli civilisté pod zámkem, začala *Task ForceG* systematicky ničit budovy a všechno, co v nich bylo. *Gruppe Drei* používala jen plamenomety a místní palivo, ale žádné výbušniny, které by mohly vyvolat poplach v sousedních osadách a u jejich posádek.

I bez výbušnin odvedli Krebitz, Stolz a Steiner dobrou práci. Státní statek byl srovnán se zemí, až na kasárna se zajatci, která byla ušetřena.

„Nechystáš se je zabít, že ne?" ptal se Robertson během akce.

„Nikdy nezabíjíme neozbrojené civilisty, ani když to jsou náhodou rudí, Jeffe," uklidnil jsem ho. „Kromě toho potřebujeme očité svědky, aby šířili špatné zprávy."

„Tak to se cítím mnohem lip," připustil Hrabě z CIA. „Mezi těmi dělníky jsou ženy a děti."

Zničení farmy Rudý říjen nám zabralo méně než půl hodiny. Když byla první fáze operace skončena, rozvinula se *Task ForceG* v křoví podél cesty a jako hladový pavouk čekala na druhou vlnu obětí, jež se má chytit do sítě.

První, kdo přijel prozkoumat tu katastrofu, byl džíp UAZ s pěti milicionáři a seržantem. Byli chyceni, svlečeni z uniforem, probodeni bajonety a svrženi do řeky Song Ca. Jost Waldman se ujal role seržanta. Tuc Daun a tři z menších členů komanda sehráli role milicionářů. Jost pak drze prozkoumával cestu v obou směrech a brzy hlásil příjezd místních hasicích vozů a dvou armádních nákladňáků nacpaných vojáky.

Hasicí vozy a nákladňáky vjely přímo do Krebitzovy léčky a byly vyhozeny do povětří. Hrstka přeživších byly dovlečena k řece a zabita bajonety.

Šestapadesát mrtvých. Šest zničených vozidel.

Kupředu!

Při tomto druhu akcí byly rychlost a překvapení naprostou nutností.

Naše improvizovaná milice jela v ukořistěném džípu několik kilometrů před námi k Co Cuong. Cestou jsme systematicky ničili každé zařízení, na které jsme narazili od transformátorů a telefonních relé po uzávěry zavodňovacích kanálů a malé mosty.

Gruppe Drei zastavila civilní autobus na pravidelné lince mezi Vinh a Muong Xen, vyhnala pasažéry a vozidlo zapálila. Osm milicionářů, desátník a armádní poručík, kteří se všichni vraceli z dovolenky, bylo odděleno od civilistů, odvedeno k řece a popraveno. Počet našich obětí vzrostl na čtyřiašedesát.

Krebitz zahnal civilisty do rýžových polí.

„Utíkejte!“ křičel na ně Tuc Daun a oni běželi jako o život, čekajíce, že je každou chvíli střelí do zad. „Rychleji! *Di! Di!“* Utíkali, vrávorali a padali, plazili se dál, vstali a znovu se rozběhli, až je nakonec pohltila tma.

„Weiterfahren!“

Kupředu!

Rychle! Rychle! Rychle!

Jost Waldman, na průzkumu v dostatečné vzdálenosti před námi, hlásil: „Vojenské kontrolní stanoviště se závorou a strážním domkem. Čtyři strážní venku, další čtyři večeří uvnitř.“

Tmu proťal světlomet, zachytil na chvilku džíp a zhasl. Waldmana to nevyvedlo z klidu a jel dál. Jeden ze strážných křikl: „Co to tam hoří?“ a ukázal na karmínový obzor.

Jost si uvědomil, že mrtví milicionáři patřili ke stejné jednotce jako ti u kontrolního stanoviště; jel tady přímo ke strážnímu domku. Reflektory džípu osvětlovaly strážné u závory. Milicionář vytřeštil oči. „Seržante Nan...“

Waldman a jeho milice vyskákali s nepřetržitě pálícími samopaly z džípu. Tuc Daun vhodil do strážnice granát. Chatrná dřevěná bouda explodovala do ohnivé koule. Strážní u závory padli pod sprškou kulek.

Délka akce: Dvacet sekund.

Obětí: Sedmdesát dva.

Jost a jeho společníci nastoupili do džípu.

‚Weiterfahren!“

Ze zatáčky se vynořila dvojice reflektorů. Waldman zastavil traktor s přívěsem, převážející velkou vodní turbínu. Řidič dostal rozkaz vylézt ven a protože si myslel, že jde o běžnou silniční kontrolu, začal ukazovat jízdní příkaz a ostatní dokumenty. Jost si vzal všechny papíry, pečlivě je prozkoumal, pak vytáhl zapalovač a zapálil je. Řidič vytřeštil oči a pak mu najednou došlo, že tohle nejsou jeho krajané. Málem se leknutím složil. Waldman ukázal směrem k rýžovým polím. „Běž!“ A aby to zdůraznil, kopl toho chlapíka do zadku. *‚Di! Di!“*

Když řidič zmizel na druhé straně průplavu, začal si Jost podrobně prohlížet turbínu. Na výrobním štítku bylo napsáno: „Továrna Ukrajinská hvězda, Kiev.

Vysoce účinná turbína. Výrobní číslo 922432 SSSR.“

„No, tady je něco, co tu účinnost ještě *zvýší,*“ mumlal si, když šoupal pod turbínu pár granátů. Pak vyrazil k autu.

Daun hodil na traktor další granát.

Po několikanásobné explozi se oba vrátili, aby si prohlédli výsledek svého úsilí.

Vtom ticho narušil klapot vrtulníku.

„Nejspíš ho vyslali prozkoumat požáry kolem silnice,“ uklidňoval Jost své společníky. „Zůstaňte na místě.“

Měl pravdu. Když pilot uviděl hořící traktor, průzkumné vozidlo s rozsvícenými reflektory a milicionáře kolem něj, rozhodl se přistát a zhodnotit situaci. Zemřel po dávce ze samopalu, stejně jako jeho pasažéři armádní plukovník a civilista v dobře padnoucím obleku, pravděpodobně nějaký funkcionář místní správy.

Waldman shromáždil všechny dokumenty, které se mu dostaly do ruky. Pak chvilku tiše stál nad mrtvým pilotem byl to nějaký východní Němec jménem Hans Reitzke. Kývl na Dauna, aby mu pomohl a pak společně zdvihli mrtvolu ze silnice a posadili ji zpátky do vrtulníku. *‚du tut mir Leid, Kamerad,*“ řekl Waldman tiše. „Je mi líto... Přišel jsi sem z takové dálky zemřít na špatné straně téhle cesty.“

Pak rozkázal vojákům polít vrtulník i jeho pasažéry benzínem a všechno zapálit.

Zasalutoval.

Pětasedmdesát obětí.

Waldman zajel džípem tak blízko k Co Cuong, jak se jen odvážil, aby pod pláštíkem tmy prozkoumal hlavní cíl *Task ForceG.* Tuc Daun se nabídl, že bude v průzkumu pokračovat pěšky. Protože byl mezi námi jediný s domorodými rysy, nebál se, že by ho zastavili. „Milicionářská uniforma a zbraň mě ochrání,“ ujišťoval Josta.

Jost předpokládal, že bude dlouho čekat, a tak zaparkoval pod stromy. Nad východní hory se vyhoupl srpek měsíce a osvětlil silnici i ves. Za chvíli kolem projely směrem na Muong Xen tři armádní kamióny plné vojáků. Jost nás o tom informoval vysílačkou a my jsme připravili léčku. Když se vozy přiblížily na dostřel, Steiner vyhodil čelní nákladňák do vzduchu svou bazukou a současně *Gruppe Drei* zasypala zbývající dva granáty. Tentokrát opět prvek překvapení zapracoval v náš prospěch. Náš počáteční útok přežila jen hrstka vojáků a jelikož jsme byli rozvinuti po obou křídlech, neměl nikdo z nich nejmenší šanci uniknout. Ti, co v panice utíkali, vběhli slepě do palby *Gruppe Drei.*

Během méně než dvou hodin padlo sto patnáct Severovietnamců.

Seržant Starr zdvihl ruce k nebi a s hranou vážností deklamoval: „A Hans řekl, budiž světlo, a bylo světlo... Začíná to tady na silnici vypadat jako Vánoce.“

„Tady na severu je život neradostný,“ vysvětloval jsem mu se smíchem. „Lidi

tady kolem neviděli pořádné vánoční představení od té doby, co odsud odešli Francouzi... No, jak se cítíš, Joe?“

„Ohromně se bavím!“

Asi za hodinu se seržant Tuc Daun vrátil k Waldmanovi. Zkontroloval celou vesnici a prozkoumal i armádní tábor na jejím východním okraji. Co Cuong se skládala z asi tří set obydlí a čtyř kanálů s dřevěnými mosty. Armádní tábor tvořilo šest dřevěných baráků s kamennými základy, administrativní budova a tři sklepy, které téměř jistě sloužily jako sklady munice a pohonných hmot.

Jost se k nám přidal a já, když jsem si vyslechl Daunovo hlášení, jsem nařídil půlhodinový odpočinek. Zatímco muži jedli, načrtl Erich na základě Daunova popisu mapu Co Cuong. Když jsme měli půdorys vesnice bezpečně uložený v paměti, připravili jsme plán přepadu Co Cuong a jeho posádky ze tří stran od silnice, z vesnice a zezadu, kde Daun zpozoroval zadní bránu a polní cestu vinoucí se mezi rýžovými políčky.

V 1:15 v noci se naše tři útočné skupiny rozvinuly kolem vesnice a tábora. *Gruppe Drei* se přesunula těsně k obvodu tábora, aby neutralizovala strážní věže a strážní domek. Moje třicetičlenná „záloha“ v níž byli i Waldman, Daun, Starr a Robertson zůstala na opačné straně silnice, téměř proti hlavnímu vchodu do tábora.

Co Cuong tvrdě spal, ale v osvětleném vojenském táboře se to jen hemžilo horečnou aktivitou, pravděpodobně v důsledku záhadné série katastrof podél hlavní silnice. Zdálo se nám však, že vojáci, které jsme viděli pobíhat sem a tam mezi baráky, jsou neozbrojení.

Moje zelená světlice vyvolala okamžitou reakci *Task ForceG.* Automatické zbraně spustily palbu. Do akce se přidaly bazuky a plamenomety. Současně byly napadeny vesnice i tábor. *Gruppe Drei* vyhodila do povětří zadní věže i tu nad strážním domkem a *Task ForceG* vtrhla do tábora. Stříleli jsme svítivými střelami, aby psychologický účinek útoku byl co největší. Když nepřátelský střelec na vlastní oči vidí, jak se k němu blíží smrt, brzy nad snahou o protiútok převládne pokus o útěk.

Granáty otevřenými okny; plamenomety skrz dveře; dávkami ze samopalů složit prchající; popravčí čety dovnitř tábora, aby postřílely zraněné a skrývající se. Steiner nalezl velitele tábora v posteli s jeho ženou. Vedle nich byly dvě děti.

„Odveďte děti pryč!“ nařídil Tuc Daun roztřesené ženě. Ani ne za minutu byl její muž mrtvý.

Ve vesnici se dvě čety pustily do evakuace domů, pak zlikvidovaly domek s generátorem, ústředí komunistické strany a stanici milice. Stolz a Waldman dokonce zničili i hromadu dřevěných maket pušek, které našli v místní základní škole děsivé hračky, používané při výcviku dětí ve válečném řemesle. Škola byla také srovnána se zemí.

Stranický sekretář, jeho asistent, dva propagandisté z Lao Dong a vedoucí komunistické mládeže byli odděleni od vesničanů a popraveni.

Když krátký boj skončil, vzrostl náš seznam obětí na 272 severovietnamských

vojáků, 22 důstojníků, 28 poddůstojníků a jednoho hanojského plukovníka, který byl na jihu na inspekční cestě. Plukovník se později přiznal, že dva roky sloužil v Jižním Vietnamu jako velitel jednotky Vietkongu ve správní oblasti Cu Chi blízko Saigonu.

Na plukovníkově uniformě se skvělo pět vyznamenání a díra od kulky tu mu tam přidal po skončení výslechu Krebitz, k velkému zármutku Joe Starra a Jeffa Robertsona, přestože oba uznávali, že dopravit zajatce do Saigonu není v našich možnostech. Hrabě z CIA se utěšil plným pytlem armádních a stranických dokumentů, nashromážděných z plukovníkových zavazadel a z pracovny velitele tábora.

Zpáteční cesta z našeho výletu byla pohodlnější. Než vyhodili automobilový park do vzduchu, zabrali Schulze a Krebitz osm nákladních aut, kterými jsme se svezli až asi dva kilometry od naší stezky džunglí. Cestou jsme se zastavovali, jen abychom vyhodili do povětří půl tuctu dřevěných mostů a zaminovali strategická místa. Krebitz a Waldman skryli průzkumný džíp v křoví pro pozdější použití a pak naklaďáky zapálili.

Potom *TaskForceG* na cestě domů do Jestřábího hnízda zmizela v lese.

6. Pumy pro Vinh

Jedné tiché dubnové noci se naši *Tiší jestřábi*, unášení jemným severovýchodním vánkem, vydali na dvousetkilometrový let k severovietnamskému přístavu Vinh.

Erich Schulze, který přístav dobře znal ze dnů služby ve staré dobré Cizinecké legii, doprovázel Stefana Eschera, zatímco Hubert Mohr navigoval Wosse. Každý z kluzáků nesl šest dvacetikilových pum, zčásti výbušných a zčásti zápalných. Erich doufal, že zastihneme nepřítele nepřipraveného; tahle mise nemohla ovlivnit průběh války, ale aspoň rudým oplatí stejnou mincí jejich nevybíravé vraždění na jihu. Bylo to právě v období, kdy se nejvyšší velitelství Vietkongu rozhodlo experimentovat se „zbraní“ teroru. Obrátili válku proti civilnímu obyvatelstvu, aby zlomili duch odporu a přiměli lidi k bouřím proti neschopné vládě. Tahle strategie spočívala ve vyvolávání zmatku, beznaděje a skleslosti, které by mohly přinutit obyvatelstvo, aby se poddalo komunistickému pořádku a poklidu.

V supermarketech, kinech, přeplněných autobusech a před vchody nebo i uvnitř „kapitalistických zařízení“, v barech, restauracích, v převozních člunech a na náboženských shromážděních, tam všude explodovaly nálože. Tohle všechno patřilo mezi cíle teroristických gangů Vietkongu.

Řekli jsme si, že je nejvyšší čas přenést trochu toho teroru zpátky k Ho Či Minovu prahu.

Letět naslepo podél okraje nízkých mraků nepředstavovalo žádný problém. Jediné, co musel Escher udělat, bylo udržovat jihovýchodní kurs řeky Song Ca, třpytivého proužku vody, jasně seshora viditelného. Řeka se vlévala do Jihočínského moře jen deset mil jižně od Vinh.

Naši piloti umně využívali každého stoupavého proudu vířícího mezi horami k obloze a nechávali běžet motory naprázdno, připravené pro případ nouze a prakticky nehlučné. Cítili se poměrně bezpeční, protože věděli, že Severní Vietnam nedisponuje tak sofistikovaným radarovým zařízením, aby dokázalo zachytit přízraky ze dřeva a plátna, unášené vzdušným prostorem pouhou silou větru.

Stahnkeho zpravodajská služba nás informovala, že v přístavu jsou armádní kasárna, sklady pohonných hmot, autoparky a mnoho cizích nákladních lodí, pravděpodobně čínských.

Pro svobodný svět byl Severní Vietnam mírumilovnou zemí, zaměstnanou úpornou prací na rekonstrukci po dlouhém období koloniální nadvlády a války za nezávislost. Vesnice a městečka, sloužící Escherovi jako orientační body, byly osvětlené; stejně tak Vinh, jehož světla bylo vidět na vzdálenost třiceti kilometrů.

Mezi oběma kluzáky i *mezi Jestřáby* a námi byl striktně dodržován zákaz bezdrátového spojení. Woss a Mohr se prostě drželi v závěsu za Escherem;

všichni čtyři piloti byli neustále ve vizuálním kontaktu a předem si nacvičili dorozumívání pomocí kapesních svítilen. Doma u Pu Xai však s každou uběhlou minutou vzrůstalo naše napětí, když jsme se pokoušeli jejich postup zanášet do mapy.

Tiší jestřábi proletěli nad Vinh ve výšce pouhých tří set metrů. Ulice a parky byly osvětlené, ale ve čtyři hodiny ráno ještě liduprázdné. Jak se Woss později přiznal, měl sto chutí se svými šesti pumami udeřit na hlavní třídu, jen aby ukázal rudým, jaké to je mít granáty vhozené do zaplněných biografů nebo do oken bytů. Nevelké užitečné zatížení *Tichých jestřábů* však bylo určeno důležitějším cílům. *Task ForceG* ostatně nikdy úmyslně nezaútočila na civilisty.

Naši piloti objevili dvojici nákladních lodí zakotvených u hlavní přístavní hráze. Obě byly plně naložené, jak se dalo usoudit z jejich čáry ponoru. Větší z nich, kterou Erich odhadl na asi čtrnáct tisíc tun, měla na palubě řadu nákladních aut, paluba menší lodi byla zaplněná pytli a hromadami beden. A blízko těchto lodí se na hlavní přístavní hrázi skvěl vysněný cíl každého pilota bombardovacího letadla: dlouhé řady sudů s palivem, naskládané do výšky jednoposchoďového domu. Schulze se okamžitě rozhodl, že hledat lepší cíl by bylo plýtvání časem. Palubním telefonem své rozhodnutí oznámil Escherovi a *Tiší jestřábi* se naklonili a snesli se dolů nízko nad hladinu. Letěli pak těsně vedle sebe téměř se dotýkajíce konci křídel a z výšky pouhých sto dvaceti metrů bombardovali obě lodi i hráz. Jakmile uvolnili všech dvanáct pum, spustili motory na plný plyn.

Žádná puma neminula svůj cíl. Jedna, shozená Mohrem, zapadla do komína menší lodě a výbuch vyrval v jejím středu obrovskou díru. V pytlích nejspíš byla mouka, protože exploze vymrštila vzhůru vířící bílý mrak, který brzo zrůžověl a pak zrudl, když náklad vzplál. Schulze zaznamenal přímý zásah do nákladních aut a další přímo do středu sudů s palivem. Po sousedících skladech a po moři se rozstříkly tuny hořící nafty a zapalovaly loďky a rybářské bárky. Naši stateční letci se bohužel nemohli vrátit, aby si vychutnali úspěch svého náletu. *Tiší jestřábi* se přehnali nad střechami a spěchali k Nam Dan a řece Song Ca, aby se vrátili domů.

Žádná puma neminula svůj cíl. Jedna, shozená Mohrem, zapadla do komína menší lodě a výbuch vyrval v jejím středu obrovskou díru. V pytlích nejspíš byla mouka, protože exploze vymrštila vzhůru vířící bílý mrak, který brzo zrůžověl a pak zrudl, když náklad vzplál. Schulze zaznamenal přímý zásah do nákladních aut a další přímo do středu sudů s palivem. Po sousedících skladech a po moři se rozstříkly tuny hořící nafty a zapalovaly loďky a rybářské bárky. Naši stateční letci se bohužel nemohli vrátit, aby si vychutnali úspěch svého náletu. *Tiší jestřábi* se přehnali nad střechami a spěchali k Nam Dan a řece Song Ca, aby se vrátili domů.

Kluzáky za sebou zanechaly přístav i lodě v plamenech. Ticho rozbily sirény svým pronikavým výstražným signálem. Světla ve městě zhasla, ale vysoko se tyčící plameny nepolevily.

„*Gott im Himmel!*“ vykřikl Erich. „Jen si představ, jakou paseku by mohla ve Vinh udělat jediná B17 nebo Marauder.“

„Jediný Junkers88 by odvedl stejnou práci,“ odpověděl Escher.

Schulze si postěžoval, jak daleko museli letět, aby svrhli pouhých dvanáct malých pum.

„Aspoň jsme dali Hanoji něco, s čím si budou lámat hlavu,“ utěšoval ho vesele Escher. „Nevadilo by mi, kdybychom si to každou noc zopakovali.“

„Příště bychom to neměli tak snadné,“ napadlo Schulzeho.

„Kdo ví?“ odpověděl mu Escher. „Můžeme pokaždé udeřit jiným směrem. Je to velká země se spoustou cílů.“

Kluzáky stále stoupaly a podle plánu se brzy oddělily. Woss a Mohr měli sledovat jinou cestu o šestnáct kilometrů dál na sever, zatímco Escher a Schulze letěli zpátky opět podél Song Ca.

Padesát kilometrů na severovýchod od Cuong, když už slunce bylo nad horizontem, zpozoroval *Tichého jestřába jedna* nějaký letoun Mig15 a řítil se na něj jako zuřivý orel. Escher klouzal v ostrém úhlu dolů do nějaké rokle.

Schulze pozoroval mig. „Rychle se blíží,“ varoval Eschera palubním telefonem.

„Příliš rychle,“ odpověděl Escher, kterého to nevyvedlo z míry. „Jestli nás ten letící hanojský opičák chce dostat, bude muset zpomalit a nesmí letadlo přetáhnout. Nedělej si s tím hlavu.“

„Kdo si dělá hlavu?“ odsekl Schulze. „Já se jen tiše modlím.“

„Byl bych radši, kdybys mi nahlas řekl, jaká je vzdálenost mezi námi a tím migem,“ odpověděl Escher.

„Asi tři kilometry,“ řekl Schulze. „Sfoukne nás z oblohy.“

„Houby sfoukne.“

Escher vypnul motor a plachtil do údolí.

„A teď si může ty své teplem naváděné rakety strčit někam,“ prohlásil suše.

„To mě uklidnilo, Stefane. A co kulomety?“

„Jen ho nespouštěj z očí. Až uvidíš, že se jeho trup srovnal přímo na nás, upozorni mě. O chvilku později spustí palbu.“

„Dva kilometry!“

„Jen ho pozoruj.“

„Patnáct set metrů! *Scheisse...* Srovnal se!“

Escher sešlápl spojku a pohnul kormidlem; kluzák se převalil na záda, chvíli se střemhlav řítil dolů a pak se vyrovnal a letěl opačným směrem. Očekávaná kulometná dávka z tryskáče se řítila na balvan asi sedm set metrů za *Tichým jestřábem.* Mig nad ním proletěl rychlostí šest set kilometrů za hodinu a ostře stoupal, vykreslil na obloze líný oblouk a vrhl se na svou unikající oběť podruhé.

Escher klidně počkal na kritický moment vzájemného postavení a zopakoval svou taktiku změny směru. Výbušné střely se nořily do řeky a vyhazovaly do výšky malé bílé gejzíry.

„Tenhle *Karussel* se mi začíná líbit,“ poznamenal do palubního telefonu

Erich. „Ale moc bych si přál, aby tahle kraksna měla kulometnou věž... A už je tu zas!“

Zoufalý pilot migu si nevšiml, že Escher schválně míří stále blíž a blíž k rozeklaným skalním monolitům v postupně se zužujícím údolí. Vypálil a znovu minul; vystoupal, aby se mohl otočit a jen o vlásek minul vrchol posázený balvany.

Escher nastartoval motor. „Je to ďábel,“ pomyslel si Erich. „Pokouší se toho hanojského opičáka vyprovokovat, aby se na nás vrhl rychlostí šest set kilometrů za hodinu tam, kde nebude mít žádný manévrovací prostor.“

Najednou se uvolnil. Bylo to k neuvěření, ale tenhle kolotoč se proměnil v jednostrannou hru, kdy všechno bylo proti migu. *Tichý jestřáb* byl prostě příliš pomalý na to, aby ho mohlo proudové letadlo vyřídit.

„Ten hanojský opičák začíná zuřit,“ poznamenal.

Eschler se zachechtal. „Přesně takového ho chci mít. Vzteklého a unáhleného.“

„Blíží se!“

„Musí být vážně rozzuřený! Koukni se na výškoměr.“

Schulze se podíval. Ručička se pohybovala kolem značky 800 stop. „Zdá se, že náš pilot migu se rozhodl získat Rudý řád za zásluhy.“

„Posmrtně,“ ironicky dodal Escher. „Jestli se na nás znovu střemhlav vrhne, tak už se z toho nedostane.“

‚*Juhscheiss!*“ vykřikl Erich. „Klesá!“

„Amen,“ dodal suše Escher.

Mig se v ostrém úhlu řítil na *Tichého jestřába.* Escher provedl svou poslední akrobacii a na plný plyn srovnal kluzák sotva deset metrů nad říční hladinou. Daleko za kluzákem se mig pokusil vystoupat pod hrůzostrašným úhlem z pasti, narazil však do skalnatého převisu a proměnil se v ohnivou a kouřovou kouli.

„Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého,“ deklamoval vážným hlasem Escher. ‚*JErledight!*“

Tichý jestřáb jedna se pomalu vynořil z rokle, naklonil se, otočil a znovu nabral kurs k vrcholu Pu Xai.

„Možná by sis měl na trup namalovat malý mig,“ navrhl po chvíli Schulze.

„Jako nějaký talisman pro štěstí ano,“ souhlasil Escher.

„Štěstí houby štěstí,“ zasmál se Erich. „Ty jsi pokaždé přesně věděl, co děláš, Stefane.“

Escher se tiše a spokojeně zasmál na souhlas.

„Ach, *ja, Erich*... Kluzák může dělat věci, jaké tryskáč nedokáže to je vše.“

7. OPERACE LAVINA

Ta strž, vymletá jižním přítokem řeky Ca, byla široká jen šedesát metrů a plná kluzkých balvanů a shnilých pahýlů stromů. Krebitz to místo dobře znal z dřívějších akcí.

Strž se táhla deset kilometrů a končila u silnice do Dien Cau a Vinh. My jsme přerušili prakticky veškeré spojení mezi pobřežím a Muong Xen na hranici s Laosem. Zničili jsme mosty a telefonní linky a srovnali se zemí tucet odlehlých strážnic a vojenských základen.

Netrvalo dlouho a Hanoj našemu vzkazu porozuměla: Komando smrti znovu vtrhlo do Severního Vietnamu.

Sousední vojenské tábory byly uvedeny v nejvyšší pohotovost. K Muong Xen pospíchaly vojenské jednotky, aby jednak zabránily dalším nájezdům, jednak aby nám znemožnily uniknout. Tentokrát to vypadalo, že se nás Hanoj rozhodla chytit a jednou provždy zlikvidovat.

Severovietnamský velitel se však ve své dychtivosti zničit *Task ForceG* dopustil osudné chyby. Místo aby se držel zpátky a možná nás uspal do falešného pocitu bezpečí, vysílal průzkumná letadla na pravidelné lety nad strží a z jejich neměnných tras jsme vyčetli jeho plán.

Jakmile se setmělo, utábořili jsme se na strategicky výhodném místě a Krebitz s *Gruppe Drei* se pustili do skličujícího výstupu po téměř kolmé skalní stěně s pomocí lan s kotvami nastřelovanými do skalních převisů a vyčnívajících kořenů. Vyžádalo si to spoustu času, ale o půlnoci jsme měli šedesát ostřílených veteránů rozvinutých na dominujícím hřebenu, s veškerým vybavením a se sto padesáti kilo gramy výbušnin. Ze své pozice skoro tři sta metrů nad cestou *Gruppe Drei* prakticky ovládala celou strž a za svou námahu byla odměněna i výborným výhledem na nepřátelské pozice.

Za rozbřesku odešli Stolz a Steiner na průzkum a když se vrátili, usmívali se od ucha k uchu.

„Mám pro vás příjemné překvapení.“ Stolz jen zářil. „Dostali jsme se tak blízko k těm opičákum, že jsem rozeznal i jejich velícího důstojníka... Že neuhodnete, kdo velí na druhé straně?“

„Giap osobně?“ zavtipkoval si Riedl a vyvolal všeobecný smích.

Stolz zakroutil hlavou. „V tom případě bychom teď spolu nemluvili.“

„Pročpak?“ zeptal se Waldman.

„Protože Hanoj by přišla o svého nejlepšího generála a *TaskForceG* by ztratila jen Stolze.“ Otočil se k Schulzemu. „Erichu? Nic tě nenapadá?“

Schulze pokrčil rameny. „Jeden kus rudého lejna smrdí stejně jako všechny ostatní.“

„Hansi?“

„Podle tvého nadšení hádám, že to musí být někdo, koho dobře známe.“

„To si piš, že je. Náš starý známý... Komisař Kly!“ oznámil triumfálně Stolz.

„Kly Nuo Truong?“ řekl jsem překvapeně. „Jseš si tím jistý?“

„Stoprocentně jistý. Je trochu starší, poněkud tělnatější a nosí stejný vous jako Otec Ho, ale je to doopravdy Kly... Plukovník Kly,“ dodal s posměšným důrazem. „Pokrytý metály.“

Hrabě z CIA zdvihl hlavu. „Kdo je ten Kly?“

„Hanojský politruk. Chytili jsme ho v roce 1951.“

Robertson sešpulil rty a s hraným údivem vytřeštil oči. „A on to přežil, aby mohl znovu bojovat?“

„Dal jsem mu své slovo, že ho propustím po otevřené politické diskusi před shromážděnými vesničany, které chtěl Kly zblbnout, aby uvěřili marxismu než jsme se tam objevili.“

„Řekl bych, že dokonce i ty máš vzácné chvilky, kdy jsi velkorysý, Hansi,“ popíchl mě se smíchem Robertson.

„My vždycky dodržíme, co slíbíme, Jeffe dokonce i když jde o takový komunistický póvl... Zkrátka a dobře, Kly pronesl svou řeč, my jsme si k tomu řekli své a Erichovi se povedlo zesměšnit jeho i jeho dogmata.“

„Bylo to k něčemu dobré?“

„V jistém tragickém smyslu bylo. Za pár měsíců Vietminh značnou část těch vesničanů povraždil. Nejspíš se odvážili klást otázky.“

„Otázky, které jim nasadil do hlav Schulze,“ vložil se do debaty Erich. „To byla ukázka hanojské verze převýchovy. Mrtví vesničané nemohou šířit kontrarevoluční ideje.“

Oslovil jsem Stolze: „Udělal sis nějakou představu o nepřátelské sile, Karle?“

„Jistě, šéfe. Steiner také chytil dva zajatce, když se šli do křoví vysrat.“

„Kde jsou?“

Steiner se na mne podíval s hraným úžasem. „Copak jsi neřekl Krebitzovi, že se nemusíme s dopravou zajatců obtěžovat?... Takže jsme je odtáhli k nejbližší rozsedlině a provedli výslech na místě.“

„*Schiess los!*“

„Dostal nás do úzkých sedmapadesátý severovietnamský pluk, zakopaný tři kilometry dál na cestě.“

„Celý *gottverdammte* pluk?“

„A elitní,“ vložil se do řeči Robertson. „Se zkušenostmi od Dien Bien Phu.“

Erich se otočil k Američanovi: „Odkud jsi sakra tuhle informaci získal, Jeffe?“

Hrabě z CIA rozhodil ruce a tajemně se zašklebil. „Víš, Erichu, my nejsme jenom hezcí hoši, máme i jiné přednosti. Náhodou toho o Severním Vietnamu vím spoustu.“ Poplácal Schulzeho po zádech a oplatil mu tak jeho často používané shovívavé gesto. „Vzchop se, kámo. Zrovna tě poctili. Giap poslal celý pluk veteránů, aby tě dostali.“

„A to ještě není všechno. Kly si drží dvě roty v záloze. Dvě stě dvacátou šestou a třiaosmdesátou.“

„No a co?“ mávl Erich nad těmi zprávami rukou. „Nakonec jen budeme muset vykopat hlubší zákopy.“

„Zákopy?“ divil se nahlas Starr. „Proč?“

„Na mrtvoly,“ vysvětlil mu Schulze. Pak se obrátil na Jeffa. „Ty jistě víš, odkud jsou.“

„Dvě stě dvacátá šestá a třiaosmdesátá rota?“ Robertsona to nevyvedlo z míry. „Obávám se, že se budu muset podívat do svého malého rudého zápisníku, Erichu.“

„Nespěchej.“

Náš Hrabě z CIA listoval ve svém notesu. „Tady to máme,“ řekl nakonec s přívětivým úsměvem. „Obě roty patří do tři sta šestnácté divize, posádkou v Tranh Hoa.“ Zvedl hlavu a zeptal se nevinně: „Chceš jméno velitele divize?“

„Běž k čertu!“

„Něco mi stejně leží v hlavě,“ poznamenal Steiner. „Kly je *zampolit,* Hansi. Co může politický důstojník vědět o bojové strategii?“

Riedl pokrčil rameny. „Možná mezitím absolvoval Frunzeho akademii v Moskvě... Jeho vojáci nás v každém případě počtem převyšují v poměru dvacet ku jednomu. Měl bys raději honem něco vymyslet, Hansi.“

„Říkal jsi, že se nepřítel zakopal?“ zeptal jsem se Stolze.

Přikývl. „Také polní děla a šest tanků.“

„Jaké tanky?“

„Myslím, že T52.“

„Myslíš? Už bys je měl poznat.“

„Jsou zamaskované,“ vysvětlil mi Steiner.

Potom jsme přemítali nad náčrtem oblasti, který nakreslil Julius.

„Kly nás zřejmě chce v téhle strži polapit do pasti,“ poznamenal po chvíli Riedl. „Na jeho místě bych udělal totéž.“

„Co chceš dělat, Hansi?“ zeptal se mě zvážnělý Robertson. „Nemáš žádná děla.“

„Máme na hřebeni Krebitze a *Gruppe Drei. A* Kly o nich neví.“

„Krebitz také nemá děla.“

„On sám může být smrtonosnější než baterie těžkých kanónů, Jeffe.“

„Pořád si nedovedu představit, jak by ses mohl postavit celému pluku, navíc podpořenému dvěma prapory.“

„Tahle strž je příliš úzká, než aby se dala převaha pluku plně využít,“ odpověděl jsem mu.

„Ani tanky se nemohou rozvinout vedle sebe a děla nemohou střílet kolem oblouků strže,“ dodal Schulze. „Kly se nechystá zaútočit. Chce, abychom mu vběhli do jeho pasti. Já mu v tom chci vyhovět, i když ne tak, jak si to on představuje.“

Mezi našimi a nepřátelskými pozicemi se zdvihal holý pahorek. Kdyby ho jedna strana obsadila, znamenalo by to nevýhodu pro stranu druhou. Byl jsem si jistý, že Kly by ho rád získal, avšak mnohem důležitější by pro něj bylo použít ho jako návnadu na *Task ForceG.* Uvažoval, že budeme čelit každému tahu, který by udělal. Holý terén mezi nepřátelskými silami byl na první pohled

nevhodný pro léčku. Ve skutečnosti však byla strž vynikající místo pro skrytí vojáků ve skalních trhlinách a rozsedlinách, z nichž některé byly tak velké, že se tam mohly skrýt dvě stovky mužů.

Zákruty a ohyby strže velmi ztěžovaly průzkum a do tří sousedících rozsedlin se Klymu podařilo skrýt téměř šest set vojáků. Potom, aby odvedl naši pozornost, vyslal dvě čety, aby obsadily pahorek. Evidentně chtěl, abychom začali o pahorek bojovat. Neuvěřitelně malý počet Severovietnamců vyslaný k zabrání pahorku nás však přiměl, abychom to dobře zvážili.

Místo abych lehkomyslně zaútočil, poslal jsem Josta Waldmana se čtyřmi muži na vrchol třicetimetrového balvanu, aby si pahorek a jeho okolí pořádně prohlédli. Netrvalo to dlouho a průzkumníci si všimli zrádných záblesků kovu v jedné jeskyni v sousedství a zachytili nějaký pohyb v druhé.

Past, kterou na nás Kly nastražil, byla odhalena.

Po krátké výměně názorů v kódované němčině se Krebitz a *Gruppe Drei* přesunuli přesně nad nepřátelské pozice. Rudolf hlásil, co zpozoroval, a pak se specialisté *Gruppe Drei* pustili do rozmísťování náloží po celé délce převisu. Krebitzův skvělý tým se plazil od keře ke keři, od trhliny k trhlině, přitom si dával maximální pozor, aby dolů nesletěl jediný kámen, a výsledkem bylo, že připravil nepříteli své vlastní překvapení. Aby odvedli pozornost Severovietnamců, předstírali Schulze a Riedl útok proti pahorku. Věděli, že tanky a děla se do boje nezapojí dřív, než pahorek obsadíme a past bude moci sklapnout. Na obou stranách byla zahájena palba a Severovietnamci se snažili vyvolat dojem, že jsou mnohem slabší než my. V souladu s Klyho plánem našim postupujícím četám ochotně vyklidili přední pozice. *TaskForceG* neměla žádná děla, ale nesli jsme slušný počet bazuk a granátometů. Schulze a Riedl vytvořili takovou vřavu, že by rudí možná ani nemohli slyšet lavinu řítící se na ně a přesně to Krebitz chtěl. Nemohl sice ze svého postavení vidět vchody do jeskyní, ale z vrcholku balvanu dirigoval ženisty na vhodná místa Jost. Zatímco jsme nepřítele zaměstnávali kolem pahorku a dávali si dobrý pozor, abychom ho neobsadili *Gruppe Drei* rozmístila nálože v délce asi sto třiceti metrů.

Krebitz signalizoval, že je připravený a pak pokračoval v obezřetném postupu po hřebeni s cílem dostat se za severovietnamské tanky a děla a nakonec zablokovat cestu nějakých pět set metrů jihovýchodně zaminováním jiného skalnatého svahu. Jakmile *Gruppe Drei* dokončila svou práci, zaujala vhodnou pozici, ze které mohla cestu pokrýt kulometnou a minometnou palbou.

Když bylo bitevní pole takhle nachystáno, byla *Task ForceG* připravená postavit se nepříteli, tentokrát doopravdy. Dal jsem rozkaz postoupit do nepřátelské pasti. Schulze, Riedl a Altreiter se „zmocnili“ chabě hájeného pahorku a my jsem začali postupovat po obou stranách cesty, dokud nepřátelská děla a tanky nezahájily palbu.

Vystřelily jen jednou!

Vyslal jsem signál Krebitzovi. Moji vojáci se skryli v úkrytech. Čtyři sta metrů před námi s burácením jako tucet bouří vybuchly strmé skalní monolity; napříč strží bleskly kruté plamenné jazyky a mezi útesy se několikanásobně

rozezněly a ozvěnou odrážely ohlušující detonace. Sloupy ohně a dýmu zahalily celou délku převisu, zdálo se, že se zvedl, sklonil a padal dolů, srážeje patnáctimetrové balvany, stromy a keře dolů do strže. Lavina zavalila vchody do jeskyní, vojáky, tanky, polní houfnice i prchající muže. Pokryla cestu a přehradila říčku, jejíž hladina se začala okamžitě zvedat, zatímco kouřem a prachem pronikal zoufalý nářek umírajících.

Vzdálená střelba z automatických zbraní a výbuchy minometných granátů nám ohlásily, že se *Gruppe Drei* pustila do likvidace prořídlých řad přeživších nepřátel, kteří se snažili utéci směrem k Muong Xai. Nepřetržitý proud kulek je přinutil zastavit a hledat úkryt. *Gruppe Drei* pak pomocí svých kotev a lan sestoupila dolů a obsadila cestu. Rozvinula se v obou směrech, aby znemožnila útěk a bránila příjezdu jakýchkoli nepřátelských posil.

Pak už prakticky bez odporu *Task ForceG* postupovala severovietnamskými pozicemi, likvidovala přeživší a sbírala užitečné vybavení. Přelézali jsme desetimetrové hromady země a kamení, až jsme se nakonec setkali tváří v tvář s Krebitzem. Po vchodech do jeskyní, tancích a dělech nezůstalo ani stopy; všechno bylo pohřbeno pod tisíci tunami sutin.

Robertson a Starr stáli zachmuřeně na vrcholku hromady zeminy a kamene, která pohřbila nepřátelské tanky.

„Mohla by americká armáda dokázat něco podobného?“ provokoval je Erich přátelsky.

„To si piš, Erichu,“ odpověděl rozhodně Starr. „Nejraději s použitím těžkého dělostřelectva nebo stratosférických létajících pevností.“

„No, vy Amerikáni si můžete dovolit všechno dělat ve velkém stylu. My musíme improvizovat.“

„No, podle mě jste si nevedli špatně,“ odpověděl Hrabě z CIA uznale. „Celý pluk a dvě roty pohřbít během pěti minut... Ale pohrbili jste s nimi také všechny dokumenty.“ Pak mávl pohrdavě rukou. „No, vykopávat je nebudu.“ Otočil se ke mně. „Mimochodem, našli jste toho vašeho komisaře Kly?“

„Plukovníka Kly,“ opravil jsem ho. „Bohužel ne, Jeffe rád bych si s ním byl znovu popovídal.“

„A pak ho zastřelil?“

Zakroutil jsem hlavou. „Zastřelit ho? Nikdy. Byli bychom mu znovu dovolili vrátit se domů, byl by volný jako pták. Musel mít vysoké ambice. Chtěl si zahrát na polního velitele, ale svou roli nezvládl. Kdybychom ho zastřelili, mohla by ho Hanoj nahradit nějakým schopnějším velitelem.“

„Mohl by tu někde ležet pod sutinami,“ nadnesl Starr. „Nebo mohl explozi přežít v jedné z jeskyní.“

„Ano, Hansi, ti chlapíci v jeskyních... někteří z nich budou ještě živí,“ vložil se do debaty Robertson.

„Dlouho ne,“ poznamenal nenucené Krebitz, „pět nebo šest set mužů spotřebuje hrozné množství kyslíku.“

„Možná některé z jeskyní mají průduchy, nebo jsou na druhé straně kopců další východy.“

„Nemám ani čas ani lidi na to, abych ty kopce prozkoumával," odpověděl mu Krebitz.

„Chceš ještě pokračovat v tomhle tažení, Hansi?" zeptal se Jeff.

„Nebylo by rozumné teď pokračovat, když je Hanoj ve střehu. Vrátíme se na základnu a vymyslíme něco jiného."

„Moudré rozhodnutí," souhlasil se mnou Hrabě z CIA.

Jostu Waldmanovi, přestože byl nejmladším členem *Task ForceG*, nikdy nechyběly nápady. Teď chtěl s několika muži zůstat na hřebenu a „napsat epilog" k operaci Lavina.

„Rudí sem jistě přijdou, aby obnovili cestu a posbírali mrtvé," argumentoval nadšeně. „Mohli bychom být jejich uvítacím výborem."

„Už nemáme žádné výbušniny," připomněl mu Krebitz.

„Existuje víc než jeden způsob, jak rozpoutat peklo," odpověděl Jost. „Zbyla ti spousta bazuk."

„*Ah so die kannst schon haben*," přikývl Krebitz. „Můžeš je mít... Jsou tu taky ruské granátomety, které jsme sebrali těm opičákům."

Waldmanův nápad dával smysl a protože navrhovaná akce nenesla žádná zvláštní rizika, souhlasil jsem. Krebitz vybavil Josta, Steinera a šest členů komanda dvojicí kulometů, jedním lehkým minometem s dvaceti minometnými granáty, dvěma bazukami s šestnácti střelami, pěti trofejními granátomety, ručními granáty a dostatkem potravin na deset dní. Miniaturní komando mělo obsadit převis jehož část Krebitz výbuchem shodil do strže a čekat.

„Když se během šesti dnů nic nestane, vraťte se na základnu," řekl jsem Steinerovi.

„Určitě se něco stane," řekl Starr. „Hanoj tuhle cestu nemůže nechat dlouho zablokovanou."

Samozřejmě chtěl zůstat se Steinerem a Jostem, ale tentokrát jsem byl neoblomný. „Ty a Jeff musíte zůstat s *Task ForceG.*"

„Žádné ohně a žádné siláctví," varoval Krebitz Josta na rozloučenou.

„Nedělej si starosti, Rudolfe," odpověděl Steiner.

Komando vyrazilo. Chvíli jsme jejich obtížný výstup pozorovali dalekohledy, pak jsme se otočili a zamířili zpátky k Pu Xai.

Waldmanův nápad nesl ovoce. Druhý den po našem odchodu přelétalo nad údolím průzkumné letadlo, pak k hromadám suti přijela ve čtyřech džípech UAZ severovietnamská četa. Vojáci se rozptýlili, aby oblast prozkoumali. Vysoko nad nimi zůstalo komando na místě a čekalo na větší kořist. Třetí den byla jejich trpělivost odměněna. Do strže vjel konvoj šestnácti nákladních aut s dělníky a nástroji; pak se s rachotem objevily dva buldozery. Nepřátelé se pustili do práce. Armádní, ženisté výbuchem uvolnili řeku, voda se valila dolů a tři sta metrů zatopené cesty bylo odvodněno. Steiner a Waldman se však rozhodli vyčkat na lepší příležitost a dát Severovietnamcům ještě jeden den.

Ukázalo se, že jejich rozhodnutí bylo moudré, neboť další den ráno přijelo štábní vozidlo se třemi vysokými důstojníky a jedním postarším civilistou. Jost

chvilku tu skupinku pozoroval dalekohledem a pak tiše řekl: „Ty tři vysoké šarže jsou generálové.“

„A ten starý *Trottel* musí být ministr nebo nějaké velké stranické zvíře,“ dodal Steiner. „Joste, tomuhle by Joe řekl jackpot.“

„Máš pravdu. Je kolem nich nějak moc klanění a ohýbání. Myslím, že je čas jednat.“

Steiner se zvedl na jednom lokti. „Dobrá, chlapi... Já si beru to štábní vozidlo. Schmidt, Menzel bazuky na buldozery. Werner, Bauman, Strouha, Meyer granáty na náklaďáky. Mandel a Gruber minomety na pracovní skupiny a průzkumná vozidla. Jost bude u druhého kulometu.“

Los!“

Jejich střelba byla přesná; její účinek okamžitý. Střely z bazuk udeřily do buldozerů, současně Steinerův kulomet zničil štábní vozidlo a zabil všechny kolem něj. Mezi zpanikařenými dělníky a zaparkovanými náklaďáky, které jeden po druhém vzplály, vybuchovaly granáty a minometné střely.

Další výstřely z bazuk. Explodovala průzkumná vozidla a zbývající nákladní auta; jeden z buldozerů se převrátil, druhý měl zničený motor. Utíkající vojáci i civilisté byli postříleni nebo roztrháni výbuchy na krvavé cáry masa. Během několika minut bylo po všem. Steiner rozkázal zastavit palbu. Nezbylo nic, na co by se dalo střílet.

Pak komando vyrazilo na obtížný pochod zpátky na základnu. Třicet minut po tom, co muži opustili převis, se do údolí vřítila letka migů a celou půlhodinu bombardovala a pokrývala palbou z kulometů opuštěný hřeben ke všeobecnému veselí vítězného komanda.

8. Morozov a Glinka

Naši *Tiší jestřábi* vzlétli k útoku na pobřežní farmu Tanh Hoa, kde hanojské železnice převážely zásoby z přístavního terminálu a komplexu skladišť, hlídaného ozbrojenými silami.

Spotřební zboží bylo v ráji Otce Ho nedostatkové. Luxusní předměty byly vyhrazeny pro partajní elitu. Důraz byl kladen na válku a okolo osmdesáti procent sovětského, čínského a severokorejského lodního nákladu vyloženého a skladovaného v Tanh Hoa byla vojenská výzbroj.

Prvomájové oslavy jsme už měli za sebou, když nám Stahnke poslal veledůležitou zprávu: *Dvě sovětské' nákladní lodě, Morozov a Glinka, se chystají přistát v Tanh Hoa a vyložit 4 000 tun vojenského materiálu; polní a protiletadlová děla, vícenásobné raketomety, tanky, obrněné transportéry a munici. Zbytek nákladu tvoří obráběcí stroje, léky a nemocniční zařízení.*

„Hurá!“ rozplýval se nadšením Riedl, když Krebitz dočetl dekódovaný text. „Hanoj poskytne nemocniční zařízení a my provedeme chirurgický zákrok.“ Poplácal Eschera po zádech. „Kdy vyrazíme?“

„My?“ Náš šéfpilot vypadal zmatený.

„Ano. Ty a já,“ vysvětloval mu Helmut. „Během posledních několika měsíců jsem si prošoupal podrážky. Pro jednou bych chtěl letět.“

Podíval jsem se na Helmuta mírně pobaveně. „Tvoje rozhodnutí se mi vážně líbí, Helmute, vážně...“

„Nic ve zlém, Hansi... ale Erich letěl na misi do Vinh.“

„Protože to město dobře znal.“

Escher se obrátil na Riedla, aby vyjádřil svůj nesouhlas. „Obávám se, že to nepůjde, Helmute. Do Tanh Hoa a zpátky to dělá skoro šest set kilometrů, což znamená vzít víc paliva a tolik pum, kolik uneseme. Budu to muset udělat s Wossem sám.“

Robertson se tiše zeptal: „To hodláš bombardovat Rusy, Hansi?“

„A proč ne, Jeffe?“

Hrabě z CIA zakroutil hlavou, aby svůj nesouhlas zdůraznil. „No, už jenom kvůli tomu, že ty sovětské lodí budou vyzbrojeny těžkými kulomety.“

„Vidíš!“ Riedlovi zasvítily oči. „Rusáci jsou přesvědčeni, že jsou neustále s někým a někde ve válečném stavu. Sedmdesát procent zbraní Vietkongu je sovětského původu. Technicky *vzato jsme* s nimi ve válce.“

„Evidentně technicky, až po provádění naprostých hovadin,“ poznamenal Hrabě z CIA. „A oni navíc pravděpodobně vaše kluzáky rozstřílejí na maděru.“

„Pokud je my nejdřív nevybombardujeme,“ řekl Erich. „Když na palubě hoří, nikdo nejde obsluhovat kulomety.“ Otočil se ke Krebitzovi. „To mi připomnělo, Rudy polovina pum by měla být zápalná.

„Díky za radu. Už jsou připravené,“ odpověděl mu s blahosklonným úsměvem Krebitz. „Levý nosič, zápalné. Pravý, výbušné.“

*P*ovzdechl si Riedl. „Ten člověk nikdy nespí!“

„Vyznám se ve své práci. To je vše.“

Robertson však klidně, avšak důrazně pokračoval: „Kreml kolem toho rozpoutá peklo, Hansi... V Saigonu, v Evropě, ve Spojených národech... Vyburcují celý proklatý levičácky tisk, budou psát o pirátství, nevyprovokované agresi a všem možném, co jim vytane na mysli. Protestních nót budou plné kamióny.“

„Ty můžou shodit na Pu Xai,“ reagoval na to se vtipem Krebitz. „Nejlépe tištěné na jemném papíru.“

Hrabě z CIA pobaveně, ale hořce odseknul: „Obávám se, že by mohli uvažovat o něčem jiném o něčem s roznětkou a směrovým stabilizátorem.“ Položil jsem mu chlácholivě ruku na předloktí. „Jeffe, na rovinu, budeš si muset uvědomit, že nám může být ukradené, co by tomu Moskva mohla říkat, nebo co by mohla udělat... Já tě však chápu, ty máš vlast a vládu, které se musíš odpovídat a tobě to nemůže být jedno. Ty se dokonce můžeš chopit olivové snítky a začít s nimi jednat. Ale když my jednáme s Ivanem, raději držíme v ruce bazuku.“

Muži kolem nás se rozesmáli a Schulze výbojně dodal: „Ty sovětské nákladní lodě vplouvají do válečné zóny, a tedy musí počítat s rizikem, které to přináší.“

Robertson rozhodil rukama a zasmušile řekl: „Není to tak jednoduché, Erichu. Mezinárodní veřejné mínění se postaví proti vám, jak tady, tak na Západě.“

„A co je na tom nového?“ mávl Erich vzdorovitě rukou. „Moskva je moc dobrá, když jde o to rozjitřit ve světě veřejné mínění odvrátit pozornost od sebe, když sami dělají něco ohavného, ale trefit přímo do černého, když je v tom zapleten někdo ze Západu. Ať Ivan udělá cokoli, já na to kašlu.“

Věděl jsem, že Robertson myslí velice vážně všechno, co řekl, a v hloubi duše jsem věděl, že má pravdu. *TaskForceG* už toho měla na triku dost s Vietkongem, se severovietnamskou pravidelnou armádou, s Pathet Lao, s Rudými Khmery a dokonce i s těmi hlupáky ze Saigonu. Nebylo moudré tenhle seznam rozšiřovat. Ale SSSR byla naše Achillova pata. Stačila zmínka o Sovětech, a byli jsme připraveni jednat proti svému nejlepšímu vědomí. S komunisty jsme prostě nedokázali udělat kompromis. Hnusilo se nám, že bychom měli tomu velkému rudému strašáku povolovat, když stačilo, aby ten medvěd jen zavrčel, a zbytek světa se třásl.

Mohli jsme uzavřít mír s arogantními Američany, protože byli v hloubi duše benevolentní; s chladnými a rezervovanými Brity, protože byli sice studení, ale z podstaty čestní; dokonce i s těmi proradnými Francouzi; ale nikdy ne s vychytralými, lživými a podrazáckými komunisty, kteří ve skutečnosti nebyli lepší než nacisté, prostě jenom šikovnější a svou krvavou tyranii skrývali pod pláštíkem utajení. A kdo by se opovážil odsuzovat Sověty?

No, my jsme se odvážili. A vždycky se odvážíme.

Tiší jestřábi neměli žádné poznávací znaky. Naši srdnatí piloti s nimi létali a

přitom si plně uvědomovali rizika, kterým jsou vystaveni. Přijali je s vědomím, že za žádnou cenu nesmějí padnout do zajetí.

Escher a Woss se rozhodli, že po startu vystoupají se spuštěnými motory po spirále do pěti tisíc metrů a zbytek cesty budou plachtit a motory používat jen k udržení výšky. Na Wossův návrh se shodli na tom, že poletí nad mořem a lodě napadnou od východu, že k nim přiletí z malé výšky, tiší a smrtonosní.

Svůj dlouhý let dokončili bez incidentů, i když Woss při přeletu nad řekou Song Noc zpozoroval ve výšce tři tisíce metrů dvoumotorovy dopravní iljušin. Prověřil radiokomunikační kmitočty, ale nezachytil žádný neobvyklý severovietnamský rádiový provoz, ani nějaké známky poplachu. Kluzáky nebyly zpozorovány.

Dole pod nimi se střídaly v monotónní posloupnosti hory a údolí, často proťatá stříbrnými stužkami řek a přerušovaná mozaikou rýžových políček. Slunce viselo nízko nad laoskými horami. Na východě se nad Jihočínským mořem začínalo šeřit. Na rozdíl od náletu na Vinh byl tento letecký útok naplánován na dobu soumraku, což mělo kluzákům umožnit zmizet do noci. Escherova nedávná zkušenost s migem vybízela k opatrnosti. Zpáteční let ve tmě a s vypnutými motory by měl být relativně bezpečný. Případný pronásledovatel v migu by neměl vizuální kontakt a jeho tepelně naváděné rakety by byly slepé.

Severní Vietnam žil ve stavu pohodového vnitřního poklidu. Tanh Hoa bylo plně osvětlené, stejně jako přístavní zařízení a sovětské nákladní lodě. Ulice byly plné lidí na večerní procházce a blízko pobřeží zářil lunapark s blýskavými atrakcemi. Už třicet kilometrů od cíle se do zorného pole letců dostala blikavá světla města a přístavu. Escher navigoval tak přesně, že museli pozměnit kurs, jinak by letěli přímo nad městem.

Tiší jestřábi zaletěli nad moře, opsali široký půlkruh a pak s motory na volnoběh plachtili dolů do útoku.

Lodě se blížily víc a víc, obrovské a bezbranné. Kluzáky je pokropily pumami po celé délce, od zádě na příď. Dopadlo dvanáct pum a žádná neminula cíl. Začaly ječet sirény. Světla zhasla, ale už bylo příliš pozdě. Kluzáky proklouzly nad městskými střechami a začaly nabírat výšku. Za nimi, s radarovými stožáry, jeřáby a můstky zničenými a palubami rozervanými explozemi, prudce hořely obě nákladní lodě. Série silných výbuchů některé zářily rudě, jiné svítily oslepující modří osvětlila přístav, zatímco lodě byly zahaleny do hustého černého dýmu.

Po celém městě přejížděly po pomalu se sunoucích mracích kužely světlometů, naštěstí hodně daleko od stoupajících kluzáků, avšak nějaký bystrý pozorovatel si musel povšimnout jejich výfukových zplodin, protože najednou tmu proťaly řádky svítících střel, a to až nepříjemně blízko. Světlomety se okamžitě stočily a k smrti Eschera a Wosse vylekaly, když se jejich kužely soustředily na *Tiché jestřáby.* Pak, možná právě v kritický moment, se hrozivé světelné kužely nečekaně ztlumily do zamlžené běloby. Kluzáky se vnořily do nízko položených mraků. Escher a Woss si oddechli. Byli v bezpečí.

Několik týdnů po náletu na Tanh Hao jsme se při výslechu jednoho severovietnamského důstojníka dozvěděli, *že Morozov* a *Glinka* byly tak těžce poškozeny, že musely být odtaženy do Haiphongu k opravě. Bylo zničeno šedesát procent jejich nákladu, včetně tanků, děl a téměř všech zdravotnických zásob. Lodě bohužel neexplodovaly, protože Severovietnamci už vyložili všechny výbušniny, které lodě přivezly. Pro jednou Stahnkeho zpravodajská agentura byla o něco míň než precizní. Sovětské lodě totiž připluly o osmnáct hodin dřív, než bylo plánováno; možná schválně, možná ne.

Naši *Tiší jestřábi* udeřili příliš pozdě.

Přesto po našem druhém úspěšném náletu v naší části země silně vzrostla letecká aktivita. Téměř denně jsme pozorovali průzkumné a bojové letouny. Z jejich letových tras Krebitz a Schulze usoudili, že severovietnamští letci fotografují oblast mezi Song Con a Song Ca. Ty přelety měly za následek zastavení veškeré venkovní aktivity na naší náhorní plošině. Bylo zakázáno vaření na otevřeném ohni, dokonce i v jeskyních. Deset dní *Task ForceG* žila ze studené stravy a z toho, co se dalo ohřát na lihových kostkách.

Nakonec intenzivní letecký průzkum ustal. V Hanoji pravděpodobně vyhodnocovali fotografie. Stahnke oznámil brzký přílet zásob a náš generál King Kong dodržel slovo. Uprostřed noci přiletěla dakota, prolétla nízko nad plošinou, shodila množství beden na padácích a zbytek kontejnerů bez padáku.

Když jsme měli zásoby doplněné, vydala se *Task ForceG* na pět pozemních nájezdů na vzdálené cíle, zatímco *Tiší jestřábi* bombardovali vojenské cíle, železnice a přístavy. Poškodili zařízení daleko na severu, až v Yen Bay, ve městě, které jsme znali z našich let v Cizinecké legii.

Jak ubíhal čas, naučili jsme se improvizovat. Během pozemních úderů muži shromáždili nepřátelské minometné granáty, které se sice nehodily do našich minometů, ale mohly být přeměněny v letecké pumy.

Krebitz ukořistil v Muong Xai svářečskou aparaturu a vojáci přinesli kanystry s naftou a benzínem a dřevěné uhlí. To všechno pak přeměnili v účinnou zápalnou směs. Naše pumy navíc, i když byly primitivní, působily dodatečné škody. Jedna z Krebitzových improvizovaných zápalných pum, vyrobená ze staré roury od kamen, zničila velký průmyslový komplex v Nam Dinh.

9. ZŘÍCENÍ JESTŘÁBA A ZÁCHRANNÁ AKCE

Hoa Binh byl významný cíl na řece Da za koloniální éry známé jako Song Bo nebo Černá řeka velké město zhruba sto šedesát kilometrů jižně od Hanoje. Podle našeho Hraběte z CIA bylo v Hoa Binh množství průmyslových podniků, včetně textilního komplexu, který svými výrobky zásoboval armádu. Robertson kupodivu dokonce nakreslil plánek textilní továrny a poskytl nám přesný popis několika armádních táborů.

Textilní komplex nás nijak zvlášť nezajímal, protože Severovietnamci byli schopní klidně bojovat bez uniforem a přikrývek. Nakonec jsem s tímto cílem souhlasil, protože Krebitz zastával názor, že bavlna a vlna budou krásně hořet, zvlášť když budou smíchány se stovkami tun chemického barviva uskladněnými v komplexu, a že by se oheň mohl rozšířit na další, významnější cíle.

Riedl znovu trval na tom, že poletí s Escherem.

„Já znám Hoa Binh zrovna tak dobře, jako Erich zná Vinh," prohlásil sebejistě. Dřív než jsem mohl otevřít ústa, oznámila Noi, že poletí jako navigátor a bombometčík s Wossem. Nakonec nátlaková skupina RiedlNoi přišla s dokonce ještě originálnějším řešením: že by Escher a Woss měli letět spolu na *Tichém jestřábu jedna* a Noi by pilotovala *Tichého jestřába dvě*, kterého by její manžel navigoval ze zadního sedadla. Jelikož Noi již několikrát prokázala své kvality jako pilot, nemohl jsem proti jejich návrhu nic namítat.

Helmut se samozřejmě vychloubal, že svrhne všechny své pumy přímo na cíl a *Tichého jestřába dvě* bude navigovat s mistrovskou přesností. Usadila ho až jedna z Erichových charakteristických připomínek: „A nezapomeň mi z Číny poslat pohled!"

Seržant Starr navrhl, že když chceme bombardovat textilku, měli bychom to udělat v neděli, až tam nebudou stovky dělníků většinou žen a mladých dívek. Schulze si samozřejmě nemohl odpustit, aby si na jeho účet nezavtipkoval. „Tak tohle se mi na našem bývalém seržantu mariňáků Joe Starrovi líbí nejvíc jeho citlivé srdce."

„Kecy!" Starr se mrzutě zamračil. „Chcete poškodit hanojský průmysl, dobrá... Ale já nechápu, jak do toho zapadají ty ženy a děti."

Riedl se zasmál. „No, zapadají do toho docela dobře. Víš, Joe, mnoho z těch žen a dívek jsou manželky a děti partajních funkcionářů a armádních důstojníků, kteří jsou zrovna zaměstnáni vyvoláváním bordelu v Jižním Vietnamu. Kdyby jejich milované rodiny zahynuly, tak ty rudé kádry, nejspíš velící rotám a praporům Vietkongu, podlehnou depresi a demoralizovaní vojáci nebojují dobře..."

„Měl jsi být advokátem nebo psychoanalytikem," poznamenal suše Starr. „Člověka, který dokáže nakecat tolik krávovin, je pro vojenskou dráhu škoda." Starrova pohotová odpověď vyvolala u mužů výbuch smíchu.

Poplácal jsem ho po rameni a konejšivě jsem řekl: „Udeříme v neděli, Joe. Helmut si z tebe jenom utahuje.“

Starr se posadil a mrzutě si postěžoval: „S vámi, chlapi, je potíž v tom, že člověk nikdy neví, kdy žertujete a kdy to myslíte vážně.“

Tiší jestřábi byli vyzbrojeni převážně zápalnými pumami. Hoa Binh mělo být bombardováno za úsvitu, když je obloha dostatečně zatažená, aby mraky kluzáky skryly. Escher a Woss z dřívější zkušenosti věděli, že v noci je nesmírně obtížné najít naši strmou přistávací dráhu a bezpečně přistát. Když se vraceli od Tanh, minuli převis o pár centimetrů. I ta nejmenší turbulence nebo náhlý prudký závan větru by kluzák mohly vrhnout proti skalní stěně.

Následující neděle přinesla prudký déšť a nakonec musela být letecká mise o dva týdny odložena.

Jakmile však byli *Tiší jestřábi* ve vzduchu, dostali se k Hoa Binh a svému cíli bez problémů. Woss a Riedl shodili zápalné pumy na továrnu a velmi brzy se vzniklý požár vymkl kontrole. *Tiší jestřábi* minuli vojenské základny, avšak zničili automobilový park a oheň se od hořících autobusů a nákladních aut rozšířil na skladiště plné pneumatik. V té misi Riedl prokázal užitečnost své taktiky házení upravených lehkých minometných granátů z okna kokpitu. *Tiší jestřábi* zkrátka a dobře odvedli se skrovnými prostředky dobrou práci.

Nálet trval jen pět minut, ale tentokrát stoupající kluzáky sledovaly střely z kulometů a zlověstné černé obláčky vybuchujících protiletadlových granátů. Oba *Jestřábi* dostali zásah. Escher koupil pár souměrných dírek do levého křídla; projektily z těžkého kulometu konstrukcí z letecké překližky a plátna jen prolétly. Noi a Riedl, než se dostali do ochranných mraků, měli trup letadla posetý malými dírkami.

Avšak vážnější problém měl teprve přijít. Když kluzáky přeletěly nad řekou Chu a vesnicí Muong Hinh, hustá masa mraků se rozpustila do větrem unášených chomáčů kumulonimbů. S praskáním se Escherovi ozvala palubní vysílačka.

„Migy!“ oznamovala napjatě Noi. „Na dvou hodinách... dvacet tisíc stop.“

Escher se rychle podíval nahoru a špatnou zprávu potvrdil. „Migy17,“ hlásil Woss palubním telefonem a krátce si povzdechl. *Jetz wird es heiss*... Teď nám začne být horko.“

Escher zavolal Noi. „Vypni motor a snaž se držet v mracích,“ varoval ji stísněným hiasem.

A tak začala nebezpečná hra na kočku a myš. Sto devadesát kilometrů dál na jih poslouchal Krebitz stručnou komunikaci mezi oběma *Jestřáby*. Jediné, co jsme mohli udělat, bylo čekat a doufat.

„Ty Riedlovy ohromné nápady...,“ soptil Erich a kroutil přitom hlavou. „Letět s Noi.“

Krebitz přeladil na nepřátelskou frekvenci. Piloti migů se domlouvali rusky.

„*Auch das noch,*“ poznamenal mrzutě Schulze. „Ještě tohle nám chybělo.“ Obrátil se k Hraběti z CIA. „Pořád ještě trváš na tom, že nejsme ve válce se

Sověty, Jeffe? No, jsme, příteli už od června devatenáct set čtyřicet jedna.“ Pak se otočil ke Krebitzovi a dodal hořce: „Měli bychom najít způsob, jak dát na *Jestřáby* kulometnou věž, Rudy.“

Krebitz zakroutil hlavou.

„Po zatížení kulometem a střelivem by nám nezbylo moc na náklad pum, Erichu,“ vysvětloval tiše. „A kromě toho by lehké kulomety proti migům byly stejně k ničemu.“

Když jsme viděli, jak Escher a Woss plachtí dolů na přistání a po *Tichém jestřábu dvě* není ani stopy, zasáhl nás jako úder kladiva pocit neodvratného neštěstí. Erich a Krebitz zírali nevěřícíma očima, tváře měli potemnělé obavami. Stolz, zdrcený žalem, sklesl na pařez, a Steiner si zakryl tvář rukama.

Já jsem cítil, jak mi srdce svírá chlad.

Och,du lieber Gott!“ mumlal Altreiter. „Dostali Helmuta a Noi...“

Dokonce i neustále veselý Jost Waldman zbledl. Suoi se rozplakala a Schulze ji objal. Erika skryla svou tvář na mých prsou. Krebitz mumlal: „Ne, Helmuta a Noi ne... ty ne... Helmuta a Noi ne.“

Rozběhli jsme se ke kluzáku. Escher prudce odsunul krycí sklo kokpitu a dopadl na zem, Woss krátce po něm. Stefan zvedl ruku a křičel, dřív než se kdokoli z nás mohl začít ptát: „Pořád je naděje! Nezřítili se... Noi přistála!“

„Co se stalo?“

„Ty proklaté migy,“ promluvil Woss zajíkavě, „nás dostihly u MuongHinh...“

Krebitz na mě vrhl rychlý pohled a máchl s neurčitým gestem k *Tichému jestřábu jedna,* jehož křídlo bylo poškozené. „Oni byli sestřeleni?“

Escher přikývl. „Ale nebyli mrtví... Noi se mnou mluvila vysílačkou, když šli k zemi. Nepadali... pořád ještě plachtili. Byl to prudký klouzavý let, ale určitě měli šanci.“

„Přistála na svahu Pie Loi,“ dodal Woss., *Jestřáb dva* přišel o křídlo, ale nerozbil se.“

„Potom už jste s nimi nebyli ve spojení?“ odvážil se zeptat Erich.

Escher zakroutil hlavou. „Pak už ne.“

„Mohli přežít,“ dodal nám Woss paprsek naděje. „Nebylo to tak zlé... Křídlo narazilo do stromu, ale trup vypadal netknutý.“

„Možná jsou naživu, ale zranění,“ řekl Waldman. „Musíme něco udělat.“

„A neztrácet čas,“ dodal Krebitz.

„K Pie Loi je odsud přinejmenším sto kilometrů,“ řekl mrzutě Schulze, „ale v každém případě tam musíme poslat záchrannou skupinu. Počítej se mnou, Hansi.“

„Odcházíš během patnácti minut,“ řekl jsem rozhodně. „Rudy! Shromáždi *Gruppe Drei* a zalarmuj Zeislův tým.“

„Může nám trvat pět dní, než se tam dostaneme,“ vyjádřil své obavy Robertson.

„Pro záchranu Riedla a Noi bychom pochodovali třeba až do Číny, Jeffe,“ odpověděl mu úsečně Schulze. „Ale jestli nejsou zranění, tak se s nimi nejspíš

potkáme někde v půli cesty. Vědí, jak se chovat při mimořádných událostech a nebudou tam posedávat a čekat, až je sebere nějaká pátrací skupina rudých.“

Hrabě z CIA přikývl. „Jasně, Erichu... Severovietnamci už teď určitě budou na pochodu. Jaké vybavení pro přežití je na kluzácích?“

„Všechno potřebné, od kompasu po konzervované potraviny.“

„Zbraně?“

„Samopaly s dvěma rezervními zásobníky a dvě automatické pistole.“

„Vysílačka?“

„Samozřejmě.“

Přerušil jsem je. „S trochou štěstí by se jim mělo podařit pravidelně vysílat signály, které zachytíme, až budeme asi osm kilometrů od nich.“

„Takže skutečně máte šanci jim pomoci.“ Pak se Jeff obrátil na Wosse. „Identifikovali jste ty migy?“

„Ovšem. Byly to migy17. Piloti se domlouvali rusky.“

„Slyšeli jsme je... Nejspíš to byli instruktoři vyslaní jako poradci do Hanoje.“

„Ty migy byly sovětské,“ prohlásil s jistotou Escher. „Byly na nich rudé hvězdy a nápisy v azbuce. Na jednom z nich jsem dokonce mohl přečíst značení.“

„Pamatuješ si je?“ zeptal se s očividným zájmem Robertson.

Escher zavřel oči a chvilku uvažoval. „Pod jedním křídlem CA342... ECK5...“ Pak otevřel oči a zavrtěl hlavou. „A ještě něco, ale nemůžu si vzpomenout, co.“

Robertson přikývl. „*Samaljot*, neboli letadlo 342, *eskadril* eskadra 5...“

„Moment!“ přerušil ho se zdviženou rukou Escher. „Po té pětce bylo POK, ale to první písmeno v azbuce... Ano... Teď jsem si jistý.“

„Gratuluju,“ řekl Jeff. Pak věcně dodal: „Eskadra Pokryškin.“ Zmateně jsme na něj zírali. Usmál se. „Určitě jste slyšeli o Pokryškinovi, ruském stíhačském esu, který se proslavil během operace Barbarossa...“ Otočil se ke mně. „Hansi, zdá se, že Moskva přesunula do Hanoje elitní eskadru.“

„Jak to, že tohle všechno znáš, Jeffe?“ vyhrknul Krebitz, pořád ještě s vyvalenýma očima.

Robertson zkřivil ústa v náznaku úsměvu. „No, vždycky jsem si myslel, že byste měli znát svého nepřítele,“ odpověděl vyhýbavě.

Escher a Woss přistáli v 10:15 dopoledne. V jedenáct už byli Krebitz a *Gruppe Drei* na pochodu směrem na Muong Xen. Komando obešlo vesnici v bezpečné vzdálenosti a namířilo si to přímo k hoře Pie Loi po lovecké stezce divočinou, překonávalo rokle, občas se brodilo po kolena ve vodě, šplhalo přes balvany a lezlo do prudkých svahů. *Gruppe Drei* vytrvala v ostrém pochodu celé odpoledne. Nikdo nepožadoval přestávku. Muži věděli, že rozhodující může být každá minuta. Jedli za pochodu.

Šest kilometrů za Muong Xen se lovecká stezka proměnila v nerovnou a křivolakou polní cestu. Navzdory blátu, rýhám a výmolům se ukázala být požehnáním, protože postup komanda se zrychlil. A oni pochodovali jako

nikdy předtím. V 18 hodin *Gruppe Drei* dorazila na malou mýtinu lemovanou složenými kládami. Tam Krebitz udělal třicetiminutovou přestávku. Muži snědli studenou svačinu a vypili trochu čaje z polních lahví, pak si seškrábali bláto z bot a vyměnili ponožky.

Kupředu!

Jeden bezútěšný kilometr. Druhý. Spousta tichého klení, ale žádné hlasité stížnosti. Je to úkol, který musí být splněn. Bez ohledu na cenu.

Steiner a průzkumníci narazili na káru taženou voly a naloženou poleny, která se se skřípotem valila k Muong Xen. Čtyři vesničané. Severovietnamské uniformy u nich vzbudily respekt a opatrnost. Místní lidé uhnuli ke kraji, aby uvolnili cestu. Průzkumníci si nasadili ochranné brýle a odvrátili tváře. Steiner to ohlásil vysílačkou Krebitzovi. Ten vyštěkl: „Zlikvidujte je!“

„Nemyslím, že poznali, kdo jsme, Rudy.“

„Neztrácej čas přemýšlením. Nemůžeme si dovolit riskovat. Jdou do Muong Xen, kde je posádka... Zbav se jich.“

Vystrašení vesničané byli zajati. Seržant Starr otočil hlavu a díval se jinam. Jost Waldman poodešel stranou. Zaleskly se bajonety. Konec byl rychlý a nemilosrdný. Průzkumníci šli dál.

Všechny války jsou kruté. A války komand na nepřátelském území jsou nejkrutější ze všech.

Weiter! Kupředu!

Po dvaceti kilometrech Krebitz zkontroloval polohu pomocí kompasu. Polní cesta stále vedla správným směrem. Požehnaná náhoda. Metry pozvolna přecházely v kilometry. Pak došli k propasti překlenuté provazovou lávkou. Steiner a Joe Starr omšelou konstrukci důkladně prozkoumali a uznali ji za schopnou unést současně šest mužů. Steiner znovu varoval Krebitze vysílačkou. Muži se rozdělili na skupinky po šesti s dvacetimetrovými odstupy. Propast pak překonali bez zdržení. Každá ušetřená minuta mohla zachránit Riedlovi a Noi život.

Gruppe Drei pochodovala po větší část noci. Ve tři hodiny před ránem Krebitz zavelel utábořit se do úsvitu. Vyčerpaní muži usnuli tam, kde padli.

V šest hodin se znovu vydali na pochod.

Další mučivé metry, přecházející v kilometry.

Křižovatka dvou stezek. A z údolí se zdvihala třetí. Jost Waldman zpozoroval severovietnamskou hlídku přicházející z opačného směru.

„Jděte dál!“ upozornil Steiner průzkumníky. „Budou nás považovat za jednu ze svých čet. Zbraně ale mějte v pohotovosti.“

Ústí samopalů se zvedla; zbraně byly odjištěny; prsty zůstávaly blízko spouští.

Sto metrů... osmdesát metrů... sedmdesát metrů.

Severovietnamský četař, který velel hlídce, nebyl žádný nováček. Rozkázal svým mužům zastavit a prohlížel si naše průzkumníky dalekohledem. Pak spustil dalekohled na prsa a křikl nějaký rozkaz. Čtyři muži z hlídky zmizeli v křoví po straně cesty.

Padesát metrů...

Seržant Tuc Daun zamával na pozdrav a něco vietnamsky zavolal. Nenásledovala žádná přátelská odpověď. Severovietnamský četař ho vyzval: „Identifikujte se!“

Průzkumnicí se identifikovali dávkami ze samopalů. Waldman a Starr hodili pár granátů. Hlídka zmizela v ohni a dýmu, vymazaná z tohoto světa. Průzkumníci se vrhli do křoví. Čtyři jednotlivé výstřely. Na volném prostranství se objevil Steiner. Zasunul pistoli do pouzdra.

Vysílačkou se ozval Krebitz. „Co se to tam děje?“

„Hanojská pohraniční stráž,“ odpověděl Steiner stručně. „Zlikvidována.“

Kupředu! Dalších půl kilometru.

Z lesa se vynořila skupina šesti místních lovců, které pravděpodobně přivolala střelba. Zlomek sekundy stáli jako přimražení, pak jeden z nich varovně vykřikl: „*Thays!* Cizinci!“

Lovci se vrhli do lesa a stali se z nich lovení. Dávky ze samopalů je roztočily a srazily do trnitého křoví.

„Začíná tu být dost hustý provoz,“ poznamenal Steiner a ohlásil situaci Krebitzovi.

„Vylezte na hřeben,“ poradil mu náš hlavní průkopník.

Průzkumný tým se pustil do zdolávání kluzkého svahu. Postup se zpomalil, když se chůze změnila v lezení. Centimetry se měnily v decimetry. Nahoře na hřebenu byl další krátký odpočinek, během něhož Steiner vyslal první signály Riedlovi a Noi.

Žádná odpověď.

Se soumrakem se v důsledku množství roztroušených balvanů, ostnatých keřů, vyčnívajících kořenů a nepřemostěných struh cesta divočinou stala ještě obtížnější.

Gruppe Drei se utábořila na druhou noc. Ráno průzkumníky čekalo hledání jiné cesty. Hovězí z konzervy, sendviče, suchary; polévky z kostky nebo čaj, uvařené nad kostkou pevného lihu... Požehnaný spánek. Někteří členové komanda byli tak unaveni, že si ani nenatáhli síťky proti hmyzu. Komáři měli hody. Zeisl a jeho zdravotníci roztírali repelent na nechráněné tváře a paže chrápajících vojáků.

Steiner, Waldman a Starr vyrazili s rozbřeskem a vrátili se krátce po sedmé s hrubým náčrtkem schůdnější cesty. Když komando vystoupilo na vyšší vrchol, viděli muži špici Pie Loi, zvedající se na hranici s Kambodžou.

„*Weiter!* Kupředu!“ zvolal Krebitz. „Už se tam blížíme.“

Jeho optimismus mnoho neznamenal, protože vyčerpaným mužům se zdálo, že Pie Loi je na konci světa.

Kilometry. Kilometry. Kilometry... Mučivé, proklaté, nekonečné kilometry.

‚*Halt!*“

Steiner a Starr došli k nekryté cestě, vinoucí se strží pod nimi.

„Kryjte se!“

Pohodlně na hřbetech mul tam jela severním směrem četa

severovietnamských vojáků. Starr odtrhl dalekohled od očí.

„Dvaadvacet mužů!“

„Určitě pátrají po kluzáku,“ dodal Steiner. Varoval vysílačkou Krebitze, aby dál postupoval s největší opatrností.

Dorazila *Gruppe Drei*.

Krebitz zhodnotil situaci, „ rozkázal s gestem směrem k nic netušící četě. „Muly ušetřete. Mohly by se nám hodit.“

„Je tam jeden důstojník,“ hlásil Waldman.

„Toho taky ušetřete. Mohl by nám říct něco užitečného.“

Gruppe Drei zaujala pozice kolem křižovatky. Severovietnamci vjeli do Krebitzovy pasti. Stačila krátká salva. Celá četa popadala z mul. Sedět zůstal jen zkoprnělý mladý poručík, zírající s hrůzou na kruh zbraní, jenž ho obklopoval.

Pomalu, velmi pomalu sundal z ramene svůj samopal a nechal ho sklouznout na zem, potom ještě pistoli. Seržant Starr se prošel mezi mrtvými.

Jednadvacet mrtvých vojáků. Zásahy do hlav a krků.

Krebitz a Steiner vyslýchali poručíka, který byl víc než ochotný spolupracovat.

„Trosky toho letadla našla jedna naše hlídka,“ řekl Krebitzovi. „Ale v kokpitu ani okolo místa havárie nebyly žádné mrtvoly.“

Všeobecná úleva.

Přetrvávající úzkost.

„V jakém stavu bylo to letadlo?“ zeptal se Steiner.

„Zřítilo se mezi stromy a rozpadlo se.“

„A kokpit?“

„Roztříštěný,“ odpověděl poručík. „Nejspíš větví. Našli jsme nějakou krev... Ale piloti určitě unikli. Hledali jsme je, když...“

„Kde byla ta krev?“ přerušil ho nevrle Krebitz. „Vepředu, nebo v zadní části kokpitu?“

„Na zadním sedadle.“

„Tak to byl Riedl,“ usoudil Steiner.

„Ale mohl se hýbat,“ dodal Starr, aby ho uklidnil.

Krebitz se znovu soustředil na zajatce. „Kolik vojáků máte v těchhle kopcích?“

„Dvě roty,“ řekl důstojník. „Muži dostali rozkaz chytit piloty živé!“

„Tak to máte šanci!“ ironicky mu řekl Steiner. „Dvě roty... přinejmenším tři sta mužů.“

Zdálo se, že poručík chce horlivě spolupracovat. Nakreslil dokonce polohu jednotlivých čet což byla nesmírně cenná informace. Starr mu nabídl cigaretu. Když poručíkův strach na chvilku polevil, zeptal se opatrně: „Můžete mi říct, kdo jste?“

„Hanoj nás nazvala Komando smrti,“ vysvětlil mu Krebitz s neveselým úšklebkem.

Poručík se zamračil. Cigareta mu vypadla z prstů. Jeden z členů komanda ji

zvedl a znovu mu ji podal.

„Tak to mě taky zabijete," zamumlal téměř neslyšně.

Krebitz zakroutil hlavou. „Vás nezabijeme... necháme vás na živu, protože jste spolupracoval... Ale řekněte mi, poručíku, proč jste nám tak ochotně pomohl?"

Rty hanojského důstojníka se pohnuly v náznaku úsměvu. „Protože když je celá moje četa mrtvá no, nezůstal nikdo, kdo by mě nahlásil."

„Velice rozumná úvaha," řekl Krebitz. „Můžete jít. Vaši muži padli v akci. Vy jste měl štěstí. Nikdo vás z ničeho nemůže obvinit."

„Vy mě pustíte?"

„Tímhle směrem!" Rudolf ukázal rukou k Muong Xen. „A teď si zujte boty."

„Boty?"

„Správně... Chceme, abyste šel pomalu... Dávejte pozor, kam šlapete."

„*Oui, Monsieur.*"

Hanojský poručík si zul boty. Seržant Starr ho spokojeně pozoroval. Steiner pak podal důstojníkovi plátěný vak se suchary a konzervovaným hovězím.

„Jděte, a *bon chance.*"

Za pár minut poručík zmizel v lese.

„Ani neví, jaké měl štěstí," poznamenal spokojeně Starr.

Kupředu!

Zdvojnásobené úsilí. Další kilometry.

Od okolních skal se ozvěnou odrazil klapot motoru. Objevil se průzkumný letoun, letící nízko nad roklí. *Gruppe Drei* zase jednou splynula s okolím...

V deset hodin dopoledne třetí den jsme při pravidelném vysílání signálů poprvé zachytili odpověď.

„A je to!" vykřikl Krebitz. „To jsou oni!"

„Jsou živí a zdraví!"

Zpráva se rychle šířila řadou členů komanda.

Rychlá odpověď. Pauza. Velmi důležité potvrzení. Spěšná domluva německy, abychom znali jejich polohu. Riedl byl zraněn do nohy, levého ramene a paže. Noi zraněná nebyla. Vak s železnou dávkou potravin se při zřícení *Jestřába* ztratil.

„Umíráme hlady, Rudy," stěžoval si Riedl. „Pospěš si a přines nám pořádný biftek!"

„Tyhle kopce se hemží opičáky, kteří jdou po vás."

„To víme. Naštěstí nemají psy."

„Buďte opatrní, Helmute. Když všechno půjde dobře, budeme u vás během dvou hodin."

Gruppe Drei zamířila k místu setkání pod stodvacetimetrovým útesem tyčícím se nad roklí. Vojáci zdvojnásobili úsilí. Dokonce i Kurt Zeisl šel mezi prvními. Riedl mohl naléhavě potřebovat lékařskou pomoc.

Ticho najednou přerušily výstřely z pušek a automatických zbraní; odpověděla jim dvojice samopalů.

„Riedl a Noi!“ vykřikl Steiner.

Krebitz zapnul vysílačku. „Helmute, Noi kde jste?“

„V bodě X jsme pod palbou,“ odpověděl Riedl vzrušeně. „Kde jste vy?“

„Blízko. Držte se... Kolik jich je?“

„Jenom četa ale v patách mohou mít další.“

„Neznepokojujte se. Jdeme k vám.“

Gruppe Drei se rozdělila na tři šestadvacetičlenné skupiny. Krebitz velel prostřední, Steiner a Waldman těm na obou křídlech.

Palebný přepad ze středu. Riedlovi a Noi se ulevilo. Steiner a Jost provedli obchvat po křídlech. Severovietnamská četa byla rychle přemožena a zlikvidována. Z rozsedliny se vynořili Riedl a Noi, oba černí od zažrané špíny a plní řezných ran a podlitin. Helmut kulhal. Manželský pár okamžitě zmizel v hloučku gratulujících členů komanda.

Jejich vyčerpávající námaha nakonec nebyla nadarmo.

Během krátkého odpočinku Zeisl Helmutovi ošetřil ošklivé řezné rány na paži a na rameni a obvázal mu koleno. Muži pro něj rychle vyrobili primitivní nosítka a pak zamířili domů.

Doma v Jestřábím hnízdě jsme byli šest dní jako na trní, dokud nebyla *Gruppe Drei* konečně dostatečně blízko, aby nám mohla vyslat dlouho očekávanou zprávu. Zhltli jsme zbývající *Schnaps* kromě jedné lahve rezervované pro Helmuta a jeho zachránce a okolní skály nám ozvěnou vracely naše provolávání slávy.

„Gratuluju, Hansi,“ zvolal Hrabě z CIA.

„To Krebitzovi a *Gruppe Drei* bys měl pogratulovat,“ odpověděl jsem mu.

„Byla to vynikající záchranná akce, Hansi... Skvělá práce. Vy nikdy nenecháte kamaráda na holičkách.“

„Ne, když je ho možné zachránit, Jeffe.“

Zakroutil hlavou. „A po té havárii to vypadalo tak beznadějně přesto jste to zkusili.“

„Pro tebe bych udělal totéž, Jeffe.“

Vojáci kolem vysílačky se nemohli dočkat, až *Gruppe Drei* dorazí na naši základnu. Rozběhli se, jen krátce se zastavili, aby mě požádali o souhlas, a pak všichni běželi až k silnici do Vinh pomoci se zbraněmi, batohy a nosítky. Nesli pak Noi a Riedla na ramenou celou cestu až na plošinu.

10. ODRAŽENI

Náš ranní útok proti severovietnamské základně probíhal zpočátku podle plánu. TaskForceG obsadila a začala demolovat armádní základnu a dřevěný most přes řeku Song Ca. Většina z kasárenských budov hořela, oheň se rozšířil na automobilní depo a na všudypřítomné sudy s palivem, skladované blízko něj. Hořící benzín a nafta tekly do kanálů a pak do řeky, od nich se vznítily bambusové chatrče na obou březích a velké množství bárek. Gruppe Drei obsadila pahorek, ze kterého kontrolovala okolí, a pak se zaměřila na vesnici, jejíž obyvatelé utekli v panice do okolních rýžových políček a lesů.

Schulze s jeho osmdesáti muži postoupil na relativně nechráněný terén k severnímu okraji vesnice. Účelem tohoto manévru bylo dostat se nepříteli do zad. Riedlova skupina zabezpečovala Krebitzovo levé křídlo a se smrtícím účinkem používala naše lehké minomety. Já jsem zůstal ve středu s Robertsonem a Starrem a zaujali jsme postavení mezi shlukem balvanů, odkud jsem mohl sledovat dění ve všech směrech.

Náš úspěch však neměl dlouhé trvání. Nepřátelský odpor místo aby se po prvním útoku zlomil, postupně nabíral síly, a když severovietnamský velitel poznal, že nebyl napaden přesilou, rozpoutalo se učiněné peklo. Schulzeho postup se zastavil a Krebitz hlásil silný protiútok na pahorek, který ovládal.

Došlo mi, že Severovietnamci mají zdroje, o kterých jsme až do té chvíle nevěděli: ne pouze jeden prapor, ale celý pluk, vyzbrojený osmi pětasedmdesátimilimetrovými houfnicemi čínského původu. Nepřátelský velitel držel svá děla rafinovaně ukrytá na kraji lesa, dokud Task ForceG nepostoupila za vesnici a nebyla na otevřeném terénu.

Kolo štěstěny se otočilo a my jsme se najednou octli ve velmi svízelné situaci, kdy byli Severovietnamci v protiútoku po celé délce bitevního pole mezi pahorkem hájeným Krebitzem a silnicí z Vinh do Muong Xen. Okolo deváté hodiny byla Gruppe Drei pod silným tlakem.

Ještě víc vepředu, ve shluku balvanů, byl Horst Altreiter odříznut a ve vážném nebezpečí. Když jsem zavolal Krebitzovi a ptal se ho, jaká je u nich situace, odpověděl lakonicky: „Bojujeme o život, Hansi."

A bylo to přesně tak. Dalekohledem jsem viděl, jak se množství vojáků v zelených plátěných uniformách a šedých přílbách hroutí, jako kdyby ztratili půdu pod nohama. Gruppe Drei zasypávala střelbou travnatou pláň a plamenné jazyky ze dvou plamenometů se vypořádávaly s těmi, které kulomety a minomety ušetřily. Ze zadních řad nepřátelských pozic polnice vřískaly signály teď útočit, teď zalehnout, teď ustoupit. V 9:20 Krebitz hlásil, že Gruppe Drei dochází munice. Poslal jsem naléhavou žádost Schulzemu, aby na pravém křídle postoupil a ulevil tak Krebitzovi. Byl nejvyšší čas. Hanojští vojáci byli méně než tři sta metrů od pahorku a postupovali s profesionální účinností: krátké sprinty pod

krytím kulometnou palbou, pak zalehnout a poskytnout krycí palbu těm za nimi.

„Sakra, Hansi," klel polohlasně seržant Starr, když pozoroval nepřítele. „Jsme v úzkých, čelíme přesile profesionálů!"

Tentokrát skutečně TaskForceG necelila žádné bandě vesničanů nacpaných do uniforem, ale dobře vycvičeným a vyzbrojeným rotám, jejichž důstojníci a poddůstojníci znali svou práci. Tihle Severovietnamci nepořádali obvyklé divoké výpady proti kulometům, ale postupovali po promyšlených krocích, přebíhali od balvanu k balvanu a od prohlubně k prohlubni a umně přitom využívali každé krytí, které měli k dispozici. Pětapadesát mužů Gruppe Drei čelilo útoku desetinásobné přesily. Schulze shromáždil svou jednotku a provedl smělý výpad, aby podpořil Krebitze, ale znovu ho zastavila nepřátelská děla. Severovietnamský velitel Erichův tah předvídal a podle toho uspořádal své houfnice.

„Ten zkurvysyn je chytrý," poznamenal chmurně Robertson.

S tím jsem mohl jen souhlasit. Můj protivník skutečně udělal jen jedinou chybu nechal se překvapit ve svém táboře. Avšak navzdory téměř dokonalému zničení základny a následné panice si zachoval chladnou hlavu a dokázal své vojáky sešikovat. Nejenom že nám zabránil v ústupu, ale během boje převzal iniciativu.

Když Riedl poznal, jak obtížná je naše situace, přesunul se a své minomety nasadil proti nepřátelským dělům. Jeho rychlá a přesná střelba nám poskytla krátký oddech, nepřátelský velitel totiž obezřele přesunul houfnice z dostřelu. Jakmile severovietnamští vojáci přišli o dělostřeleckou podporu, zastavili se dvě stě metrů od Krebitze, a Schulze se konečně mohl spojit s GruppeDrei. Ztratil přitom jen čtyři muže, zastřelené nepřátelskými odstřelovači. Joe Starr zpozoroval, kde ti odstřelovači leží, a upozornil mě na to místo. Zavolal jsem Steinerovi, aby pozorně sledoval, kam střílím, a podle toho orientoval naše ostrostřelce. Pak jsem odstrčil kulometčíka stranou, zalehl za těžký kulomet, stočil ho k tomu místu a vypálil krátkou dávku.

Zkušení střelci z Gruppe Drei svými přesnými puškami rychle nepřátelské odstřelovače zlikvidovali.

Pak jsem se spojil s Zeislem v jeho improvizované stanici první pomoci, umístěné mimo dostřel nepřátelských děl. Kurt mě ujistil, že naše dívky jsou živy a zdrávy. Měly také napilno se zraněnými.

Houfnice znovu zahájily palbu a nepřátelští vojáci začali znovu opatrně postupovat, dokud je potřetí nezastavila Krebitzova a Schulzeho smrtonosná palba.

Situace se však s každou minutou zhoršovala. Tentokrát jsme si vzali větší sousto, než jsme mohli ukousnout. Můj rafinovaný hanojský protějšek měl totiž v lesích ukrytou ještě jednu základnu. Task ForceG zaútočila na jediný prapor, avšak do protiúderu se zapojil celý pluk, vybavený dělostřelectvem a podpořený záložním praporem z lesního tábora.

Rozkázal jsem Robertsonovi, aby zůstal se mnou, ale Starr už byl v samém středu dění a sužoval nepřátelské dělostřelce granátometem. Najednou si přehodil přes rameno bazuku, držel ji v podivně vysoké elevaci a pálil do lesa. Ke svému údivu jsem uviděl, jak raketa přistála na předním krytu houfnice. Dělo i jeho

obsluha byli rozmetáni na kousky.

„Není špatný, co?“ šklebil se Robertson.

„Spatný?“ vykřikl jsem. „Předvedl nejlepší práci s bazukou, jakou jsem kdy viděl, Jeffe. Starr je úplný Panzergrenadier, sám vydá za celou četu.“

Nepřítel nemohl Starra lokalizovat, my jsme však mohli sledovat jeho postup, když se přesouval jako ještěrka, zatímco nepřátelské kulomety kropily jeho dřívější pozici. O chvilku později jsme ho viděli, jak si opírá bazuku o kupu hlíny a připravuje další výstřel.

Zavolal jsem Erichovi: „Palte vším, co máte. Odveďte pozornost těch opičáků od Starra.“

Vzduch proťal další proud plamene a tentokrát Starrova raketa trefila bedny s granáty, uložené vedle druhého děla. Následující strašlivá exploze zabila spoustu vojáků a převrhla houfnici. Starr se překulil do mělké strouhy a zmizel nám z očí. Nepřátelská děla podruhé přestala střílet a spěšně se přesouvala.

Hrabě z CIA se doplazil ke mně. „Nech mě obsluhovat ten kulomet,“ řekl. „Ty radši dohlídni na bitvu, Hansi. Situace začíná být hodně napjatá.“

Jost Waldman se plazil kolem a táhl za sebou pytel se zásobníky.

„Zůstaly nám ještě nějaké?“ zeptal jsem se napjatě.

„Několik,“ odpověděl stručně. „Ale myslím, že bychom měli trochu polevit s tím ohňostrojem.“

„To si nemůžeme dovolit, když na nás jde tolik těch opičáků.“

Jost se na mě chvilku jen upřeně díval. „Neměli bychom přivolat Jestřába, aby bombardoval ta děla?“

Zakroutil jsem hlavou. „Byl by sestřelen během několika minut.“

Otlučený, ale usmívající se seržant Starr se překulil do prohlubně, ve které jsme se ukrývali. „No, teď už jim těch děl zbývá jen šest,“ řekl udýchaně.

Zbývající houfnice si prozatím nevšímaly Krebitze a Schulzeho a soustředily se na Riedla a na jeho minomety. Viděli jsme, jak země kolem něj exploduje; hlína, tráva a kameny létaly všemi směry. Ulevilo se nám, když Riedl hned potom zavolal. „Jsme momentálně v pořádku, ale je čas změnit pozice.“

Altreiter hlásil, že jen s osmi muži stále drží skupinu balvanů dvě stě metrů západně od Krebitze a Schulzeho. Severovietnamci byli všude kolem něj.

„Seberte se a připojte se ke Krebitzovi!“ zařval jsem do vysílačky.

„Jsme tu ve výborné pozici, Hansi už jsme postříleli stovku opičáků a odrazili dalších sto.“

„Seru na to, když jich postřílíte tisíc. Hejbněte prdelí z těch balvanů. Budeme vás krýt.“

Chvilku bylo ticho, pak Horst řekl: „Poslyš, Hansi, když odtud odejdeme, tak by ti opičáci mohli obklíčit Gruppe Drei a také Schulzeho. Já se odtud nehnu.“

Do výměny názorů se vmísil Schulze: „Nebuď takový zatracený idiot, Horste. Je úplně jedno, jestli na nás zaútočí teď, nebo za půl hodiny. Vypadni, sakra, odtamtud. Vždyť ti už musí docházet munice.“

„Ale ještě máme třicet granátů... A naše bajonety.“

„Ustupte!“ zařval jsem. „To je rozkaz!“

„Dobrá," souhlasil neochotně. „Soustřeďte palbu padesát metrů východně od nás, tak tři minuty. Pokusíme se probít ala bayonette, Hansi... Kdyby nám ujel vlak, dávejte na sebe pozor. Nashledanou v pekle."

To byla jeho poslední slova.

Rozkázal jsem Riedlovi krýt Horsta jeho minomety; Krebitz a Schulze také zahájili krycí palbu. Nebylo to však nic platné. V 11:15 Horst Altreiter, náš druh od roku 1946, a jeho osm mužů padli v boji.

Byla to hrozná ztráta pro nás pro všechny.

Severovietnamci, vřeštící svůj válečný pokřik, vyrazili na zteč proti pahorku, který drželi obsazený Krebitz a Schulze, přitom nebrali na vědomí strašlivé ztráty, které v jejich řadách působila Gruppe Drei. Střelba tam téměř ustala, ustoupila divokému boji muže proti muži. Soustředili jsme palbu na sousední terén, abychom nepříteli znemožnili přisunout k pahorku posily. Hned nato nepřítel Riedla i mne donutil držet se při zemi, takže pahorek byl najednou izolován od zbytku bitvy. Po jisté době, která se nám zdála být věčností, začali Severovietnamci ustupovat a nakonec byli zatlačeni zpátky z kopce. Krebitz sotva popadal dech, když mi volal.

„Ztratili jsme osmnáct mužů a máme několik raněných," udýchaně hlásil do vysílačky. „Navrhuji, abychom ustoupili a pokusili se dostat na základnu, dokud to ještě jde, Hansi. Už nám nezbylo moc nábojů a ti opičáci se nechystají polevit v tlaku. A nemůžeme umlčet jejich děla."

Schulze byl stejného názoru jako Krebitz. Obával se, že by nepřítel mohl na bojiště přesunout další vojáky a zablokovat nám ústupovou cestu k Pu Xai. „Až dosud si nepřátelský velitel počínal dobře," řekl mi nevzrušeně. „Je to zkušený voják."

Robertson zamyšleně řekl: „Zdá se, že si chce veškerou slávu nechat pro sebe, Hansi."

Otočil jsem se k němu. „Jak to myslíš, Jeffe?"

„Myslím, že když nebude moci postoupit vpřed, povolá migy a to ještě před soumrakem."

„Celou dobu jsem se divil, proč už to neudělal."

„Právě proto," odpověděl rozhodně Hrabě z CIA. „V tuhle chvíli si myslí, že má situaci pevně v rukou aniž by se musel o úspěch s někým dělit."

„Myslím, že máš pravdu, Jeffe," uznal jsem. „Kdyby se mu podařilo Task ForceG zlikvidovat, povýšili by ho na generála."

Dal jsem rozkaz k pomalému ústupu bojem, aniž by nepřítel měl dojem, že opouštíme bitevní pole v panice. Bitva pokračovala a Task ForceG se přesouvala na západ. Přitom náš zadní voj sehrával odvážnou ukázku síly s posledním zbytkem munice.

Dva kilometry za námi se údolí zužovalo do rokle, ve které mezi rovnoběžnými skalními stěnami probíhala cesta a tekla říčka. Jakmile bychom se dostali do rokle, nemohli by na nás už Severovietnamci útočit plnou silou a jejich početní převaha by jim nebyla nic platná. Byl to Robertson, kdo přišel s plánem, který nás měl zachránit. Když se k nám připojili bojem poznamenaní Krebitz a Schulze,

rychle jsme návrh našeho Hraběte z CIA prodiskutovali.

„Nepřítel nám bude chtít zabránit, abychom se dostali do bezpečí rokle," vysvětloval Jeff. „Je téměř jisté, že přesune děla blíž, aby mohla vytvořit palebnou přehradu. Malá přepadová skupina by pak ale mohla ta děla dostat."

Souhlasili jsme. Na tu akci se dobrovolně přihlásil Jost a okamžitě se k němu přidal Steiner. S dvaceti muži zalehli v křovím zarostlé strouze. Vzali si jen plamenomety, granátomety a bazuky s dvanácti zbývajícími projektily. My ostatní jsme zrychlili ústup, chtěli jsme tím nepřátele vyprovokovat, aby pospíchali za námi, aniž by napřed prozkoumali uvolněné území.

A oni to udělali!

To byla druhá chyba nepřátelského velitele.

Jak Robertson předvídal, uvědomil si, že jakmile se dostaneme do té úzké rokle, budeme mimo jeho dosah. Aby tomu zabránil, rozkázal, aby jeho děla postoupila na pahorek, který Gruppe Drei vyklidila, a vytvořila palebnou přehradu. Steiner a Waldman pak spustili akci, která nepřítele stála vítězství v celé bitvě. Ze vzdálenosti nějakých padesáti metrů bazuky a plamenomety udělaly s houfnicemi a jejich obsluhou krátký proces. Komando pak využilo momentálního zmatku v nepřátelských řadách a bez jediného poranění se stáhlo. Task ForceG vtrhla do rokle a pak její vchod Krebitz a jeho ženisté vyhodili do povětří.

Byli jsme v bezpečí.

Vyčerpaní a jen s několika zásobníky pro nás pro všechny, nesouce nebo podpírajíce naše raněné, dorazili jsme nakonec zpátky na naši náhorní plošinu zotavit se a dumat nad jedinou významnou porážkou, kterou jsme utrpěli během všech našich let v Indočíně.

Všichni jsme byli sklíčeni smrtí Horsta Altreitera a tím, že jsme poprvé nemohli vzdát čest našim padlým *Kameraden* řádným pohřbem.

Stav *TaskForceG* se zmenšil na 187 mužů. Potřeboval jsem posily a zásoby. První jsme odmítli. Shodit Stahnkeho čerstvé nováčky doprostřed války v džungli by se téměř rovnalo vraždě. Druhá potřeba byla velmi rychle uspokojena. Informovali jsme Stahnkeho o naší situaci a na jeho naléhavou žádost generál King Kong vyslal dvě dvoumotorové dopravní dakoty na troufalý denní let. Dostali jsme potraviny, léky, obvazy, cigarety, ale především zbraně a munici: nádržky pro plamenomety, projektily do bazuk, granáty, dva těžké minomety a jedno 105mm bezzákluzové dělo se dvěma sty nábojů. Těžké minomety a dělo se nehodily pro mobilní akce, ale mohly posílit naši obranu doma. Po tomto shozu už nezůstala poloha naší základny v utajení. Severovietnamci v Muong Xen akci zpozorovali a obě dopravní dakoty byly na zpáteční cestě sestřeleny migy.

„Řekl bych, že teď vplujeme do rozbouřených vod," přemítal seržant Starr, očekávaje útoky migů proti naší základně. Navrhl, abychom přenesli všechno naše vybavení, náchylné k poškození, do jeskyní. Krebitz s tím souhlasil. Naši zranění kamarádi byli také přemístěni pod ochranu tun žuly, spolu s Zeislem a

dívkami. Rozkázal jsem Escherovi, aby připravil *Tichého jestřába jedna* na dlouhý let zpátky do Khe Sanh a vzal s sebou Hraběte z CIA a jeho tři pytle plné dokumentů.

Naše budoucnost vypadala pochmurně a šance na úspěšný návrat po zemi do Jižního Vietnamu se zdála být velice malá. Když teď byla Hanoj v plné pohotovosti, byl by to ústup bojem a relativně pohodlnou Ho Či Minovu stezku bychom téměř jistě nemohli použít. Severovietnamci by mohli kdekoli překročit dlouhou hranici a zahradit nám cestu. V nejlepším případě bychom se mohli prosekávat džunglí a postupovat v hrozivých výškách to by byl proces náročný na čas i energii. Jednomyslně jsme se shodli, že Jeff Robertson a jeho náklad nesmí padnout do nepřátelských rukou.

Následující noc *Tichý jestřáb jedna* odletěl.

A hned ráno se objevila severovietnamská vojenská letadla.

V devět hodin si dvojice starobylých průzkumných letadel PO2 prohlížela plošinu a naši ostrostřelci jedno z nich sestřelili. O půl hodiny později přiletěly bitevní bombardovací letouny rozbít naši základnu na padrť tříštivými pumami a dávkami z kulometů. Když skončily, z našich venkovních zařízení toho moc nezůstalo.

Migy se vracely každý den, ale prozatím jsme byli v jeskyních v bezpečí. Bombardování však nebylo naším jediným problémem. Naši průzkumníci zpozorovali pohyb silných vojenských jednotek mezi Muong Xai a zemí nikoho jižně od laoské vesnice Nang Et. Skupiny místních dělníků dostaly příkaz porážet stromy a urovnávat terén. Severovietnamci budovali cestu k Pu Xai a našemu úkrytu. Další vojáci byli zpozorováni na pochodu stezkou džunglí mezi Cuara a Laosem, také naším směrem. Nepřítel vlekl děla na sousední vrcholky a severní část jejich obchvatného manévru podporovaly tanky KV1.

Hanoj měla v plánu buď nás obléhat, nebo vzít frontálním útokem. Když jsme si dali dohromady všechny zprávy průzkumníků a získali celkový obraz situace, prohlásil Schulze kategoricky: „Jestli na nás tady zaútočí, budou mít rudí pět tisíc mrtvých.“

„A Giap pošle dalších pět tisíc,“ pohotově mu odpověděl Krebitz. „Kanónenfutru má víc než dost.“

„Nahoru naší stezkou by se k nám nikdo nedostal,“ řekl Jost. „Pět kulometů může udržet u země prapor.“

„Pokud budou ty kulomety mít neomezené množství munice,“ připomněl mu Stolz.

„Můžeme taky na hlavy útočících vojáků pomocí náloží svrhnout miliony tun kamení.“

„Dokud nám nedojdou výbušniny...“

„A jídlo,“ dodal Riedl. „Ale máme Rudolfův únikový průlez, budiž požehnána jeho předvídavost...“

Krebitz se rozesmál.

„Právě proto jsem se rozhodl neopouštět náhorní plošinu před útokem migů," řekl jsem, abych posílil jejich sebedůvěru.

„Jen ať přijdou a zaútočí na naši základnu. To oni na to doplatí, ne my."

„Ano," uvažoval Erich. „A až pošleme několik tisíc rudých k čertu, odejdeme Rudyho únikovou šachtou."

„Na to vám dávám své slovo," řekl sebevědomě Krebitz.

A nikdo z nás o něm nepochyboval.

11. RUDÝ ELITNÍ STŘELEC

Severovietnamská ofenzíva začala mohutnou dělostřeleckou uzavírací palbou, která zasypávala naši plošinu po celé délce téměř dvě hodiny. Zatímco houfnice, minomety, vícenásobné raketomety a kanóny tanků KV kropily ohněm a ocelí naše Jestřábí hnízdo, pěchota provedla váhavý pokus postoupit až k našemu perimetru. Její odvaha postupně narůstala, když nenarazila na prakticky žádnou odvetnou palbu. Své muže bych samozřejmě nevystavoval dělostřelecké palbě. Během bombardování zůstala *TaskForceG* v jeskyních, s výjimkou pozorovatelů a tří z našich ostrostřelcu, kteří z chráněných pozic stříleli, jen když si byli jistí smrtelným zásahem a vybírali si jen důstojníky a poddůstojníky.

Netrvalo to dlouho a nepřátelé objevili naši tajnou stezku a začali jásat, když zjistili, jak pohodlný bude jejich výstup nahoru.

První, kdo by vystoupili na plošinu a vztyčili tam hanojský prapor, čekalo vyznamenání, povýšení a měsíční dovolenka. Povzbuzeni nečekanou snadnou cestou k vítězství, hnali se pěšáci vzhůru svahem a přetrhli jeden z Krebitzových nástražných drátů. Spustili tím příšernou detonaci, která je svrhla zpátky do propasti a převrátila patnáctimetrový kamenný monolit na vojáky namačkané dole na stezce. Následný sesuv půdy pohřbil velký úsek stezky a zanechal za sebou horu kamenné drti, pod níž zůstaly pohřbeny stovky Severovietnamců. Útok se zastavil. Nad rozeklanými horami se rozhostilo ticho, přerušované jen zoufalým křikem raněných. Hodinu po tomto fiasku se u Krebitzovy barikády objevila dvojice vojáků a důstojník; jeden z vojáků držel v ruce velký kus bílého plátna a důstojník držel tlampač.

Oslovil nás jmény! Chtěl vyjednávat s kapitány Wagemüllerem a Schulzem.

„Jsem plukovník Truong, velitel 215. pěšího pluku. Chci vám navrhnout příměří do 22:00 hodin, abychom mohli zachránit některé z našich zraněných soudruhů pohřbených pod sutinami... Také bych s vámi rád projednal další důležité záležitosti.“

Neměli jsme tlampač a tak jsem pospíchal na nejbližší pozorovací stanoviště a oznámil plukovníkovi, že palbu zastavíme. Poděkoval mi za mou odpověď a k mému velkému překvapení trval na tom, že půjde k nám nahoru, abychom si mohli promluvit jako voják s vojákem.

„Odvaha mu tedy nechybí,“ poznamenal Starr.

Plukovník se znovu ozval. „Kapitáne Wagemüllere dovolíte mi jít dál?“

„Můžete jít blíž, plukovníku.“

Celá trojice stoupala vzhůru a s obtížemi zdolávala horu kamenné drti, dokud Krebitz nehodil dolů lano, aby jim výstup ulehčil. O deset minut později jsme stáli tváří v tvář; hanojský plukovník upjatě zdvořilý, já mírně pobavený. Plukovník měl pistoli, ale jeho vojáci nebyli ozbrojeni. Vzájemně jsme se představili a on nás se zdvořilou sebejistotou informoval, že nás dobře zná; že

dokonce viděl naše fotografie, což nás trochu překvapilo. Nicméně zcela zřejmě nelhal, protože znal jméno i hodnost každého z nás a dokonce věděl i o „americkém špionovi“ mezi námi, i když neuvedl Robertsona jménem, ani nepoznal seržanta Starra, který stál hned vedle mne.

Usadil jsem plukovníka na plochý balvan a my jsme si k němu přisedli blíž na kládě.

„Chci vám osobně poděkovat za to, že jste nám umožnili zachránit některé z našich mužů...“ řekl zdvořile. „Vaše lavina byla velice důmyslná past a způsobila nám velké ztráty...“

„Jak velké?“ vyhrkl Jost Waldman.

Severovietnamský plukovník sjel pohledem k němu, koutky úst mu probleskl náznak úsměvu, a řekl: „Dovolte mi, abych vám na tuhle otázku neodpověděl... Mohu vás však ubezpečit, že máme dost mužů, abychom mohli nahradit jakékoli ztráty.“

„My jsme si plně vědomi, jaké máte zdroje,“ odpověděl jsem klidně. „Ale to jistě není pravý důvod, proč jste sem přišel, plukovníku Truongu.“

„Ne, není,“ připustil. „Je tu jiný důvod... Vlastně je jich několik.“

„Laskavě nás tedy o nich poučte.“

Následovala krátká pauza. Plukovník se na mne upřeně zadíval a důrazně prohlásil: „Předpokládám, že víte, že jste úplně obklíčeni, kapitáne Wagemullere.“

„Toho jsme si plně vědomi, plukovníku,“ odpověděl jsem mu. „A já zase předpokládám, že víte, že se sem vaši vojáci nikdy nedostanou.“

„Ano, kapitáne,“ odpověděl stejně upřímně. „Ale, víte my už nemáme v úmyslu na vaši pevnost útočit. Ochotně uznávám, že by to bylo příliš nákladné...“ Na chvilku se odmlčel, aby jeho následující věta zapůsobila silněji. „Prostě tu jen budeme vysedávat a čekat, až vám dojdou potraviny a munice... Na sousedních výšinách jsou hustě rozmístěné protiletadlové baterie, takže snažit se o další shoz zásob by bylo marné. Také máme kolem Pu Xai rozmístěno deset tisíc vojáků a další jednotky jsou na cestě. Můžeme čekat. My máme spoustu času, ale váš čas se krátí.“

„Velmi působivá ukázka logiky a síly, plukovníku Truongu,“ odpověděl jsem mu s mírným sarkasmem. „My jsme si, bohužel, během naší dlouhé vojenské kariéry už zvykli bojovat s obrovskou přesilou, a jak vidíte nějak se nám podařilo přežít.“

„Blahopřeji,“ odpověděl plukovník. „Vaše schopnosti jistě nikdo nebude zpochybňovat, ale jak říkají Francouzi štěstěna je nestálá milenka.“

Otočil se a ukázal na vrchol vzdálený asi tři kilometry, který dominoval naší plošině. „Některá z našich velkých děl už jsou na cestě tam nahoru, kapitáne.“

„To mohou létat?“ vpadl do rozhovoru Krebitz, očividně pobavený. „Protože tam nevede žádná cesta.“

„Máte pravdu, poručíku Krebitzi. Není tam žádná cesta. Ještě ne. Ale budujeme ji.“

„Ach, doopravdy?“

„Doopravdy. Dnem i nocí. Nezáleží nám na tom, jestli to bude trvat měsíc, nebo pět měsíců. A až tam naše děla budeme mít, budou moci střílet přímo do vašich jeskyní a *adieu* útočiště.“

„Vy tedy, bohužel, také víte o těch jeskyních?“ řekl jsem lhostejně. „To mě udivuje.“

„Na tom není nic záhadného... Náhodou jsem strávil dětství v Muong Xen a Pu Xai dobře znám.“

„Už chápu...“

„*Oui, mon capitain,*“ usmíval se plukovník Truong. „*Cest la fin des illusions.*“

„Pokoušíte se nás zastrašit, abychom se vzdali?“ vybuchl Schulze. „Jestli ano, tak jenom ztrácíte čas.“

Plukovník zakroutil hlavou. „Tak naivní nejsem, kapitáne Schulze. Naopak. Přišel jsem, abych vám nabídl čestný odchod. Způsob, jak si nejen zachovat život, ale také svobodu... *Sauvezvous.*“

„Probudil jste mou zvědavost, plukovníku,“ řekl jsem po chvíli.

Truong se zhluboka nadechl a vynesl svůj trumf.

„*Alors*, když budete souhlasit, že opustíte tuhle plošinu, jsem svou vládou zmocněn vás eskortovat, s bezpečným doprovodem, do Haiphongu a nalodit vás na první loď plující do Evropy.“

„Odzbrojené předpokládám?“ odfrkl si Erich.

Plukovník Truong se usmál a zakroutil hlavou. „Dokonce si můžete ponechat vaše zbraně. Žádné pasti neplánujeme. Moje nabídka je naprosto poctivá. Až už vaše zbraně nebudete potřebovat, můžete je třeba hodit do moře... Ale,“ krátce se odmlčel, „pod jednou podmínkou.“

„Poslouchám, plukovníku.“

„Naše nabídka se nevztahuje na toho amerického špiona,“ řekl. „Musíte ho předat severovietnamským orgánům.“

„Pak tu máme problém,“ řekl jsem. „On už tu s námi není.“

Plukovník ztuhl.

„Cože?“

„Možná jste nevěděl, plukovníku, že jsme měli letadla dvě. Jedno jste sestřelili. Druhé před týdnem odletělo do Jižního Vietnamu.“

„Ještě tu máte druhého Američana.“

„Ten vůbec není důležitý, plukovníku.“

„Mohl by být. Musíte nám ho předat.“

„Za kolik?“ skočil nám do debaty Riedl.

Plukovník vypadal zmateně. „Za kolik čeho?“

„Peněz, samozřejmě,“ řekl Riedl nenucené. „My jsme přece žoldnéři.“

„Já... musím se poradit se svými nadřízenými o všech otázkách, hm... odměny.“

„Udělejte to, plukovníku Truongu,“ řekl Erich, kterého už tohle žertování unavovalo.

„Budu potřebovat nějaký čas, abych vaši nabídku probral se svými

společníky," řekl jsem opatrně.

„Přirozeně." Plukovník byl celý nedočkavý. „A abych dokázal, že naše úmysly jsou čestné, zůstanu vašim rukojmím, dokud nevstoupíte na palubu lodi."

Erich se krátce zasmál.

„Obávám se, že jako záruka nejste nic moc, plukovníku," řekl mu otevřeně. „Jsem si jistý, že byste jako správný komunista neváhal položit za stranu a vlast svůj život."

Plukovník Truong se usmál a odpověděl mu jako otec netrpělivému děcku: „Co jiného vám můžeme nabídnout?"

„No, mohli bychom uvažovat o vašem generálovi Giapovi," zavtipkoval si Riedl. „To by nám alespoň zajistilo, že si to vaše vláda nerozmyslí, až budeme v půli cesty do Haiphongu."

Plukovník se poprvé hlasitě rozesmál. „Jsem rád, že máte dobrou náladu to je ve válce důležité... Samozřejmě vám nemůžeme nabídnout generála Giapa, ale protože váš odchod bude mít velkou publicitu, nebudeme mít nejmenší šanci vás podvést."

„Hm... Mohl byste mít pravdu, plukovníku," připustil jsem. „Reportéři, televize... Neomezená publicita pro nejdůležitější vítězství od Dien Bien Phu... Už vidím ty titulky: Komando smrti poraženo!"

Plukovník zakroutil hlavou. „Když se vrátíte do Evropy se svými zbraněmi, bude zřejmé, že jste nebyli poraženi," řekl s mírným úsměvem. „Vidíte, dokonce jsme zajistili, že si zachováte důstojnost."

„To je od vás velice ohleduplné, plukovníku. Potřebujeme však nějaký čas, abychom tu věc prodiskutovali, zvlášť tu záležitost s Američanem."

„Jsem oprávněn prodloužit příměří do zítřka do 11:00," odpověděl.

„Velmi dobře, tedy..." Vstal jsem, abych naznačil, že rozmluva je u konce. Plukovník mě následoval. Zasalutovali jsme.

Plukovník odcházel, ale ještě se zastavil. „Pochopte, kapitáne, tohle je vaše jediná šance, jak se z toho dostat živí." Říkal to velmi vážným tónem. „Když naši velkorysou nabídku odmítnete, tak si raději začněte chystat rakve."

Steiner a Stolz doprovodili Severovietnamce ke stezce a plukovníkovi popřáli mnoho štěstí.

Riedl se otočil ke mně a k Schulzemu.

„Hej, chlapi! Co takhle poslat střeva našeho starého dobrého Starra Otci Ho? Možná by nám dokonce zaplatil v dolarech."

„To jistě stojí za úvahu," smál se Schulze.

„Blbost!" okomentoval to stručně Starr. „Doufám, že tu Truongovu nabídku nepřijmete, aniž byste si to pořádně rozmysleli."

Poplácal jsem ho po zádech. „Jen klid, Joe... My do Evropy jet nemůžeme. Všechny své úspory jsme nechali v Saigonu..."

Erich se obrátil ke Krebitzovi. „Rudy! Mohli by tví muži stlouct pár rakví?"

„Jasně!" Krebitz se zašklebil. „Hned se do toho pustíme."

„Jestli můžete, natřete je na černo a ozdobte je lebkami a zkříženými hnáty."

„Uděláme to.“

Následující den krátce před 11:00 jsme spustili z převisu nad nepřátelskými pozicemi pět černých rakví.

To byla naše odpověď na hanojskou nabídku.

Za několik minut severovietnamská artilerie zahájila palbu a déle než hodinu byla naše plošinu vystavena dalšímu strašlivému bombardování.

Žádný útok však nenásledoval.

Nepřítel se usadil k dlouhodobému obléhání.

Během bombardování jsme seděli v jeskyních, popíjeli čaj, vyprávěli si vtipy, nebo hráli karty. Krebitz a Schulze se mezitím hrbili nad mapami a plánovali únikovou trasu Laosem. Naši průzkumníci už s využitím našeho nouzového průlezu provedli několik rekognoskačních misí, takže jsme věděli, že navzdory vychloubání plukovníka Truonga je nepřátelská síť kolem Pu Xai řídká. Kdyby *TaskForceG* soustředila svou plnou údernou sílu na jeden konkrétní *Schwehrpunkt,* byli by obléhatelé v tom sektoru buď přemoženi, nebo odraženi stranou. A jakmile bychom byli v džungli, tak by tanky, děla a početní převaha na naše bojové umění nestačily.

V džungli jsme se nebáli žádného nepřítele.

Severovietnamci se prozatím spokojili s obsazením okolních vrcholků. Zalesněný vrchol převyšující asi o třicet metrů naši plošinu obsadili odstřelovači a stříleli na každého, kdo se jim objevil v zorném poli. Na začátku obléhání se jim podařilo dostat dva neopatrné pozorovatele a hrstku mužů spěchajících k latrínám umístěným venku.

Dole na naší stezce nasadil nepřítel celý regiment kuliů, aby odstranili sutiny, ale naše osamocené bezzákluzové dělo mezi dělníky dlouho působilo úplnou pohromu. Po třech dnech a nějakých čtyřech stovkách mrtvých byly pracovní čety staženy.

Jeden nepřátelský odstřelovač se však soustředil na obsluhu děla a tři z našich mužů zabil.

Skrýš toho rudého elitního střelce byla mezi keři na vrcholu, za tři sta padesát metrů širokým kaňonem. Už tam byl pět dní, střílel však, jen když byla viditelnost výborná a oběť jistá. Také byl velice trpělivý. Vystřelil jen osmkrát, čtyři naše muže zabil a čtyři poranil.

„Má výtečné skóre, dokonce i podle standardů *Task ForceG,*“ stěžoval si Riedl Krebitzovi. „Ten *Keň* by měl sloužit v *Gruppe Drei.*“

„Netrap se, já ho dříve nebo později dostanu,“ bručel Krebitz. „Ten hanojský hajzlík je mazaný. Po každém výstřelu mění pozici...“

Konečně se ten odstřelovač dopustil chyby. Místo aby trefil jednoho z nás, udělal díru do překližkové návnady, kterou vyrobil Krebitz loutky v životní velikosti, oblečené do maskovací uniformy do džungle a polní čapky. Než odstřelovač konečně návnadu spolkl, musela ji *Gruppe Drei* přesouvat celé hodiny z místa na místo. Jelikož Rudolf opatřil figurínu lepenkovými zády, ukázala kovová tyčka protažená místy vstupu a výstupu kulky přesně do míst, odkud bylo vystřeleno. Erich vypočetl korekci pro elevaci ústí pušky na danou

vzdálenost a odhadl polohu střelce v kruhu o průměru pěti metrů. Do uvedené oblasti se zaměřil tucet dalekohledů. Odstřelovač se jako obvykle přesunul, ale brzy byl objeven pouhých dvacet metrů od odhadovaného místa. Steiner a Stolz si všimli záblesku puškového dalekohledu; naši ostrostřelci ho pak zlikvidovali salvou výbušných kulek.

Prvního odstřelovače nahradil druhý, který však brzy také podlehl Krebitzově figuríně a Schulzeho výpočtu.

Nepřátelský velitel tvrdohlavě poslal třetího odstřelovače, aby nás otravoval. Dva další muži na hlídce byli postřeleni do stehna a paže a na chvíli nám ten střelec zabránil v přístupu k nejbližšímu zdroji vody a k latrínám. Nakonec se však i on stal obětí našich ostrostřelců.

Poslední odstřelovač byl, jak se brzy ukázalo, ze všech nejmazanější. Nejspíš se mu nezamlouvalo dělat práci, která už zabila tři jeho kolegy. V každém případě střílel jen občas, aby udělal svému veliteli radost, nikdy však nic netrefil. Dvakrát dokonce minul Krebitzovu figurínu.

Byl pro nás záhadou.

„Ten chlapík je buď kolosálně neschopný, nebo by měl nosit brýle," poznamenal Jost Waldman, když střelec minul popáté či pošesté.

Schulze však s ním nesouhlasil. „Vsadím se, že míjí schválně." Trval na svém, i když jeho neuvěřitelný názor vyvolal řadu skeptických uchichtnutí.

„Proč by nám ten rudý opičák měl dělat nějakou laskavost?" přemítal Riedl.

„*Um Gottes willen!* Je to evidentní," vybuchl Erich, „ten*Kerl* chce žít! Počítá, že dokud nikomu neublíží, necháme ho na pokoji."

„Myslím, že máš pravdu," souhlasil s ním seržant Starr. „Žádný střelec s puškovým zaměřovačem by nemohl na tři sta padesát metrů minout cíl velikosti muže."

„Tak toho chlapíka necháme, ať si v tom pokračuje," řekl Steiner. „Kdybychom ho zabili, tak by jeho nástupce mohl posílat kulky tam, kde skutečně škodí."

Byl jsem stejného názoru, a tak náš *Abwehrmannschaft* a rudý odstřelovač udržovali nevyhlášené příměří. Nabírali jsme si vodu a používali latríny; on vystřelil svou denní dávku kulek, které odlamovaly kousky balvanů vysoko nad námi, zatímco naši ostrostřelci se bavili tím, že sestřelovali plody stromů nad jeho hlavou, jen aby mu dali vědět, že jeho pozici známe.

A všichni byli spokojeni.

12. ÚSTUP BOJEM

Seržant Starr tvrdil, že by Hanoj mohla na plošinu shodit výsadek, což mu připadalo jako nejlogičtější strategie nepřítele. Schulze na to pohrdavě prohlásil, že Hanoj nemá ani transportní letadla, ani parašutisty.

„Vždycky jim mohou podat pomocnou ruku Rusové," argumentoval Joe.

„A to mi dokonale vyhovuje," odpověděl mu Erich s pokrčením ramen. „Svého posledního Ivana jsem zabil v československých horách v červnu 1945. Ti nováčkové by neměli být tvrdší soupeři."

„V červnu 1945?" divil se nahlas Starr. „Ale to už bylo po německé kapitulaci."

„No,já jsem nekapituloval," prohlásil Schulze.

„Po kapitulaci," vysvětloval jsem mu, „jsme se Erich a já probojovali zpátky do Bavorska, Joe. Měli jsme dost dobrý důvod nezbavovat se svých zbraní. Byli jsme svědky toho, jak Rusové zmasakrovali prapor Wehrmachtu, který se *opravdu* vzdal. Jen si představ, co by udělali s příslušníky SS."

„Jestli sem Ivani seskočí," bručel Erich, „tak jim pomůžeme do támhleté propasti a bez jejich padáků."

Nastalo však již letní monzunové období. Čekal jsem, dokud se pořádně nerozpršelo a viditelnost se nesnížila prakticky na nulu, a pak jsem vydal rozkaz k evakuaci Krebitzovou únikovou šachtou v menší jeskyni. *TaskForceG* přistála bezpečně na dně šachty, odkud jsme se pak spustili i s naším vybavením do rokle.

Místo abychom zamířili na jih, „logickým" směrem, kde se pravděpodobně soustředily nepřátelské hlídky, vyrazili jsme do laoského vnitrozemí. Za *Gruppe Drei* naše komando prošlo severovietnamským obléhacím perimetrem, aniž by padl jediný výstřel, i když Stolz a jeho hlídka jednou málem šlápli na kulometné hnízdo, kde se čtyři hanojští vojáci schovávali před deštěm pod přístřeškem z pytloviny. Naši průzkumníci je mohli zabít, ale proč prozrazovat nepříteli, že už nejsme na planině? Stolz moudře nechal kulometčíky žít a v důsledku jeho rozhodnutí jsme získali cenný čas. Za pár hodin už byla *Task ForceG* mimo bezprostřední nebezpečí.

Požehnaný liják trval pět dní a prakticky znemožnil pozemní i letecké pozorování. Když jsme byli bezpečně mimo dosah hlavních sil nepřítele, opsali jsme půlkruh a zamířili k Ban Ta Viang, vesničce na hranicích. Pak jsme pokračovali po polní cestě mezi Ban Sop Hai a Ban Ta Viang, která teď byla zcela opuštěná. Často po kolena v blátě a s polohlasnými kletbami jsme se brodili kalužemi, abychom se dostali co nejdál od Pu Xai.

Naše úniková cesta byla nepochybně menším ze dvou zel. Vzhledem k povětrnostním podmínkám by prosekávání stezky panenskou divočinou bylo nemožné. Tak jako tak, *Task ForceG*, promočená skrz naskrz a pocákaná

bahnem, byla k nerozeznání od kterékoli severovietnamské vojenské jednotky na pochodu. Takže během prvních osmi dní našeho dlouhého pochodu domů jsme ušli dost daleko.

Stálým oříškem pro nás byly početné rozvodněné zavlažovací kanály, potoky a říčky. Mnoho chatrných dřevěných mostků odnesl proud, ale *Gruppe Drei* se s každou situací vypořádala se stoickou profesionálností; někdy zkonstruovala provazové lávky, někdy pomocí trhavin srazila vhodně nakloněné kmeny přes strouhu. V noci jsme prošli Sop Hai, pochodovali jsme přímo vesnicí, aniž bychom potkali živou duši. Jen psi divoce štěkali, ale nikdo z místních lidí se neodvážil zjišťovat, co způsobilo jejich neklid.

Odpočívali jsme v jeskyních, pod skalními převisy, prostě kdekoli, kde bylo možné rozdělat ohně a uvařit horkou polévku a čaj a usušit se, jak se jen dalo. Naše dívky měly své nepromokavé pláště do deště, ale i tak muži udělali všechno, co bylo možné, aby jim pochod ulehčili. Bylo však vidět, že měsíce drsného života v divočině dívky otužily. Jak Erika prohlásila jednoho večera, kdy lilo jako z konve: „Doma už bych dávno měla chřipku, Hansi. Teď, po týdnu v dešti, dokonce ani nekýchám."

Pár mil jižně od Sop Hai náš průzkum zjistil, že naše polní cesta je zavalená sesuvem půdy. Jedinou možností bylo překonat dvacetimetrovou propast. *Task ForceG* to zabralo téměř dvanáct hodin, a to pomocí chatrné provazové lávky, zkonstruované Krebitzem a *Gruppe Drei.* Po svažité stezce neustále hrozily sesuvy půdy a kamení. Když jsme obešli první sesuv na cestě, museli jsme na jiném místě znovu překonat tutéž propast, tentokrát však byla lávka hotova už za čtyři hodiny.

Konečně déšť polevil, pak ustal úplně a v mezerách mezi táhnoucími mraky se objevilo slunce. V té době jsme sledovali klikatý tok řeky Lak, která se nějakých sto šedesát kilometrů dál na západ vlévala do Mekongu. Nakonec *Task ForceG* došla k hlavní silnici z Lak Sao, která protínala hranici Severního Vietnamu u Linh Cam. Asi tři kilometry od silnice jsme se utábořili v lese, ze kterého intenzívně stoupala pára. Dřív než bychom pokračovali v pochodu, chtěl Krebitz prozkoumat oblast před námi. Bylo nám jasné, že tou dobou už Hanoj musí vědět, že jsme z plošiny unikli. Jestli měl nepřítel v plánu nás zastavit, byla tahle silnice nejvhodnějším místem k položení pasti, protože umožňovala rychlé rozmístění pěšáků a tanků.

Krebitz i Steiner si vzali po četě a šli oblast prozkoumat. Zbytek *Task ForceG* bojoval s mračny komárů, hladovými roji, které nás trápily dokonce i během dne. Ti, kdo ještě měli suché rezervní spodní prádlo, se rychle převlékali, já jsem však trval na tom, že budeme dál nosit promočené severovietnamské oděvy. Od našeho útěku z náhorní plošiny nám „požehnané" týdny deště a tyhle uniformy držely hady a hmyz od těla.

Krebitz a jeho tým se vrátili za soumraku.

„Tanky. Artilerie. Pěchota," hlásil stručně Rudolf. Rád přijal hrnek s horkým čajem. „Všechno precizně rozmístěné a zamaskované na druhém břehu řeky."

Měl na mysli jeden z mnoha horních toků řeky Lak, který plynul východním

směrem podél cesty do Vinh.

„Takže jsou připraveni nás přivítat," poznamenal sarkasticky Schulze:

„Ano, ale ve velice ošidné pozici," dodal Krebitz.

„Co tím chceš říct, Rudy?" zeptal jsem se rychle.

„Chci tím říct, že se ti opičáci nikdy nenaučí, že ani děla, ani tanky by neměly být soustředěny v úzkém údolí."

Riedl zvedl prudce hlavu. „Chceš na ně shodit nějaký převis, jak jsi to udělal tam na severu?"

Krebitz zakroutil hlavou. „Bohužel tam žádný převis není... Kromě toho už na takovou práci nemám dost trhavin... Ale můžeme přehradit řeku kousek pod nimi. Ještě je rozvodněná. Rokle se rychle naplní vodou a ta se už postará o tanky, děla, vojáky a o všechno ostatní."

„Je tu ale problém," odvážil se poznamenat Starr. „Rudí si jistě všimnou, že voda stoupá a prostor vyklidí."

„Ne, když vyhodíme most pět kilometrů dál proti proudu."

„Tam je most?"

„Dřevěný, ale zesílený, aby mohly přejet tanky."

A tak jsme, promočení a unavení, v lese plném stoupající páry, vymysleli plán. Aby se však dal uskutečnit, potřebovali jsme přesnější informace. Takže Krebitz a Steiner vyrazili na další výlet, aby prozkoumali místo, kde může být řeka přehrazena, zatímco Stolz, Waldman a Joe Starr (kterého už jsme brali jako plnoprávného člena *Task ForceG)* se šli podívat na most zblízka.

Asi kilometr a půl po proudu, kde se rokle zužovala na dvacet metrů, našel konečně Krebitz místo, kde řeka protékala pod dvěma obrovskými balvany, vystupujícími v tupém úhlu z horského svahu.

„Když se nám podaří srazit ten horní, spadne na ten pod ním a oba skončí v řece spolu se spoustou sutě, kterou strhnou s sebou," vysvětlil Krebitz Steinerovi.

„A zakrátko tu bude pěkné jezero, aby si v něm nepřítel mohl pěkně zaplavat," řekl Steiner.

Když se obě průzkumné skupiny vrátily, dokončili jsme náš plán. *Gruppe Drei* odešla přehradit řeku. Schulze si vzal padesát vojáků a rozmístil je ve křoví proti mostu. Protože jsme měli málo výbušnin, měl Erich v plánu most zneprůjezdnit pomocí granátů a plamenometů.

Na obou předmostích byla rozmístěna pěší rota a dvojice tanků kryla jedinou přístupovou cestu, kterou by *Task ForceG* tak jako tak nepoužila. Nikdy se nám nelíbilo ukazovat se na snadno předvídatelných místech.

Dál na západ, kde se rokle zužovala, mohl Krebitz nerušené zapracovat na balvanech. Hora tam byla přerušena stopadesátimetrovým srázem. Byla to strmá skalní stěna, kterou Severovietnamci zřejmě považovali za neschůdnou a tak tam nepostavili žádné hlídky. Náš velitel průzkumníků však už byl dávno zvyklý dělat nemožné. *Gruppe Drei* sestoupila po kolmé skalní stěně stejným způsobem, jako kdysi do údolí řeky Srépok. Použila kotvy s lany, pak překonala řeku a zaminovala horní monolit sedmdesáti kilogramy trhaviny.

Když se počasí zlepšilo, vrátily se průzkumné letouny, což nám prozradilo, že už je v plném proudu všeobecné pátrání po *Task ForceG*. Přál bych si vidět tváře Severovietnamců, když se konečně dostali na opuštěnou náhorní plošinu a jediné, co tam našli, byly zničené těžké minomety a bezzákluzový kanón a hromady prázdných konzerv.

Po setmění jsme vyrazili zahradit řeku a zaútočit na most. Já jsem uprostřed napadal nepřítele na různých částech bojiště, abych odvedl jeho pozornost od stoupající vody. Odhadovali jsme, že za svítání řeka zaplaví úsek cesty, kde byly rozmístěny severovietnamské tanky, děla a kryty a postupně spláchne pěchotu na volné prostranství. Teprve pak jsme měli v úmyslu udeřit doopravdy.

Obrovité balvany se zřítily do řeky spolu s hlínou, rozdrcenými stromy a sutinami, které strhly s sebou. Současně pět kilometrů na východ Steiner a Waldman vystřelili ze dvou bazuk a zasáhli oba tanky, zatímco vojáci vrhli déšť granátů na most a kulometčíci přišpendlili k zemi pěchotu kolem nich. Další salvy z bazuk přerazily jeden z podpůrných pilířů a i když se celá složitá konstrukce nezhroutila, prohnula se a stala se zcela nezpůsobilou unést cokoli těžšího než pěchotu. Plamenomety byly k ničemu, protože dlouhotrvajícími dešti dřevo nasáklo vodou do té míry, že se plameny nemohly rozšířit. Velké množství severovietnamských vojáků však bylo těžce popáleno v jejich krytech a ti, kdo přežili počáteční útok, utíkali přes řeku. Schulze rozumně neprovedl frontální útok na most, ale držel své muže kryté. Svou práci dokončili. Těžké severovietnamské zbraně zůstaly polapené na druhém břehu.

Uprostřed, kde jsem byl s Riedlem a Starrem, se rozpoutala střelba z automatických zbraní a děl. Nepřátelská děla a tanky bombardovaly skalnatý terén, kde jsme se ukrývali. Opětovali jsme palbu jen proto, abychom je udržovali zaměstnané. Ve tmě ani jedna strana nic neviděla a se světlomety se naši ostrostřelci brzy vypořádali.

Za úsvitu nám znepokojené výkřiky z druhého břehu oznamovaly, že řeka začala zaplavovat nejníže položené úseky cesty. Slyšeli jsme pronikavá varování a drsné rozkazy, ale to už bylo dost světla, aby naši střelci pokaždé, když se nepřátelé zvedli, je zahnali zpátky do jejich zaplavených úkrytů. Netrvalo dlouho a Severovietnamci byli nuceni vybrat si mezi utopením ve svých skrýších a rozstřílením naší křížovou palbou. „Bitva“ se zvrhla v naprostý debakl. Tanky a děla tažená nákladními auty se už pomalu a v naprostém chaosu zmítaly ve vodě hluboké po pás. Posádky, které vylezly z tankových věží, byly okamžitě postříleny a stejně dopadli zpanikařeni pěšáci, snažící se zdolat prudký svah za zaplavenou cestou.

„Další černý pátek pro Otce Ho,“ vesele zhodnotil situaci Riedl. Potom začal recitovat své improvizované verše:

> Hanojští opičáci se topí nebo smaží, vesele přitom vřeští a umírají, plamenomety a kulky je zabíjejí. Ať se na to díváš jakkoli, jsou v prdeli.

Vojáci se smáli. Pokud šlo o to, pozvednout nám náladu, neměl Helmut soupeře.

Smích na našem břehu řeky; smrtelné výkřiky na druhém. Osm tanků, dvaadvacet nákladních aut se zavěšenými děly a stejný počet pásových pěchotních transportérů se nakupilo kolem zablokovaných výjezdů z našeho umělého jezera. Neustále stoupající voda začala šplouchat přes prohnutý most. Z tanků a vozidel uvízlých v níže položených úsecích cesty byly už vidět jen věže. Neměl jsem možnost zjistit, kolik nepřátelských vojáků zemřelo v této poslední bitvě na naší dlouhé cestě domů možná prapor, možná víc. V každém případě jsme donutili Hanoj draze zaplatit za životy stovky našich padlých druhů.

Osm kilometrů za naší provizorní přehradou říčním korytem protékalo jen o málo víc než čůrek vody, a tak jsme přešli na jižní břeh, zatímco do údolí slétala letka migů, aby řeku uvolnila pumami a raketami. Pilotovali je opět Rusové, jak jsme zjistili z jejich znepokojené výměny názorů v éteru.

Task ForceG pak zdolávala prudké svahy, rozeklané hřebeny a početné strže divokého pohoří Truong, až dorazila na Ho Či Minovu stezku mezi Xieng Khouang a Tschepone. Tam jsme udělali osmikilometrovou okliku, abychom se vyhnuli Ban Nha Pao, laoské vesnici, kterou fakticky okupovali Severovietnamci. Tudy také procházela hlavní silnice k Bai Dinh v Severním Vietnamu. Protože už jsme měli málo výzbroje na to, abychom mohli účinně bojovat, a nechtěli jsme čelit další léčce, rozhodl jsem se zavést *Task ForceG* trochu dál do vnitrozemí. Nebyli jsme bojeschopní a ještě jsme měli před sebou asi osmdesát kilometrů, než bychom se dostali na demarkační čáru a mohli u Khe Shanhu přejít do Jižního Vietnamu.

Bleskovým přepadem tábora Pathet Laa v Ban Kavak jsme ukořistili šedesát ruských samopalů PPSH41. V Rusku jsme jim říkáváli „davaj gitár“; význam tohoto sousloví v boji byl něco jako „vpřed“. Každý z kruhových zásobníků obsahoval sedmdesát nábojů a po tomhle přepadu mi spadl kámen se srdce, jak zvládneme zbytek cesty domů.

Devětatřicátý den po evakuaci Pu Xai *TaskForceG*, pošramocená a prakticky s prázdnýma rukama, přešla hranici do Jižního Vietnamu.

Po návratu do Saigonu jsme zjistili, že naší základně přibyla některá vítaná vylepšení. Karl Stahnke o nových projektech věděl, ale nechal si to pro sebe jako příjemné překvapení. Pokud jde o volný čas, přibyl nám tenisový kurt a bazén a kolem něj stoly a křesla pod bambusovými slunečníky. Ale co bylo důležitější, našli jsme také velmi dobře vybavenou dílnu s obráběcími stroji a malou, avšak nejmoderněji vybavenou chemickou laboratoř. Ta zvláště potěšila tým KrebitzSchulzeRiedlSteiner a také kapitána Mika Spatu, který před tím, než byl povolán do vojenské služby, byl učitelem chemie.

Náš jihovietnamský velitel, generálmajor Kin Sai Hong (známější jako „King Kong“), si bezesporu vysloužil náš respekt a důvěru.

Generálmajor nám také nabídl pomoc několika místních expertů; to jsem zdvořile odmítl, trval jsem na tom, že máme víc než dostatek svých specialistů, abychom mohli účinně provozovat jak dílnu, tak laboratoř. King Kong nic nenamítal, za což jsem mu byl velmi vděčný.

Vůbec by se nám nelíbilo, kdyby nějaký Vietnamec věděl, co „pečeme“ v našich dílnách.

Americký generál Clint McCory náš vždy velkorysý podporovatel odletěl služebně do USA, ale jeho pobočník kapitán Robert Dart nás odvezl do přísně střeženého vojenského zařízení, kde McCory uskladnil své nejnovější dary pro *TaskForceG*. Laskavostí buď armády, nebo CIA jsme mohli rozbalit nějakých třicet velkých beden, obsahujících tři motorové kluzáky a dvanáct obojživelných vozidel vybavených plamenomety a těžkými kulomety.

„Oficiálně je všechno toto vybavení určeno saigonské armádě,“ svěřil se nám Dart při zpáteční cestě na základnu. „Generál McCory však přesvědčil místní vysoké šarže, že tak důmyslné vojenské zařízení bude efektivněji využito, když se svěří zkušeným rukám. Všechno je to vaše, Wagemullere.“

Když jsem v jeho kanceláři podepsal několik dokumentů, řekl mi Dart neformálně: „Já tu taky pro vás mám několik dárků.“

A položil na stůl těžký plátěný vak.

„Co to je?“ zeptal se Erich.

„Podívejte se,“ odpověděl Dart. „Mám takových vaků pro vás ještě jedenáct, ale budete muset pro ně někoho poslat.“

Vak obsahoval neprůstřelnou vestu, jež chránila hruď, břicho a záda.

„Váží aspoň tunu, ale mohla by vám zachránit život,“ řekl Dart.

Vesta byla velice těžká a velmi dobře vatovaná. Schulze si ji hned zkusil obléci.

„Snad by se vám mohly hodit na mimořádné úkoly,“ navrhl Dart.

„Všechny naše úkoly jsou mimořádné,“ odpověděl Erich, „ale stejně děkujeme.“

„Měli byste poděkovat majoru Cookovi,“ řekl Dark. „Byl to jeho nápad.“

Krebitz poslal pár členů komanda, aby vyzvedli zbytek neprůstřelných vest a samozřejmě se hned pustil do jejich testování. Ze vzdálenosti pětatřiceti metrů je neprostřelily ani dvanáctimilimetrové kulky.

‚Allors, Kameraden, sans doute přímý zásah do břicha by vás mohl omráčit, ale nebudete poraněni, a o to přece jde.“

„Tři z těch vest by měly dostat dívky,“ řekl jsem. „A kdykoli se bude střílet, měly by si je raději obléci.“

Erich i Helmut samozřejmě s mým návrhem souhlasili.

Byl čas seznámit se s nováčky, které pro *Task ForceG* sehnal Stahnke. Řekli jsme si, že by to měla být neformální záležitost, a tak muži zorganizovali v jídelně seznamovací večírek, kterému předsedal generálmajor Kin Sai Hong. Byli tam také Stahnke a jeho pomocník *Hen* Wachtel, ale Stoppela a Rosnera zdržela „naléhavá záležitost.“ Karl nám vysvětlil, že dohlížejí na celonoční

výslech sekretáře strany Lao Don z My Tho a oblastního komisaře Vietkongu, které nedávno tým firmy *Gestapo Stahnke* chytil.

Karla doprovázel nějaký nováček: individuum s kamennou tváří, úzkými rty, pěticentimetrovou jizvou na tváři a ledově modrýma očima, nehybnýma jako oči krajty. Byl nám představen jako bývalý desátník Paul Truninger z *SS Polizeidivision.*

Sklapl podpadky podle nejlepší německé vojenské tradice a trhl hlavou vzhůru.

, Kapitán...“

Už tomu chyběla jen zdvižená paže a zvolání *‚Heil Hitler,“* ale s uspokojením jsem zaznamenal, že mě alespoň neoslovil *HerrHauptsturmführer.*

Po přípitku mě Erich odtáhl stranou. „Je to ten chlapík od BachZelewskyho z varšavského ghetta. Ten, kterého jsem navrhl přenechat Stahnkemu.“

„Já vím no, Karl si ho nechal...“

„To je jedině dobře,“ poznamenal Riedl, pak najednou ztuhl. „Ten chlapík támhle... To nemůže být...“ A jen ohromeně zíral, když se setkal tváří v tvář s Helmutem Schnarem.

Schnare také vytřeštil oči a pak se zhluboka nadechl. „Ty jsi byl s poručíkem Graebertem v Katovicích, těsně před útokem na Polsko obsadili jste nádraží v převlečení za polské dělníky.“

„A ty jsi byl s Hertznerem v Jablunkovském tunelu,“ vykřikl Riedl.

Schnare se zasmál. „A jen tak tak jsem odtamtud vyváznul se zdravou kůží, protože jsme zahájili válku o čtyři hodiny dřív, než bylo plánováno!“

Dva *alte Kameraden* se objali. „Já vím,“ přitakal Riedl. „Tanky uvízly u Dirschau na Visle a vy jste nikdy nedostali rozkaz být jen v pohotovosti. Pojď...“, nabídl Schnaremu židli a sklenici a oba se okamžitě ponořili do vzpomínek, dokud je Krebitz svým dunivým hlasem nevyrušil.

„Hej, *Brandenburgers* co kdybyste se o svá tajemství podělili s námi?“

Ukázalo se, že Helmut Schnare se narodil ve Slezsku a tak mluvil jak polsky, tak německy. Byl členem komanda o šedesáti mužích, které v převlečení do polských uniforem drze pochodovalo silnicí přeplněnou vojáky i civilisty, aby obsadilo železniční most v Demblinu, dřív než ho nepřítel stihne vyhodit do vzduchu.

Po pádu admirála Canarise Schnareho přijali do divize *Grossdeutschland.*

„Poslyš,“ zeptal se Riedl. „Nepamatuješ se náhodou na desátníka Brechta?... Takový menší chlapík s hluboko zasazenýma očima.“

„Brecht, Brecht...,“ přemýšlel Schnare, pak zdvihl hlavu. „Nebyl to jeden z hochů, co obsadili ten most přes Moselu v Holandsku?“

‚Richtig,“ vykřikl Riedl. „V Gennap. Převlečení jako němečtí zajatci, eskortovaní holandskými strážemi.“

„Pod velením poručíka Walthera?“

„Ano, myslím... Nevíš náhodou, co se s ním stalo?“

„Vím jenom, že Brechtův prapor se zúčastnil invaze na Leros v roce 1943.“

„Operace Leopard?“

Jawohl... Byl s kapitánem Aschoffem v zátoce Gurna. Irští pěšáci jim připravili ohnivé uvítání.“

„Ale ten ostrov dobyli...!“

„Dobyli, ale s padesátiprocentními ztrátami. Z Aschoffova praporu vylodění přežilo jen asi dvě stě *Brandenburgers.*“ Rozhodil rukama a podíval se na Riedla s výrazem soucitu ve tváři.

„Byl Brecht tvůj přítel?“

„Velmi dobrý přítel.“

„Když válka skončila, přežilo nás z naší divize jen málo.“

„Vím. Nějakých šest set.“

Schnare přizval k našemu stolu Wolfganga Hamadera z *Deutsche Afrika Korps;* byl to vysoký asi pětatřicetiletý blonďák se sympaticky veselou povahou.

„Tak ty jsi ten mistr útěků!“ přivítal ho Schulze přátelským potřesením rukou. „Posaď se a vyprávěj nám svůj příběh... Jak nejdéle se někomu podařilo tě zadržet, Wolfe?“

Vytáhlý Bavorák se posadil a s úšklebkem odpověděl: „No, Tomíci mě uhlídali deset dní,“ začal a upil trochu piva. „Sebrali mě poblíž Got el Ualeb a posadili na náklaďák do El Ademu. Naštěstí přišel nějaký nálet; všichni vyskákali a mně se náhodou podařilo skočit dál než ostatním pak jsem došel až na půl cesty do Gazaly, než mě, vysušeného jako treska, zachránili nějací průzkumníci DAK. Podruhé mě Amíci dostali v Bou Arada, u Tunia, kde se jejich shermany a pattony zrovna přivalily po dlažbě na naši 334. divizi. Zavřeli mě do nějaké boudy spolu s dvanácti dalšími. Ta chatrč byla z lepenice a pár pořádných kopnutí stačilo, abych v zadní zdi prorazil díru. Nemusím říkat, že jsme odtamtud vyletěli jako čerti. Třetí můj útěk byl z Legie. Koupil jsem si velblouda od místního krále všech vydřiduchů který chtěl tolik peněz, že by se za ně dal koupit dům, pozemek a tři manželky a pak jsem odjel do španělského Maroka, převlečený za beduína.“

Hamader byl sympatický člověk a já jsem si byl jistý, že spolu budeme vycházet dobře; jenom jsem si ho nedovedl představit, jak pochoduje a bojuje v asijské džungli. Většinu války strávil v severoafrické poušti.

Poručík Gerd Zobel, bývalý pilot Stuky a později stíhačky Focke Wulf, byl cennou posilou našeho miniaturního vojenského letectva. Když jsme smontovali naše nové kluzáky, odletěl Zobel vyzkoušet jeden z nich, vybavený většími pumovými zavěsníky, schopnými nést místo šesti až deset dvacetikilových pum. Když přistál, usmíval se od ucha k uchu, tak byl s výkonem *Tichého jestřába tři* spokojený. Myslel si však, že bychom se měli rozhodnout pro méně pum, aby tam bylo místo pro obranný zbraňový systém.

„Kulomet umožňující čelní útok by také mohl způsobit spoustu škod partyzánům a kuliům, přesunujícím se po rovných stezkách, nebo bárkám v průplavech,“ uvažoval. „Vietkong nemá žádná bojová vozidla, takže nahromaděnou pěchotu je možné decimovat menšími pumami.“

Gerd, Rudolf, Escher a Woss se dali do práce, zatímco Erich a Riedl se

podíleli na návrhu různých technických řešení. O dva měsíce později jsem se seznámil s výsledkem jejich snažení: unikátním stíhacím bombardérem *Tichý jestřáb* s devítimilimetrovým kulometem v čelním kuželu a lehčími pumami, ale ve větším počtu.

Max Kagerer sloužil v bývalé 55 *Leibstandarte Adolf Hitler* jako střelec tanku; byl to tichý člověk, který dělal svou práci s mlčenlivou účinností.

Seržantu Franzovi Eymu, který byl během války v SD a tedy si moc boje neužil, jsem svěřil bezpečnostní opatření na naší základně. S mým rozhodnutím byl očividně spokojený, stejně jako my. Nechtěli jsme být svědky toho, jak padne v první akci. Podobně Wolfgang Hamader *z Afrika Korps* se stal dílovedoucím v naší „technické sekci“. Byl to nepochybně dobrý bojovník, když dokázal zůstat s Rommelem dva roky, ale Sahara je jedna věc a vietnamská džungle docela jiná.

13. PODZEMNÍ CHODBY U PHU HOA

Po bleskovém útoku na letiště Ghia Dinh jehož výsledkem bylo zničení šesti stíhaček, dvou civilních dopravních letadel a jednoho hangáru rota Vietkongu spěšně ustoupila zhruba směrem na Phu Hoa Dong, vesnici nějakých šestnáct kilometrů od tohoto města, na jižním břehu řeky Saigon. Phu Hoa podobně jako sousední Trung An a Phu My Hung dál na severozápad ležela uprostřed správní oblasti Cu Chi, regionu s velkou podporou komunistů. Navzdory mnoha tvrdým akcím francouzské armády a policie v minulosti ovládal tuto oblast Vietkong, který se tam mohl spoléhat na stovky a tisíce úkrytů. Obyvatelé Cu Chi byli krajní nacionalisté. Bojovali proti Japoncům a potom po válce, když se Francouzi rozhodli obnovit koloniální vládu, podporovali Vietminh, předchůdce Vietkongu.

Francouzské kárné akce si v té oblasti vyžádaly tisíce obětí. Policejní zátahy byly na denním pořádku. Odsouzení partyzáni byli veřejně popravováni, často v jejich rodných vesnicích a s velkou publicitou; nebyli věšeni ani stříleni popravčí četou, ale stínáni pojízdnými gilotinami upevněnými na nákladních autech. Koloniální správa doufala, že pomocí těchto hrozivých vražedných strojů zaseje do srdcí domorodců strach.

Aby mohli vyváznout z armádních a policejních zátahů, vykopali partyzáni s pomocí místních zemědělců úplné bludiště podzemních chodeb, do kterého se mohli v případě nebezpečí stáhnout. Půda bohatá na jíl, měkká po období monzunových dešťů, ztvrdla během období sucha jako beton. Byl to dokonalý materiál k hloubení podzemních chodeb a skladů. Kolem roku 1956 byla celková délka podzemních chodeb v Cu Chi odhadována na 150 kilometrů. V některých oblastech mohli partyzáni normálně cestovat z vesnice do vesnice, aniž by se objevili na denním světle. Vstupní šachty, často umístěné v obecních studních, byly tak důmyslně zamaskovány, že je prakticky žádný nezasvěcený člověk nemohl zpozorovat. Když měli Francouzi štěstí a jeden z vchodů objevili, tak se legionáři, kteří vnikli do podzemních labyrintů s množstvím slepých uliček a smrtících pastí, většinou vůbec nevrátili na povrch. Nakonec se Cizinecká legie spokojila s vyhazováním známých vchodů, zatímco dole stovky partyzánů obvykle prostě počkaly, až nepřítel odtáhne.

S kombinovanou silou jen sto padesáti mužů *Gruppe Drei* a *Task ForceG* pronásledovaly v těsném závěsu prchající rotu Vietkongu. Nepřátelé prošli bez zastávky vesnicí Trung An, pak sešli s cesty a pokračovali v útěku rýžovými políčky a mokřinami podél řeky, terénem, na kterém nezanechávali stopy.

Rozdělili jsme se na tři skupiny. Krebitz, Schulze a *Gruppe Drei* postupovali na levém křídle, Riedl a Stolz šli kolem řeky a tyto dvě jednotky tvořily kleště; Jost Waldman a já jsme postupovali ve středu sestavy. Čelisti našich kleští rychle obkroužily vesnici Phu Hoa a sevřely se o tři kilometry dál na severozápad. Naše hlavní síla se zastavila ve vesnici, kterou moji vojáci

prohledali dům po domu, od stodol po prasečí chlívky. Našli jen starší osoby, ženy a děti, ale žádného muže ve věku, kdy může nosit zbraň. Po více než stovce bojovníků Vietkongu nebylo ani stopy. Vydal jsem rozkaz pokračovat směrem na Phu My Hung. Po dvaceti minutách jsme narazili na Krebitze a Schulze, kteří vyšli také naprázdno.

„*Also, was gibts?*“ zeptal jsem se. „Co se stalo?“

„Podzemní chodby!“ odpověděl stručně Krebitz.

„Dokonce i tady?“ Překvapeně jsem na něj zíral. „Vím o chodbách kolem My Hung, ale určitě ne tady u Phu Hoa.“

„Byli jsme dlouho pryč, Hansi,“ připomněl mi Schulze. „Jinak než podzemními chodbami se to nedá vysvětlit. Banda, po které jdeme, nemohla z našich kleští jinak uniknout. Pohybovali jsme se zatraceně rychle.“

„Pojďme se tam ještě jednou porozhlédnout,“ navrhl Krebitz s ledabylým gestem směrem k vesnici.

„Dobrá,“ souhlasil jsem. „Riedl bude udržovat tuhle oblast uzavřenou.“

Vesnice působila nám dobře známým poklidným dojmem. Chatrče na kůlech se střechami z bambusových latí; místo dveří závěsy, bambusové nebo prosté proutěné příčky. Před chatrčemi kotlíky visící na trojnožkách, hořící ohně a vařící se rýže. Staré ženy posedávaly na verandách; mladší v přiléhavých černých šatech po kolena a s vlasy svázanými do drdolu pečovaly o ohně. Nikde nebylo vidět mladé muže. Jen bezzubé starce.

Náš nečekaný návrat do vesnice však mezi jejími obyvateli vyvolal zřetelné znepokojení. Vsadil bych poslední peníze, že to byly ženy, rodiče a děti příslušníků Vietkongu.

Krebitz a Schulze těm lidem nařídili, aby se shromáždili před náčelníkovým obydlím. Mrzutě a se zjevným pohrdáním uposlechli.

Jakmile byly chatrče prázdné, začala je *Gruppe Drei* přepečlivě prohledávat, avšak opět bez výsledku. Nenašli jsme ani partyzány, ani vchody do podzemí, přestože naši odborníci dokonce prohledali i studny, protože jsme v minulosti odhalili vchody do chodeb uvnitř vesnických studní. Eričin bratr Karl byl v jedné z nich proboden nastraženým špičatým kůlem a zemřel.

Podrobně jsme si prohlíželi okolní krajinu. Rýžová políčka se zavodňovacími kanály, za nimi pruh lesa a pak zase další obdělaná pole.

„Pojďme se podívat do tamtoho lesa,“ navrhl najednou Erich.

Krebitz vysunul bradu. V očích mu zasvítilo. „Zrovna jsem se chystal navrhnout to samé. Ten pruh lesa mi připadá jaksi na nesprávném místě...“

„Jak to myslíš na nesprávném místě, Rudy?“ zeptal jsem se. „Je to kousek džungle uprostřed otevřených polí,“ odpověděl Krebitz, zvedaje k očím dalekohled. „Víš, Hansi... Připadá mi příliš hustý, je to takový divný propletenec. Až přespříliš divoký. Obvykle jsou lesy poblíž vesnic prořezávány, aby se místní lidé snáze dostali do polí za nimi.“

„Ano, větřím něco nekalého,“ poznamenal Schulze. „Teď, když nás na to Rudy upozornil, na mne ten les skutečně působí dojmem jakési uzavřenosti, nepřístupnosti.“

„Tak si ho pojďme pořádně prohlédnout," rozhodl jsem.

S *Gruppe Drei* rozvinutou do bojové linie jsme prošli políčky a kanály a postupovali k linii stromů, přitom jsme vždy jedním okem pátrali v houští a druhým okem prohlíželi zem a hledali pasti. Netrvalo to dlouho a Julius Steiner našel první: asi metrovou jámu se zašpičatělými bambusovými tyčemi na dně, přikrytou tenkou překližkou a trávou. Krebitz vytáhl jeden z půlmetrových bodců a ukázal nám jeho nahnědlý hrot.

„Exkrement," poznamenal a odhodil bodec do kanálu. „Jdeme správným směrem, přátelé."

Vojáci opatrně postupovali kupředu a vždycky, než přenesli váhu v dalším kroku, zkoušeli zem špičkami bot. Ženisté hledali miny a nástražné dráty, ale nebyly tam žádné, jenom jámy... a čím blíž k lesu jsme byli, tím hustější byla jejich síť. Byli jsme asi osmdesát metrů od lesa, když z lesního podrostu vyletěla dávka střel. Když jsme se vrhli k zemi, všiml jsem si, že se z křoví vynořilo pár postav v zelených uniformách do džungle a téměř skryté v orobinci rychle běží podél kraje lesa. Po asi stometrovém sprintu se vrhly do houští a zmizely.

„Dovol mi s několika muži po nich jít," naléhal na mne Jost Waldman. „Ukázali nám cestu."

Krebitz se zasmál. *‚Aber sicher*... Jasně cestu do pekel, synu. Jen pěkně zůstaň s námi. Jdeme správným směrem."

„Ale ti opičáci nejspíš běželi do jedné ze svých děr," argumentoval Jost.

Schulze svraštil rty. „Víc nás zajímá díra, ze které se ti partyzáni vynořili, Joste. Nech si to projít hlavou." Pokračoval se znatelnou netrpělivostí v hlase. „Pár bojovníků Vietkongu opustí kryt a zřetelně nám na dohled odvážně vyrazí podél řady stromů... Je to finta, hochu stejně jako ty výstřely, co vypálili."

„Chtěli, abychom si jich určitě všimli," dodal Krebitz. „Proč by se jinak vůbec ukazovali? Větší smysl by mělo zůstat v úkrytu."

„Máte pravdu," uznal sklíčeně Jost.

„Netrap se, synu, jednou si tenhle ‚vietkongismus' osvojíš," neodpustil si žert Krebitz. „Nepřítel chtěl prostě odvrátit naši pozornost od toho, co leží přímo před námi."

Task ForceG pak lezla dál po čtyřech, dokonale skrytá v trávě. Asi po deseti metrech v křoví propukl divoký rachot automatických zbraní a pak se přidalo několik minometů. „Vidíš, synu?" Krebitz poklepal Josta po rameni. „Ti opičáci už se nás nesnaží odklonit, ale místo toho nám chtějí zabránit kamsi jít."

Neobtěžovali jsme se opětováním palby, ale pokračovali jsme plížením decimetr po decimetru v naší cestě do lesa.

Když jsme narazili na řadu složených klád s příhodnými mezerami mezi nimi, pozastavili jsme postup a velmi pečlivě jsme si prohlíželi les před námi, snažíce se určit, odkud bojovníci Vietkongu střílejí.

„Je tam jeden s kulometem," zašeptal Krebitz. „Vidíš ten strom s rozdvojeným kmenem?" Ukázal mi to místo. „Ústí hlavně je přesně v jeho ohbí."

Zaměřil jsem svůj dalekohled na to místo a všiml jsem si, že se tam divoce třesou listy, jak kolem nich prolétají kulky. Dva z našich ostrostřelců upevnili puškové granáty, zamířili a s klidnou účinností vypálili. Strom s rozdvojeným kmenem vybuchl a zřítil se k zemi. Kulomet zmlkl.

„Dva granáty dva partyzáni plus kulomet," poznamenal Erich. Měl na mysli kulometčíka a jeho podavače pásu. „*Ganz ekonomisch* velmi úsporné."

Minomety stále střílely, avšak daleko za nás. Postoupili jsme dalších deset metrů. Nepřátelé stříleli z křoví a trhavý pohyb listů prozrazoval jejich polohu. Už jsme od nich byli vzdáleni na účinný dosah plamenometů a Steiner dvěma krátkými výrony plamene zlikvidoval další dvě kulometná hnízda.

Bojovníci Vietkongu pozastavili palbu a ustoupili hlouběji do lesa, možná ve snaze nás vyprovokovat k neuváženému honu. Zavolal jsem Riedlovi a Stolzovi vysílačkou a řekl jsem jim, aby přesunuli své jednotky ke druhé straně lesa.

„Nenechte je utéct k Cu Chi!" varoval jsem Helmuta.

Krebitz se vztyčil na jednom lokti a řekl, aby mě uklidnil: „Oni se nechystají utéct, ale sejdou do podzemí a budou na nás čekat, až najdeme šachty a sestoupíme."

„V tom případě mohou čekat třeba do soudného dne," odpověděl jsem mu, protože už jsem přemýšlel o jiném řešení. „Jen mi najdi ty vchody nic víc."

„Doma máme pořád ještě trochu fosgenu," navrhl Krebitz a spiklenecky na mne mrknul.

„Taky tu máme příhodně blízko zavlažovací kanál," zasmál se Rudolf. „Vím, co máš na mysli... Dobrý nápad, ale na vybudování potrubí nemáme dost materiálu, Hansi."

„Máme tu ty vesničany," odpověděl jsem mu. „Měli by mít spoustu zkušeností s výkopy."

„Jasně," souhlasil Schulze. „Místní lidé pomáhali Vietkongu a teď zase mají příležitost podat pomocnou ruku nám!"

Task ForceG pokračovala v opatrném plížení, dokud jsme se nedostali k nejvzdálenějším stromům. Zřetelně jsme viděli mrtvoly a vystřílené nábojnice a Krebitzově pozornosti neunikly zlomené větve a utržené snítky směrem ke vnitřku lesa. „Šli tudy," ukázal tím směrem. „Všimni si utržených větviček a šlápot, pravděpodobně tudy prokličkovali, aby se vyhnuli pastem."

Tu a tam jsme skutečně rozeznali otisky zanechané hrubou obuví partyzánů. Díky Krebitzovu varování jsme také rozpoznali jejich nerovnoměrně pokroucenou stezku. Krebitz a Steiner pak odstranili chomáče trávy z více než tuctu min. Z lesa se znovu ozvaly výstřely. Kulky sestřelily větev metr od místa, kde jsem zalehl.

Krebitz nasadil svou polní čapku na ústí hlavně svého samopalu a vystrčil ji z trávy. Jeho prastarý trik vyvolal krátkou dávku partyzánského odstřelovače, která čapku srazila z hlavně. Krebitz prostrčil prst jednou ze tří dírek v čapce.

„Ten opičák je dobrý střelec," poznamenal pochvalně. „A sedí na stromě."

Znovu jsme si pečlivě prohlíželi les. „Vidím starou belu," postěžoval si

Waldman.

„Když ten snajpr vidí nás, měli bychom ho také vidět," uvažoval Steiner, aniž by odtrhl dalekohled od očí. Pak najednou soustředil pozornost na jedno místo. „Támhle je," řekl rozhodně a připravil si pušku. Opřel ji o pařez a s očima na puškovém dalekohledu mumlal: „Dobrá... Malý hrdino Otce Ho... Zkus to znovu... Podívej se sem ještě jednou... Ano... Tak je to dobře... A teď úsměv..."

Stiskl spoušť.

Zaslechli jsme přidušený výkřik. Dolů větvemi s praskotem padalo bezvládné tělo.

Steiner nasadil kryt na puškový dalekohled a zbraň uložil do pouzdra. „Vždycky je jich víc než jeden."

„Mějte oči na stopkách," řekl Steiner. „Jste zrovna tak dobří jako já."

Riedl mi zavolal vysílačkou. „Jsme na pozici, Hansi," hlásil. „Co chceš, abych udělal?"

„Fajn, Helmute... Máme tu velkou bandu opičáků zalezlých v lese... Teď všichni k zemi, plazte se do lesa a ukazujte ze sebe co nejmíň. Na stromech jsou odstřelovači. Když narazíte na šachtu, jeskyni nebo na cokoli podobného, zůstaňte na místě a zavolej mi."

„*Sehrgut, Hans.* Mnoho štěstí."

„Totéž přeju tobě. Neriskuj!"

„Dobrá, Hansi. Budu hodný chlapec."

Padesát metrů hlouběji v lese objevil Krebitz hlubokou past; šachtu opatřenou všude po stěnách ostrými bambusovými bodci, namířenými šikmo vzhůru. Tyhle bodce byly také otrávené. O tři metry dál byl podobně zamaskovaný poklop, zakrytý rostoucí trávou. Krebitz pod příklop vsunul kotvičku a volný konec lanka přehodil přes nízkou větev. Pak nás poslal zpátky.

„Kryjte se!"

Schoval se za kmen stromu a zatáhl za lanko. Kotva zdvihla překližkový příklop; ticho rozervala silná detonace a nad hlavami nám hvízdly střepiny, řítící se křovím. Steiner do otvoru vhodil granát. „Nebude to k ničemu, akorát jim to oznámí náš příchod," povzdechl si po výbuchu. „Chodby se kroutí sem a tam, aby se snížil účinek explozí... Vhodíš granát za první ohyb, a můžeš se vsadit, že se partyzáni krčí za druhým."

„Tam v podzemí musí být víc než stovka opičáků," řekl Erich. „Označme tohle místo a pojďme dál. Tyhle chodby mají obvykle spoustu vchodů."

Nakonec jich bylo šestadvacet! *Gruppe Drei* objevila šestnáct šachet, zbývající našli Riedl a Stolz. V polovině z nich byla nastražená výbušnina, nebo je chránilo přilehlé hnízdo odstřelOvače. Všechny jsme zneškodnili, aniž bychom utrpěli jedinou ztrátu. Erich u každého vchodu do podzemí umístil tři členy komanda, kolem celé oblasti vytvořil kordon a nechal zapálit ohně, aby byly šachty neustále osvětlené, avšak naši strážní skryti ve tmě. Noc jsme strávili pozorováním naší kořisti, podzemí jsme udržovali odříznuté od zbytku světa a partyzány jsme nechávali hádat, jaký bude náš další krok. Kdykoli se jeden z poklopů o pár centimetrů zvedl, rychle se zase zavřel pod krupobitím

kulek.

Za svítání jsem poslal Krebitze a *Gruppe Drei*, aby shromáždili všechny fyzicky schopné místní obyvatele, včetně dětí, a dovedli je k lesu s jejich rýči, koši, osly a kárami. Přišlo jich málem čtyři sta a Krebitz jim přikázal vyhloubit dva kanály od nejbližšího zavodňovacího kanálu k nejbližším vchodům do podzemí. Ve čtyři hodiny odpoledne byly sedmdesatimetrove spojovací kanály hotovy. Rudolf pak poslal pracovní skupiny na druhou stranu lesa, aby odklonily další kanál k šachtě, kterou objevil Riedl. Bylo to hotové v 22 hodin. Nakonec muži vyhodili do vzduchu poslední metry spojovacích kanálů a voda začala vtékat do podzemí.

„Jak dlouho asi bude trvat, než se ty štoly zaplní?“ zeptal se Waldman Schulzeho.

Erich pokrčil rameny. „Bůh sám ví, Joste. Možná bude třeba zatopit padesát kilometrů chodeb. Ale vody je tu spousta a my máme času habaděj. Takže si udělej pohodlí...“

Steiner vyslal četu zavřít stavidla hlavního kanálu, který zavlažoval rýžová políčka, načež viditelně vzrostl objem vody protékající našimi kanály.

První reakce Vietkongu přišla po dvanácti hodinách vyplavování. Tucet zoufalců se pokusilo prostřflet si cestu ven ze štoly, kterou zajišťoval Stolz. Všichni zemřeli během několika minut. Po čtyřech stejně marných pokusech z různých vchodů do podzemí se z nich začaly vynořovat bílé vlajky. Odstřelovali jsme je, lámali, nebo zatlačovali zpátky do šachet. Jako poslední fázi operace Krebitz dosud nepoužité poklopy uzavřel a zatížil balvany a kmeny stromů. Šachty, které byly otevřeny výbuchy, jsme také zaházeli veškerým materiálem, který byl po ruce. *TaskForceG* se pak v lese utábořila a trpělivě čekala, dokud příští odpoledne se ze šachet nezačala valit voda. Podle očekávání nám dalo pěkně zabrat, když jsme museli zadržovat ohromené a křičící vesničany, kteří se shlukli v celých zástupech a naříkali nad smutným osudem svých, synů, manželů a otců.

Pátý den operace voda z podzemí vyplavila osmasedmdesát mrtvol. Odhadovali jsme, že mnohem víc těl muselo zůstat uvízlých v bludišti podzemních chodeb. Nemohli jsme stanovit přesný počet příslušníků Vietkongu, kteří v podzemních chodbách Phu Hoa Dong zemřeli, ale podle počtu civilistů, kteří je oplakávali, jich muselo být přinejmenším dvě stě padesát.

Když se tam *Task ForceG* o pár týdnů později vrátila, byly chodby stále zaplavené a hnilobný puch kolem vchodů do šachet byl nesnesitelný.

14. NEPŘÍMÝ ÚDER

Route 13 se táhla od Saigonu až ke hranicím s Kambodžou, probíhala An Loc, hlavním městem provincie Binh Long, a Loh Ninh, městečkem ležícím téměř na hranicích. Silnice a železniční trať probíhaly rovnoběžně, překonávaly množství kanálů, potoků a řek, s nejdůležitějšími mosty v Ap Tau a Xa Tan Khai. Obě tato města ležela uprostřed jedné z nejneklidnějších oblastí Jižního Vietnamu. Oblasti západně od hlavní silnice, sotva pětadvacet kilometrů od Saigonu, prakticky ovládal Vietkong v komunistické terminologii to bylo „osvobozené“ území.

Protože se Route 13 v Kambodži napojovala na Ho Či Minovu stezku, byla ze strategického hlediska velmi důležitá jak pro Saigon, tak pro Hanoj. Jinak řečeno stodesetikilometrový úsek silnice byl dějištěm mnoha bojů.

Během dne se jihovietnamské armádě dařilo udržovat po obou stranách silnice osmi až dvanáctikilometrovou bezpečnostní zónu, oblast kontrolovanou tanky, vrtulníky a bojovými letadly, dodanými Spojenými státy.

Noc patřila partyzánům...

Ten poplach byl vyhlášen krátce po obědě a rozkaz nám osobně doručil generálmajor Kin Sai Hong. Svolal jsem své nejbližší společníky včetně kapitána Mika Spaty, který se vrátil ze skutečně zasloužené dovolenky doma v USA. Náš Hrabě z CIA a seržant Joe Starr byli pořád ještě ve Státech, s pěti kufry dokumentů, které shromáždili během našich výprav. Naši američtí přátelé nám však skutečně chyběli.

King Kong nás rozsadil v konferenční místnosti, kde už byl připravený stůl s nápoji a malým občerstvením, a okamžitě přešel k jádru věci.

„Pánové, jeden z našich tankových pluků má vážné potíže poblíž křižovatky u Xa Tan Khai. Je prakticky obklíčený, podle odhadu asi osmi tisíci bojovníků Vietkongu. Vaším úkolem je spojit se s našimi silami a udělat, co budete moci, aby tlak nepřítele povolil. Tu silnici potřebujeme, abychom přisunuli posily.“

Něco podobného jsem očekával. Mimořádně svolané porady pokaždé znamenaly, že je někde někdo v průšvihu, a průšvih byl přirozený stav většiny saigonských ozbrojených sil.

Našeho generála jsem si však nemohl dovolit poučovat. Potlačil jsem tedy svou bezprostřední reakci a odpověděl jsem mu zdvořile, avšak pevně: „Generále Kine, udělám všechno, co mi okolnosti dovolí ale mezi to nepatří vést *TaskForceG* do otevřeného střetu s osmi tisíci partyzány Vietkongu.“

Schulze obrátil oči v sloup. Krebitz souhlasně přikývl.

„Ovšem, ovšem,“ mávl generál rukou nad mou opatrnou odpovědí. „Jsou vás jen tři stovky to dobře vím... I když dokážete bojovat za tisíc, rozhodně se nemůžete utkat s tak obrovskou přesilou...“

„Z níž jedna třetina budou vojáci pravidelné hanojské armády,“ dodal

Schulze.

„Toho jsem si také vědom," prohlásil generál. Pak mi položil ruku na předloktí, usmál se a vemlouvavě dodal: „Ale také vím, že někdy dokážete dělat zázraky, kapitáne Wagemüllere."

Erich se tiše zachechtal.

Zakroutil jsem hlavou a řekl jsem klidně, ale důrazně: „Obávám se, že ani kouzelník Merlin by nedokázal dělat zázraky proti osmi tisícům rudých, pane."

„Ale třeba byste mohli vymyslet nějaký druh diverzní akce...?"

Následovala krátká chvíle ticha.

„Možná byste nás mohl informovat o celkové situaci," řekl jsem s povzdechem.

Generál přikývl. „Samozřejmě ano..." Otočil se ke svému pobočníkovi, plukovníku Nam Locovi, kulaťoučkému žoviálnímu důstojníku s věčným, evidentně orientálním úsměvem. „Plukovníku Locu, buďte tak laskav, mapu."

Plukovník rozprostřel na stole mapu, nahnul se nad ní a informoval nás tak pečlivě, jak mohl. Popsal nám přibližné rozmístění nepřítele a jeho komunikačních linek. Během porady dvakrát zazvonil telefon. V obou případech velící důstojník od Xa Tan Khai podával zprávu o nejnovějším vývoji situace a opakovaně žádal o bezodkladné vyslání posil.

Poslal jsem Steinera a Stolze, aby připravili *Task ForceG* na novou akci. Nemusel jsem zabíhat do detailů. Oba dobře věděli, jaké vybavení budeme potřebovat. Krebitz jen připomněl Steinerovi, aby vzal víc nádržek pro plamenomety, a pak polohlasně dodal: „Taky naložte zbývající Fminy." Měl na mysli dělostřelecké miny naplněné fosgenem. „Mělo by jich tam ještě zůstat dvaadvacet."

Generál letmo pohlédl na své náramkové hodinky. „Kdy myslíte, že budete připraveni odjet?" ptal se mě naléhavě.

„Asi za hodinu, pane."

„Dobře. Ve čtyři hodiny budu mít v pohotovosti čtyřicet nákladních aut."

Krebitz zdvihl hlavu. „Čtyřicet aut nepotřebujeme..."

„Mám v úmyslu poslat s vámi dvě roty rangerů," přerušil ho generál. „Mohli by se vám hodit."

„To nebude nutné, generále," odpověděl mu Erich, kterého vylekala generálova nečekaná velkorysost.

„Dovolte jim alespoň, aby vás doprovodili na místo," spokojil se s kompromisem generál.

„Tak dobrá myslím, že to je v pořádku." Můj přítel bouřlivák si oddechl.

Kin Sai se obrátil na mne. Znělo to poněkud rozhořčeně, když poznamenal: „Na rovinu, kapitáne víc ozbrojených mužů přece znamená další údernou sílu, nebo snad se mnou nesouhlasíte?... Mám dojem, že neradi bojujete po boku našich vojáků... Vím, že v minulosti nepodávali nijak dobrý výkon, ale teď mají lepší vybavení a také mají za sebou solidní výcvik takže buďte trpělivý."

„Uznávám, že se pro někoho nezvykle izolujeme, generále," odpověděl jsem opatrně. „Ale musíte mít na paměti, že *Task ForceG* je úzce a pevně

integrovaná vojenská jednotka s mnohaletou kolektivní bojovou zkušeností. Moji muži jsou zvyklí operovat v dokonalém souladu, často bez čekání na rozkazy. Každý z nich je specialista ve svém oboru, každý ví, co dělat nebo co nedělat za jakékoli situace. Nemůžeme pracovat s nezkušenými vojáky, jejichž opoždění nebo zaváhání by naši spolupráci brzdilo.“

„Já vím, já vím, kapitáne. Chápu vaše stanovisko,“ zarazil Kin zbytek mého vysvětlování. „Naši rangeři vás prostě doprovodí do Ap Tau a pak se pokusí probít do Xa Tan Khai.“ Odmlčel se a upil trochu minerálky. „Co máte v plánu?“

„Něco už si vymyslíme,“ odpověděl jsem mu neurčitě.

V té chvíli jsme na tom byli s Kinem v podstatě stejně. Neměl jsem ani tušení, co bychom mohli udělat.

„Jsem si jistý, že ano,“ řekl Kin a podal mi ruku. ‚*fion chance*... Na úspěchu vaší akce závisí mnohé.“

„Vynasnažíme se ze všech sil.“

Vrátili jsme se na základnu, která už překypovala horečnou aktivitou. Kapitán Spata někam několikrát telefonoval a pak odjel pro své vybavení. Přijela nákladní auta, z nichž polovina byla naložena mladými veselými vojáky. Jen hrstka z nich byla starší než pětadvacet let. Neubránil jsem se myšlence, kolik se jich asi dožije zítřejšího rána.

Krebitz musel zrovna přemýšlet podobným způsobem, protože řekl zasmušile: „Tahle děcka jdou přímo na hanojská jatka, Hansi.“

„*Sicher!*“ souhlasil s ním Erich. „Kéž bychom tam mohli být s nimi a dohlédnout na ně.“ Vrhl na mne rychlý pohled. „Měli jsme přijmout King Kongův návrh a vzít je s sebou jako posilu. Tak by aspoň většina z nich mohla přežít.“

„Sakra, ještě to můžu udělat,“ odpověděl jsem. „Rudy, pokus se spojit s King Kongem vysílačkou!“

„Jasně, Hansi,“ pustil se do toho Krebitz. „Proč bychom nepomohli těm mládencům přežít?“

Informoval jsem generálmajora, že jsem si to rozmyslel a že jeho rangery chci. Zdálo se, že ho moje rozhodnutí potěšilo. „Jsem rád, že jste je přijal, kapitáne Wagemüllere. Ti mladí rangeři jsou dobře vycvičení, ale můžou se toho ještě hodně od vás naučit.“

Náš konvoj minul řadu tanků a obrněných vozů mířící na sever. *SchrottfurDiem,*“ se svým obvyklým sarkasmem poznamenal Erich. „Do zítřejšího poledne z nich bude šrot. Nemůžeš přesouvat tanky po silnici lemované třípalcovými bezzákluzovými kanóny.“ Dlouze, nostalgicky si povzdechl. „Co bych dal za to, kdybych tu měl svůj starý dobrý *Jagdpanzer*, aspoň na pár dní!“

Všichni jsme snili s otevřenýma očima o tom, jak bojujeme v téhle válce s generály, jako byl Rommel a Guderian, pronikáme tanky přes 17. rovnoběžku, následováni *SS Panzergrenadiers a Afrika Korps*, zatímco Stuky a Heinkely demolují Hanoj a Skorzenyho *Fallschirmjágers* obsazují mosty a silnice do

Číny.

Schulze si na kolenou rozprostřel mapu a prstem přejel po celé čáře cesty mezi mostem u Ap Tau a železniční křižovatkou jižně od Xa Tan Khai. „Někde na tomhle úseku silnice se určitě chystají náš konvoj napadnout, Hansi," řekl klidně a rozhodně. „Navrhuji, abychom vystoupili v Ap Tai a pak to vzali lesem směrem na silnici mezi Minh a Tay Vinh."

„Ta silnice vede do bitevní zóny bude se to tam hemžit Vietkongem," dovolil si připomenout kapitán Spata.

„Jistě, Miku," odpověděl mu s úsměvem Erich. „A někde blízko té cesty, v lese, by měla být nepřátelská logistická základna."

„A opičáci pochodující po silnici by nám mohli ve skutečnosti ukázat kde," dodal mazaný Krebitz.

Spata vyvalil oči. „Vy chcete udeřit na jejich logistickou základnu?"

„A na co jiného máme udeřit?" odpověděl mu škodolibě Erich. „Na osm tisíc bojovníků Vietkongu kolem Xa Tan Khai?"

Nastala krátká chvíle stísněného ticha. Pak Spata přikývl. „Chápu, co máte na mysli. Kdyby se vám podařilo odříznout je od zásobování, mohli byste tím tu bitvu ukončit."

„Když tam budeme přicházet od západu, převlečení za Severovietnamce, mohlo by nám to projít," prohlásil Krebitz. „Z Kambodže nepřítel čeká posily, rozhodně ne útok."

„To mi připadá rozumné," vložil se do diskuse Riedl. „Až dorazíme na silnici do Minh, bude už dost tma na to, abychom si mohli na Severovietnamce přicházející z Kambodže zahrát."

„Na té silnici určitě budou kontroly, i kdyby jen k řízení provozu," připomněl Spata.

„Ach, s těmi si už budeme vědět rady," mávl Erich pohrdavě rukou. „Vždyť se už řadu let s kontrolními stanovišti Vietkongu vypořádáváme věnovali jsme tomu velkou pozornost a máme svou metodu."

„Mohl bys mi říct jakou?" zeptal se Spata.

Schulze sešpulil rty. „Proč ne? Funguje to asi takhle... Strážný vidí, jak se k němu blíží skupina Severovietnamců a buď počká, aby na ně lépe viděl, nebo někoho pošle, aby přivedl *Haishi* s dalekohledem. *Hanshi* si není jistý tím, co vidí, a tak zakřičí výzvu: *identifikujte se, jaká jste jednotka a kdo je velitel!* Seržant Tuc Daun mu odpoví přátelským: *chieuhoi! Jsme 106. prapor 230. ženijníhopluku, 307. divize, posádkou v Yen Bay. Já jsem major Trang Van Ho.* Tahle odpověď přinutí desátníka rychle přemýšlet, což tomu opičákovi samozřejmě dělá potíže... Ve chvíli, kdy si to konečně všechno v hlavě přebere, má v ní už pár kulek, což mu další přemýšlení ještě víc ztíží."

Kapitán Spata se zasmál. „A tohle pokaždé funguje?" zeptal se.

„Samozřejmě," odpověděl mu Erich. „Proto *TaskForceG* pořád ještě existuje, Miku." Mrknul se na hodinky a pak pokračoval: „Teď je 17:10, v 18:15 bychom měli dorazit k tomu lesu a v 21:00 být na silnici do Minh." Zvedl hlavu a podíval se na Američana. „Chtěl by ses vsadit, že o půlnoci

TaskForceG zničí nepřátelskou logistickou základnu k nepoznání a že ráno bude po bitvě u Xa Tan Khai?“

„Tvůj optimismus je přímo obdivuhodný,“ zabručel Spata.

„Ne, Miku,“ odpověděl mu střízlivě Schulze. „Je to jen série logických dedukcí. Vím, co můžeme udělat my, ale také vím, co budou dělat partyzáni.“

„Ale někdo by nám mohl překazit plány, Erichu.“

„To si počkáš,“ smál se Schulze. „Můj vražedný stroj se na ně točí příliš rychle... Padesát dolarů?“

„Dobrá,“ souhlasil dobromyslně Spata. „Sázku přijímám, ale pod jednou podmínkou. Když nakonec zvítězíte, ale se zpožděním, tak jsi stejně sázku prohrál.“

„*Abgemachtl* Erich mu podal ruku a Spata mu ji stiskl. Pak se Erich obrátil ke Krebitzovi. „Slyšel jsi to? Musíme si pospíšit, *Kamerade.*“ zabručel Erich. „Kvůli tvým padesáti dolarům mám hodit opatrnost za hlavu...“

„Jen mi neříkej, že to nejde zvládnout.“

„Mike by prostě mohl tu sázku vyhrát, Erichu.“

„Chtěl by sis na to vsadit další padesátku?“ zašklebil se Schulze.

Vystoupili jsme z aut u mostu a pak jsem k sobě povolal poručíka velícího rangerům. „Je vám jasné, že jste dočasně pod mým velením?“ zeptal jsem se ho rázně.

„Ano, kapitáne. Byl jsem informován vysílačkou.“

„Velmi dobře zaujmete postavení kolem mostu a budete ho bránit proti sabotáži Vietkongu.“

„Ano, pane ještě něco, pane?“

„Jistě. Měli byste ty naklaďáky odvézt pryč ze silnice a zaparkovat je v úkrytu... Támhlety stromy budou stačit,“ dodal jsem a ukázal na ně rukou. „Vytvořte perimetr se strážemi, zbudujte pár dobře umístěných kulometných hnízd a čekejte na náš návrat.“

„Ano, pane.“

„Kdyby vás napadl početnější nepřítel, neváhejte s ústupem. Vaše země potřebuje bojovníky a ne mrtvé hrdiny.“

„A co ten most, pane?“

„O most nemějte obavy. Komunisti ho budou chtít zachovat pro sebe... Když je nebudete moci odrazit, seberte naklaďáky a jeďte zpátky do Saigonu.“

„Ale co vy, pane?“

„Na nás se neohlížejte. My jsme na dlouhé pochody zvyklí a domů už se nějak dostaneme... Všechno jasné?“

„Ano, kapitáne pane.“

Poručík a jeho rangeři ohromeně zírali, jak se převlékáme do severovietnamských uniforem. Krebitz ukázal na klopu své hanojské uniformy a řekl poručíkovi: „A zapamatujte si laskavě, že až se budeme vracet, budeme mít pořád na sobě tyhle hadry, takže držte prsty dál od spouští.“

„Měli byste nás upozornit vysílačkou, kapitáne.“

„Uděláme to,“ ubezpečil jsem ho. „Také vystřelíme dvě žluté světlice.“

Zasalutovali jsme poručíkovi a odešli.

„Jsem rád, že jsme ty mládence zachránili," řekl mi Krebitz cestou. „Mohli by narazit na hrstku partyzánů, která se bude pokoušet obsadit most, ale měli by si s nimi poradit."

Už bylo slyšet vzdálené dunění děl. Postupně tmavnoucí obzor byl plný záblesků a detonací. Objevili jsme dobrou stezku podél řeky a na silnici do Minh jsme dorazili přesně podle plánu. Průzkumníci se zastavili na kraji lesa. Už se setmělo. Zpozoroval jsem několik nepřátelských jednotek pochodujících na sever a skupinu kuliů Dang Cong, tlačících plně naložené bicykly nebo kočírujících dvoukoláky tažené buvoly. Když s koncem denního světla ustala i jihovietnamská letecká aktivita, mohly se nepřátelské posily a zásoby pohybovat tak volně jako na nějakém hanojském bulváru.

Riedl mi pošeptal: „Víš, tenhle provoz mi připomněl jedno dobrodružství v lednu 1943, když Rusáci prolomili naše linie u Ripjevky na Donu. Moje četa byla odříznuta a octli jsme se za nepřátelskými liniemi, po kolena ve sněhu, ve vichřici při třiceti pod nulou. Viditelnost byla takřka nulová a my jsme málem narazili na kolonu rudoarmějců, pochodující na západ po jediné místní cestě." Zakroutil hlavou a zasmál se potlačovaným smíchem. „Ti Ivani byli celí zachumlaní ve svých houních a kromě chlapíka před sebou neviděli vůbec nic... Takže když jsem zpozoroval vhodnou mezeru v koloně, zabalili jsme se také do dek a zařadili jsme se za ty Ivany. Odvedli nás přímo na frontu, kde jsme udělali *demitour* a prostříleli jsme se zpátky k německým liniím. Měli jsme jen tři padlé, ale jenom proto, že si nás nějaký *Dummkopf* u kulometu spletl s Rusáky... Co kdybychom podobný trik použili i tady, Hansi?"

Ten nápad se nám všem zalíbil.

„*Vielleicht klappt es,*" řekl Krebitz. „Mohlo by to vyjít. Určitě je na to dost velká tma."

„Souhlasím," řekl Schulze. Pak uštěpačně dodal: „Občas dokonce i Helmut může přijít s něčím jiným než s hloupými veršíky."

„Erichu... Erichu..." Riedl zakroutil hlavou s hraným soucitem. „Pořád máš dojem, že jsi tam byl sám, když Pánbůh rozdával mozky?"

Erich se hlasitě zasmál. „Neé, kamaráde," řekl svým dunivým hlasem. „Ty jsi tam byl také... Jenže já jsem se náhodou do té fronty postavil dvakrát!"

„*Dreck mich am Arsch!*" uzavřel Helmut vzájemné škádlení.

Když byla silnice na chvíli prázdná, zařadili jsme se za nějakou rotu Vietkongu a drze pochodovali za nimi. Za chvíli mě zavolal vysílačkou Waldman, který byl u zadního voje. „Za námi je kolona kuliů." Krebitz mu stručně potvrdil příjem a pak dodal: „Drž jazyk za zuby, Joste. Hanoj má taky vysílačky."

Asi po hodině rota Vietkongu pochodující před námi zabočila na stezku vedoucí do zalesněných kopců.

„A je to tady," zašeptal Krebitz. „Stezka k logistické základně."

Šli jsme za partyzány.

A kuliové šli za námi.

Na severovýchodě pokračoval dělostřelecký souboj. Výbuchy byly silnější a záblesky intenzivnější.

Asi kilometr před námi začala v lese mezi keři problikávat světla, která byla stále zřetelnější, jak jsme se k nim blížili. Nakonec se *Gruppe Drei* zastavila a *TaskForceG* dostihla Krebitze. Muži zůstali stát jako přimražení.

„*Strohsack!*“ zvolal Steiner. „Nevěřím svým očím...“

„*Schnell!*“ naléhal Rudolf. „Do lesa!“

Vojáci zrušili řady a zmizeli v houští.

Pak znovu vyvalovali oči.

Krebitz zabručel: „Až to všechno vyletí do vzduchu, uslyší ten výbuch i King Kong v Saigonu.“

Ukrytá obezřetně pod hustým listovím a osvětlená stovkami petrolejových lamp se před námi rozkládala nepřátelská logistická základna. Stěží jsme mohli uvěřit tomu, co jsme viděli.

„To je vyložená drzost,“ zašeptal Erich nenávistně. „Severovietnamská základna uvnitř Jižního Vietnamu a osvětlená lucernami!“ Zhluboka se nadechl. „Ten *gottverdammte* arzenál je osvětlený jako Champs Elysées o Vánocích... A jen osmdesát kilometrů od Saigonu...“ Otočil se ke kapitánu Spatovi. „Miku, tenhle nesmysl nesmíš dát do svého hlášení, nebo tě pošlou k psychiatrovi.“

Spata zakroutil hlavou. „Je to vážně neuvěřitelné.“

„V téhle *Scheissland* je neuvěřitelné úplně všechno,“ soptil Schulze.

„Pssst!“ utišil je Steiner. „Nejsme tu sami!“

Dorazila rota kuliů, kteří byli okamžitě zavedeni na volné prostranství, kde složili svůj náklad. Partyzáni pak všechno zakryli pytlovinou. Počet příslušníků Vietkongu a Severovietnamců v táboře byl malý, avšak neustále sem a tam přecházely skupiny kuliů: skládali a nakládali zásoby, vláčeli bedny na káry a jiné z nich skládali dolů. Před našima užaslýma očima dotlačili šest houfnic na hlavní uličku, zapřáhli před ně skupinky buvolů a odjížděli s nimi směrem ke vzdálené bitvě.

Allors, Kameraden,“ začal nevrle Stolz. „Co uděláme? Na tuhle horu výbušnin nemůžeme použít bazuky, to je jasné jako facka.“

Myslím, že bychom tam prostě měli vtrhnout a vyčistit to tam,“ navrhl Riedl. „Většina těch opičáků je přece neozbrojená.“

„Ale granáty nepoužívejte,“ připomněl nám Erich. „Ten sklad bude zaminovaný... A plamenomety jen proti stanům... *Verdammt!*“ zaklel polohlasně a popadl samopal, když se nečekaně do tmy zařízly kužely dvou kapesních svítilen.

„Show začíná,“ zabručel Krebitz.

Pronikavý hlas nás vyzval, abychom se identifikovali. Seržant Tuc Daun něco vietnamsky odpověděl. Světla se přiblížila, Schulze vypálil krátkou dávku. Baterky spadly na zem; čtyřčlenná hlídka nám zmizela z očí. Osamocená puška na nás zahájila palbu, pak se rozpoutalo peklo.

Gruppe Drei vtrhla na základnu a zbytek *Task ForceG* se rozvinul, aby napadl

nepřítele ze všech stran. Členové komanda pálili v běhu od boku a kosili všechno, co se hýbalo. Schulzeho skupina běžela podél levého okraje tábora, zatímco Riedlovi muži postupovali jižním směrem a odstřelovali skupinky zmatených křičících kuliů, kteří utíkali všemi směry. Partyzáni i severovietnamští vojáci byli příliš dezorientováni, než aby kladli větší odpor; v jejich pokusech o obranu jim také překáželi zpanikaření kuliové. Nějakých třicet buvolů přetrhlo uvazovací provazy a pustilo se do divokého úprku.

Splašení buvoli se řítili do lesa a přitom nabírali na rohy a ušlapávali muže, drtili lucerny, dvoukoláky a stany.

Krebitz a několik jeho mužů využili všeobecného zmatku a rychle zaminovávali hromady beden, jiní muži z *Gruppe Drei* je chránili a pálili soustředěnými dávkami do všech směrů.

Přímo proti mně vyběhl s automatickou pistolí v ruce nějaký severovietnamský kapitán a oba jsme zaváhali. On se opřel o strom a zvedl pistoli; já jsem se vrhl stranou a vypálil krátkou dávku ze samopalu. Jeho kulka zasáhla muže za mnou a roztrhla mu krční žílu. Moje dávka kapitána prošpikovala od pupku po rameno. Pár kroků od místa, kde jsem zalehl, decimovala četa *Gruppe Drei* nepřátele kulkami i bajonety.

Steinerova i Stolzova četa na zteči základnou dorazila k řadám stanů. Protože byli přesvědčeni, že likvidují ubytovací komplex, použili plamenomety. Během několika sekund stany vzplály a ukázalo se, že v nich jsou uskladněny stovky beden s náboji a jiným výbušným materiálem. Mnoho beden už začalo hořet. Muži z komanda ztuhli, pak se rychle otočili a zoufale křičeli: „Nechtě všeho! Zpátky! Pryč z tábora! Rychle!“

Otočili jsme se a letěli k okraji tábora. Střelba úplně ustala, protože i nepřátelé si uvědomili, co se každou chvíli musí stát. Už jsme nebyli soupeři, ale jen vyděšení muži, kterým šlo o život. Muži z *Task ForceG,* kuliové i bojovníci Vietkongu se společně řítili do úkrytu za nejbližším pahorkem.

Zrovna jsme doběhli do míst, kde v lese čekali Zeisl a kapitán Spata, když začaly vybuchovat první muniční bedny, což vyvolávalo následné exploze.

„*Schnell, schnell,*“ pobízel nás Krebitz a my jsme pádili k nejbližšímu kopečku. Velká skupina nepřátel běžela sotva dvacet metrů za námi. Schulze se najednou zastavil a poklekl na jedno koleno. V tu chvíli jsem si myslel, že byl postřelen a tak jsem se k němu s Waldmanem v patách rozběhl a křikl jsem: „Erichu! Co se ti stalo?“

„Běžte dál!“ vykřikl a odháněl nás gestem ruky, pak vyprázdnil zásobník samopalu do davu nepřátel. Mnozí padli, ostatní se rozprchli a hledali úkryt v lesním podrostu, ale nikdo střelbu neopětoval. Schulze se pak vrhl za námi. V táboře následovala jedna exploze za druhou a všechno vyvrcholilo strašlivou řetězovou reakcí, která vyhodila celý sklad do obrovské výšky. Lesem se řítily kusy stromů se servaným listovím, prkna a rozeklané kusy kovu; dělostřelecké granáty létaly na všechny strany jako ohňostroj. Křičící skupinky nepřátel i mužů z *Task ForceG,* pokryté krví jejich vlastní i cizí se hnaly, aby zvětšily vzdálenost mezi sebou a sálajícím peklem za svými zády. Základna se

proměnila v běsnící vulkán, který vyvrhoval stopadesátimetrové plamenné jazyky všemi směry a zapaloval stromy, keře a trávu.

Pronásledováni ohněm a letícími troskami jsme se řítili k úkrytu, když nám najednou další strašlivý výbuch vyrazil dech. Dopadli jsme na všechny čtyři, lapali po dechu, hmatali po balvanech, po kořenech, jeden po druhém, snažíce se splynout se zemí, zatímco se oblastí šířily jedna za druhou tlakové vlny. To, co zbylo z tábora, teď zmizelo v ohni a kouři.

Na severu, kolem Xa Tan Khai rázem skončil dělostřelecký souboj. Krebitz ke mně otočil tvář lesknoucí se směsí potu, prachu a sazí; přes čelo se mu táhla řezná rána. „Úkol splněn," prohlásil rozhodně. „A v Saigonu už o tom vědí."

„Jasně," řekl udýchaně Erich a setřel si popílek ze rtů a nozder. „Ten výbuch museli slyšet až v Singapuru... Ty krvácíš."

Krebitz se lehce dotknul čela a pak řekl Steinerovi: „Příště bych ti byl vděčný, kdyby ses nejdřív podíval, než začneš pálit jak šílenec z toho tvého zatraceného plamenometu."

„Do prdele, Rudy myslel jsem si, že v těch stanech jen podřimují opičáci z Vietkongu."

„Když o deset kilometrů dál zuří bitva?"

„Mrzí mě to," odpověděl Steiner. „Ale takhle jsi aspoň nemusel ten sklad zaminovat celý."

„Díky... To bylo od tebe hezké, že jsi mě ušetřil námahy."

Pochodovali jsme, nebo spíš kulhali širokým obloukem k Ap Tau a k nákladním autům. Dvaadvacet kamarádů mezi námi chybělo, zabily jebuď nepřátelské kulky, nebo letící střepiny z explozí. Čtyřicet z nás utrpělo na různých místech těla řezné a tržné rány a popáleniny, které nám provizorně ošetřil Zeisl.

Když jsme se připojili k Jihovietnamcům u mostu, Vietkong u Xa Tan Khai už byl na ústupu a saigonské tanky ho v těsném závěsu pronásledovaly. Když komunistická ofenzíva přišla o zásobování, došel jí dech; rudí se stahovali zpátky do Kambodže.

Karl Stolz si s hlasitým klením a sykáním mezi zuby vytáhl z hýždě centimetrovou střepinu.

Riedl měl kolem čela zkrvavený obvaz, ale neopustil ho humor: „Buď rád, Karle, že máš pořád svýho ptáka. Stačil kousek a přišels o koule."

„A ten šutr, co tě praštil mezi oči, měl přistát o pár centimetrů níž a zacpat ti tu tvou zatracenou hubu," odpověděl mu ve stejném duchu Stolz.

Vážný výraz Krebitzovy tváře mi napověděl, že má na mysli něco nepříjemného.

„Co je, Rudy?"

„Merafe, Hansivtom zmatku jsme tam nechali ty Fminy." Sundal si batoh a sedl si na něj. „Je to moje chyba."

„Proboha!" vykřikl Riedl. „Myslel jsem si, že tě všichni považují za neomylného jako papež."

„*Oh, haltMaul!*“ zabručel Krebitz. „Sklapni!“

„Nemůžeme je tam nechat Severovietnamcům,“ řekl jsem.

„To bychom jistě neměli,“ souhlasil zkroušeně Schulze.

„Ano strašně nerad bych byl otráven vlastními minami,“ řekl Helmut.

„To by bylo to menší ze dvou zel,“ poznamenal Krebitz. „Pro Hanoj by ty miny byly nebeskou manou. Do nekonečna bychom o nich slyšeli od novinářů, Spojených národů a levičáků organizujících protestní pochody. Vracím se tam.“

„Ale teď se to tam nejspíš hemží ustupujícími rudými.“

„V tom zmatku by se tam jediné četě mohlo podařit projít,“ navrhoval Steiner. „Musíme to udělat.“

„Souhlasím,“ řekl jsem, „ale ne s pouhou četou. Vezměte si nejlepších šedesát mužů z těch, co jsou ještě dost fit, aby mohli jít.“

Erich také vstal. „Nikdo z nás není dost fit, ale přesto pojďme.“

Riedl se postavil a přehodil si samopal přes rameno. Zavrávoral.

„Ty nikam nepůjdeš,“ varoval jsem ho striktně.

„Jsem v pořádku, Hansi,“ začal se přít.

Přerušil jsem ho: „Posaď se! To je rozkaz!“

Sklesl zpátky na zem, ale pořád reptal. „Krebitz má zafačovanou hlavu.“

„To je jen škrábnutí. Ty máš ošklivou řeznou ránu.“

„A co ta rota rangerů?“ navrhl Stolz. „Když jsou rudí na útěku, mohli by chtít získat trochu slávy pro sebe.“

„Jasně, Karle. Dobrý nápad,“ souhlasil jsem.

Jihovietnamci byli celí žhaví dostat se do akce a během patnácti minut byli na pochodu s Krebitzem, Schulzem a dvaceti muži z *Gruppe Drei*. Převlékli jsme se zpátky do svých uniforem do džungle a své zraněné kamarády jsme uložili na nákladáky.

Ozvala se znovu dělostřelba, ale teď dunění přicházelo od západu; to byly 75mm a 105mm kanóny jihovietnamských tanků pronásledujících nepřítele.

Spata přejížděl prstem po obrysech lebky a zkřížených hnátů na svém odznaku *Task ForceG* a četl nápis ve švabachu: „*Todeskommando IndoChina*“... Zvedl hlavu. „Až se budu vracet domů, rád bych si s sebou vzal svou uniformu, Hansi.“

„Jak chceš, Miku. Vezmi jednu taky pro Robertsona.“

„Robertson a Starr se brzo vrátí. A s nimi celá banda poradců a instruktorů.“

„Saigon potřebuje mnohem víc než jen poradce a instruktory. Měli byste sem poslat letectvo, námořnictvo, námořní pěchotu...“

„To navrhuješ totální intervenci?“

„Ano. *Totální* intervenci,“ opakoval jsem důrazně to slovo. „Jinak, dříve nebo později, bude všechno patřit rudým, Miku.“

Spata přikývl. „Myslím, že ve Washingtonu berou zdejší situaci vážně, Hansi... Jenom se snažíme vyhnout další Koreji.“

„Máš na mysli dlouhotrvající boje, přechodná vítězství a pak příměří, které nechá všechno tak, jak to bylo před tím což je vítězství komunistů,“ řekl jsem

hořce.

Kapitán zvedl hlavu. „Proč vítězství?“ zeptal se překvapeně. „Rudí přece nic nezískali.“

„Mýlíš se. Komunisté nemusí nic získat, a přesto budou slavit vítězství. Slovo *pat* do jejich slovníku nepatří. Každý konflikt, ve kterém neztratí nějaké území, považují za velké vítězství.“

„Zvrat v Koreji způsobila čínská intervence.“

„Která byla předvídatelná a dalo se jí zabránit.“

„Kdyby místo Trumana byl prezidentem MacArtur,“ přidal se do diskuse Riedl. „Pár atomových bomb na řeku Yalu... Velký třesk a konec čínské intervence a konec komunistické Koreje.“

„A možná by nezačala ani vietnamská válka,“ dodal jsem.

Kapitán Spata zakroutil hlavou.

„Hansi,“ řekl tiše, „já vím, že jste strávili většinu svého dospělého života na bojištích... Vaše myšlení je perfektně přizpůsobené bojovým podmínkám. Vždycky dáváte přednost svému odhodlání zvítězit silou zbraní a potlačujete všechny ostatní faktory, které je třeba vzít v úvahu.“

„Co jiného by profesionální voják měl chtít, když ne zvítězit, Miku?“ odpověděl jsem mu.

Spata se rozesmál. „Váš wehrmacht a SS měly volnou ruku, Hansi. V americké armádě je to bohužel jinak. Jsme omezeni zákony a mezinárodními závazky. Naši generálové nemají volnou ruku k vedení bitev, natož válek.“

„Pak se tedy raději Vietnamu vyhněte, Miku,“ odpověděl jsem mu podle svého přesvědčení. „Tady můžete zvítězit, jenom když budete bojovat se stejným odhodláním jako proti nám a Japoncům. .. A mezi tehdejší a dnešní válkou je velký rozdíl. Tehdy byli Němci a Japonci cizí utlačovatelé, okupanti. Vy jste byli osvoboditelé. Tady ve Vietnamu můžete dávat lidem potraviny, léky, stroje, školy, můžete jim pomáhat na sto způsobů a oni vás stejně budou považovat za agresory a vetřelce. To Hanoj se považuje za osvoboditele.“

Následovala dlouhá pauza, pak Spata řekl: „Zdá se, že jsi přesvědčen, že Jižní Vietnam nemůže přežít jako svobodná a demokratická země, Hansi.“

Zakroutil jsem hlavou. „Nebuď naivní, Miku. Republika Jižní Vietnam není demokracie, ale zkorumpovaný diktátorský režim. Jestli to chcete změnit, neměli byste posílat vojenské poradce, ale civilní zákonodárce a sociální pracovníky, aby navrhli novou ústavu. Ale i pak budete považováni za cizí vetřelce... Za mocné a bohaté, vnucující svou vůli slabým a chudým... Jinak řečeno, jediný způsob, jak zachovat jih pro svobodný svět, je dobýt sever. A abyste zvítězili nad Hanojí, musí vaše válka být *Blitzkrieg*. Masivní údery tankovými svazy, tisíce náletů, vylodění v Tonkinském zálivu a hromadný výsadek parašutistů kolem Hanoje. Mělo by to být jako náš útok na Polsko nebo Guderianův bleskový úder na Dunkerque.“

Spata se usmál. „Bohužel nemáme ani Rommely, ani Guderiany dokonce ani Pattony.“

„Ale máte,“ oponoval jsem mu. „Ale muselo by se jim dovolit, aby svou práci

dotáhli až do konce a vyhráli.“

Spata zakroutil hlavou. „Motáme se v začarovaném kruhu, Hansi. Obávám se, že nemáte ani ponětí, jak americká demokracie funguje, takže nikdy našim problémům nemůžete porozumět.“

Zapálil jsem si cigaretu a pořádně vdechl kouř.

„Miku, ty jsi americký poradce,“ řekl jsem po chvíli. „Až se vrátíš domů, napiš důkladnou zprávu, popiš v ní, co jsi tu viděl a zažil a svým nadřízeným doporuč, aby se v téhle proklaté zemi neangažovali. Když nemůžete vést totální *Blitzkrieg*, měli byste se držet stranou.“

Naši diskusi přerušila řada ztlumených reflektorů, blížící se od jihu. Přijížděl konvoj pěšáků a dělostřelců. Rozsvítili jsme své příruční svítilny, aby poznali, že patříme k přátelským jednotkám. Nákladní auta se krátce zastavila a vystoupila z nich skupinka důstojníků vedená majorem. Když skončilo vzájemné představování, major nám pogratuloval.

„Vaše akce ukázala těm komunistům, zač je toho loket, kapitáne. Stahují se zpátky do Kambodže a my je pronásledujeme po silnici z Minh. Mělo by se nám podařit osvobodit velkou část provincie.“

Usmál jsem se nad majorovým optimismem a odpověděl mu s mírně ironickým podtextem: „Ano, máte šanci, když nepřátelům dochází munice, pane majore.“

„Jmenuji se Tanh Lat.“

„Rád jsem vás poznal, majore Tanh Late.“

Konvoj odjel z dohledu a chvíli nato se vrátil Krebitz s *Gruppe Drei*.

„Máme všechno, Hansi.“

„Kde jsou rangeři?“ zeptal jsem se.

Rudolf se uchichtnul. „Přidali se k pronásledování na silnici z Minh. Neměli jsme vůbec žádné problémy. Miny byly pořád tam, kde jsme je v tom lese nechali.“

„No, tím lépe.“

V Saigonu nás čekalo triumfální přijetí. Generálmajor Kin Sai Hong nás osobně vyznamenal a objal a jeho pobočník nám předal tlusté obálky s dolarovými bankovkami.

„Kapitáne Wagemüllere,“ řekl slavnostně náš generál, když pronášel přípitek. „Nikdy od Thermopyl nevybojovala hrstka válečníků tak velké vítězství nad tak obrovskou přesilou.“

„King Kong je sečtělý chlapík,“ řekl mi později Erich. „My jsme ale dokázali mnohem víc než tři sta Sparťanů krále Leonida.“

„Jistě,“ souhlasil kapitán Spata. „Přežili jste!“

15. PROTIÚTOK U HUE

Kapitán Spata se chtěl dozvědět víc o historii *Waffen SS* a my jsme se mu během našich volných večerů, někdy v důstojnické jídelně, jindy v našich bytech, pokoušeli vyhovět. Zpočátku, jako většina cizinců, zcela nechápal rozdíl mezi *Allgemeine SS* a *Waffen SS* těmi prvními, s policejními bataliony, *Einsatzkommandos* a personálem, zodpovědnými za koncentrační tábory a těmi druhými, s obrněnými a *Panzergrenadier* divizemi a artilerií, pokaždé v nejprudší části bitvy. Spata se divil, proč jsme, Schulze a já, po kapitulaci utekli z Německa. Domníval se, že to bylo něco, co by udělali jen váleční zločinci.

„Když jste nevraždili Židy a válečné zajatce, neměli jste se čeho obávat," tvrdil naivně. „Mohli jste projít denacifikačním procesem a zůstat doma."

Dalo mi velkou práci přesvědčit ho, že v roce 1945 Spojenci zvysoka kašlali na to, jestli byl jejich zajatec z SS řidičem tanku, střelcem, nebo polním kuchařem.

Rusové mu prohlédli podpaždí, a když tam byla vytetovaná krevní skupina, tak ho buď pověsili, nebo zastřelili u nejbližší zdi.

Britové a Američané nebyli o moc lepší. Jejich důstojníci a vojáci v poslední době prováděli inspekci mnoha koncentračních táborů, které spravovala SS; viděli kupy mrtvol a tisíce kráčejících kostlivců, hromady bot, hraček, brýlí a vlasů. Proto považovali všechny složky SS za spodinu, za bahno společnosti. A v mnoha případech bylo jejich opovržení zcela na místě.

„Kde jste vlastně bojovali, Hansi?" zeptal se mě jednou večer Spata. Krebitz, Riedl a já jsme tehdy k Američanovi zašli na pár piv a popovídat si.

Vyprávěl jsem mu, jak jsem byl velitelem roty v divizi, která bojovala na ruské frontě až do srpna 1942, kdy byla naše divize přesunuta do Francie a restrukturalizována. Tehdy jsme dostali naše obrněné brigády a pojmenování *Panzergrenadier*. Řekl jsem mu: „Po sovětském průlomu u Voroněže v lednu 1943 se divize SS vrátily do Charkova a byly sjednoceny pod velením generála Paula Hausera byli jsme známí jako Šestá německá tanková armáda. Bojovali jsme v nešťastné tankové bitvě u Kurska a tam jsem se poprvé setkal s Erichem Schulzem."

„V jaké divizi sloužil Erich?"

„Nejdřív byl v divizi *SS Totenkopf*, pak v obrněné divizi *Viking*, která bojovala pořád na východní frontě."

Spata zvedl hlavu. „V té s dánskými dobrovolníky?"

„S Dány, Nory, Finy, dokonce i Švédy... Sedmdesát procent z patnáctitisícového stavu divize *Viking* byli Skandinávci."

„Co se s nimi stalo?"

„Tak *tihle* nemuseli utíkat do Cizinecké legie," vložil se zatrpkle do diskuse Krebitz. „Po válce se všichni ti Hanseni, Knutové a Bjórgové vrátili domů a pak mnozí z nich emigrovali do Spojených států, stejně jako tolik spořádaných

Švédů a Dánů.“

Spata se zasmál. „Proč zrovna do Spojených států, Rudolfe?“ zeptal se a odložil svou sklenici na stůl.

„Protože, jak se říká, je to země, kde je nemožné dostat pět Američanů do jedné místnosti,“ odpověděl Krebitz.

Spata vypadal zmateně.

Krebitz se zašklebil. „Jeden by byl Švéd, druhý Ital, zbytek Britové, Irové, Norové a tak podobně.“

Všichni se rozesmáli, včetně Spaty. „Tak tohle si musím zapamatovat,“ prohlásil.

„Uměl bys definovat Němce, Miku?“ zeptal jsem se. „Nebo lépe, víš, co se stane, když se sejdou dva Němci?“

„Hádanky mi moc nejdou, Hansi.“

„Dobrá... Dva Němci to znamená hádku v domě. Když se sejdou tři Němci, je z toho pivní večírek. Čtyři Němci představují pět různých politických názorů a když uvidíš, že se sešlo pět Němců, tak se radši připrav na novou světovou válku.“

Následoval další výbuch smíchu. „Tak tohle si musím také zapamatovat,“ smál se kapitán Spata. „A co když se sejdou Rusové?“

„Alibaba a čtyřicet loupežníků!“ vykřikl bez váhání Krebitz.

Když konečně smích ustal, zeptal se Spata vážně: „Řeknete mi něco o Erichovi?“

„Proč o Erichovi?“

Američan pokrčil rameny.

„Nemám žádný zvláštní důvod... Snad jedině, že on je taková zvláštní směs je bystrý, ale moc nedbá na nebezpečí, zábavný, ale vždycky s hořkým nádechem ironie... Musel to být fantastický bojovník.“

„To on pořád je, Miku.“

Vyprávěl jsem mu pak zvláštní příhodu, ve které se odrážel charakter mého nejlepšího přítele a nejstaršího společníka.

„Během německého ústupu z Polska,“ začal jsem, „byl Schulze odloučen od svého praporu a skončil se svým Pantherem na nějaké vedlejší cestě, prostě uvízl někde v Tarnopolských lesích a docházelo mu palivo. Než by mu došlo úplně, chtěl se zorientovat. Zrovna ten problém probíral se svou čtyřčlennou posádkou, když se tam najednou objevil konvoj pěti nákladních aut naložených vězni z koncentračního tábora Židy a Poláky, kteří byli evakuováni z tábora smrti před postupujícími Rusy. Velící důstojník konvoje byl nějaký nadutý kapitán SS, pořád čistý jako na apelplace, v uniformě bez poskvrny. Schulze, přestože byl jen poručík, konvoj zastavil a troufale kapitánovi oznámil, že chce jejich palivo pro svůj tank.

Je mi líto, *Hauptsturmfuhrere*, ale my potřebujeme všechno vaše palivo pro našeho Panthera.

Ten kapitán z koncentráku si nejdřív myslel, že to byl žert, když však uviděl, že dva z Schulzeho mužů připravují hadice a čerpadlo, pustil se do zlomyslné

tirády, v níž citoval explicitní Himmleruv rozkaz odstranit táborové vězně z cesty Rudé armády. Pak se začal vytahovat svou hodností, ale na Ericha se dvěma Železnými kříži na prsou to nijak nezapůsobilo. Jak byl netrpělivý, aby mohl co nejdřív pokračovat v boji, Erich kapitána přerušil ledovou připomínkou:

Teď nemáme čas na přehlídku Židů. Pokud to uniklo vaší pozornosti, musím vám sdělit, že tady zuří válka a během dvaceti minut by tu mohli být Ivani, *Hauptsturmfuhrere.*

Jak se dalo čekat, kapitánovi SS došla trpělivost a sáhl po pistoli. Erichův střelec otočil 75mm kanón a sklonil jeho hlaveň směrem na kapitánovo břicho. Schulze a jeho muži nevzrušeně pokračovali v přečerpávání paliva. Ponížený kapitán změnil předmět hovoru.

„Jak teď mám ty Židy dopravit do Breslau?“ dělal si starosti.

„A proč?“ zeptal se Erich.“

„Samozřejmě k likvidaci,“ přišla odpověď, jako kdyby střílení Židů, když jsou Rusové vzdáleni jen deset kilometrů, byla ta nejpřirozenější věc.

Absolutně znechucený Erich pokrčil rameny a máchl rukou k lesu.

„Můžete své Židy postřílet zrovna tady, *Hauptsturmfuhrere*... Jsem si jistý, že váš přínos k obraně vlasti vůdce ocení...

Když byly náklaďáky vysáty do sucha, vrátil se na své místo v tankové věži a zeptal se svého střelce:

„Kolik máme samopalů?“

„Šest,“ odpověděl střelec.

„Podej mi tři z nich,“ řekl mu Erich.

„A dej mi taky nějaké zásobníky.“

Pak rozkázal řidiči, aby se rozjel.

Když projížděli kolem zasmušilé a k smrti unavené skupiny vězňů, hodil Erich těm netečným kandidátům smrti ty samopaly a zásobníky a zařval, aby překřičel hluk motoru:

Braňte se, vy pitomci!

Když pak za sebou uslyšel přestřelku, ohlédl se a uviděl, že skupina vězňů utíká do lesa a strážní z koncentráku se hroutí, dodal: „Takže Židé se *budou* bránit, když dostanou alespoň poloviční šanci.“

Své vyprávění jsem uzavřel slovy: „Tak tohle je pravý Erich Schulze.“

Kapitán Spata na mne třeštil nevěřící oči. „Vážně to udělal?“

Přikývl jsem a dodal, že Schulze se později dozvěděl, že nějakých sto čtyřicet vězňů se tehdy dostalo k partyzánům. Osmdesát jich bylo zabito, ale mezi čtrnácti mrtvými strážnými z koncentračního tábora byl i *Hauptsturmführer* Drascher.

Naši diskusi přerušil příchod Schulzeho, všiml jsem si však, že ho Spata přivítal skutečně nadšeně.

„Právě jsme mluvili o *Waffen SS*, Erichu,“ řekl mu potěšený Spata. „Možná bys mi mohl něco říct o typech tanků, které jste měli... Dost mě to zajímá.“

„To píšeš knihu nebo něco podobného?“

„Možná ji napíšu jednou," odpověděl mu Mike. „Ale jestli to udělám, rád bych napsal pravdivý příběh... V tuhle chvíli všechno, co vím o vašich tancích, jsou jejich jména typ Tygr a Panter... Vyrozuměl jsem, že jsi velel panteru?"

„Série G," odpověděl Erich. „Nejlepší."

„A co ostatní typy obrněnců?"

„Typ Wespe, pásová 105mm houfnice, a Stug III."

„Vím, že „wespe" znamená vosa. A co byl stug?"

„To nebyl ve skutečnosti tank, ale obrněné útočné dělo, třetí série. Pár by jich nám tu přišlo vhod. Byly jak rychlé, tak pohyblivé."

„Kolik vítězství máš na kontě, Erichu?"

„Šestatřicet. Když nepočítám nepřátelská děla, obrněné vozy, nákladní auta a lokomotivy."

„Výtečné skóre," pogratuloval mu Spata.

Erich si krátce posměšně odfrknul. „Blbost, Miku. Byl mezi námi desátník Standegger, který zničil v jediné bitvě dvacet tanků... Nebo poručík Karl Broman, který svým tygrem zastavil pětapadesát nepřátelských tanků. Ale všechny nás překonal *SS Panzer* Wittman se 138 tanky zlikvidovanými v boji."

„Byl v tvojí divizi?"

„Ne. Byl u LAH mám na mysli *LeibstandarteAdolf Hitler*... Ve Francii Wittman zcela sám zastavil britský tankový útok... Nakonec ho zablokovalo šest shermanů. Tři na každé straně. Tehdy byl i Wittman překonán..."

„Ale ty jsi dostal Železný kříž."

„Dvakrát," vmísil se do rozmluvy Krebitz.

„Ach, was," mávl Schulze netrpělivě rukou. „Podruhé jsem ho dostal, protože v tanku, který jsem zneškodnil, byl náhodou ruský velitel armádního sboru, který byl hned nato zajat... Bylo to jen vyložené štěstí."

„Kde proběhla tvoje poslední velká bitva?" zajímal se Mike, fascinovaný Schulzeho vyprávěním.

„V lednu 1945, když jsme se pokusili znovu dobýt Budapešť... To byla další kolosální Hitlerova hloupost. Měli jsme 1 200 tanků a 400 děl. Generál Malinovskij tam postavil 2 500 tanků a 900 děl." Na chvilku se odmlčel, nostalgicky si povzdechl a pak ironicky dodal: „Po bitvě se můj pluk o devíti tancích stáhl do dnešního Československa."

„A tam jsme se znovu setkali," zakončil jsem jeho vyprávění. „V horách u Labe."

Po strašlivém minometném ostřelování Hue, které donutilo obyvatele utíkat ze strachu o život přes řeku, překonaly pluky Vietkongu zavodňovací kanál a severní sekci starobylých hradeb a po krátkém boji obsadily letiště. Jen pár minut před jejich příchodem spěšně odstartovalo šest stíhaček a dvě dopravní letadla, zatímco po obou stranách vzletové dráhy explodovaly dělostřelecké miny.

Těžké boje byly také hlášeny z oblasti Ghia Hoi a kolem mostu

v Nguyen Hao. Počtvrté v období šesti let se Hue, v dávné minulosti hlavní město, otřásalo pod prudkým náporem rudých. Cílem Hanoje nebylo dobýt a udržet město, ale rozpoutat krátkou vládu teroru a podnítit obyvatele, aby povstali proti saigonskému režimu.

Ti však, místo aby povstali, utíkali po cestách, do polí, k pobřeží.

Když tam *Task ForceG* z Phu Bai dorazila, rozpoutaly právě minomety a vícenásobné raketomety Vietkongu učiněné peklo podél průplavu Phu Cam, kde se zakopali nějací jihovietnamští vojáci. Znepokojený mladý poručík od ženistů mi řekl, že uvnitř a kolem sportovního stadionu a na částečně zdemolovaném železničním nádraží ještě klade odpor jeden zdecimovaný prapor. Ty dvě pozice byly od sebe dva kilometry vzdálené a odříznuté od svých zásobovacích tras. Bylo pouze otázkou času, než nepřítel obě skupiny přemůže.

Ve městě vládl chaos. Řetězec velení neexistoval. Odpor byl neorganizovaný, zmatený. Všude byli utíkající civilisté, jejichž káry, skútry a jízdní kola ucpaly ulice. Byla to situace jako stvořená pro postupující komunisty, a představovala smrtelnou past pro obránce.

Task ForceG se podařilo postoupit jen k průplavu, nějakých tři sta metrů, tam, kde se hlavní silnice větvila na tři: první větev vedla ke stadiónu, druhá k nádraží a třetí k řece a starému městu. Záškodníci Vietkongu vyhodili do vzduchu pylony po celé délce silnice a křižovatku drželi pod intenzivní palbou.

Uviděli jsme tam tři nehybné tanky: dva z nich byly vyhořelé tanky typu Sherman Firefly a ve třetím Waldman poznal britského cromwella.

„V Normandii jsme jich viděli až moc," řekl. „Mají 76mm pancéřování a mohou uhánět jako vítr."

Jak ten cromwell přišel k tomu, aby skončil v Hue, to byla záhada, ale Schulze nás ujišťoval, že s jeho 75mm kanónem by cromwell neměl soupeře v ničem, co Vietkong může poslat do pole. Tankové pásy měl přervané, nejspíš granáty, ale jinak vypadal neporušeně. Erich si ho pozorně prohlížel dalekohledem a když promluvil, všiml jsem si v jeho očích jiskřiček zájmu.

„Na zadním pancíři jsou upevněny náhradní segmenty pásů. Myslím, že by se nám mohlo podařit toho cromwella dostat znovu na silnici, Hansi." Otočil se ke Krebitzovi. „Co myslíš, Rudy?"

„To ti povím, až si prohlédneme schránku s nářadím," odpověděl mu opatrně Krebitz.

Rozptýlili jsme se po sousedních zahradách mezi tuctem částečně zdemolovaných domů. Vietkong měl dobře umístěné pozorovatele a jejich minomety si nás neustále vybíraly za cíl. Schulze, ukrývající se za cihlovou zídkou, zabručel: „Připadá mi to, jako kdybychom byli znova ve Stalingradu..."

„Aspoň že jsme tentokrát venku," ozval se Stolz, který si pozorně prohlížel dlouhou rovnou silnici vedoucí do Dai Gang a ke stadiónu. Nad hlavami nám zahvízdala kulometná dávka a kulky začaly štěpit maltu a cihly, až úlomky

svištěly na všechny strany.

„Aspoň že jsme venku," ironicky poznamenal Erich.

Riedl se zachechtal. „Ať jsi postřelený uvnitř nebo venku, je to podle mne stejný průser." Překulil se na bok a zdvihl se na lokti. „Poslyš, Hansi vědí vlastně ta saigonská zlatíčka na stadiónu, že k nim postupujeme?

„Proč, záleží na tom?" zeptal se Steiner.

„Protože se tam před setměním nedostaneme a já bych to nerad koupil chladnou kulkou do mé horké prdele od nějakého Diemova idiota."

„Až budeme od nich dvě stě metrů, měli bychom vypálit nějaké žluté světlice."

„Které nemáme," prohodil klidně Krebitz. „Mám jen červené a zelené."

„Dobrá, moudré hlavy co tedy uděláme?"

„Radši by sis měl tu svoji prdel vypolstrovat," radil mu jízlivě Krebitz. „Čí to byl vlastně nápad, ty žluté světlice?"

„Saigonu," odpověděl jsem mu stručně. „Ani ses nemusel ptát. Kdykoli je nějaký plán neproveditelný, vždycky přišel ze Saigonu... Oni jsou prostě sbírka ztracených případů."

„Na stadiónu by měl být nějaký kapitán Vei Nang, který ví, že přicházíme," řekl Schulze.

„Pokud je ještě naživu," dodal Krebitz.

Prásk...!

Čtyřicet metrů za námi explodovala dělostřelecká mina a vyhodila do povětří průčelí již tak dost poničeného domu. „Třípalcova mina," okomentoval to znalecky Rudolf.

Setřel jsem si prach ze tváře a krku. „Zdá se, že ti opičáci přesně vědí, kde jsme."

Erich se obrátil ke mně. „Radši zavolej Vei Nanga. Měl by být v dosahu vysílačky."

„Stejně jako Vietkong," připomněl jsem mu. „Ti opičáci zachytí všechno, co si řekneme."

„*Scheisse! Auch das noch,*" rozčiloval se Erich. „Musíme spravit toho cromwella."

Připlazil se k nám poručík Ngo Ap Tanh od ženistů.

„Vyslal jsem hlídku na průzkum území před námi," hlásil stručně. „Mohli postoupit jen tři sta metrů a pak je nepřátelská střelba donutila ustoupit."

„Alespoň víte, kde ti partyzáni jsou," řekl jsem.

„Támhle!" Ukázal na dvoupatrovou budovu s modře a bíle natřenou fasádou. „V kancelářích místní lodní společnosti... Dvacet až třicet partyzánů s kulomety a bazukami."

Za zdí vybuchly další dělostřelecké miny a krátce nato přistálo pár dalších na dvoře. Jost objevil nevybuchlou minu, částečně zabořenou do země, jejíž poloha Krebitzovi umožnila určit pozici nepřátelských minometů.

„Ty minomety by měly být vzdálené zhruba sedm set metrů tímhle směrem," prohlásil.

Okamžitě jsem se podíval do mapy poručíka Ngo a bylo mi jasné, že minomety jsou v jižním cípu zalesněného ostrova Hoi.

„Tak dobrá, přátelé," rozhodl jsem. „Uvidíme, jak se to vyvrbí... Kolik minometů máme, Rudy?"

„Třicet."

„Dobrá připravte je... Patnáct zaměřte na budovu té lodní společnosti, zbývajících patnáct proti nepřátelským minometům na ostrově. Pokuste se položit pohyblivou palebnou přehradu širokou sedmdesát metrů v přední linii, protaženou až po sto deset metrů dozadu."

Krebitz zmobilizoval *Gruppe Drei* a začal zaměřovat minomety.

„Poručíku Ngo! Potřebujeme nějakého pozorovatele na stadiónu, který by sledoval první dopady našich min, abychom mohli poopravit elevační úhly."

„Hned jim zavolám."

Waldman a Stolz shromáždili osmičlenný *Feuerwehr Abteilung,* speciální plamenometnou jednotku. Steiner svolal ostrostřelce.

„Po uzavírací palbě začneme postupovat," řekl jsem vojákům. „Držte se při zemi a zbytečně neriskujte. I když se nám podaří jejich úkryt obsadit, mohli by v sutinách pořád ještě být odstřelovači. Použijte pražiče a vykuřte je odtamtud. Nezáleží na tom, jestli celá ta zatracená čtvrť vyhoří, ale ty rudé bastardy usmažte." Otočil jsem se ke Steinerovi a dodal jsem: „Julie, až se plamenomety pustí do akce, rozviňte se po levém i pravém křídle. Až ty odstřelovače ožehnou plameny, budou se snažit stáhnout. Nenechte je uniknout."

Zavolal mě poručík Ngo. Měl bezdrátové spojení s velícím důstojníkem na stadiónu.

„Tady kapitán Vei Nang. Jsme připraveni dávat vám ty koordináty, kapitáne Wagemullere," řekl. V jeho hlase bylo znát vzrušení. „Jsem moc rád, že jste dorazili. Jsme už dvanáct hodin pod palbou a situace je kritická."

„Řekl bych, že vám musí docházet munice."

„A muži taky."

„Po setmění budeme u vás," řekl jsem mu, abych ho uklidnil.

„Velice rádi vás uvítáme," odpověděl. *„Bon chance."*

„Totéž přeji já vám, kapitáne Nangu. Držte se."

Zavolal jsem Krebitzovi. „Rudy, *wie gehs?"*

„Abtastschussbereit," hlásil stručně. Byl připravený k zastřelování.

„Los!"

„Feuer!" zavelel Krebitz.

Zazněly zastřelovací výstřely; viděli jsme výbuchy kolem administrativní budovy. Kapitán Vei Gang nám hlásil opravu elevačních úhlů pro střelbu na ostrov.

„Připraven."

„Pal!"

„Druhá baterie dva stupně dolů."

„Připraven."

„Pal!"

Tentokrát všechny minometné granáty zasáhly cíl.

„Střílejte podle vlastního uvážení," křikl Krebitz. „Druhá baterie, po každé salvě snižte o půl stupně."

Minomety se pustily do práce. Druhá baterie s Krebitzovou obvyklou precizností pokrývala palbou jižní okraj ostrova, zatímco první začala bušit do úkrytu Vietkongu tři sta metrů před námi.

Pak začala *Task ForceG* obezřetně postupovat mezi hromadami sutin i přes ně. Plamenomety vyplivovaly devadesátimetrové proudy plamene, zapalující zdivo, nábytek a partyzánské odstřelovače, schované mezi zborcenými střechami a zdmi.

Po přímém zásahu se zřítilo průčelí kancelářské budovy lodní společnosti a odhalily se místnosti plné rozbitého hořícího nábytku a roztrhaných těl. Riedlovi muži, postupující podél průplavu, dostihli skupinu ustupujících partyzánů a skosili je divokou křížovou palbou ze samopalů a plamenometů.

Nepřátelská střelba začala řídnout. Schulze, Krebitz a já s dvaceti vojáky jsme dorazili k opuštěným tankům. Schulze a Krebitz si pozorně cromwella prohlíželi, nakoukli do řidičova průlezu a pak se protáhli dovnitř. Když se znovu objevili, chvěl se Erichovi hlas vzrušením.

„Žádné nástražné nálože a ten *Panzer* je v perfektním stavu," vykřikl. „Spousta dělových střel a kulometných nábojů."

„Dejme se do práce," řekl Krebitz.

Za méně než hodinu jsme opravili poškozené tankové pásy. Schulze zkusil nastartovat motor a ten se rozburácel. Krabicovitá věž se otočila. „Funguje to!" prohlásil radostně Krebitz.

„S motorem značky RollsRoyce Meteor proč by neměl fungovat?" odpověděl mu Erich. Pozval nás dovnitř a my jsme tam vylezli. Obsadil sedadlo řidiče a začal křičet rozkazy. „Hansi! K dělu. Rudy a Schmidt, ke kulometům. Desátník Glattner bude podávat u děla... To je úžasné, být po tak dlouhé době uvnitř skutečného tanku, i když tenhle vypadá jako železniční valník s velkou krabicí na klobouky nahoře. Pojďme na to!"

„Kam?" zeptal jsem se.

„Ktomu *verdammte* stadiónu," snažil se Schulze překřičet rámus. „Tam se taky ten starý cromwell chtěl původně dostat."

„A co takhle vzít s sebou nějakou podpůrnou pěchotu?" vznesl Krebitz řečnickou otázku a okamžitě dal dohromady čtyřiadvacetičlennou četu, aby tank doprovázela.

„Radši si povytáhněte kalhoty," řekl jim Erich. „Cromwell je sprinter." Vycouval s tankem na silnici.

„Kupředu!"

Valili jsme se k hořící administrativní budově, kde někteří z našich ještě bojovali se zbytkem partyzánů. Dva bojovníci Vietkongu si špatně načasovali svůj úprk do bezpečí a byli zřejmě příliš zmatení, než aby jim to myslelo. Rychle otevřeli dveře v přízemí a chystali se vyrazit do ruin, když si najednou uvědomili, že třeští oči na ústí krátkého tlustého 75mm děla vzdáleného

patnáct metrů! Na moment ztuhli a já si dodnes pamatuji jejich hrůzou znetvořené tváře, když jsem vypálil. Střela prolétla partyzánem ve dveřích, prošla místností a dalšími dveřmi na druhé straně a pak zdemolovala kůlnu vzdálenou padesát metrů od budovy. Pár napjatých sekund stál partyzán s pětasedmdesátimilimetrovou dírou v prsou vzpřímeně, se zamrzlým výkřikem na rtech zeď za ním byla postříkaná jeho krví a vnitřnostmi pak pustil pušku a sesypal se na zem jako pytel.

Jeho druhem mrštil o zeď spojený tlak plynů z hlavně a letící střely. Z nosu a uší mu tekla krev, klesl na kolena a jen zmateně zíral. Krebitz ho krátkou dávkou dorazil.

Erich přidal plyn a jeli jsme dál, vyhýbali jsme se přitom ulicím, které partyzáni zaminovali, nebo v nich zalehli s bazukami a čekali. Cromwell projížděl doutnajícími ruinami i dosud netknutými domy a přitom za sebou vířil tolik prachu, že naší četě dělalo potíže udržet se mu nablízku. Projeli jsme skladištěm plným mouky a náš tank na chvíli zmizel v oblaku bílého prachu, pak se na druhé straně budovy objevil jako strašidelné zjevení.

„Halt!“

Erich zpozoroval dvě malé děti, choulící se pod několika zřícenými trámy. Natahovaly moldánky a pokusily se utéct, když se k nim rozběhli dva naši vojáci, aby je odvedli do bezpečí. Holčička a chlapec, možná pěti nebo šestiletí, třeštili tmavé vyděšené oči. Jejich matka byla mrtvá, rozdrtila ji spadlá krokev. Vojáci odnesli děti k tanku a Krebitz je vyzvedl dovnitř, posadil na nějaké zaolejované hadry a hodil jim čokoládové tyčinky. „Teď tiše, nebo vás *Thays* sní k snídani!“

„Kupředu!“

Náš doprovod se střetl se skupinkou partyzánů zalehlých ve velkém polozbořeném obytném domě. Kulky z kulometů a samopalů hvízdaly všemi směry a odrážely se od pancíře s ostrým dlouhotrvajícím kvílením. Náhle se k nám obloukem rozletěla láhev s petrolejem, ucpaná zapáleným pruhem bavlněné látky. Jeden z našich elitních střelců ji v letu sestřelil samopalem. Láhev se proměnila v divokou ohnivou kouli, která se neškodně zřítila na zem.

„Ten *Keň* by měl dostat medaili,“ poznamenal Erich, zatímco Krebitz si ulehčené oddychl.

„Pravděpodobně by dal přednost prémii v hotovosti,“ odpověděl jsem jim se smíchem. „A taky ji dostane.“

Rudolf si všiml, odkud láhev přiletěla, a začal do toho místa pražit dávkou z kulometu. Já jsem zasáhl tříštivou střelou malý otvor pětadvacet metrů vzdálený, až haldy sutin vylétly vysoko k nebi. Když se usadil prach a kouř, nebylo po nepřátelích ani stopy. „Víš co, Hansi?“ křikl Erich. „Nebylo by vůbec špatné získat pro *Task ForceG* pár tanků... Jen si představ ten pěkný, pohodlný výlet Ho Či Minovou stezkou.“

„Já si ho *dokážu* představit,“ křikl jsem mu odpověď. „Pěkně až k prvnímu prkennému mostu.“

Mrtvoly bojovníků Vietkongu... Zmasakrovaní saigonští vojáci... Postarší muži, ženy a děti ležící jednotlivě i na hromadách. Schulze prudce zabočil s cromwellem doprava. Před námi ležela krvácející žena s utrženou levou nohou. Hýbala se, zvedala ruku, možná nás prosila o pomoc. Naše pásy ji minuly o chlup. Schulze zastavil, aby bránil ženu a vojáky, kteří jí podvazovali cévy na pahýlu nohy. Upozornil jsem vietnamské ženisty za námi, aby ji sebrali. Víc jsme pro ni udělat nemohli. Polní zdravotnické týmy a ti, co přenášeli raněné na nosítkách, byli nejoblíbenějšími cíli odstřelovačů, protože se museli pohybovat bez krytí, byli nechránění a nemohli se bránit.

„*Weiterfahren!* Postupovat!“

Přejížděli jsme po domech, kůlnách a sadech a za sebou jsme nechávali tři metry široký pruh, cestu vydlážděnou rozválcovaným zdivem, rozdrceným nábytkem a rozmačkanými mrtvolami.

Na cestě k obléhanému stadiónu jsme zastavovali, jen abychom vypálili 75mm střely do občasných hnízd odstřelovačů. Naše doprovodná pěchota zatím prohledávala ruiny a likvidovala raněné partyzány. Náš těžký kulomet zaskočil skupinu partyzánů, když se pokoušeli přeběhnout přes ulici; dvanáct jich bylo zabito okamžitě, zbytek se vrhl do úkrytu, který jsem o chvilku později poslal dobře mířenou ranou ke všem čertům. Trochu víc napravo od nás jsme zahlédli Steinerovu četu, postupující za plamenomety. Riedlův tým byl mimo naše zorné pole, ale slyšeli jsme klapot jejich samopalů a hlasité detonace jejich granátů. Riedl mě vysílačkou ubezpečil, že má všechno pod kontrolou a že jeho skupina ztratila jen tři muže. „Ale za sebou jsme nechali přes stovku mrtvých opičáků,“ chlubil se, „a jejich řady už řídnou.“

„Pokus se ujistit, že...,“ odmlčel jsem se a zavrávoral, když do věže něco silně udeřilo. Zadunělo to, až se z toho člověku dělalo špatně, a pak bylo slyšet jen rychle slábnoucí kvílení.

„Šikmý zásah,“ hlásil nevzrušeně Schulze. „V přízemním okně toho žlutého domu nalevo je kanón... Znělo to jako projektil z dvoupalcového protitankového kanónu... Chytněte se něčeho!“

Otočil cromwella do protisměru, přejel kanál u okraje silnice, proboural kamennou zídku a vtrhl do zelinářské zahrady.

Uklidnil jsem se. „Může ten kanón cromwella zastavit?“ zeptal jsem se napjatě.

Erich zakroutil hlavou. „Pochybuji... Otoč věž!“

Otočil jsem dělo dozadu. Erich projel dvěma jednoposchoďovými domky, pak cromwell v oblaku rozvířeného prachu vyjel na volné prostranství a vyrazil kupředu, zanechávaje za sebou stopu z rozdrceného zdiva. Došlo mi, co chce Erich udělat, a tak jsem vrátil dělo do čelní pozice, právě když jsme zastavili sotva sedmdesát metrů od okna, ze kterého na nás vypálil nepřátelský kanón. Dělostřelci Vietkongu neměli čas svou zbraň přeorientovat. Naše kulomety pokropily tmavý vnitřek místnosti a pak dovnitř vlétla moje střela. Stěny se

zbortily jako domeček z karet a objevil se zničený protitankový kanón a na kusy roztrhaná těla. Zbytek budovy vzala ztečí četa *Gruppe Drei* jak fúrie puštěné ze řetězu, muži vrhali granáty, pálili krátkými dávkami a hrstku přeživších nepřátel doráželi bajonety.

„Zdá se, že ti *Saigoniti* opustili své tanky příliš brzy," řekl samolibě Krebitz.

Riedl se krčil vysoko na plošině vodárenské věže a sledoval dav dole na náměstí: muži i dospívající chlapci, z nichž některým ještě nebylo víc než patnáct, ale všichni ozbrojení granáty a puškami. Ti mladíci byli často nebezpečnější než jejich dospělí druzi ve zbrani. Jejich nespoutaný fanatismus z nich udělal úderné oddíly Otce Ho; dali se snadno přesvědčit a vést, neobtěžovali žádnými otázkami.

V tom davu bylo také mnoho ozbrojených žen, které horečně pomáhaly stavět úkryty z pytlů naplněných pískem pro kulomety, nebo roznášely miny a munici pro muže. Mladá děvčata s dlouhými rozpuštěnými vlasy; drobná a křehká, avšak obtížená samopaly a náramenními pásy na náboje. Riedlovi vrtalo hlavou, jaké ďábelské přesvědčení je mohlo odvést od jejich rodinných krbů a proměnit je v nemilosrdné vrahy.

„Jasně, Helmute tři sta padesát metrů napravo od nás."

„Dobrá... Jsem přímo nad tím."

„A tvoje četa?"

„V pořádku u průplavu. Mám s sebou jen dva muže... Teď dobře poslouchej. Je tu rota hanojských opičáků a staví barikády a kulometná hnízda. Máš ještě svůj *Panzer?"*

„V naprostém pořádku."

„Tak tedy na tohle náměstí vede pět ulic. Neznám jejich zpěvavá jména, ale neměl bys použít jižní a západní. Mají tam dva protitankové kanóny a bazuky, které brání přístupu na náměstí. Přijeď od průplavu a budeš čelit jen kulometům obsluhovaným ženami. Můžeme je odtud seshora zneškodnit."

„Mám ti dát znamení, až dorazíme?"

„K čertu se signály. Budu vás vidět přijíždět. Jen řekni svým chlapcům, že až uvidí opičáka, který střílí ze samopalu z plošiny vodárenské věže, tak jsem to já!"

„Nedělej si starosti."

Rychle jsme dali dohromady plán útoku a rozvinuli jsme se podle Riedlových pokynů: plamenomety, bazuky a elitní střelci proti hlavní barikádě Vietkongu s protitankovými děly; *Gruppe Drei* na křídlech a náš *Panzer* a jeho doprovod po ulici od průplavu.

Když se *Task ForceG* vrhla do útoku, zahájili Riedl a jeho muži palbu z lehkého kulometu a automatických pušek, kropili seshora partyzány a likvidovali obsluhu kanónů a bazuk. Ve své vyvýšené pozici byli nezranitelní střelbou lehkých zbraní, avšak jednomu zoufalému partyzánovi se podařilo prorazit cisternu nad nimi puškovým granátem. Na plošinu, po železném žebříku a dolů na náměstí se valily tuny vody a Helmut a jeho druzi nemohli pokračovat ve střelbě. Měli co dělat, aby se udrželi zábradlí a voda je nesmetla

dolů.

Nepřítel však neměl čas vypořádat se s Riedlem. O pár sekund později vtrhla na náměstí *Task ForceG* a pohled na našeho cromwella, hrozivě se k nim blížícího, přinutil dívky z Vietkongu s ječením utíkat do úkrytů. Schulze se ohromně bavil, když pásy drtil kulomety a pytle s pískem, pak širokým obloukem zamířil proti domům, v nichž hledali partyzáni úkryt, a drtil směs prchajících, mrtvol a zdiva do jediné hmoty. Cromwell jako zuřící ocelový dinosaurus neušetřil nikoho a nic.

Riedl se šťastně usmíval, když se k nám připojil. „Byla to pěkná show, viďte," hlaholil.

„Povím ti, jak pěkná, teprve až spočítám naše ztráty," odpověděl mu břitce Krebitz.

O půl hodiny později jsme uvolnili obležený stadión. Bojovníci Vietkongu utekli směrem ke čtvrti Gia Hoi a ostrovu v řece. Ti, co nenašli žádné čluny nebo prámy, plavali o život. Mnoho utíkajících se utopilo, jiné postřílela Riedlova četa, která připravila léčku podél Dai Gang. Nepřítel musel ztratit něco mezi třemi a pěti sty mužů.

Komando smrti ztratilo jedenáct mužů a dvacet jich bylo zraněno. Část města mezi budovou vězení a sportovním stadiónem byla vyčištěna od partyzánů.

Příští den *Gruppe Drei* vyrazila pečlivě prohledat osvobozený sektor. S doprovodem příslušníků místní policie a armády šli členové komanda od domu k domu a nakonec shromáždili nějakých osmdesát bojovníků Vietkongu. V přítomnosti místních úřadů jsme je nemohli prostě postavit k nejbližší zdi a tak většinou měli to štěstí, že byli posláni do zajateckých táborů.

„Tak, a teď budeme muset proti těm bastardům bojovat znovu," s úšklebkem uvažoval nahlas Schulze.

Jihovietnamci na stadiónu nás přijali s velkým halasem, nekonečným potřásáním rukama a což bylo nejdůležitější nabídli nám teplý oběd, skopové s rýží. Když jsme dojedli, přednesl Riedl svou nejnovější epickou báseň. Slyšel jsem ji zpívat naše vojáky o pár týdnů později za pochodu po nějaké opuštěné venkovské cestě.

„Němci jdou a Hanoj vřeští, drtíme Vietkong ocelovou
pěstí, jak ničivý požár se řítíme vpřed, za námi prach, popel
a smrt, zbořené zdi a hořící ruiny, cáry mrtvol a smrtelné
výkřiky. Protože my jsme to nemilosrdné znovuzrozené
Todeskommando SS. Sieg Heil! Bojovat až do konce umíme,
my se před nikým neskloníme. Starý Otče Ho, už nemáš
žádnou naději, na rudém provaze tě pověsíme v Hanoji.

Poněkud monotónní melodie doprovázená bubnováním se člověku stále vybavovala a nakonec se Riedlův pochod pro *Task ForceG* stal něčím jako *Lily Marlene.* Helmutova básnická snaha tak nakonec slavila úspěch.

O dva dny později, posílena o čtyři jihovietnamské prapory, *Task ForceG*

odrazila nepřítele u severního předmostí a obsadila most Nguyen Hoang. Několik hodin po tomto vítězství náš starý dobrý cromwell projel zdí starobylého císařského paláce. Dovnitř se vevalili saigonští vojáci a obležení obránci byli osvobozeni. Když se velení Vietkongu dozvědělo, že v čele útočících jednotek je *Task ForceG,* evakuoval nepřítel nejen letiště, ale i nádraží.

Pak boje pokračovaly na silnici číslo 1 směrem na Quang Tri ještě dva dny, než nepřítel zanechal odporu a rozptýlil se v okolní venkovské oblasti.

Podle Jihovietnamců konečné ztráty Vietkongu činily 2 450 mrtvých a 670 zajatých partyzánů.

Konečný výkaz *Task ForceG* byl jednodušší: Kolem 800 bojovníků Vietkongu eliminovaných jednou provždy.

Žádní zajatci.

Karl Stahnke a jeho gestapácký tým *Herr* Rosner, *Herr* Stoppel a *Herr* Wachtel přijeli dva dny po znovunastolení pořádku ve městě. Usadili se v městském vězení, kde místní velitel nechal střežit zajaté partyzány pod širým nebem na velkém dvoře mezi čtyřmi vysokými zdmi a strážními věžemi.

Stahnke nás pozdravil svým obvyklým *„wie geht's, Kameraden,*“ zatímco jeho asistenti sklapli podpatky a trhli hlavami.

Shromáždili jsme se v ředitelově pracovně; výše zmíněného úředníka několik dní předtím Vietkong rychle odsoudil a popravil.

„Chlapci, jsem rád, že vás zase vidím, živé a zdravé,“ řekl Stahnke spokojeně., *Jais alors,* vždyť jste mezitím také vyřešili tu šlamastyku v Hue... Víte, ještě pořád nevycházím z údivu nad tím, jak jste skvěle řádili na severu... *Mensch!* Byl to ten nejúžasnější nájezd, jaký se kdy armádnímu komandu podařil.“ Pozvedl svůj tuplák s pivem. „Třikrát hurá neohroženým válečníkům od Pu Xai.“

Pouvedli jsme své sklenice. Řekl jsem klidně: „Přežili jsme... Co tě sem přivádí?“

„Musíš se ptát?“ zahřímal. „Máte tu přece pěknou sbírku teroristů, Hansi.“

„My ne mají je Jihovietnamci.“

„Samozřejmě, já vím,“ zasmál se. „Stejně, šest set sedmdesát hanojských hrdinů je impozantní počet. Mělo by mezi nimi být dost *Goldfasanen.*“

Zlatý bažant znamenalo v žargonu německé armády důstojník s jednou z nejvyšších hodností.

„Um Gottes willen!“ vykřikl Erich, předstíraje překvapení. „To jste cestovali až sem do Hue jen proto, abyste vulkanizovali pár rudých mizerů?“

Herr Wachtel se samolibým úsměvem nad svou trojitou bradou prohodil nevzrušeným, nezaujatým tónem: „My ty bažanty proměníme ve zpívající slavíky, *meine Herren.*[u]

„Přeju mnoho štěstí,“ pokrčil Erich rameny. „Já bych s žádným Ho Či Minovým neřádem neztrácel čas ani energii.“

„Já ano," řekl Stahnke. „Kdyby to bylo nutné, třeba týdny. Pro mne je to jako kurs psychologie na vyšším stupni."

„Nejspíš máš na mysli kurs na třetí stupeň výslechu," zavtipkoval si Riedl.

Ale nikomu nebylo do smíchu.

Karl Stahnke a jeho gorily museli mít nějaký záhadný šestý smysl, protože za necelých dvanáct hodin stihli prověřit všechny zajaté příslušníky Vietkongu a k dalšímu zpracování v suterénních místnostech vybrali jen třiatřicet jedinců. Nástroje svého ponurého řemesla si vzali ti tři *Herren* s sebou; každý z nich si přinesl odřený kožený kufřík podobný těm, které měli kdysi v oblibě venkovští lékaři.

Nikdo z nás se nechtěl zúčastnit procesu vulkanizace, ale když si nás Stahnke za pět dnů zavolal, vypadal unavený, neoholený, avšak triumfující.

„Chlapci," jen zářil, když dlaní poplácával tlustý šanon. „Naši klienti byli tvrdohlaví, ale nakonec zazpívali všechny písničky, které strýček Stahnke chtěl slyšet... A všechno mám tady pěkně zapsané *Mensch!* Tomu byste nevěřili. Jenom v Saigonu má Hanoj dvanáct set agentů. Máme před sebou měsíce práce."

„Polovina z těch přiznání jsou nejspíš kraviny," poznamenal Schulze.

Karl zakroutil hlavou. „Mýlíš se, příteli. Všechno tady je ta nejčistší místní pravda. Věř mi nikdo nedokáže dlouho lhát s kulkama v lisu." Vrhl rychlý pohled na *Hen* Wachtela. „Ukázal bys kapitánu Schulzemu svůj nejnovější vynález?"

Hen Wachtel přikývl. Otevřel svůj kufřík a svými krátkými a tlustými prsty položil na stůl podivně vyhlížející nástroj. Vypadalo to jako nadměrně velká naběračka na zmrzlinu.

Mě by bývalo nepřekvapilo, kdyby si s sebou nosil přenosnou gilotinu.

„Mačkadlo koulí," prohlásil se zvrácenou profesionální hrdostí.

„Koule jsou v naší práci velmi důležité... Když všechny ostatní přesvědčovací metody selžou, koule vždycky zaberou." Zvedl svou masivní hlavu a se znepokojujícím úšklebkem dodal: „Chtěl by ho někdo vyzkoušet?"

„Vyzkoušejte si ho na svých vlastních koulích," navrhl mu Erich a divoce se rozchechtal.

„Promluvili všichni zajatci?" zeptal jsem se.

Karl rozhodil rukama. „No, v naší profesi musí člověk vždycky počítat s ehm předčasnými konci. Ztratili jsme jich však jen patnáct a zbývající zazpívali dost hlasitě, abychom mohli přímo tady, v Hue, sebrat další dvě stovky oddaných synů Otce Ho. Naši jihovietnamští přátelé po nich teď pátrají. Ale také jsme získali spoustu jmen a adres v Saigonu, Da Nangu, My Tho, Keh Shanh... Chcete znát nejčerstvější novinku? Otec Ho chce poškodit Jižní Vietnam masivní sabotážní kampaní... Na veřejných úřadech, v přeplněných obchodech, v kinech mají explodovat bomby... Vlaky, elektrárny, transformátory, telefonní linky, policejní stanice to všechno se má stát cílem bombových útoků. Dokonce i nemocnice... Mimochodem, až budete zpátky v Saigonu, neměli

byste chodit do nočních klubů a barů v ulici Catinat. Ty jsou taky na tom seznamu.“

„Takže plánují krvavé lázně!“ vykřikl zhnuseně Riedl.

„Přesně to Hanoj chce,“ ozval se poprvé *Hen* Rosner. „Ho Či Min doufá, že nakonec lidé přijmou komunismus, protože budou toužit po klidu a míru.“

Pak Karl vytáhl ze svého šanonu pár listů a pošoupl mi je na druhou stranu stolu.

„Tady máš, Hansi je to jen krátký seznam cílů, které by mohly *Task ForceG* pár týdnů zaměstnávat.“

Seznam obsahoval kolem dvaceti cílů: tajné tábory Vietkongu, systémy podzemních chodeb, skladiště v různých městech, venkovské muniční sklady; všechno v okruhu osmdesáti kilometrů kolem Saigonu. Seznam také obsahoval jména některých odhalených venkovských spolupracovníků Vietkongu. Byli to vesničtí náčelníci, správci, buddhističtí mniši, armádní a policejní důstojníci, kteří byli na dvou výplatních listinách na jedné ze Saigonu, na druhé z Hanoje. Byla tam jména lékařů, dentistů a farmaceutů, kteří nejenom léčili zraněné partyzány, ale také je zásobovali léky a zdravotnickým materiálem. Mezi těmito jmény jsme našli i jistého doktora Vo Min Xena, chirurga saigonské nemocnice, Věděli jsme, že kdysi operoval manželku generála Houssonga a byl zadobře i se samotným generálem.

„Jsem si jistý, že jsme se s ním setkali na jedné oslavě, někdy v roce 1950,“ řekl Erich.

„Ano myslím, že je to vysoký, štíhlý muž s úzkým knírkem,“ dodal Riedl. „Ale jako spolupracovníka Vietkongu si ho nedokážu představit.“

Vypadalo to neuvěřitelně, ale ten příjemný doktor byl také členem ministerského výboru, který rozděloval léky a nemocniční zařízení po celé zemi.

„Teď už chápu, odkud ty utajované partyzánské nemocnice v džungli berou své vybavení,“ řekl zadumaný Krebitz.

Erich pokrčil rameny: „Proč kolem toho dělat takový povyk? Vietkong přece také dostává špičkové francouzské, britské a americké zbraně, a to přímo z centra Saigonu. Giap má hlavní sklad v Hanoji a spoustu jeho filiálek v Jižním Vietnamu.“ V očích se mu zablesklo rozhořčením. „Nepřekvapilo by mě, kdybychom narazili na letiště Vietkongu s letkou *Sabrejets*. To, co Otec Ho dostane z Moskvy a Pekingu, má na úvěr. Co přichází od Strýčka Sama, to je zadarmo.“

16. Dies irae

Ani soukromé gestapo Karla Stahnkeho ani *TaskForceG* neměly nad Vietnamci žádnou zákonnou pravomoc. Teoreticky jsme nemohli ani zatknout ani uvěznit žádného vietnamského občana. V praxi však byla situace jiná, protože místní úřady ani trochu nezajímalo, co se stane s podezřelými z terorismu, a civilní policie zase neměla co mluvit do vojenských záležitostí.

Když se nějaký podezřelý přiznal a poskytl nám ověřitelnou informaci, otevřely se nám tři možnosti. Mohli jsme zajatého nepřítele proměnit v informátora. Mohli jsme ho vydat místním úřadům k soudnímu stíhání. Nebo jsme ho mohli nechat podle staré dobré nacistické tradice „zmizet.“ To obvykle znamenalo krátký výlet k odlehlému kanálu a kulku do hlavy použitá zbraň byla pokaždé sovětské nebo čínské provenience.

Po hromadných výsleších v Hue byly Stahnkeho „mlýnky na maso“ po celých čtyřiadvacet hodin v jednom kole. Abychom Karlovi nekřivdili, velká většina jeho zadržených nebyli jen podezřelí, ale prokazatelně partyzáni nebo podporovatelé Vietkongu. Po příjezdu neblaze proslulého četaře Paula Truningera prudce vzrostl počet „nezvěstných“ místních občanů. Bez ohledu na to, jestli se přiznali, nebo ne, museli zajatci určení do Stahnkeho kobek pokaždé umřít. Šlo jen o to, jestli jejich smrt bude rychlá a bezbolestná, nebo „dlouhá cesta ke smrtelné agónii“, jak s oblibou říkával Stahnke. On a jeho odpudivý tým čistili města. *Task ForceG* dělala obdobnou práci na venkově, až na to, že my jsme mučili zajatce jen výjimečně, místo toho jsme je prostě bez rozmýšlení střílели.

Vzhledem ke společenskému postavení doktora Xena jsme se rozhodli poctít ho soukromou návštěvou; Schulze, Krebitz a já, v civilních šatech. Nejprve jsme se telefonicky odkázali na generála Houssonga a pak jsme jeli do Xenovy vily v Cholonu, kde jsme byli srdečně přijati. Doktor nás usadil ve své prostorné pracovně, představil nám svou ženu a tři dospívající děti. Paní Xenová nám nabídla drinky. Pamatovala si, že jsme se před několika lety potkali na oslavě Houssongových narozenin. „Pořád ještě nám občas napíší,“ řekla nám bezstarostně. „Generál je teď v Alžírsku.“

„My víme,“ odpověděl jsem. „Mám dojem, že Arabové tam dělají problémy.“

„Dalo se to předvídat,“ poznamenal Xen. „Porážka Francouzů v Indočíně dala zelenou všem jejich ostatním koloniím.“

Nenápadným gestem pobídl svou ženu a ta se omluvila a odešla z místnosti. Doktor Xen se pak obrátil na mne. „Doufám, že se vaše návštěva netýká vašeho zdraví?“ zeptal se.

„V jistém smyslu ano, pane doktore. Ale obávám se, že problém je ve *vašem*

zdraví.“

„Mém zdraví!“ vykřikl v přesvědčení, že jistě žertuji. „Mohl byste mi sdělit vaši diagnózu?“

Následovala krátká pauza. Chladně jsem ho pozoroval a viděl jsem, jak se výraz jeho tváře změnil, když si uvědomil, že možná nežertuji.

„Moje diagnóza je poměrně složitá, pane doktore,“ odpověděl jsem. „Obsahuje dlouhodobou spolupráci s Vietkongem; léčení raněných teroristů; vybavování partyzánů léky a chirurgickými nástroji z vládních zásob... To všechno se nám podařilo diagnostikovat zatím.“

Doktor Xen se zamračil a zhluboka nadechl, byl však příliš kultivovaný, než aby se uchýlil k planým výmluvám.

„Udělal jste svou diagnózu, kapitáne,“ odpověděl se zasmušilým výrazem ve tváři. „Teď mi řekněte svou prognózu.“

„Prognóza je špatná, doktore,“ odpověděl jsem mu bez obalu. „Jak špatná, to závisí jen a jen na vás. Víme přesně, kdy a kde jste ukradl ty francouzské a americké léky, prostředky první pomoci a chirurgické nástroje a dodal je Vietkongu.“

„Připouštím, že jsem vzal pár krabiček...“

„Beden, doktore,“ skočil mu chladně do řeči Erich. „Balíky chirurgické bavlněné tkaniny a obvazů. Šest set litrů plazmy a dvanáct set rozmanitých chirurgických nástrojů.“

„Vidíte, že nemá smysl nám lhát,“ vysvětlil jsem mu. „Vietkong použil skupiny kuliů k dopravě toho všeho do svých utajených nemocnic ve správní oblasti Cu Chi a v Kambodži.“ Xen mlčel a s kamenným výrazem ve tváři zíral někam mimo nás. Já jsem pokračoval: „Jsme toho názoru, že svým teroristům v nesnázích by měli pomáhat Sověti a Číňané, a ne Francouzi a Američané... Souhlasíte, doktore?“

„Přirozeně,“ zamumlal a neklidně se zavrtěl. „Máte pravdu, ale místní inteligence by bohužel nepřežila bez nějakého druhu kompromisu s komunisty, jak si určitě musíte uvědomovat.“

„Vy jste jim pomáhal tři roky což je víc, než jen nějaký druh kompromisu, a také víme, že jste za to od rudých nikdy nepřijal peníze.“

Energicky zakroutil hlavou. „Nikdy! Ani jedinou bankovku, i když mi bylo nabízeno mnoho peněz.“

„Tenhle fakt, jistě hodný úcty, vám však nelze připsat k dobru, doktore,“ řekl chladně Erich. „Vietkong použil ty peníze na jiné, hrozivější účely... Takže, proč jste to dělal? Dejte nám nějaké přijatelné vysvětlení... Že jste chtěl svůj pěkný dům uchránit před zničením; svou rodinu a sebe před agresivitou teroristů nebo něco podobného.“

Xen upil malý doušek svého drinku, roztřesenými prsty si zapálil cigaretu a zvedl hlavu.

„Já už nevěřím, že Jižní Vietnam může proti Severu vyhrát, kapitáne,“ prohlásil s vážným výrazem ve tváři.

„My jsme stejného názoru, doktore, ale to nás nepřimělo ke spolupráci s

komunisty.“

Xen zakroutil hlavou a jeho úzké rty se stáhly v náznaku úsměvu. „Vy jste cizinci, kapitáne. Když bude nejhůř, vždycky si můžete sbalit věci a odejít, ale my tu budeme muset zůstat, ať přijde cokoli, a přežít.“

V duchu jsem uznal, že má nejspíš pravdu a jenom se pokoušel získat nějaký kredit pro budoucnost.

Xen sklíčeně dodal: „Dokonce jsem tušil, že dříve nebo později k tomuhle dojde.“ Zvedl hlavu a podíval se mi zpříma do očí. „Co teď chcete udělat, kapitáne Wagemullere? Nabídnout mi Rommelovo řešení?“

Sešpulil jsem rty. „My nechceme vaši smrt, doktore. Naopak. Můžu vám nabídnout alternativní řešení k sebevraždě jedem... Mohli bychom vás samozřejmě předat kontrašpionáži, nebo policii, která by vás obvinila ze zpronevěry státního majetku... Ale také bychom vám mohli dovolit zůstat u vaší rodiny a pokračovat v práci pod podmínkou, že mě budete informovat den předem o příští zásilce Vietkongu.“

„A vy v tom případě ty partyzány postřílíte a Vietkong pak zastřelí mne.“

„No tak, pane doktore my přece nejsme amatéři,“ řekl Erich. „Nejdeme po několika bezvýznamných mulách Vietkongu, které přijdou převzít tu zásilku, ani po kuliích, kteří ji povezou. Chceme udeřit na místo určení.“

Xen pozvedl obočí. „Místo určení je řada polních nemocnic přeplněných raněnými a nemocnými,“ řekl vážným tónem.

„Za prvé, partyzánské nemocnice jsou uvnitř ozbrojených táborů a zásobovacích skladů,“ řekl přísně Schulze. „Za druhé, my ty Ho Či Minový teroristy nepovažujeme za lidi. Za třetí, myslím, že byste měl dát najevo svou účast s nevinnými jihovietnamskými oběťmi, které masakrují bomby a rakety Vietkongu... Ale kromě toho všeho, Vietkong se vás ani nedotkne. Ta zásilka bude putovat dlouhou cestu a projde rukama stovek lidí, z nichž každý by mohl být naším informátorem.“

„Ano,“ dodal jsem. „Vy nám pomůžete, a my na celou záležitost zapomeneme za předpokladu, že rezignujete na svou funkci ve vládním výboru... Za daných okolností je to férová, přijatelná nabídka.“

Dvanáct dní po našem setkání mi doktor Xen zavolal. Partyzáni si měli příští ráno ve zvláštním distribučním skladu převzít šest velkých beden. Abychom nevzbudili podezření, poslal jsem seržanta Tuc Dauna, aby pomáhal při jejich balení. Měl za úkol skrýt do jedné z beden malý přístroj, který by dvaatřicet hodin vysílal signály až na vzdálenost dvou kilometrů. Podle povahy léků a nástrojů jsme usoudili, že zásilka je určena hlavní partyzánské polní nemocnici, umístěné s největší pravděpodobností v hlavním táboře. Krebitz zorganizoval malé komando, které mělo za úkol sledovat transport celou cestu až na místo určení. Seržant Daun měl jet na skútru, Riedl s třemi muži ho měli následovat v džípu. Do pohotovosti byli uvedeni dva z našich nových *Tichých jestřábů.* Za Riedlem měla jet na nákladních autech stočlenná speciální jednotka *TaskForceG.*

Do skladu přesně na minutu přijela v malém nákladním voze skupina partyzánů beze zbraní a oblečená jako dělníci, naložila bedny a odjela směrem na Cu Chi. Tuc Daun, také v civilních šatech, je sledoval.

Asi kilometr až dva za Daunem se Riedl divil, kudy to jedou, protože na silnici do Cu Chi, nechvalně známé partyzánské oblasti, bylo kontrolní stanoviště jihovietnamske armády. Tuc Daun mu pak pomocí vysílačky ohlásil, že se dodávka zdržela u závory méně než minutu a hned pokračovala k Dau Ha.

Dauna vojáci zadrželi a nějaký nadutý seržant chtěl vidět jeho cestovní povolení. Když tam přijeli Riedl a jeho druzi, dočkali se stejného zacházení, ale Riedl mě ještě stačil o všem informovat vysílačkou dřív, než mu seržant rozkázal přerušit spojení a vzhledem k tomu, že v džípu našel zbraně, postavil náš tým pod ozbrojenou stráž. Riedlovi bylo řečeno, že musí počkat na velícího důstojníka, jistého poručíka Li Tanga, než se vrátí z Dau Ha.

Jakmile jsme zaslechli zmínku o Dau Ha, silniční křižovatce do Kampong a Rieng v Kambodži, měli jsme slušnou představu o tom, kam transport Vietkongu míří. Rozkázal jsem *Tichým jestřábům* vzlétnout, sledovat oblast kolem Kampong a pokusit se zachytit signály.

Náš konvoj dorazil ke kontrolnímu bodu o patnáct minut později. *Gruppe Drei* vyskákala z náklaďáků; Krebitz zatkl seržanta a odzbrojil jeho dvacet vojáků.

Nenadále se tam objevil poručík Li Tang a připojil se k hlasitým protestům svého seržanta. Vyhrožoval nám všemi možnými represivními a disciplinárními opatřeními a pak zvedl telefon, aby zavolal nějakému velkému zvířeti do Saigonu. Vystupoval velice rázně, dokud Krebitz nevytáhl bajonet a beze slov nepřeřízl telefonní šňůru, nezatlačil poručíka do jeho židle a neřekl mu, aby držel hubu.

„Poslyš synu," řekl tichým hrozivým tónem, „možná, že jsi vychcaný poručík jihovietnamske armády, ale podle mne jsi levičák, růžový jako dětská prdýlka. Tvůj seržant právě dovolil transportu Vietkongu pokračovat v cestě do Dau Ha, ale našim druhům zabránil pronásledovat nepřítele... To všechno mi zavání zradou, milý poručíku Li. Sympatizujete s komunisty a s největší pravděpodobností jste párek zrádců. Jste zatčeni, ale svým způsobem to můžete považovat za štěstí my jsme to, co rudí nazvali Komando smrti a zajatce nikdy nebereme. Jste tedy velice vzácná výjimka."

Rudolfova domluva se neminula cílem. Poručík i jeho seržant byli najednou velice tiší a velice vyděšení. Rozkázal jsem *Gruppe Drei* prohledat kasárna zajatých vojáků a ubytovnu důstojníků. Ani trochu nás nepřekvapilo, když jsme našli nejen neobvyklou sumu peněz, ale i množství komunistických letáků a dokonce i pár rudých knížek velkého Maa. Samozřejmě, že poručík ten rudý brak „zatčeným partyzánům" „zkonfiskoval".

Když jsem od něj uslyšel tuhle hovadinu, rozhodl jsem se přidat ke Krebitzově domluvě pár vlastních laskavých slov.

„Nejdřív jsem si myslel, že jste jen dva ze stovek zkorumpovaných důstojníků

téhle ubohé země. Ale když jsem pak našel všechny tyhle komunistické kraviny," udělal jsem rozmáchlé gesto k zabaveným letákům, „už si nejsem jistý, jestli nejste vojáci pravidelné hanojské armády převlečení za Jihovietnamce."

Rozkázal jsem, aby byla celá četa odvezena pod eskortou do Saigonu, společně s odhalenými důkazy a mým stručným hlášením. „Ať generál King Kong rozhodne, co s nimi bude dál," řekl jsem Schulzemu.

Pokračovali jsme pěšky směrem k Dau Ha, avšak tři kilometry před městem jsme sešli ze silnice a dali jsme se stezkou k hranicím, přes zalesněné kopce, kde jsme se znovu cítili ve svém živlu. Když *Task ForceG* vstoupila do Kambodže, utábořili jsme se na noc. Nebylo proč spěchat. *Tiší jestřábi* zachytili signály a posílali je Krebitzovi. Erich určil zónu, kde ty bedny ležely sotva šest kilometrů od našeho tábora.

Řekl jsem Escherovi, aby *Jestřáby* vyzbrojil příští den ráno na bombardování, po kterém přijde pozemní útok.

Za svítání poslal Krebitz Stolze a Waldmana s osmičlennou četou na průzkum lesa. Z našich nováčků byli vybráni Karl Ebneter, Johann Mohrhart a Franz Ackerl, „aby poznali, jak chutná džungle." Jak se ukázalo, ochutnali také střelný prach Vietkongu. Četa narazila na partyzánskou hlídku, odstřelující z úkrytů a z plošin umístěných vysoko na stromech. Stolz, dřív než by byl někdo zraněn, moudře četu zastavil a vysílačkou mi poslal hlášení o situaci.

„Jste na správné stopě," řekl jsem mu, „ale nevynucujte si postup. Kryjte se a pokuste se lokalizovat odstřelovače, hlavně ty na stromech. Jdeme k vám."

Po jistém období skrývání a hledání a po sporadické střelecké výměně se Jostu Waldmanovi podařilo zasáhnout puškovým granátem plošinu na vrcholku stromu a celá ta vymyšlenost i se čtyřmi partyzány se zřítila na zem.

Rozhodli jsme se pro naši osvědčenou strategii kleští se třemi hroty. Já jsem s Krebitzem a *GruppeDrei* postupoval středem, Schulze a Max Kagerer s třiceti vojáky a Riedl se Schnarem s šestadvaceti muži postupovali na křídlech. K Erichovi a Helmutovi bylo přiděleno dvanáct expertů ve vyhledávání a ničení pastí z *Gruppe Drei*.

Dostihli jsme Stolzovu četu a dál jsme pokračovali opatrným plížením, přitom jsme postupně likvidovali hnízda odstřelovačů a plošiny na stromech plamenomety a puškovými granáty.

Postoupit pět set metrů nám trvalo hodinu, a pak jsme narazili na střelbu z kulometů a ručních zbraní, podpořenou lehkými minomety. Tentokrát však byl nepřátelský velitel chytrý. Nenasadil hned svou plnou palebnou sílu proti Stolzovi a jeho četě, ale počkal na zbytek *TaskForceG*. Byli jsme vystaveni silnému útoku a brzy i Schulze a Riedl hlásili, že nepřítel tlačí na křídlech. Bylo nám jasné, že základna Vietkongu je umístěna uprostřed údolí a po celém obvodu chráněná hlubokou a silnou obranou. Krebitz odhadl, že čelíme několika rotám partyzánů, možná celému praporu.

Podle svého nejlepšího vědomí jsem dal rozkaz k ústupu směrem k hranicím,

kde jsem chtěl počkat na posily a vypracovat jiný plán. Úvodní potyčka by okamžitě skončila, kdyby se velitel Vietkongu nerozhodl provést výpad ze zákopů a krytů a ustupující *Gruppe Drei* pronásledovat.

Chopili jsme se příležitosti, Schulze a Riedl se stáhli blíž k nám do středu, a místo abychom ustoupili, obsadili jsme dobrou vyvýšenou pozici. Útočící partyzáni bezhlavě vběhli do křížové palby osmi plamenometů a šestatřiceti kulometů což rychle proměnilo jejich bojový pokřik v zoufalý jekot. Náš rychlý protiútok sprovodil ze světa dvě roty.

Kolem jedenácté hodiny se k nám přidal zbytek *Task ForceG* a měli jsme bezdrátové spojení s našimi čtyřmi kluzáky. Kromě běžných tříštivých a zápalných pum *Tiší jestřábi* naložili i naše zbývající minometné granáty s fosgenem.

Jelikož základna Vietkongu a její obranný perimetr byly umístěny v plochém zalesněném terénu ve tři kilometry širokém údolí obklopeném horami, Krebitz se domníval, že můžeme také použít naše zbývající Fminy, které by podle jeho názoru měly stačit k vytvoření širokého průlomu v nepřátelské obraně.

Task ForceG, teď už v síle 280 mužů, se vrátila do míst, kde Stolz poprvé narazil na odstřelovače. *Tiší jestřábi* se snesli podél severního svahu a shodili tříštivé a zápalné pumy do míst, kde jsme předpokládali, že je skrytá základna, a pak severní úsek obranného perimetru bombardovali dvaadvaceti fosgenovými minami.

Měli jsme jen asi šedesát plynových masek, takže proniknout do zaplynované oblasti připadlo *Gruppe Drei*. Půl hodiny po bombardování Krebitz, Steiner, Waldman a Stolz začali opatrně postupovat zónou ticha, aby se znovu setkali s hrůznými scénami náhlé smrti, které jsme poprvé viděli po našem plynovém útoku na partyzány v Tri Ton o rok dřív. Mrtví bojovníci Vietkongu leželi ve svých podzemních krytech a zamaskovaných kulometných hnízdech změť křečovitě zkroucených těl. *Gruppe Drei* se nesetkala s odporem, dokonce ani na křídlech, která nebyla plynem zasažena. Nepřítel utekl z celého severního sektoru a stáhl se do tábora ležícího tři kilometry dál v údolí.

Po dlouhém napjatém období čekání Krebitz hlásil, že obranný perimetr Vietkongu byl „tritonizován“, (použil ten termín poprvé a *TaskForceG* ho přijala za svůj a později ho používala k pojmenování totálně zničené partyzánské základny). Informoval nás, že vítr plyn odvál směrem na západ a že můžeme bezpečně postoupit.

Tiší jestřábi se vrátili do Saigonu pro další várku běžných pum. Připojil jsem se k *Gruppe Drei*, která se zastavila asi tři kilometry od základny. Nastavili jsme minomety a začali nepřítele bombardovat, koordináty nám dodávali Stolz a Waldman. Přesunuli jsme tam také šestnáct ukořistěných minometů, které se přidaly ke střelbě do údolí. Náhodný výstřel musel zasáhnout sudy s palivem, protože jsme viděli, jak mezi stromy stoupají plamenné jazyky. Ty později posloužily *Tichým jestřábům* jako orientační bod.

V blízkosti základny se obnovil nepřátelský odpor, pořád napůl skrytý v husté zeleni, ale zdálo se nám, že je nejistý, váhavý a nekoordinovaný. Když se

na obloze znovu objevily kluzáky, málem ustal úplně. Schulze a Riedl pak prudce zaútočili po křídlech, zatímco *Gruppe Drei* vzala tábor čelním útokem. Než se naše kleště sevřely, podařilo se možná malým skupinkám partyzánů utéct. *Tiší jestřábi* znovu přeletěli nad údolím a potom už šlo jen o to, abychom skoncovali se zbývajícími malými hnízdy odporu.

Měli jsme 170 zajatců.

Se kterými jsme se museli vypořádat.

Nepřátelský komplex se skládal z výcvikového tábora partyzánů, dílen na opravu zbraní, skladů, protileteckých krytů a polní nemocnice se čtyřmi sty zraněnými nebo nemocnými bojovníky Vietkongu, většina z nich tam ležela s malárií. Zajali jsme také osmnáct lékařů. Mezi zajatci bylo také šest politických důstojníků a dva vysocí straničtí funkcionáři z Hanoje. Společně se zdravotními sestrami a lékaři byli eskortováni na silnici z Kampongu a pak na nákladních autech převezeni do Saigonu. Byli jsme blízko naší základny. Museli jsme se jich zbavit. Nemocniční personál byl předán Jihovietnamcům. Zajatci a pacienti byli postříleni, pak byl celý komplex s použitím ukořistěného benzínu zapálen plamenomety; sklady, dílny a zásobárny potravin Krebitz zaminoval. *Task ForceG* tam nenechala na živu nikoho.

Byl jsem rád, že se téhle expedice nezúčastnili naši američtí přátelé.

17. PLAMENOMETNÉ PEKLO

Horské kmeny obývající sedmdesát procent Centrální vysočiny byly zvláštní rasa, odloučená od zbytku země. Horalé byli hrdí na své tradice a velice si zakládali na své nezávislosti. Vietkong nenáviděli stejně jako jeho předchůdce Vietminh. Komunismus pro ně znamenal bezútěšné podrobení, život řízený cizinci, pochmurnou existenci pod dohledem místních stranických zástupců. Členové kmenů neuznávali pravomoc cizích lidí; jiné zákony než ty, které ustanovili jejich předkové, pro ně nic neznamenaly.

Vztah horských kmenů se Saigonem nebyl o nic lepší. Představitelé Diemova režimu byli obvykle úzkoprsí byrokrati, kteří považovali horaly za tupé polozvířecí bytosti.

A opravdu, když se to vezme z právního hlediska, byli horalé považováni za druhořadé občany.

Jak se dalo čekat, horské kmeny také opovrhovaly Francouzi, především protože se necitliví misionáři a učitelé snažili změnit venkovský život horalů zavrhováním starobylých tradic. A horalé také brzo zjistili, že za misionáři a učiteli číhají zástupy koloniálních vykořisťovatelů nejhoršího druhu.

Během let japonské okupace horské kmeny kupodivu žily s okupačními silami v relativním souladu. Japonci se omezili na obsazení pobřežních měst a strategicky významných vesnic a horalům dovolili žít nerušené podle jejich pradávných zvyklostí. Podobně Britové v roce 1945, než předali Indočínu zpátky Francouzům, si vnitrozemských kmenů prakticky nevšímali.

Horalé měli vždycky k *Task ForceG* přátelský vztah. Bylo jim zřejmé, že nemáme žádný zájem vnucovat jim své zvyky; pokaždé jsme jim nabízeli dary a nic jsme za to nechtěli. Když jsme občas od nich něco potřebovali, zaplatili jsme buď penězi, nebo zbraněmi, kterých si horalé cenili nejvíc. Obvykle jsme jen chtěli použít jejich horské stezky a zkušené průvodce; *Gruppe Drei* často spravovala jejich zchátralé můstky z provazů a prken a občas dokonce k oboustrannému prospěchu postavila nové.

Vietkong mnohokrát na vesnice horalů zaútočil. Komunisté buď vyžadovali, nebo navrhovali spolupráci, avšak odmítnutí nikdy nepřijali. Jak ubíhal čas, naučili se lidé z horských kmenů agresorům vyhýbat a když se partyzáni objevili na jedné z jejich stezek, horalé obvykle své vesnice evakuovali a zmizeli v nedostupných výšinách.

Shodou okolností to byl náčelník jedné horské vesnice, jehož pozorovací schopnosti nám umožnily objevit oblastní ústředí komunistů a jejich základnu v komplexu podzemních chodeb v Centrální vysočině.

Byli jsme vysoko v horách, nějakých pětadvacet kilometrů od bodu, kde se sbíhají hranice Vietnamu, Kambodže a Laosu, mezi řekou Dak Koi a silnicí 512, v zemi údolí a zalesněných výšin, která byla známá tím, že je v ní skryto několik stezek Vietkongu.

Naše vlastní stezka procházela horalskou vískou, kterou jsme mnohokrát předtím navštívili a kde jsme se přátelili s náčelníkem Dah Kuou a jeho početným příbuzenstvem. Jejich pozorovatelé nás samozřejmě uviděli, když jsme stoupali vzhůru stezkou, ale když nás poznali, nevyhlásili poplach. Dah Kua, šlachovitý asi padesátiletý mužík, nás srdečně přivítal a byl očividně rád, že se s námi opět setkává. Když jsme se s ním minule loučili, daroval mu Erich ukořistěný samopal a dva dalekohledy. Kua nás přišel uvítat s tím samopalem přes rameno a s dalekohledem zavěšeným kolem krku. Kolem Zeisla se shromáždili staří lidé a skupinka matek s malými dětmi a žádali lékařskou pomoc a dávku chininu.

Když se vojáci pustili do přípravy jídla, pozval jsem náčelníka a jeho rodinu na oběd ze soleného hovězího z konzervy a rýže. Byla to velká společenská událost, při které bylo přítomno mnoho zvědavých diváků. Vyptával jsem se náčelníka na život v horách a on mi pověděl, že Vietkong jeho vesnici většinou nechává na pokoji, i když čas od času skupiny partyzánů přicházejí zrekvírovat zásoby.

„Banditi, kteří nám chodit krást rýži, prasata a slepice," vysvětloval s pohrdáním Kua. *„JŘíkat,* že nám zaplatit po osvobození... Pche," odplivl si. „Několik z těch lupičů my shodit ze skály."

Po obědě nás Kua pozval k posezení na stinném místě, kde pod doškovou střechou stál hrubý bambusový stůl a dvě lavice. Usadili jsme se kolem něj s pozornými výrazy ve tvářích, zatímco Kua si mnul ruce a jednoho po druhém si nás dlouze prohlížel. Najednou na mne zamrkal a mazaně navrhl: „Vy dát pět dobrých pušek, pět pistolí a dvacet granátů, kapitáne, a můžeme udělat velký obchodování."

„Co nám můžeš nabídnout?" zeptal jsem se vlídně.

„Mnoho Vietkong sviní."

„Vy jste chytili nějaké bojovníky Vietkongu?" zeptal se dychtivě Erich.

Dah Kua rychle zakroutil hlavou. „Vy chytit Vietkong. Já vám ukázat kde."

„Kolik jich je?" zeptal jsem se opatrně.

Kua pokrčil rameny a zašklebil se. „Moc... Sto. Dvě stě... Možná pět set... Moc."

„Chceš říct, že někde poblíž je jejich tábor?"

„Moc velký tábor."

Krebitz řekl německy: „Nevím o žádném táboře Vietkongu v téhle oblasti, ani velkém ani malém." Obrátil se na Dah Kuu a pochybovačně se ho zeptal: „Jseš si jistý?"

„Moc jistý," trval na svém náčelník horalů. „Vy dát zbraně a granáty. Já vám dát Vietkong."

„Tak dobrá," souhlasil jsem. „Platí, Kuo. Kde jsou?"

„V údolí. Kde se spojit vody Dak Kal a Dak Koi."

Riedl roztáhl mapu té oblasti. „Je tam jen nějaký shluk chatrčí zapsaný jako Kal 45," oznámil nám.

„Já vás vzít, kde vy vidět," odpověděl Dah Kua. „My jít nedaleko."

Zavolal jsem na Josta. „Řekni Stolzovi, aby nám poslal pět pušek s dvěma sty nábojů, pět pistolí a dvacet granátů pro náčelníka Kuu.“

Když se Jost a Stolz vrátili se zbraněmi a granáty, Dah Kua si je pečlivě prohlédl a pak zavolal na svou ženu a děti, a ti to všechno odnesli do jeho chatrče.

„My udělat dobrý obchod,“ zašklebil se. „Vy dostat mnoho Vietkong a my moct střílet bandity, co přijít do naší vesnice krást... Jít se mnou.“

Kua nás odvedl na zalesněný svah nějakých 750 metrů od vesnice. Dole pod námi jsme uviděli shluk chatrčí u soutoku dvou řek, ale přestože jsme to místo pozorovali dost dlouho, nezaznamenali jsme nic podezřelého. Ti zdatnější z obyvatal chatrčí obdělávali svá políčka, ti postarší odpočívali na verandách podepřených kůly a děti si hrály. Viděli jsme psy, kočky, prasata a vodní buvoly, ale ani stopu po partyzánském táboře. Mlčky jsme si vyměnili pohledy a pak jsem se otočil ke Kuovi a zeptal jsem se ho přímo: „Kde je Vietkong, náčelníku?“

Počastoval mě dalším bezzubým úsměvem. Pak ukázal směrem k chatrčím. „Podívat se na ty tři domy kolem studně, kapitáne.“

Podívali jsme se.

„Co s nimi je?“ zeptal jsem se.

Kua nevěřícně zakroutil hlavou. „Ty pořád nic nevidět?“ zeptal se překvapeně. „Hledat domy s kouřícími komíny.“

„Ganz richtig,“ vykřikl Erich, jehož zájem se náhle probudil. „Tři dlouhé roury, ze kterých se valí kouř, zatímco v ostatních chatrčích nikdo jiný nevaří, jak se zdá.“

„Počkej, Erichu,“ řekl Krebitz s očima přilepenýma k dalekohledu. „Ani v těch třech chatrčích, z nichž jde ten kouř, nikdo nic nevaří.“

„Teď vy to vidět,“ přikývl Kua spokojeně. „V létě nikdo nevařit uvnitř. Všechny ženy vařit venku.“

Krebitz, nepřestávaje pozorovat chatrče, řekl zasmušile: „Ten kouř vychází z primitivní vysoké pece, přátelé.“

„Podzemní továrna?“

„Už jsme se s nimi setkali.“

„Vy zůstat tady a dívat se,“ ozval se hlasitě Kua. „Kouř nikdy neprestat. Vy ho uvidět ráno. Vy ho uvidět večer. Komín pořád kouřit.“

Krebitz odtrhl dalekohled od očí. „Musí tam být další systém podzemních chodeb s něčím jako kovářská dílna.“

„Něco většího,“ byl přesvědčen Riedl. „Jinak by stačil jediný komín. Náčelník má pravdu.“

„Vypadá to tak,“ souhlasil jsem s Riedlem. „Všechno to dává smysl... Malá, bezvýznamná vesnička u řeky s dobře udržovanou polní cestou.... Partyzáni přicházejí a odcházejí jen v noci, ale ve dne je tam klid a mír.“

„A Kambodža i Laos jsou blízko,“ dodal Steiner.

Poplácal jsem Kuu po rameni. „Myslím, že ti dám ještě jeden samopal, Dah Kuo. Zasloužíš si bonus.“

„Dobře moc dobře," odpověděl náčelník. „Moc dobrý obchod. Vy zabít Vietkong, my v noci dobře spát."

Vrátili jsme se do vesnice, kde kromě Kuova bonusu Schulze rozdal plný pytel konzervovaných lahůdek. Pak jsme shromáždili mužstvo a šli dolů k řece.

Stezka k vesničce u řeky vedla dlouhou oklikou a strmým svahem. Když jsme tam dorazili, tak se už z komínů nekouřilo. *Gruppe Drei* bez dlouhých cavyků shromáždila asi stovku obyvatel, odehnala je od chatrčí a postavila k nim stráž. Krebitz, Stolz a Steiner prohledali stavení, ale nenašli ani vchod do podzemí, ani obvyklé partyzánské nástrahy. Zdálo se, že ta víska je doopravdy tak nevinná, jak na první pohled vypadala. Celá, kromě těch komínů.

Nenašli jsme žádné zbraně a jediné, co *Gruppe Drei* objevila, byl pětikilový pytel s jedem na krysy. Vrátili jsme se k těm třem chatrčím s komíny sestavenými z rour od kamen. Lepenicové pece uvnitř nich byly příliš malé, než aby se dalo vysvětlit tolik kouře, který jsme pozorovali z hory.

Krebitz a Steiner bajonety prohrábli popel v jedné z pecí a objevili, že ještě horký popel skrývá kruhový kus plechu. Ukázalo se, že je to záklopka skrývající podzemní komín. Steiner vhodil do otvoru kamínek a my jsme pak naslouchali, jak s rachotem padá do hlubin.

„To je k neuvěření," vykřikl Franz Ackerl, bývalý průzkumník wehrmachtu. Byla to jeho první výprava s *TaskForceG,* a pokud jde o tajemství Vietkongu, byl dosud zelenáč.

Poručíka Maxe Kagerera to také zaujalo. „Chcete říct jsou tam podzemní sklepy?" zeptal se, což u našich veteránů vyvolalo tichý smích.

„Sklepy?" opakoval Steiner s úšklebkem. „Tam dole je nejspíš celé podzemní město, Maxi. Míle a míle podzemních chodeb s pravými i falešnými vchody, kde se hned za nástrahami skrývají třeba zmije. Ložnice, obytné místnosti, dílny, sklady zbraní a všechno možné, na co si pomyslíš... Tam dole by klidně mohlo být pět set partyzánů."

„A my teď půjdeme dovnitř?" zeptal se nervózně Hans Graaf.

Krebitz se zasmál. „Prdlajs půjdeme. Dovedu si představit lehčí způsoby, jak spáchat sebevraždu. Ne, synu, my ty bastardy dostaneme ven."

„Jak?" zeptal se Kagerer.

Rudolf máchl pohrdavě rukou. „Ach, existuje tisíc způsobů, jak to udělat."

Pak jsme se v rychlosti radili, jakou taktiku zvolit. Erich a Krebitz načrtli provizorní schéma podzemního komplexu podle představy, jakou si udělali z poloh tří chatrčí s komíny a o samotě položené vesnické studny.

„V té studni vchod není," prohlásil Krebitz. „A nenašli jsme ani žádné vchody v okruhu pěti set metrů... Chatrče se táhnou mezi řekou a horami na severu, takže to je i směr, kudy musí probíhat podzemní chodby a tam také bychom měli hledat vchody a ventilační šachty."

„A nastražené výbušniny," dodal Jost Waldman, který se už považoval za ostříleného člena komanda.

Erich vstal. „Dobrá, podíváme se do toho lesa," navrhl. „Než se pustíte do něčeho dalšího, najděte všechny vchody a větrací otvory a zneškodněte všechny nástrahy. Mohly by tam být miny, bambusové bomby, odjištěné granáty s nástražnými dráty a také napichovače s bodci."

„Napichovače s bodci?" zeptal se Kagerer.

„Těžká kláda nebo fošny zavěšené nad hlavou nebo zamaskované na zemi, opatřené půlmetrovými bodci, které buď prudce spadnou dolů, nebo vyletí do svislé polohy a neopatrného nezvaného hosta nabodnou," poučil ho Erich. „Ti hanojští opičáci jsou velice vynalézaví, když jde o to, jak někoho zabít nebo zmrzačit."

„A protože nebojují jako lidi," dodal Krebitz chladně, „prostě je zabíjíme jako krysy, kterými taky jsou."

Zdvihl jsem hlavu. „Když už mluvíme o krysách, co se stalo s tím pytlem jedu na krysy, který našel Karl?"

Stolz mávl rukou směrem ke studni. „Leží támhle."

„Mohli byste ho také vysypat do studny. Zdá se, že pro obyvatele podzemních chodeb je to jediný zdroj pitné vody."

„A co místní lidé?"

„Zakryjte studnu a vyvěste tam varování. Daun ho napíše vietnamsky."

„Ale žádný jiný zdroj pitné vody tu nemají," vykřikl Graf.

„Mohou si brát vodu z řeky a pro mě za mě třeba dostat choleru," poznamenal Julius Steiner ledově. Pak se otočil ke mně a dodal: „Mimochodem, Hansi, měli bychom poslat nové *Kameraden* na břeh řeky. Partyzánské chodby blízko řek mají často přinejmenším jeden východ pod hladinou."

To byl rozumný nápad a tak jsem poslal naše zelenáče k řece pod velením Maxe Kagerera. Během akce to s největší pravděpodobností mělo být to nejbezpečnější místo. Pak jsme se pustili do práce.

Nejdřív Stolz a Steiner odkryli podzemní komíny a vhodili dovnitř pár granátů. Pak otvory naplnili hlínou a kameny. *Gruppe Drei* pochytala šedesát vodních buvolů, mul a prasat a nahnala zvířata do lesa. Krebitz a Tuc Daun šli shromáždit skupinu čtyřiceti vesničanů; většinou to byly ženy, ale také dvanáct mladých mužů, s největší pravděpodobností to byli bojovníci Vietkongu zastižení mimo službu na návštěvě svých rodin. Bylo zřejmé, že celá mužská populace mezi patnácti a padesáti lety patří k partyzánskému oddílu.

Krebitz eskortoval skupinu místních lidí do míst, kde se jejich zvířata pásla uprostřed kruhu vojáků. Pak s gesty směrem k lesu Tuc Daun vesničanům rozkázal, aby hnali stádo na vrchol kopce.

Zeny začaly protestovat a stěžovat si, že tím směrem nejsou žádné stezky. Dvanáct mladíků si vyměnilo znepokojené pohledy.

„Tak ty stezky uděláte!" řekl jim Krebitz. A aby svá slova zdůraznil, vypálil krátkou dávku do země blízko znervóznělého hloučku. „A teď už se do toho dejte!"

Zahnali jsme vesničany do lesa; ti hnali svá zvířata před sebou a přitom se snažili vést je bezpečně vedle pastí nastražených jejich manžely, syny a bratry.

Jak jsme předpokládali, místní lidé velmi dobře věděli, kudy jít, avšak některá zvířata sešla z cesty a v horách se začal odrážet ozvěnou zvuk explozí.

Jeden za druhým byly vchody do podzemí a větrací šachty odhaleny a označeny. *Gruppe Drei* také objevila obvyklou síť odstřelovačských děr, avšak tyto pozice byly opuštěné. Naši protivníci na nás nemohli zaútočit, když jim jejich ženské stály v palebné linii.

Ten les bylo opravdové bludiště, plné smrtících pastí, které *Gruppe Drei* systematicky zneškodňovala. Za pár hodin jsme dokázali určit vnější obvod podzemního komplexu. Rozkládal se na více než třech stech tisících čtverečních metrů země a sloužilo mu třicet východů a šedesát ventilačních šachet.

Otočil jsem se ke Krebitzovi. „Nemáme ani plyn, ani zavlažovací kanály, které bychom tam mohli svést, Rudy... Kolik nádržek do plamenometů jsi s sebou vzal?“

„Máme dvacet pražičů se dvěma zásobními nádržkami pro každý z nich.“

„*Sehrgut...* Nechte dvacet vchodů a větracích šachet otevřených a zbytek utěsněte tak neprodyšně, jak to jen půjde. Pošlete pro zbytek místních lidí. Měli by si s sebou vzít lopaty.“

Rudolf pochopil, co mám na mysli. „Budeme muset plamenomety provizorně upevnit, abychom je mohli ovládat z bezpečné vzdálenosti,“ řekl. „Mohli bychom se dočkat zpětných zášlehů.“

„Udělejte to,“ souhlasil jsem. „Jeden pražič do každé otevřené větrací šachty... Jak jsme to dělávali na severu, kde zahynul Pfirstenhammer.“

„Es *wirdgemacht,*“ řekl. „Uděláme to.“

Zbytek vesničanů jsme dovedli do lesa a donutili pracovat na vybraných šachtách. Větrací otvory a vchody byly zasypány kameny, kmeny stromů, hlínou a kamennou drtí; pak se dalo do práce osm plamenometů a začaly do průduchů a chodeb plivat oheň. Po deseti minutách jsme uslyšeli pár tlumených podzemních výbuchů. „Jeden z tunelů uzavřeli explozí,“ poznamenal Krebitz. Pak svým chraptivým hlasem rozkázal vysílačkou: „Stopněte pražiče dva a tři. Spusťte devítku a desítku.“ Řídil operaci s chladnou precizností. Kus dál po svahu se začal do podzemního labyrintu s hukotem valit jiný pár ohnivých proudů.

„Rád bych věděl, kudy ti bastardi zrovna teď utíkají...“ přemítal Krebitz. „Nejspíš vybudovali také hlouběji položené sekce s uzavřenými vchody, bezpečné proti ohni a kouři, ale jak dlouho jim vydrží vzduch?“

Za chvíli se začal prodírat uzavřenými otvory kouř a ženy byly stále hysteričtější. Řekl jsem Waldmanovi, aby je vyvedl z lesa.

„Pražíme správným směrem,“ poznamenal Riedl.

Erich zavolal vysílačkou Maxe Kagerera. „Dej si pozor, Maxi...,“ varoval ho. „Smažíme ty opičáky tady v lese a řeka je pro ně jediná cesta, kudy mohou uniknout.“

„Nedělej si starosti, Erichu,“ odpověděl mu Kagerer klidně. „Tudy neproklouzne ani myš. Každých dvacet metrů tu mám jednoho muže.“

„Dobrá, Maxi... Pokus se je zasáhnout, hned jak se vynoří, aby se nadechli, nebo je nadobro sprovoď ze světa granáty.“

„Co když se budou chtít vzdát?“

„Přece víš, že zajatce nebereme.“

Jn ordnung ale když je všechny zabijeme, nikdy se nedozvíme, co tam v podzemí měli...“

„Co na tom? Jediné, co nás zajímá, je počet mrtvých.“

Z východního sektoru se ozval vysílačkou Riedl.

„Ti opičáci právě jeden východ otevřeli výbuchem a pokusili se proplížit ven. Zahnali jsme je střelbou zpátky tam, kam patří.“

„Jen v tom pokračuj!“

Krebitz křičel rozkazy do vysílačky. „Vypněte číslo pět, šest, jedenáct a patnáct... jedničko a dvojko! Co to k čertu děláte?“

„Vyměňujeme nádržky.“

„Dobrá. Měli byste do dvou minut zahájit palbu.“

Všechno šlo jako na drátkách.

Erich si vzal dvacet vojáků a šel posílit Kagerera a jeho zelenáče. Max hlásil první uprchlíky.

„Zabito osm. Chyceno pět. Zřejmě to jsou vedoucí kádry, Hansi,“ řekl vemlouvavě. „Stahnke by byl nadšený, kdyby se mu dostali do rukou.“

„Tak dobře. Nech je hlídat, Maxi, a svaž je dohromady za krk a kotníky.“

„Erich už to udělal.“

Partyzáni se pokusili prorazit si cestu do bezpečí ze šesti různých šachet pomocí výbušnin, byli však okamžitě, jak se objevili venku, postříleni. Z jednoho východu se vysunula dlouhá tyč s bílým praporem. Výbuch granátu ji poslal k čertu, spolu s rukou, která ji držela.

Strávili jsme noc v lese a drželi celý komplex v obklíčení, ale ze žádného sektoru nebyl hlášen další pokus o útěk. Schulze celou noc osvětloval břeh řeky pochodněmi. Těsně před svítáním hlásili naši pozorovatelé, že směrem od Laosu přichází skupina partyzánů. Krebitz a *Gruppe Drei* je napadli ze zálohy, což nám vyneslo dalších čtyřicet mrtvých příslušníků Vietkongu a cennou kořist zbraní. Náhradní součástky k obráběcím strojům objevené u těch partyzánů svědčily o tom, že ve zničeném podzemním komplexu byly dobře vybavené dílny s elektrickým generátorem a soustruhy. Neposlal jsem nikoho na průzkum podzemních chodeb, protože tam ještě mohlo být mnoho smrtelných pastí, které přečkaly oheň a horko. Nestálo za to riskovat životy jen proto, abychom ukojili svou zvědavost. Následující den jsme celý komplex vyhodili do vzduchu dynamitem a pohřbili všechno, co bylo uvnitř. Protože nenastaly žádné druhotné exploze, naše nálože zřejmě nedosáhly na muniční sklady Vietkongu umístěné pravděpodobně v nejhlubších sekcích podzemního bludiště. Kdyby však partyzáni chtěli něco z komplexu dostat zpátky, museli by na to mít celý konvoj buldozerů.

Vzkázal jsem náčelníkovi horalů, aby se k nám se svými muži připojil a posbíral si zbraně a zásoby partyzánů. To se rozumí, že Dah Kua a jeho muži

byli okamžitě u nás a když nakonec odešli, nechali na místě jen nahé mrtvoly příslušníků Vietkongu.

18. Návrat Američanů

Návrat Jeffa Robertsona a seržanta Joea Starra jsme oslavili na celonočním večírku pod laskavou záštitou generálmajora Kin Sai Honga. K naší radosti se ho také zúčastnili generál Clint McCory a major Cooke spolu s dvacetičlennou skupinou amerických důstojníků dekorovaných spoustou vyznamenání, se kterými jsme se setkali poprvé.

„Každý z nich je špičkou ve svém oboru," svěřil se nám při hostině Starr. „A reprezentují všechny myslitelné složky ozbrojených sil."

„Instruktoři?" zeptal se Jost Waldman se zájmem.

„Profesoři!" odpověděl mu Starr s důrazem. „Ti, co učí instruktory."

„Es *kann schon sein,*" poznamenal Schulze. „Někteří z nich mají tolik stužek, že by to ohromilo i Vorošilova."

„Až na to, že naši hoši byli vyznamenáni za osobní statečnost a ne kvůli nějakému vojenskému zázraku, který uskutečnili jejich vojáci," vložil se do rozmluvy major Cooke. „Jak se vám daří, Wagemůllere?"

„Přežili jsme," řekl jsem prostě. „Zatím."

„Slyšel jsem, že jste velmi dobře využili své kluzáky."

„Dokud jsme jeden z nich neztratili.

„Ale podařilo se vám dostat vaše piloty z nepřátelského území. To byl impozantní úspěch."

„Měli jsme štěstí."

„Jak hodnotíte vaše nové kluzáky?" zeptal se generál McCory.

„Jsou skvělé, pane generále."

„A prý jste našli nějaké eso z druhé světové války, aby je pilotoval?"

„Poručíka Gerda Zobela."

„Co kdybyste ho pozval k nám?"

Když byl Zobel představen, zavolal generál McCory přes stůl na někoho, kdo naléhal, aby se Gerd také zúčastnil večírku.

„Vy dva jste se docela dobře mohli za války střetnout někde nad Německem," prohlásil s úsměvem generál.

Pomalu k nám přicházel vysoký kníratý důstojník se spoustou vyznamenání a drobnou jizvou na bradě a podával nám ruku.

„Kapitán Dwight King," představil se s přátelským úsměvem. „Bsedmnáctky... Čtyřiatřicet misí nad Francií. Šestačtyřicet nad Německem, a přežil jsem všechny."

„Měl jste štěstí, kapitáne Kingu," odpověděl mu Zobel. „Vaše létající pevnosti byly velice zranitelné čelním útokem."

„To je pravda. Dokud jsme nevyvinuli sérii G, se kterou jsem létal."

„Ty znám," přikývl Zobel. „Ten velký pták, který měl místo zobáku nepříjemné kulometné dvojče, a to plivalo půlpalcové kulky. To byla neférová výhoda, však víte, pane kapitáne."

„To rád slyším, dokonce i z dnešního pohledu," řekl se smyslem pro humor King. „Co takhle vynechat toho kapitána a tykat si? Říkej mi prostě Dwight."

„S radostí," odpověděl mu Zobel. „Byl jsi někdy nad Lipskem, Dwighte?"

„Tím peklem jsem prošel dvakrát."

Gerd se zašklebil. „Tak to jsme se museli střetnout. Lipsko bylo v kvadrantu mojí *Jagdstaffel."*

„Kolik našich jsi sestřelil?"

„Dvacet létajících pevností a osm marauderů nad Kielem a Brémami."

Kapitán King zvedl svou sklenku. Zobel ho následoval.

„No, tak...," řekl King, „na zdraví, vem tě čert, Gerde... Na čem jsi létal, na BF109?"

Zobel zakroutil hlavou. „Děláš si legraci?"

„Proč?"

„Protože se svými zkušenostmi jistě víš, co tě tehdy přivádělo do úzkých, Dwighte. Ten messerschmitt nemohl létajícím pevnostem moc uškodit. Létal jsem s fockewulfem A9."

„Pancéřovaným, s 30mm kanónem s výbušnými střelami," odpověděl mu King. „Dost jste nám zatápěli, Gerde."

„To rád slyším, dokonce i z dnešního pohledu," vrátil mu Zobel.

Američan se tiše zasmál. Zobel dodal: „Bohužel nám na konci roku 1944 moc Adevítek nezbylo."

„Naštěstí, měl bych říct," smál se King.

Zobel zvedl sklenku. „*Salute!* V jistém smyslu máš pravdu. Kdybychom měli víc fockewulfů, mohla by válka trvat mnohem déle."

„Jistě," souhlasil King. „Další mise. Další boje. Další šance být zabit."

Piloti spolu pomalu odcházeli, aby si oživili své dřívější úspěchy.

Jeff Robertson odtáhl Schulze a mne stranou. „Víte, co je nového, lidi? Díky dokumentům, které jste mi pomohli shromáždit, mě povýšili."

„To rádi slyšíme, plukovníku," odpověděl mu Erich. „Gratuluji."

„Houby plukovník! Přece nejsem v armádě."

„Ach, ano ovšem... Nech mě hádat... Jmenovali tě agentem roku!"

„Byl jsem povýšen na oblastního ředitele."

„Tak znovu, na tvé zdraví, Jeffe! Když zůstaneš s *Task ForceG,* bude z tebe brzo ředitel CIA."

„Nech těch žertů, Erichu. Pokouším se mluvit o naší práci."

„To já taky... Když jsi tu nebyl, udělali jsme spoustu práce. Budeš mít co dělat, abys nás dohnal."

Všiml jsem si, že Erich už byl trochu namazaný.

Robertson řekl: „Slyšel jsem o vaší riskantní operaci v Hue... Máte ještě něco důležitého?"

„Spoustu."

„Spoustu čeho?"

„Mrtvol..." odpověděl mu Schulze. „Stranických sekretářů, politických komisařů, komunistických agitátorů a podobné chátry všeho duhu."

„Aniž byste je vyslechli, předpokládám.“

Schulze zvedl ruce. „Nedívej se na mne, to s Karlem by sis měl promluvit. Má nového spolupracovníka, jeho pravou rukou je teď SD Truninger to SD znamená *Sicherheitsdienst.*“

„Ti bastardi, co povraždili Židy ve varšavském ghettu?“ ptal se konsternovaný Robertson.

„A v Kyjevě, Rize, Oděse... No, Truninger vlastně nikoho nezabil. To nebyla jeho práce.“

„Já vím,“ odpověděl mu zamračený Jeff. „Jen je posílal do plynových komor.“

„To je Paul Truninger, támhle,“ řekl jsem. „Ten chlapík vedle Stahnkeho a Kin Sai Honga.“

Robertson stáhl rty. „Abych pravdu řekl, Hansi, nijak moc netoužím společensky se stýkat s tím člověkem.“

„A co náš *Gestapo StahnkeT'* zeptal jsem se s úšklebkem.

„Stahnke aspoň nevyvražďoval Židy.“

„To je pravda,“ souhlasil s ním Erich. „Nikdy se moc nezajímal o víru svých klientů.“

Otočil jsem se k Robertsonovi. „Co chceš dělat dál, Jeffe?“

„Budu pokračovat ve sbírání informací, Hansi, a nejlepší způsob, jak to dělat, je jít všude s *Task ForceG.*“

„Takže vítej zpátky. A ty taky, Joe.“

„Přivezli jsme vám nějaké dárky,“ řekl Starr. „Něco, co určitě oceníte. Jenom jsme to ještě nevybalili.“

„Uvítali bychom vás s radostí i bez dárků.“

Na chvilku se všichni odmlčeli. Pak k nám přišel major Roy Cooke se sklenicí piva v ruce. Nabídli jsme mu klubovku.

„Naše vláda se rozhodla pomoci Saigonu všemi dostupnými prostředky,“ začal optimisticky major. „Brzy přijede osm set instruktorů, aby naučili Vietnamce, jak správně bojovat.“

„Nejvyšší čas, aby se to naučili, majore.“

„Mohli bychom do všech vesnic podél hranic umístit tanky a dělostřelectvo. To by mělo Vietkong zpomalit.“

Zakroutil jsem hlavou. „Rudí si jednoduše vysekají stezky, které se vašim opevněným vesnicím vyhnou. Protipartyzánská válka nikdy nemůže být statická. Lovci rudých musí být vždycky pohyblivější než Vietkong.“

„Ale infiltraci ze severu je třeba nějak zastavit.“

„Aby se vám to podařilo, museli byste po celé hranici, od Thajského zálivu až po Jihočínské moře, vybudovat něco jako Maginotovu linii.“

Naši nesmyslnou výměnu názorů přerušil generálmajor McCory, který se najednou objevil u našeho stolu. Začali jsme vstávat, ale on nám pokynul, abychom zůstali sedět.

„Četl jsem hlášení o vašich akcích v Severním Vietnamu, kapitáne Wagemúllere,“ oslovil mě přátelsky. „Ta vaše tajná základna u Pu Xai...

Prvotřídní riskantní akce... Zvlášť to zničení čínských a sovětských nákladních lodí, které spustilo řetězovou reakci až do Washingtonu.“

„Kdybychom už tehdy měli naše nové kluzáky, dopadlo by to ještě lépe, pane. Ty staré nemohly doletět do Hanoje nebo do Haiphongu.“

V generálově úsměvu jsem rozeznal směsici obdivu a skepse. Nabídl nám další drink a pak změnil téma rozhovoru.

„Jak vycházíte se svým generálem?“

„S Kin Sai Hongem? Dobře, pane. Nemáme si na co stěžovat.“

„To rád slyším... Ale přesto, on si myslí, že jste pořád ještě přehnaně rezervovaní.“

„A vždycky budeme... Ale už to není věc nedůvěry, ale prostě opatrnosti.“

„Vysvětlete mi to, prosím.“

„No, víte, pane řekněme asi takhle... Někdy se musíme pustit do riskantní akce, kterou považujeme za proveditelnou, ale kterou by generál nechtěl nebo nemohl schválit... Takže raději o ní nemluvíme, prostě v té akci pokračujeme. V případě našeho úspěchu může generál Kin získat ocenění; když neuspějeme, nebude muset brát vinu na sebe.“

„Nejsnazší řešení,“ dodal Schulze.

Generál McCory kroutil hlavou a smál se. „Wagemúllere, vy jste mazaný rošťák, ale dokud budete své bitvy vyhrávat, nikdo si na vaše metody nebude stěžovat.“

„Popravdě řečeno, pane už toho začínáme mít dost, dokonce i když vyhráváme. Naše bitvy se proměnily v nudnou rutinu. Znovu a znovu se opakuje stejná zatracená historie. Z jedné oblasti vyklidíme komunisty a předáme je na stříbrném podnosu saigonské administrativě. Oni tam pošlou pár praporů, ale jakmile se tam objeví četa Vietkongu, vezmou odvedenci do zaječích. Straničtí komisaři se pak vrátí do vesnic a rozdávají letáky o naší porážce a jejich vítězství.“

Můj monolog vyvolal mezi americkými důstojníky dušený smích. „Buďte trpělivý, kapitáne,“ odpověděl mi generál, aby mě povzbudil. „Brzo se situace změní. Proměníme saigonské brance v opravdovou armádu... Dejte jim pár měsíců.“

„Přeji vašim expertům mnoho štěstí, generále.“

„To znělo dost skepticky.“

„Stavím se skepticky ke všemu, co se týká místní armády, pane,“ odpověděl jsem klidně. „Připouštím, že vaši instruktoři mohou naučit saigonského poručíka, jak má s maximální účinností používat svou v Americe vyrobenou zbraň. Ale nemohou mu zabránit, aby svou houfnici při první známce potíží neopustil a nenechal ji tak rudým. Bojovému duchu se naučit nedá, pane. Ho Či Min je ve Vietnamu symbolem komunistické spásy. Diem je jen symbolem korupce a tyranie. Hanojští agitátoři umějí přesvědčit Jihovietnamce, aby bojovali a umírali za svou zem. Saigonská administrativa jim dokáže jen říct, aby bojovali a umírali za bohaté velkostatkáře.“

Všiml jsem si, že Američané mému nepříjemnému poučování pozorně

naslouchají.

„Těchhle nevojenských problémů jsme si také vědomi," připustil generál. „Naše vláda požaduje na prezidentu Diemovi podstatný pokrok v ekonomické a sociální oblasti."

„A prezident Diem vám předloží předlouhý seznam plánovaných změn, které jeho místní státní úředníci nikdy neprovedou. Ale zatímco vaše vláda bude ten seznam vylepšení studovat, bude americká pomoc dál proudit do saigonské státní pokladny. Jestli chcete nad rudými vítězit na bojišti, generále, měli byste nejdřív vyhrát ideologickou válku. Tak, j ak to vypadá dnes, Ho Či Min umí vykreslit zářivý obraz života ve Vietnamu po vítězství komunistů je to sice podvod, ale přitažlivý. Lidem z jihu může Diemovo vítězství přinést jen další velkostatkáře. Další vykořisťovatele. Válka ve Vietnamu není ve skutečnosti válkou technologií, ale válkou důvtipu a vynalézavosti... My přesto doufáme, že vy uspějete tam, kde Francouzi selhali, protože pak bychom mohli z téhle ubohé země odejít."

Major Cooke se otočil, aby mi viděl do očí. „Místo abyste odešli, měli byste nám pomoci."

„Ne, to si nemyslím, pane majore." Zakroutil jsem hlavou. „To by nebylo možné, jak byste měl vědět, pane. Naše představy, jak bojovat s Vietkongem, jsou naprosto neslučitelné s vašimi a totéž se týká našich metod. Kdyby *TaskForceG* pracovala pro Spojené státy místo pro Diema, tak by naše akce neúnosně omezovaly vaše zákony, konvence a veřejné mínění u vás doma i v zahraničí... Netrvalo by to dlouho a už bychom nebyli Komando smrti, ale mrtvé komando..."

Generál McCory si povzdechl. „Ano, myslím, že máte pravdu," uznal zasmušile. „Už jsem vojákem z povolání pětatřicet let, kapitáne Wagemůllere, ale abych vám pravdu řekl, když jde o vojenské záležitosti, někdy mě ty naše konvence a zákony také děsí."

Jednoho dne mi zavolal Stahnke a ptal se, jestli bychom k němu nemohli odpoledne přijít. „Mám pro vás několik novinek, Hansi," oznámil mi. Jeho hlas v telefonu zněl velice záhadně, jak měl ve zvyku vždycky, když objevil něco důležitého.

Jak daleko budeme muset jít pěšky, Karle?"

„Tentokrát ne moc daleko," ubezpečil mě. „Nemůžu ti to říct po telefonu, ale cíle jsou blízko Saigonu."

„Cíle?" opakoval jsem po něm a zdůraznil jsem to množné číslo.

„Řekněme, že pro vás mám několik cílů, ze kterých si můžete vybrat."

„Odkud máš ty informace?"

„Od stranických kádrů, které jsi přivedl od řeky Koi."

„Krucinál, Karle měl jsem je postřílet."

Rozesmál se. „Nebuď tak sobecký, Hansi. My si musíme taky nějak vydělávat na živobytí, však víš."

„Jistě, ale na můj účet... Předpokládám, že zpívali."

„Nádherně, Hansi... Wachtel, Rosner a Stoppel málokdy neuspějí.“

Tiše jsem se zasmál. „Jak vysoká byla úmrtnost?“

„Šedesát procent. Za daných okolností docela slušná,“ odpověděl Stahnke.

„Budeme u tebe kolem páté.“

„Výtečně... A ještě něco, Hansi... Své americké kamarády byste s sebou brát neměli.“

„Příliš mnoho krvavých detailů?“

„Máme pár klientů v odpoledním rozvrhu vulkanizace a ti by mohli nadělat moc hluku... Však víš, jak to chodí.“

„*Sicher*, Karle.“

Přijeli jsme na Stahnkeho velitelství v 17. hodin. Měl už na stole rozprostřenou nástěnnou mapu delty Mekongu a šel rovnou k věci a během řeči nám ukazoval detaily.

„Dobrá, přátelé... Oblastní velitelství Vietkongu v Rung Sat se skladem zbraní a munice. Všechna zařízení základny napůl zakopaná do země, s metr tlustým kamenným stropem zasypaným zeminou a zamaskovaným keři... Právě tady... Něco mezi šedesáti a stovkou teroristů. Dvojice falešných stezek k velitelství, obě s nastraženou náloží a obě vedou do bažin. Jediný přístup je tímto kanálem,“ přejel ukazovátkem po úzké modré linii. „Pár centimetrů pod hladinou tam je skrytá cesta z fošen. Nejsou na ní žádné nástrahy, ale hlídají ji pozorovací plošiny na kůlech, rozmístěné každých pět set metrů.“

„Kolik plošin tam je?“ zeptal se Krebitz.

„Čtyři,“ skočil jim do řeči Truninger, který na poradě promluvil poprvé.

Stahnke přejel ukazovátkem po jeden a půl kilometru široké zátoce a pokračoval ve svém monotónním výčtu cílů. „Tábor Vietkongu a polní nemocnice. Stranická politická škola pro vybrané kádry u Co Cong... Někde tady. Tenhle tábor leží uprostřed mokřiny hustě zarostlé rákosem a mangrovy. Je možné se tam dostat jen na plochých člunech i když byste se možná mohli přebrodit. Ta mokřina je hluboká jen po kolena.“

„Díky,“ zavtipkoval Riedl. „Já to tam znám. Nebudeme se muset brodit. Ponesou nás pijavice.“

„Ano, Karle, našel jsi pro nás spoustu báječných míst,“ sarkasticky poznamenal Erich. „Máš ještě něco dalšího, s čím bys nás potrápil?“

Stahnke se zašklebil. „Jeden zajatecký tábor Vietkongu pro jihovietnamské správní úředníky, armádní důstojníky a vojáky. V sousedství tábora najdete sklady zbraní, munice a potravin.“

„Kde to je?“ zeptal se Stolz.

„Na ostrově Ho Chien... Někde tady.“ Pak Stahnke zdvihl hlavu od mapy.

„To je všechno?“ zeptal se Erich.

„No, můžu vám dát těch tipů mnohem víc...“

„Ne, ne!“ přerušil ho Erich a zároveň zdvihl ruku, aby ho zadržel. „Už jsi nám toho řekl tolik, že si s tím vystačíme.“

„Poslyš, Karle,“ zeptal jsem se, „kolik koulí jsi rozdrtil, abys získal tyhle informace?“'

„Jen šest,“ odpověděl mi okamžitě.

Na chvilku se všichni odmlčeli a pak se Karl zeptal: „Na který z těch cílů byste zaútočili přednostně?“

Schulze pokrčil rameny. „Na všechny čert tě vem! Všechny jsou více méně ve stejné oblasti.“

„Co si myslíš ty, Hansi?“ zeptal se mě Stahnke.

„To se ptáš mne? Nic. Já jsem jenom šéf.“

„No tak...,“ ozval se Krebitz, který nepochopil, že žertuji. „Erich to tak nemyslel.“

Schulze mávl rukou, aby to pustil z hlavy. „On si jen dělá legraci,“ zabručel. „Hans moc nerad dělá něco napůl.“

Otočil jsem se k němu. „Erichu, víš, co jsi?“

„Pověz mi to, kamaráde.“

„Jsi hrozný fanatik, který musí za každou cenu vnucovat své názory druhým.“

„Amen,“ ukončil diskusi Schulze. „Nic ve zlém.“

Riedl se mrknul na hodinky.

„Co kdybychom šli na večeři, přátelé?“

19. Lewisit

Když jsme se toho večera vrátili na základnu, detailně jsme probírali příští operaci. Byli u toho i Robertson, Joe Starr a kapitán Mike Spata, a to se rozumí, Hrabě z CIA. Ten byl celý nadšený z našeho nejnovějšího plánu zaútočit na řadu základen Vietkongu, mezi kterými byly i oblastní velitelství a stranická škola.

„A když se Stahnkemu podařilo odhalit tyhle tábory, měly by tam být i jiné," prohlásil s jistotou Robertson.

„Samozřejmě," připustil Erich. „Jenom je třeba se po nich podívat. V celé té proklaté deltě se to Vietkongem jen hemží. Určitě je tam nějakých čtyřicet tisíc rudých a ti se někde musí uložit ke spánku."

„Problém je, jak se tam dostat," dodal zamyšleně Krebitz. „Nejjednodušší by bylo tam doplout z Nha Be, ale v tu chvíli, jak se nalodíme, budou po celé deltě znít poplašné zvony."

„To je naprosto jisté," souhlasil s ním Erich. „Měli bychom se někde tajně nalodit, cestovat v utajení a udeřit jako blesk z čistého nebe."

„Myslím, že bychom mohli jet na člunech," navrhl jsem po chvilkové odmlce. „Nenalodíme se v Nha Be, kde teď už je základna Vietkongu, ale na pobřeží Ham Tan, které leží asi osmdesát kilometrů severně od našich cílů."

„Správně," souhlasil se mnou nadšeně Krebitz. „Poplujeme nejdřív na sever, abychom zmátli partyzánské zvědy, a pak, až bude dostatečná tma, nastavíme kurs na jih... Mohli bychom se přiblížit k pobřeží, až bude zátoka zahalená do mlhy, plout k pláži u Can Gio a za úsvitu zaútočit na to oblastní velitelství."

„Ano, to je dobrý plán," řekl Riedl. „Ti bastardi nebudou mít ani tušení, kdo je přepadl. Všechno se musí udělat bez hluku."

„Tak jsem to právě myslel," pokračoval jsem. „Když se nám podaří dokončit tuhle první práci v utajení, mohli bychom pak plout k Co Cong a zlikvidovat ten tábor se stranickou školou dřív, než nepřítel vyhlásí poplach, pak pokračovat na ostrov Ho Chien a zajatecký tábor."

Erich oslovil Krebitze: „Říkal jsem ti, že Hans by nezvolil žádné poloviční řešení." Pak se otočil ke mně. „Jaký druh člunů máš na mysli?"

„Samozřejmě místní. Obyčejné sampany s plachtou a motorem."

„Na lov ryb...," dodal Krebitz.

‚Richtig."

„Měli bychom si pronajmout pět nebo šest sampanů pro vojáky a vybavení," pokračoval Krebitz. „S těžkými minomety bychom mohli některé z těch táborů odstřelovat z moře."

Otočil jsem se k Schulzemu. „Vezmi si Josta a pár mužů z *Gruppe Drei* a jeďte do Ham Tan sehnat ty sampany. Dej nám zprávu vysílačkou, jak jsi uspěl."

„Německy," řekl Erich. „Kolik vojáků vezmeme s sebou?"
„Sto padesát."
„*Sehrgut,*" přikývl. „Velmi dobře."
„Nebylo by vhodné provést nejdřív menší letecký průzkum?" zeptal se kapitán Spata.
„Máš na mysli naše kluzáky?"
„Ty by mohly nad těmi místy přelétnout bez hluku."
„A naši piloti by viděli starou belu, Miku. Ti opičáci mohou čekat saigonské bitevní bombardovací letouny po celých čtyřiadvacet hodin, ovšem dodnes je žádný letecký útok nezasáhl."
„Chceš říct, že zaútočíte naslepo?"
„Ne tak docela," řekl nonšalantně Krebitz. „Víme, že tam je nepřítel. Zbytek nám řekne pozemní průzkum."
Oslovil jsem Rudolfa: „Připrav seznam vybavení a zařaď do něj spoustu repelentu proti hmyzu... Mimochodem, Rudy vyrobila laboratoř v poslední době nějaké speciální dělostřelecké miny?"
„Jsme v pohodě."
„Kolik?"
„Sto dvacet... Stejný kalibr jako předtím."
„120mm? Kde jste vzali staré francouzské minomety?
„Steiner je sehnal z nějakého místního armádního skladu."
„O jakých minách to mluvíte?" skočil nám do řeči kapitán Spata, jehož zájem se náhle probudil.
Erich mávl nedbale rukou. „Slzný plyn. Může být velice účinný proti bunkrům Vietkongu."
Robertson a Starr potlačovali smích, ale mlčeli. Oba by šli s *Task ForceG* třeba do pekla a zpátky. S kapitánem Spatou to bylo jiné. Byl to náš neoficiální styčný důstojník s generálem McCorym a jeho štábem a my jsme si nemohli dovolit zatáhnout ho do nějaké utajované akce. Kapitán byl také chemik, který nám během zdánlivě nevinných konverzací bezděčně poskytl základní technické informace, které jsme potřebovali k výrobě bojového plynu.
Vypadalo to, že boj v deltě bude nejhorší, k jakému jsme byli kdy donuceni, a já jsem nechtěl neúměrně riskovat. V zemi rýžových polí, kde nelze najít úkryt, střídajících se s neproniknutelnou změtí rákosu, mangrovů a orobince, kde člověk může projít dva metry od skrytého odstřelovače, aniž by si ho všiml, visel život na velmi tenkém vlásku. Jediný účinný způsob, jak zlikvidovat Vietkong v deltě, by bylo kobercové bombardování celé oblasti dvěstěpadesátikilovými pumami.
My jsme obvykle postupovali od čtverce ke čtverci a naše dělostřelecké miny byly načasovány tak, aby explodovaly těsně nad zemí. Díky pomoci našich amerických přátel dostala *Task ForceG* čtyřicet tisíc dutých nábojů kulek s ocelovým nebo měděným pláštěm, ale bez olověné náplně. Naše dílna je proměnila ve výbušné kulky enormní účinnosti. Za devět let boje proti komunistickým teroristům jsme byli svědky těch nejkrutějších zvěrstev a cítili

jsme se být oprávněni neřídit se omezeními mezinárodních konvencí, zvlášť když nám ztěžovaly naše úsilí porazit nejbrutálnější protivníky. Výbušné kulky, které jsme používali, nezraňovaly. Zabíjely nebo mrzačily bez naděje na uzdravení. Žádný bojovník Vietkongu, kterého zasáhly, se už nikdy nevrátil na bojiště.

S využitím našich obráběcích strojů Krebitz a jeho tým také vyrobili třicet dvanáctihlavňových kulometů. Jejich konstrukci měl na svědomí Schulze a prototyp se osvědčil během našeho přepadu severovietnamského tábora ženistů uvnitř Laosu v roce 1956. Svou rychlostí střelby 700 až 900 brokových nábojů za minutu byl Erichův *Partisanenschreck* čili „postrach partyzánů“ na krátkou vzdálenost úžasná zbraň.

Během přípravy na přepad základen Vietkongu v deltě naše laboratoř také vyrobila 120mm dělostřelecké miny do těžkých minometů s fosgenem a poprvé také s lewisitem. Lewisit je olejovitá kapalina, a proto se s ním dalo lépe manipulovat, i když to vyžadovalo kompletní protichemický oděv. Proto jsme si obstarali dalších padesát potápěčských neoprénových kombinéz.

Výbušné a dýmové miny jsme chtěli použít především k zastřelování jako značkovací. Jak Robertson, tak Starr dobře věděli, co chceme v deltě dělat. Starrovi to bylo úplně jedno, dobře se pamatoval na otrávené šipky a na ostré bambusové bodce pomazané exkrementy, ale Robertson měl obavy o oblastní velitelství Vietkongu v Can Cio. „Nebudu mít příležitost vyslechnout vysoké funkcionáře,“ stěžoval si. „Až se tam dostaneme, budou už v pekle.“

Schulze se ho pokusil ukonejšit. „Tys to všechno špatně pochopil, Jeffe,“ zahřímal. „Kdybychom na ty bunkry zaútočili granáty a plamenomety, tak posbíráš jen prach a popel. Kromě toho, pochytat ty hanojske opičáky není zrovna naše priorita. Zaprvé nemáme prostředky, jak je dopravit do Hotelu Stahnke, a tím stylem, kterým bys je vyslýchal ty, bys získal jen spoustu hanojske propagandy a kupu lží. Tak, jak to máme v plánu udělat, alespoň získáš bedny dokumentů.“

Poklepal jsem Robertsonovi na rameno. „Jsem si jistý, že dobře víš, co to obnáší, zkoušet bojovat v těch mokřinách konvenčními zbraněmi, Jeffe,“ řekl jsem vážně. „Je to recept na vysoké ztráty, tak vysoké, že znemožní další boj. *Task ForceG* si ztráty nemůže dovolit... a basta. Proto jsme se rozhodli likvidovat nepřítele jakýmkoli způsobem, který můžeme použít. Kdyby bylo po mém, celou deltu bych zasypal atomovými bombami a místní Ho Či Minovu armádu bych nadobro zlikvidoval.“

„A nádavkem pár tuctů místních vesnic,“ dodal chladně Robertson.

„Vesnice mohou být evakuovány,“ odpověděl jsem mu. „Dokonce bych byl ochotný přehlídnout fakt, že vesnice v deltě slouží Vietkongu jako skrýše a že místní čtrnáctiletí chlapci už jsou brutální zabijáci.“

Robertson zkřivil rty do náznaku úsměvu. „Ještě štěstí, že zatím nedokážete vyrobit atomové bomby, Hansi.“

„Houby štěstí!“ vložil se do naší rozepře Erich. „Když tě někdo napadne, vrátíš mu ránu. My dáváme přednost oplatit soupeři dostatečnou silou, až ho

srazíme k zemi navždy.“

Následovala krátká chvíle napjatého ticha. Robertson si pořádně lokl whisky, položil sklenici a řekl zasmušile: „Já vím, nepřísluší mi zpochybňovat vaše metody. Jenom se bojím, že se jednoho dne ty vaše střely dumdum a bojový plyn provalí a bude z toho pořádný průšvih.“

Pokrčil jsem rameny. „Nás opravdu moc nezajímá, co si o nás myslí ve světě, Jeffe. Kromě toho, když *Task ForceG* uklízí, nenechává za sebou žádného člena Vietkongu, aby si stěžoval.“

Schulze potlačil zívnutí. Podíval se na Robertsona přátelsky, ale s rezervovaným výrazem ve tváři, a řekl: „Jeffe, případné protesty by byly stejně adresovány Diemovi, který nic neví. Zeptá se generála Kin Saie, který taky nic neví... A kdyby se někdo zeptal mne, odpověděl bych, že je to jen další lež rudých... Vzpomínám si, že během korejské války komunistický tisk vykřikoval něco o tom, že Američané shazují výbušné hračky a otrávené bonbóny, aby zabíjely děti.“

„Blbost!“ vykřikl rozhořčeně Starr.

„Vidíš komunisti toho během posledních patnácti let nalhali tak moc, že když nakonec řeknou pravdu, tak tomu stejně nikdo neuvěří.“

K transportu *Task ForceG* a jejího vybavení čtyřiadvaceti 120mm a třiceti 80mm minometů, dvaceti plamenometů s rezervními nádržkami, bazuk s šedesáti projektily, granátů, plynových masek, potápěčských neoprénových obleků, těžkých a lehkých kulometů, munice a potravin na deset dní postačila flotila sedmi sampanů.

Nhan, vlastník sampanů, byl nepříjemný špindíra malý mužík s huňatým obočím, velkýma ušima i nosem. Chtěl vědět, kam máme v úmyslu plout.

„Prostě rovnou za nosem do hlubokých vod,“ řekl mu úsečně Krebitz.

„Ale potom?“ naléhal Nhan. „Co chcete dělat potom?“

„Lovit ryby!“ odpověděl mu Krebitz. „Zbytek vám řekneme později.“

Nad vlastníkem sampanů se v celé své impozantní výšce tyčil Schulze. „Dostal jste své peníze?“ zeptal se ho nerudně.

„Dostal za šest dní a to je dlouhý výlet. Naše rodiny chtějí vědět...“

„Jste spokojen s částkou, kterou jste dostal?“ přerušil ho Erich tónem, ze kterého byla cítit hrozba.

„Ano, *monsieur* velice spokojen ale...“

„Pak tedy dělejte svou práci a na nic se neptejte. Udělejte, co vám řekneme, a dostanete bonus.“

„Ano, *monsieur*. Nebudu se na nic ptát.“ „Rozumný člověk,“ poznamenal Schulze. „Příliš zvědaví lidé dostávají zaplaceno v kulkách.“

Odpluli jsme z Ham Tan kolem poledne, pluli po řece do moře a pak podél pobřeží na jih. Obepluli jsme poloostrov a pobřežní vesnici Vung Tau, drželi jsme se přitom mimo dohled dalekohledů, ale za soumraku už jsme se dostali asi na dva kilometry od Can Gio, našeho prvního cíle. Rozkázal jsem majiteli člunu vypnout motor a dál plout pod plachtami, a až asi pět set metrů od

pobřeží vyhodit kotvu. Sampany se seřadily bok po boku. Steiner, Waldman a Helmut Schnare si oblékli potápěčskou výstroj, sklouzli do vody a plavali k pobřeží. Velitelství Vietkongu bylo asi tisíc pět set metrů od pobřeží a dělila je od něj džungle mangrovu a rákosu. Náš lodník vypadal znepokojeně.

„Ten poloostrov patří Vietkongu," řekl Nhan ustrašeně. Už věděl, co máme v úmyslu. „Bojovníci Vietkongu jsou velmi nebezpeční."

Erich ho poplácal po zádech. „Už moc dlouho nebudou, *monsieur*. .. Už moc dlouho ne."

„Ano, *monsieur* ale kdybychom to věděli předem...," ošíval se. „Je to tu moc nebezpečné a jestli se to o nás lidé z Vietkongu dovědí, zabijí nás, dokonce i přímo u nás doma."

„Jací lidé z Vietkongu?" zeptal se Erich s úšklebkem.

Nhan vytřeštil oči. „Přece z Vietkongu na tomhle poloostrově, na které chcete zaútočit."

„S těmi partyzány si nemusíte dělat hlavu. Mrtví nekoušou."

„Ale jsou tam stovky bojovníků Vietkongu."

„Vážně?" vyštěkl Erich. „Jak to můžete vědět?"

Monsieur Than byl upřímný. Přiznal se, že čtyřikrát plul do Co Cong v zastoupení podporovatelů Vietkongu a převážel zbraně a jiné vybavení.

„Zaplatili vám tak dobře jako my?"

„Vietkong zaplatil velmi málo penězi a několika pytli rýže a mouky... Však víte, jak to s nimi chodí... Buď poslechnete, nebo vás prohlásí za zrádce." Těžce polkl a rychle dodal: „My nejsme komunisti. .. Nikdo z nás nepatří k Lao Dong."

„Věřím vám," poplácal jsem ho po zádech. „Jenom držte jazyk za zuby a nikomu se nic nestane."

Steiner se ozval vysílačkou. Našel nějaký zavodňovací kanál a plaval jím až k první pozorovací plošině.

„Plošina stojí přímo nad kanálem a jsou na ní čtyři opičáci a kulomet. Kanál pod ní je osvětlený petrolejovými lampami. Těžko by se dalo postoupit dál, aniž by nás zpozorovali. V kanálu je malá hloubka, takže se nedá plavat pod vodou, ale i kdyby to šlo, mohli by si všimnout bublin."

„Máte představu, jak daleko je odtamtud k základně?"

„Snad sedm set metrů. Všechno je tak, jak Stahnke předpověděl."

„Dobrá. Vraťte se na břeh a čekejte. Začneme to místo ostřelovat za patnáct minut... Jaký je vítr?"

„Jen slabý vánek z jihovýchodu."

„Tak to byste měli být na břehu v bezpečí. Miny budou dopadat od tisíce pěti set metrů do tisíce osmi set metrů směrem do vnitrozemí. Uvažte na něco proužek látky, abyste mohli sledovat směr větru. Kdyby změnil směr, nasaďte si masky."

„Dobře, Hansi."

„Krebitz se k vám připojí s *Gruppe Drei."*

„Budu mít rozsvícenou baterku směrem k moři."

„Dobrá. Buďte opatrní.“

Majitel sampanů pozoroval s rostoucím znepokojením, jak vyklízíme paluby a nastavujeme těžké minomety. Krebitz, Riedl a Starr odpluli s *Gruppe Drei;* všichni měli na sobě potápěčskou výstroj, neoprénové oděvy a lehké gumové boty. Schulze a já jsme pomáhali s minomety. Nebylo třeba se zastřelovat. Lewisit měl pokrýt stovky a tisíce čtverečních metrů bažinaté džungle a po každé salvě se dopad min měl posouvat dál do vnitrozemí. Miny s fosgenem byly určeny pro minomety, které jsme zamířili tak, aby na nejzápadnějším obvodu tábora vytvořily plynovou clonu, která měla zabránit útěku nepřátel. Nemohli jsme riskovat, že se ranění partyzáni dostanou do vesnice osm kilometrů dál ve vnitrozemí. Minometčíkum jsem řekl, aby střídali jak minami s plynem, tak výbušnými. To bylo kvůli našim lodníkům, protože bylo důležité, aby všichni svědci viděli výbuchy. Miny s lewisitem obsahovaly jen tolik náplně, aby výbuch rozptýlil olejovitou substanci na co největší plochu.

Ve 23:30 naše minomety spustily první salvu, pak minometčíci postupně zmenšovali úhel a miny dopadaly stále hlouběji do vnitrozemí. Noc osvětlovaly občasné výbuchy. Bombardování trvalo patnáct minut.

Erich zavolal Krebitzovi. Na pláži bylo všechno pod kontrolou. Průzkumníci se do svítání nehnuli z místa. Muži na sampanech se trochu prospali. Ve čtyři hodiny ráno jsem vzbudil majitele člunů a řekl jsem mu, aby zvedl kotvu a plul pod plachtami k pobřeží.

Všichni jsme se připojili ke Krebitzovi, kromě čtrnácti mužů, které jsem nechal u člunů, aby zabránili případnému pokusu lodníků odplout bez nás. Když se dostatečně vyjasnilo, vrátili se Krebitz a jeho potápěčská parta k ruinám první pozorovací plošiny Vietkongu.

Pak pokračovali po lávce ponořené pod hladinou, přišli ke druhé plošině a tam narazili na první mrtvé. Jejich těla byla zohyzděna krvácejícími puchýři, které byly vidět i na jejich napuchlých jazycích. Z listů rostlin obklopujících plošinu stále ještě odkapávala olejovitá látka, která se postupně měnila ve smrtící plyn. Když Krebitz minul ještě dvě kulometná hnízda na plošinách, dostal se ke komplexu zamaskovaných chatrčí a úkrytů, napůl zakopaných v zemi. Všude ležely mrtvoly, stovky mrtvol, zkroucených poslední křečí předsmrtné agónie. Byla to ohavná podívaná dokonce i pro naše oči, které už v krutých bitvách viděly ledasco. Hrabě z CIA zůstal na pobřeží, ale Starr šel s čelním oddílem a zůstal nad tím masakrem stát jako přimražený. Maska skrývala výraz jeho tváře, ale hrůzou potřásal hlavou. Okolo samotného velitelství Rudolf napočítal skoro čtyři sta mrtvol, mezi nimi i hanojské důstojníky se zlatými hvězdami v rudých odznacích, které vyznačovaly jejich hodnost. Dlouhé zamaskované společné ložnice s bambusovými stěnami byly přeplněné těly mužů, žen i dětí. Komplex mělo bránit šest kulometných hnízd a dokonce jsme objevili dvě 50mm děla, šest těžkých protiletadlových kulometů a velký počet minometů.

Krebitz si nemohl sundat masku, aby podal hlášení vysílačkou, a tak vystřelil dvě světlice, aby oznámil dokonalý úspěch akce.

Starr se dvěma členy komanda prohledal partyzánské velitelství a shromáždil

plných pět batohů dokumentů. Zpravodajská kořist obsahovala i operační mapy s vyznačením budoucích cílů Vietkongu, jiné dokumenty odhalovaly polohu partyzánských táborů a stezek v deltě včetně polohy min a nástražných náloží.

Gruppe Drei zaminovala sklady zásob a zneškodnila rozmístěné zbraně. Shromáždila pušky, samopaly a pistole a také je zničila, s výjimkou těch, které si muži chtěli ponechat.

Už jsme zvedali kotvy, když najednou základna vyletěla do vzduchu s obrovskou detonací, která srovnala se zemí část mangrového lesa a rozhoupala naše sampany.

„Tohle je jediný způsob, jak vést tuhle proklatou válku," řekl Schulze našemu Hraběti z CIA. Američan už měl napilno s prohlížením ukořistěných dokumentů, které pro něj shromáždil seržant Starr. Operační mapy a mapy s vyznačením cílů jsme si nechali pro sebe. „Žádná přestřelka. Žádné ztráty *Task ForceG.* Spousta mrtvých hrdinů Otce Ho," ukončil svou řeč Erich.

Pokud jde o mne, obával jsem se o vesnice pár kilometrů dál ve vnitrozemí a rozkázal jsem Escherovi a Zobelovi, aby přilétli a neustále Can Gio pozorovali. *Tichý jestřáb tři* dorazil o hodinu později. Zobel hlásil, že je zřejmě všechno v pořádku, až na to, že zpozorovali řadu malých člunů plout po proudu řeky směrem ke zničené základně.

Erich zaklel. „To nám ještě scházelo. *Bescheissene* civilisti... Jestli vstoupí do té zóny, tak je to jejich poslední plavba." , Zavolal jsem Eschera. „Stefane, Gerde! Musíte těm lidem zabránit, aby se dostali k základně. To místo je pořád ještě plné lewisitu." Snažil jsem se být stručný. „Jste připraveni k boji?"

„Jinak bychom nikdy nevzlétli, Hansi."

„Dobrá... Slétněte níž a vypalte dávku z kulometu přes řeku patnáct metrů před těmi čluny. Když to bude nutné, shoďte pumu nebo dvě. Držte je v šachu, dokud jim to nedojde a neobrátí se zpátky."

Za pár minut jsme uslyšeli v dálce klapot Escherova kulometu a pak tlumený zvuk výbuchu. O deset minut později Escher zavolal: „Všechno je pod kontrolou, Hansi. Čluny veslují zpátky do Can Gio."

„Dobrá práce, Stefane, ale tu oblast musíme mít pod dohledem přinejmenším do setmění. Zavolám Wosse a Mohra, aby vás vystřídali."

„Dobře, Hansi... Nashledanou v Saigonu."

Zavolal jsem Wosse a seznámil ho se situací.

„Připrav pár tuctů velkých plakátů a letáků, na kterých bude napsáno, že oblast východně od Can Gio je zóna vojenských operací a ten, kdo do ní vstoupí, může být bez varování zastřelen. Ty papíry pak shoď nad vesnicí."

„Budeme tam asi za devadesát minut," odpověděl mi Woss.

Bylo to něco, na co jsme měli myslet, než jsme vypluli. Měli jsme si uvědomit, že mnozí vesničané mají příbuzné, kteří slouží u Vietkongu, a že budou plní obav, co se s nimi stalo.

Krebitz mě ujistil, že *Gruppe Drei, než* odešla z toho místa, splnila nepříjemný úkol shromáždit znetvořené mrtvoly a spálit je plamenomety. Bylo to nezbytné, abychom tam nezanechali důkazy. I tak bylo třeba udržet

vesničany jistou dobu mimo tu oblast, než se plyn rozptýlí a jeho zbytky nepohltí bažina.

Pluli jsme pod plachtami ke správní oblasti Go Cong s partyzánským táborem, polní nemocnicí a stranickou školou. Tohle stadium operace mělo být mnohem riskantnější. *Task ForceG* nejenže spotřebovala všechny miny s bojovým plynem a polovinu běžných dělostřeleckých min, ale nepřátelé už tou dobou jistě věděli, že jejich velitelství u Can Gio bylo napadeno. Připravili jsme se na útok plamenomety a hazukami.

Tábor Vietkongu byl umístěný na ploše asi pětsetkrát tři sta metrů na nízkém kopci uprostřed zalesněné bažiny. K určitě silně bráněné základně vedla lávka na kůlech. Jedinou alternativou bylo přiblížit se k táboru na člunech nebo pod vodou. Háček byl v tom, že se dalo očekávat, že na tak krátkém obranném perimetru bude spousta pozorovatelen. A věděli jsme, že nepřítel má dva elektrické generátory, což znamenalo, že na plošinách budou světlomety. Nelíbila se nám představa, že nás zachytí tucet světlometů, když budeme netěsnáni na člunech. Nezbylo nám tedy nic jiného než plavat a brodit se, což zase znamenalo nabídnout místním pijavicím skvělou hostinu. Záviděli jsme Krebitzovu předvoji a *Gruppe Drei* jejich potápěčské obleky. Rudolfův plán byl překvapit a eliminovat pozorovatelny přinejmenším v jednom sektoru a vytvořit pro *Task ForceG* bezpečné předmostí, kde by se mohla vylodit bez boje.

Druhou noc jsme strávili na sampanech. Vojáci se uložili, jak nejlíp mohli a pokusili se trochu prospat, dokud jsme byli v bezpečné vzdálenosti od území zamořeného komáry. Protože severní větev Mekongu je široká a dostatečně hluboká, aby unesla značně velká plavidla, rozhodli jsme se plout proti proudu, dokud se nedostaneme k bažinám asi kilometr vzdáleným od pobřeží. Avšak dřív, než bychom vyrazili, potřebovali jsme přesné informace o pozicích partyzánů. Naše potápěčská skupina musela znovu jít na průzkum oblasti. Byli z nás jediní, kdo se mohl kamkoli bezpečně přiblížit a přistát tam, kdyby to bylo nutné, třeba přímo pod partyzánskou plošinou. Do detailů jsme celou akci prodiskutovali. Krebitz se rozhodl, že skupinu povede sám. Kdyby to bylo možné, chtěl postoupit nepozorovaně až do nepřátelského tábora, podat hlášení o situaci vysílačkou a pak čekat na zbytek *Task ForceG*, která by přišla stejnou bezpečnou cestou.

Potápěčská skupina přistála poblíž ústí nejsevernější větve Mekongu. Byla ještě tma a během několika minut průzkumníci pronikli do vnitrozemí, zlikvidovali plošinu Vietkongu s kulometným hnízdem a odřízli dráty polního telefonu. Telefonní vedení je pak zavedlo po břehu řeky k druhé plošině u širokého kanálu. Ostrostřelci opět přesnými puškami s tlumiči zlikvidovali dvojici strážných a pak vyřadili telefon z provozu. Rudolf mi zavolal a ohlásil, že cesta je volná. Také požadoval hrstku mužů převlečených za bojovníky Vietkongu, aby obsluhovali obsazené plošiny. Dvacetičlenná četa oblečená do místních oděvů a vedená Riedlem bezpečně přistála a obsadila nepřátelské plošiny. Riedl se pak se zbývajícími čtrnácti muži vydal za Krebitzem.

Postupovali podél břehu kanálu a sledovali telefonní vedení provizorně zavěšené na větvích stromů a na keřích. Krebitz a jeho potápěčská skupina byli už daleko vepředu, avšak Riedl se rozhodl zastavit a čekat, dokud mu Rudolf nezavolá. Počítal s tím, že dříve nebo později partyzáni zjistí, že spojení mezi táborem a plošinami je přerušeno a pošlou někoho na průzkum. Rozvinul své vojáky, aby zachytili jakoukoli nepřátelskou průzkumnou skupinu.

Zbytek z nás strávil den na sampanech, které se držely mimo dohled. Erich nařídil lodníkům, aby vyhodili sítě a předstírali, že loví ryby.

Krebitz, který postupoval s velkou obezřetností, zpozoroval tým pěti techniků Vietkongu, kteří se vlekli stezkou podél kanálu a hlučně se bavili. Naši průzkumníci se přikrčili ve křoví a čekali s bajonety v pohotovosti. Jednou rukou zdusit výkřik, druhou vrazit čepel do správných míst šest sekund, pět mrtvých partyzánů. Krebitz zavolal Riedlovi, že cesta je volná a Helmut se k němu na místě léčky připojil, pomohl odstranit mrtvoly a skrýt je pod rákosem.

„Radši byste se měli rozvinout tady," řekl Krebitz Riedlovi. „Když se ti technici nevrátí s hlášením, tak velitel opičáků bude muset vyslat ozbrojenou četu. Každý, kdo půjde touhle stezkou, musí být bez většího hluku zlikvidován... Používejte jen útočné nože nebo pušky s tlumiči."

Riedl rozvinul svou četu. Krebitz, Steiner, Stolz, Waldman a Joe Starr pokračovali v postupu s *Gruppe Drei* a pořád se drželi blízko kanálu.

„Posbírejte všechny vidlicovité větve, na které narazíte," řekl Rudolf svým mužům. „Později by se nám mohly hodit. Ty větve by měly být asi sto dvacet centimetrů dlouhé."

„K čemu budou dobré?" zeptal se ho Starr a zvedl vhodný kus větve, který zpozoroval na břehu.

„K hledání kůlů nastražených pod vodou," informoval ho Krebitz. „Někdy partyzáni zapichují do dna bažiny naostřené kůly, které mohou způsobit ošklivé rány."

Kanál končil v rozsáhlé bažině hustě porostlé rákosem. Přibližně dvě stě metrů dál se z močálu zvedal ostrůvek, v nejvyšším bodě asi deset metrů široký. Navzdory husté vegetaci tam byl dalekohledem dobře viditelný shluk chatrčí.

Krebitz se zastavil na kousku suché země a vysílačkou mě seznámil se situací. „Teď se můžete vylodit, Hansi," řekl mi ztlumeným hlasem. „Jděte podél řeky k první plošině s kulometem. Asi čtyři sta metrů dál najdete pozorovací plošinu na břehu kanálu obě jsou v našich rukou. Naši muži na plošině vám ukážou nejlepší cestu dál."

Krebitz, Stolz a Waldman opatrně postupovali kupředu, aby prověřili severní a západní perimetr ostrovního tábora. Steiner se zbytkem *Gruppe Drei* dále střežili místo vybrané jako nástupiště k útoku.

Na lávce se objevila dvanáctičlenná četa partyzánů a rychle se přesouvala směrem k Mekongu. Patrně byla vyslána hledat postrádané techniky a prozkoumat nehlásící se pozorovací plošiny. Steiner je nechal projít, ale upozornil Riedla, aby zajistil, že ta četa padne do pečlivě připravené léčky.

Zatím šlo všechno dobře. Zatím partyzáni v táboře nevěděli, že se k nim blížíme, i když záhadná zmizení jejich velitele jistě znervóznila.

Krátce po šesté hodině se Krebitz, Stolz a Waldman vrátili a ohlásili, že objevili zátaras z naostřených kůlů skrytých pod vodou, tři čtvrtě metru dlouhých a zasazených šikmo hroty směrem od tábora. Chvíli pracovali pod hladinou a odstranili všechny překážky z dvacet metrů širokého úseku, který Stolz označil svazky rákosu. Krebitz si myslel, že nejlepší místo k vylodění je severní sektor ostrova, kde tři sta metrů pobřeží střeží jediná plošina s kulometem. „Mají tam také světlomet," oznámil mi vysílačkou. „My se ale pokusíme vyhodit generátor, nebo alespoň přerušit vedení dřív, než se *Task ForceG* přesune."

Když už byla skoro tma, rozkázal jsem, aby sampany vpluly do Mekongu, otočily se přídí k moři a zakotvily u obsazené plošiny s kulometem. Vylodili jsme se a postupovali podél řeky k druhé pozorovatelně, kterou ovládali Ebneter, Ackerl a dva veteráni z *Gruppe Drei*. Pak jsme šli dál do vnitrozemí, cestou se k nám přidala Riedlova skupina a nakonec jsme se všichni v bažině, kde bylo vody po pás, spojili s Krebitzem. Už byla tma jako v pytli, ale Rudolf umístil na trsech rákosu značkovací lanko a tak jsme podle něj dorazili k ostrůvku, kde čekali Krebitz a jeho potápěčský tým, náš předvoj. Další postup bez lanka byl pomalejší a co nejtišší. Tentokrát jsme velebili žáby, gekony a jiné obyvatele bažiny, jejichž nepřetržitý rámus překrýval hluk, jemuž jsme se nemohli úplně vyhnout. Když jsme přišli ke skrytému zátarasu, zastavili jsme se po pás ve vodě a Krebitz a jeho průzkumníci pokračovali pod vodou. Přistáli blízko plošiny s třemi strážnými, kulometem a světlometem. Další dva z partyzánů seděli na zčásti ponořeném pařezu a drželi rybářské pruty. Waldman a Starr je popadli za nohy a stáhli pod vodu; současně Krebitz, Stolz a Steiner zlikvidovali strážné na plošině. Místo aby přerušil vedení elektrického proudu, rozhodl se Rudolf, že by se ten světlomet mohl později hodit. Stolz pak ohlásil, že cesta je volná. *Task ForceG* pokračovala v cestě a na ostrov se dostala bez problémů. Vojáci se vplížili na suchou zem a rozvinuli se v křovinách asi tři sta metrů od shluku chatrčí a kasárensky vyhlížejících budov, osvětlených ztlumenými žárovkami.

Jost, Steiner a Starr obsadili druhou plošinu na západním perimetru, zatímco Krebitz a Stolz se zmocnili těžkého kulometu ruské výroby. Tahle zbraň byla vítaným přírůstkem k našemu arzenálu a Krebitz ji okamžitě otočil směrem ke středu tábora. Vojáci si připravili zbraně a zaměřili bazuky na vybrané cíle. Stolz shromáždil plamenometnou jednotku. Schulze a Riedl odvedli své čety na křídla.

V 00:35 jsem jako signál k útoku vystřelil světlici.

Světlomet, který Krebitz moudře ušetřil, byl otočen na druhou stranu, aby osvětloval základnu a oslepoval naše protivníky.

Do tábora udeřila salva osmi projektilů z bazuk. Zpanikařené pobíhající postavy kropily naše samopaly a ukořistěný ruský kulomet proměňoval chatrče a kasárna s bambusovými stěnami v třísky.

Náš překvapivý útok byl fantasticky účinný. Když tříštivé střely pronikaly jejich ložnicemi, většina partyzánů spala. Mnoho jich zemřelo přímo na lůžku; jiní v hrůze vyběhli ven a zemřeli v dešti svítivých střel, nebo zahynuli, když se dostali do cesty plamenometům. Oslepení světlometem, popálení od hořících chatrčí, napůl nazí bojovníci Vietkongu a pacienti polní nemocnice běželi jako šílení mezi sálajícími stěnami z bambusu a rákosu. Velitel tábora zahynul uvnitř svého obydlí, zabily ho dva výstřely z bazuky. Jeho rodina zemřela po jeho boku. Ušetřili jsme ženy a děti, když nám vběhly do zorného pole a mohly být rozeznány, avšak pokud zůstaly uvnitř budov, byly rozdrceny zhroucenými stěnami, nebo se v ohni a kouři udusily. Joe Starr a Jost Waldman zachránili ženu se třemi dětmi, na kterých už hořel oděv, tím, že je vhodili do bažiny. Seržant Tuc Daun je odvedl k Zeislovi, který jim ošetřil jejich poranění. Také šest zdravotních sester a dva lékaři byli eskortováni na západní okraj ostrova a tam ponecháni pod dozorem.

Uprostřed všeho zmatku explodovaly nějaké bedny s municí a výbuch nám vrhl do tváří žhavé uhlíky a popel z hořících chatrčí a donutil nás ustoupit.

Tábor zmizel v ohni a kouři. Světlomety zhasly. Protože jsme nemohli před útokem celý tábor obklíčit, mohli nějací uprchlíci uniknout k Mekongu a doplout k úzkému ostrůvku uprostřed. Jak jsme se dozvěděli později, sotva tři kilometry dál u Binh Dai byl další tábor Vietkongu. Noční rozruch vyburcoval dvě stovky ozbrojených partyzánů, kteří přepluli na člunech na druhý břeh Mekongu, méně než kilometr od místa, kde kotvily naše sampany. Ackerl, Ebneter a ostatní veteráni na plošině u kanálu zahájili palbu ukořistěným kulometem. Stráže na sampanech se přidaly s minomety a společně se jim podařilo potopit tři čluny a střelbou neutralizovat pět dalších. Partyzáni, kteří přežili, naskákali do vody a plavali ke břehu. Ebneter nám zavolal a Krebitz si vzal třicet mužů a pospíchal po lávce v bažině k Mekongu, aby nepřátelům zahradil cestu. O patnáct minut později jsme uslyšeli od řeky divokou přestřelku, pak Rudolf hlásil, že zbytek posil Vietkongu v síle asi šedesáti mužů znovu překonává Mekong směrem k Kien Hoa.

Z ostrovního tábora jsme zanechali haldu doutnajících trosek a ohořelých mrtvol a opět tak oživili svou reputaci jako Komando smrti. Zajaté lékaře a zdravotní sestry vzala *Task ForceG* s sebou na sampany a zamířila na otevřené moře. Naši muži, i když byli k smrti unavení, se umyli a převlékli do suchých oděvů. Po krátké poradě jsme se rozhodli náš třetí útok na zajatecký tábor na ostrově Co Chien odložit. Už jsme se nemohli spoléhat na prvek překvapení, když zprávy o našich nájezdech bezpochyby vyvolaly poplach ve všech partyzánských táborech v okolí.

„Oni nám neutečou," uklidňoval se Krebitz. „Nezáleží na tom, jestli na ně vletíme teď nebo za měsíc."

Samozřejmě se nám nechtělo napadnout mnohem početnější jednotky Vietkongu, rozvinuté v plné pohotovosti v jim dobře známém terénu.

Přikázal jsem našim lodníkům kterým se velice ulevilo nastavit kurs na Ham Tan.

20. PRACH A POPEL

Útok na zajatecký tábor musel počkat tři týdny. Hrabě z CIA se k nám nemohl přidat, ale americké barvy byl připraven hájit seržant Starr. Byl to rozený záškodník do džungle a zdálo se, že si naše nájezdy doopravdy užívá. Vždycky se ochotně k *Task ForceG* přidal, dokonce i k jejím nejriskantnějším akcím. Erich si však neodpustil během jedné večeře v Riedlově bytě ho trochu hecovat.

„Poslyš, Joe," začal, „já vím, že jsme dokonalí idioti, když honíme hanojské opičáky po celé zemi, ale proč sakra ty jsi tak celý žhavý riskovat kůži?"

Starr pokrčil rameny.

„Když se ohlídneš zpátky, tak si vzpomeneš, že mě sem poslali jako pozorovatele."

„*Abgenommen*," řekl Schulze. „Toho pozorování jsi tady jistě udělal spoustu většina z toho bude k ničemu ale proč v tom pokračovat a riskovat kulku, na které bude tvoje jméno?"

„Co chceš říct tím k ničemu?" vybuchl Starr. „Abys věděl, hodně jsem se toho naučil."

„A copak?"

„Jak zaútočit na Vietkong, ať už je terén jakýkoli. Vím, jaká je účinnost různých zbraní, podrobně znám partyzánské taktiky a léčky řekl bych, že je toho dost."

„Dobrá," monotónním hlasem pokračoval Erich, „kvalifikuješ se jako americký expert *Task ForceG.* Umíš bojovat jako kdokoli z nás a přežít..."

„A jednoho dne bych jednoduše mohl proměnit nějaké komando námořní pěchoty v naše vlastní Komando smrti," pokračoval přesvědčivě Starr.

„Jistě, Joe a jestli to uděláš, budeš venku z armády dřív, než si uvědomíš, co tě postihlo."

„Z námořní pěchoty," opravil ho důrazně Starr.

„No, být vykopnut od mariňáků je asi ještě horší."

„Mnohem horší," souhlasil Starr.

Hrabě z CIA se decentně usmíval. Bylo mu jasné, kam Erich míří, ale Starrovi to ještě nedošlo.

„No takje to jasné jako facka, Joe. Ty prostě nemůžeš mariňáky učit bojovat tak, jak bojujeme my... Používat výbušné střely, které vyrvou v prsou deseticentimetrovou díru... Dvanáctihlavňové kulomety, které pálí devět set broků za minutu a dovedou utrhnout nohu. Plyn, který ty rudé bastardy udusí nebo je zpuchýřovatí až k smrti... Spalovat partyzánské polní nemocnice plamenomety. Postřílet zajatce. .. Nechávat za sebou jen oharky a popel a ohořelá těla..."

Na místnost dolehlo tíživé ticho, ale Erichovo kázání trefilo do černého. Naštěstí zrovna přišly Erika, Noi a Suoi a výměnu názorů přerušily.

„Nemohli byste, vy chlapi, mluvit pro změnu o něčem příjemnějším?“ zeptala se Erika.

„Ano,“ souhlasila Noi. „Válka, válka, válka o ničem jiném nikdy nemluvíte.“

„Protože to je všechno, co pořád děláme,“ zasmál se Riedl.

„Ale jak dlouho ještě?“ zeptala se ostře Suoi.

Erich jí sevřel ruku. „Už moc dlouho ne,“ řekl a přitáhl si ji k sobě. „Naši američtí přátelé naučí Jihovietnamce, jak správně bojovat a jak zabíjet Vietkong tak, aby přitom zůstali dobrými křesťany. .. Potom si můžeme sbalit a odejít.“

„Kdy?“ trvala na odpovědi Erika.

„Ještě šest měsíců, řekl bych pak odejdeme.“

„A kam?“

„Do Afriky!“ odpověděl se smíchem Krebitz. „Nebo kamkoli, kde se bojuje.“

„*Scheisse,*“ řekl důrazně Riedl. „Především pojedeme do Evropy a pak si uděláme cestu kolem světa, abychom si vynahradili všechny ty ztracené roky.“

„A jak si budeš vydělávat na živobytí?“ zeptal se žertem Max Kagerer.

Erich mávl rukou. „Tady Helmut je nechutně bohatý. Má půl miliónu dolarů, které může rozházet za požitky, o které teď přichází.“

„Podívejme, kdo má o tom co mluvit!“ vykřikla Noi.

„Máš pravdu,“ souhlasil Erich. „Otec Ho byl na mne hodný.“

Suoi řekla: „Ale já bych ráda věděla, kdy se někde usadíme a budeme žít jako normální rodina.“

„Rodinný život znamená děti,“ popíchnul ji Kagerer.

„Na to není příliš pozdě je mi teprve šestadvacet.“

„Ale poslední dobou jsme moc netrénovali,“ zavtipkoval Riedl.

Erika se do něj pustila: „A tomuhle vy říkáte příjemný rozhovor?“

Max Kagerer měl ve tváři zahanbený výraz. „Musíš s námi mít trpělivost, Eriko. Po tolika letech v armádě...“

Erika si podrážděně povzdychla. „A už je to tu zas!“ Pak se otočila k Robertsonovi a Starrovi. „Američané taky tak moc mluví o válce?“

„Ani nápad,“ odpověděl jí okamžitě Robertson. „My raději mluvíme o krásných ženách, nebo o posledním baseballovém zápase.“

Otočila se ke mně. „Hansi, až příště náhodou chytíte nějaké Rusy, přiveďte je, prosím, sem.“

„Proč zrovna Rusy?“

„Umějí hrát na balalajku a pěkně zpívat.“

„Bylo by jednodušší sehnat nějaké Italy,“ odpověděl jsem se smíchem. „Potkal jsem jich pár přímo tady, v Saigonu.“

„Ne, díky žádné Italy,“ zavrtěla hlavou. „Místo aby hráli na balalajku, pokoušeli by se pohrávat si člověku pod sukní!“

Věděli jsme, že útok na zajatecký tábor v Co Chien bude velký problém. Museli jsme nějak zlikvidovat strážné a přitom nezabít žádné vězně. Některé zbraně jsme proto nemohli použít jako například plamenomety, minomety a

bojový plyn. Také jsme věděli, že když budou partyzáni v tísni, bez váhání umístí kulomety a minomety blízko zajateckých baráků.

Podle Stahnkeho zpravodajských zdrojů se tábor skládal z dvanácti bambusových baráků o rozměrech desetkrát patnáct metrů, jednoho napůl v zemi zakopaného sklepa používaného k trestání zajatců, velitelovy úřadovny a bytu. To, že tam bylo jen šest chatrčí pro strážné, vypadalo dobře, protože se do nich nemohlo vejít víc než padesát mužů. Byla tam středová pozorovací věž a čtyři zvýšené pozorovací plošiny s doškovými střechami a kulomety; všechno bylo skryté pod listovím stromů a seshora neviditelné. Tábor byl obehnán bambusovou palisádou a po celém jeho obvodu bylo minové pole. Před útokem od řeky ho chránila šikovně umístěná kulometná hnízda. Břehy řeky byly hustě porostlé rákosem, mangrovy a třtinou. Gerd, Zobel a Woss nad tím místem několikrát přeletěli, avšak nezpozorovali nic, co by mohlo naznačit přesnou polohu tábora. Jak jsme zjistili později, nejenže tam všechno vařili jen v noci, ale samotná táborová kuchyně byla umístěna osmdesát metrů od hranice vlastního tábora.

Když jsme prostudovali letecké snímky té oblasti, shodli jsme se na tom, že nejlepší bude, když Krebitzův potápěčský tým zaútočí od řeky ve chvíli, kdy *Gruppe Drei* odvede pozornost Vietkongu někam jinam.

Kapitán Spata nás později informoval, že existuje dobře vycvičená vietnamská rota v síle 120 mužů, která je připravená převzít obtížné úkoly. Joe Starr ty vojáky znal a považoval je za nejlépe vycvičenou jednotku, jakou Jihovietnamci mohou poslat na bojiště. Spolehli jsme se tedy na úsudek našich přátel a shodli jsme se, že dáme té rotě šanci. Zbytek zorganizoval generál King Kong.

Velící důstojník přepadové jednotky kapitán Xuyen Bac Hoa nás navštívil na základně, aby s námi probral nadcházející operaci a my jsme brzo zjistili, že to je energický, odvážný a vlastenecký voják, který svou práci dobře zná. Také jsme ocenili odznak, který nosil na rukávu se zaťatou pěstí drtící rudou hvězdu a heslem „Sat Kong“. Smrt komunistům!

Stejně jako v naší předchozí misi jsme tam měli doplout po moři, avšak tentokrát v noci na palubě saigonského dělového člunu. Jihovietnamské komando mělo plout po proudu z Vinh Long a zaútočit na bojovníky Vietkongu za svítání, zrovna když náš potápěčský tým měl doplavat ke břehu a zlikvidovat nepřátelskou obranu na pobřeží a uvolnit cestu pro *Gruppe Drei*.

Dne D mínus jedna jsme se nalodili v Nha Bee v okrese Rung Sat a pluli dolů po proudu kolem míst naší předešlé akce, v pohotovosti, připraveni odpovědět na jakékoli napadení bojovníky Vietkongu ze změti mangrovů na březích řeky. Dělový člun byl obvykle vyzbrojen dvěma 75mm a třemi 37mm kanóny, *Gruppe Drei* však navíc umístila na pancéřované lodní roubení kulomety ráže 12,7mm a bazuky, připravené říci *Gute Himmelfahrt* všem partyzánským odstřelovačům, kteří by se na březích objevili.

Generál King Kong kromě toho, že zmobilizoval saigonské komando, také zajistil, aby během naší plavby letky stíhacích letounů typu Meteor ostřelovaly

z kulometů břehy řeky a tak zlikvidovaly početná kulometná hnízda partyzánů s minomety a pár 105mm bezzákluzovými děly, která byla připravena napadnout dělový člun, jakmile by se jim přiblížil na dostřel.

Přes generálovu nejlepší snahu jsme se dvakrát dostali pod palbu, ale posádka dělového člunu díky jejímu americkému výcviku rychle a v téměř naprostém klidu nepřátelské pozice umlčela. Dělostřelci se zhostili svého úkolu s chladnokrevnou účinností, což byla pro nás vítaná změna proti naší předchozí zkušenosti s příslušníky jihovietnamske armády.

Dělový člun plul daleko na volné moře a teprve po setmění změnil kurs na jih k větvi Mekongu Co Chien. Kapitán nechal spustit kotvu asi pět set metrů od pozic na pobřeží, chráněných před zvědavými nepřátelskými pohledy. Útok byl stanoven na 7:00 hodin, kdy jihovietnamske komando mělo odvést pozornost nepřítele na nejzápadnějším okraji ostrova.

V 6:30 se náš potápěčský tým ponořil do vody. Muži si vzali jen samopaly a pistole s tlumiči a plavali ke břehu. *Gruppe Dreije* měla následovat v gumových člunech, vyzbrojená našimi dvanáctihlavňovými kulomety a hazukami.

Krebitz a jeho potápěčský tým se dostali na břeh sotva dvacet metrů od pozorovací plošiny Vietkongu, skryté pod stromy. K jednomu z podpůrných kůlů byl přivázán pes, který začal štěkat, ale Stolz ho střelil do hlavy. Nepřátelští pozorovatelé se vyklonili přes zábradlí, aby se podívali, co se děje, a okamžitě si za svou námahu vysloužili pár kulek.

Když se Schulze a Stolz brodili k plošině, zamotali se do primitivního poplašného systému z plechovek a ostnatého drátu. Do tmy se zařízl kužel světlometu a projížděl po linii pobřeží. Riedl a Waldman pospíchali Schulzemu a Stolzovi na pomoc. Vodu začal kropit kulkami kulomet. Záblesky z ústí jeho hlavně byly vzdálené sto padesát metrů. Jeden z nováčků, desátník Franz Ackerl, byl zasažen do hrdla a na místě zemřel. Než Steiner stačil vypálit z bazuky a roztrhat kulomet i s jeho obsluhou na kousíčky, byli Riedl a Waldman zraněni na paži a na stehně. Navíc jsme ztratili prvek překvapení. Slyšeli jsme vzdálený křik partyzánů a naléhavé řinčení poplašného zvonu. Dělový člun vylodil *Task ForceG* na pobřeží a Krebitz s jeho muži donesli Schulzeho a Riedla na palubu a přenechali je Zeislově péči, spolu s mrtvolou kamaráda Ackerla.

Palbu do tmy zahájily další kulomety, ty však pro 75mm a 37mm kanóny na palubě dělového člunu nebyly soupeřem.

Když kapitán Xuyen Bac Hoa uslyšel zvuky boje, posoudil situaci správně a rozkázal své rotě zaútočit dřív, než bylo plánováno. Rozhodný útok Jihovietnamců od nás rychle odvrátil nepřátelskou pozornost.

Když mu Zeisl ošetřoval rány, Schulze tiše klel. Pak se otočil ke Starrovi. „Polož si jednu otázku, Joe. Vážně stojí za to riskovat dál svou kůži? *Verdammte Hano Scheisskerle... !“*

Jakmile měli škrábnutí i rány ošetřeny, jak Schulze, tak Riedl trvali na tom, že se připojí ke *Gruppe Drei,* která už bojovala na ostrově. Seržant Starr je

doprovodil.

Boj netrval dlouho. Šedesát bojovníků Vietkongu a jejich velící důstojník, nějaký poručík, byli pomalu, ale jistě rozdrceni útokem ze dvou směrů. Nakonec byli velitel a dvacet sklíčených partyzánů zajati Jihovietnamci. Patnáct partyzánů pochytaných *Gruppe Drei* takové štěstí nepotkalo. Krebitz je nechal pobít bajonety a hodit do Mekongu.

S kapitánem Xuyenem jsme se setkali v obsazeném táboře. Jeho rota neměla žádné ztráty kromě dvou lehkých poranění z boje muže proti muži. Při něm se ukázalo, že výcvik roty podle vzoru amerického komanda je mnohem lepší než styl rvačky bojovníků Vietkongu. Američtí instruktoři zcela zřejmě uspěli tam, kde Francouzi selhali.

Bylo osvobozeno skoro tři sta vězňů, mezi nimi celé rodiny s dětmi, vládní administrativní pracovníci, vesničtí předáci, katoličtí kněži a jeptišky, spolu s policejními a armádními důstojníky, kteří se nenechali komunisty podplatit ke spolupráci. Protože asi patnáct zajatců strážní popravili, řekl mi kapitán Xuyen, že velitel tábora a zadržení strážní budou obžalováni z válečných zločinů a postaveni před vojenský tribunál.

„Tribunál!“ ušklíbl se Schulze. „Ztráta času. Tenhle šmejd by měli pověsit přímo tady, v táboře, který provozoval.“

21. ÚTOK OBOJŽIVELNÝCH VOZIDEL

Konečně jsme měli příležitost vyzkoušet naše vozidla do bažin, nízké obojživelníky s šesti koly, širokými robustními pneumatikami a oválnými karosériemi. Tato pohyblivá malá vozidla, schopná unést šest mužů, byla výborná k překonávání rýžových polí a mokřin. Jediná potíž byla v tom, že nebyla určena pro boj, a tedy bylo třeba, aby *Task ForceG* na nich provedla jistá rafinovaná vylepšení.

Krebitz, Schulze, Steiner a Joe Starr vzali v úvahu různé návrhy, které jim předložili veteráni z *Gruppe Drei,* a také připravili hrubé náčrty, jak by ti zablácení obojživelníci Ďasy (tak jim naši muži brzy začali říkat) měli nakonec vypadat. Konečný návrh poskytoval ochranu proti nepřátelským odstřelovačům, obsahoval působivou palebnou sílu, trochu se však muselo obětovat na pohyblivosti a rychlosti.

Naše dílna se pak pustila do přeměny těch vozidel na bojové stroje. Přední části dostaly metr vysoké štíty, podobné těm na sněhovém pluhu, avšak opatřené průzory pro řidiče a střelce. Podobné, i když tenčí oplátování krylo celou strukturu a chránilo pasažéry a motor. Kromě 12,7mm kulometu bylo šest vozidel opatřeno 37mm kanónem, schopným vystřelit osmdesátkrát za minutu, s dostřelem tři kilometry; na zbylých šest byly namontovány plamenomety s vysokotlakými nádržemi, schopné zasáhnout cíl na devadesát metrů. Výsledkem těchto úprav bylo snížení maximální rychlosti asi o deset kilometrů za hodinu, možná o pětadvacet kilometrů menší dojezd a také nižší stupeň vzplývavosti. Poslední nedostatek byl odstraněn přivařením dvou vzduchových komor po obou stranách vozidla, přičemž každá z nich měla osm oddělených částí.

Krebitz také přidal dva tlumiče, aby se ztišil hluk motorů důležitý faktor, který je třeba brát v úvahu při pronásledování partyzánů.

Pak byli naši *Ďasi* konečně připraveni k akci. Chystali jsme se je použít na Rákosové planině, rozsáhlé mokřině na sever od Mekongu, táhnoucí se osmdesát kilometrů podél hranic s Kambodžou až k Moc Ho, příhraničnímu městečku. Ta oblast byla dostupná po silnici probíhající vesnicí Ap Bac. I když v obou lokalitách byly opevněné jihovietnamské posádky, stejně jako všude jinde v té oblasti patřily noci Vietkongu.

Kromě nocí, kdy bylo náhodou nablízku Komando smrti.

Abychom se vyhnuli pozornosti všudypřítomných špehů Vietkongu, zařídil generálmajor Kin Sai odvoz *Gruppe Drei* a jejích *Ďasů* na nákladních autech do Moc Hoa.

Rákosová planina byla protkána několika hlavními partyzánskými zásobovacími cestami, východními odnožemi Ho Či Minový stezky. Bylo to osm tisíc čtverečních kilometrů zvlněných rovin hustě pokrytých ostrůvky džungle, rýžovými políčky, zavodňovacími kanály a rozsáhlými bažinami.

Udržovat tuhle obrovskou mokřinu pod nějakým druhem kontroly bylo prakticky nemožné. Na svých robustních bárkách s plochým dnem mohli příslušníci Vietkongu bez překážek převážet ze severu zbraně a munici do Mekongu, nebo rovnou k silnici Moc Hoa Ap Bac My Tho a pak na dvoukolových vozících do tajných skladišť kolem Saigonu.

Byli jsme si vědomi nebezpečí nočního cestování po silnicích, proto náš konvoj vyjel ze Saigonu odpoledne s doprovodem čtyř obrněných aut a dvou čet Jihovietnamců. Nad silnicí před námi hlídkovaly stíhačky T33, aby nás mohly včas upozornit na jakoukoli podezřelou aktivitu.

Naše improvizovaná bojová sestava byla jednoduchá. Šesti obojživelným vozidlům s 37mm kanóny veleli Schulze, Krebitz, Waldman, Kagerer, Joe Starr a já; dalším šesti s plamenomety Stolz, Steiner, Schnare, Mohrhart, Riedl a Graf. Na každé vozidlo byla přidělena posádka tří veteránů z *Gruppe Drei.* Plná nádrž a rezervní kanystr zajišťovaly dojezd kolem sto devadesáti kilometrů, ale *Tiší jestřábi* byli připraveni zásobovat nás dalšími kanystry, kdekoli bychom je potřebovali.

Náš konvoj projel Ap Bac za soumraku a pak pokračoval směrem na Moc Hoa nějakých třicet kilometrů dál na severu. Silnice už probíhala mezi rýžovými políčky a bažinami, když jsem dal signál zastavit u hlavního zavlažovacího kanálu, který se táhl rovnoběžně s polní cestou vedoucí směrem ke Kambodži. Se zhasnutými reflektory jsme všechno z nákladních vozů vyložili. Nákladáky pak pokračovaly, aby mohly noc strávit uvnitř opevněného objektu v Moc Den a ráno se vrátit do Saigonu. My jsme pokračovali po polní cestě. Projížděli jsme nocí a tlumiče našich obojživelníků účinně tišily hluk motorů. Krebitz a já jsme jeli asi čtyři sta metrů před ostatními, postupovali jsme beze spěchu a cestu před námi jsme pozorně sledovali přístroji pro noční vidění. Brzy se nad obzor vyhoupl měsíc a okrově žlutý pruh cesty byl na pozadí hnědé bažiny jasně rozeznatelný. Mohli jsme jet se zhasnutými reflektory. Po několika kilometrech se kanál začal vytrácet a nakonec zmizel v třpytící se rozsáhlé vodní ploše, zatímco polní cesta se stočila doleva k zalesněné vyvýšenině obklopené bažinou. Krebitz zůstal stát a já jsem zastavil za ním. Vystoupil a šel ke mně. „Podívej se támhle," řekl a ukázal.

„Světla," řekl jsem. „Asi pět až šest set metrů vzdálená."

Zavolal mi Erich. „Vidíte to, co my, Hansi?"

„Jasně... Přes noc se tu zřejmě utábořilo několik chlapců Otce Ho."

„Co chcete dělat?"

„Můžeš třikrát hádat," řekl Krebitz.

„Zlikvidovat je," odpověděl jsem bez váhání. „Nejdřív si ale musíme ověřit, co jsou zač. Nechci udeřit na nějaké místní sběrače rýže."

Krebitz se zasmál. *„Ach, was* jsou tam čluny plné beden a pytlů a muži kolem nich mají pušky."

Druhý pohled mi potvrdil Rudolfovo ohodnocení.

Podíval jsem se na hodinky. „Teď je 21:14. Udeříme na ně ve 22:00. Tři *Ďasi*

na každé straně té vyvýšeniny... Helmute?“

„Poslouchám...“

„Vjeď pomalu do bažiny a objeď je po jižním křídle. Když tě zpozorují, nečekej na světlici a začni střílet. My tě budeme krýt.“

„Dobře, Hansi.“

Zvolna jsme zajeli s našimi obojživelníky do vodnaté divočiny a blížili jsme se k ostrovu, postupně jsme se přitom od sebe vzdalovali a každá skupina mířila na svou výchozí pozici k útoku. Navzdory naší opatrnosti si museli partyzánští pozorovatelé něčeho všimnout nebo něco zaslechnout. Najednou ticho přerušily varovné výkřiky a táborové ohně byly uhašeny. Dva lehké kulomety zahájily palbu a zasypaly kulkami vodu kolem nás. Vystřelil jsem rudou světlici a dal tak povel k útoku.

Kupředu!

Ďasi nabírali rychlost a začali rozstřikovat vodu na obě strany. Děla vyslala na ostrov dlouhé hmatající prsty svítivých střel, které trhaly na kusy keře a stromy a vyhazovaly do vzduchu hlínu a trávu. Do našeho čelního pancíře bubnovaly kulky a odrážely se do bažiny. Sedmdesát metrů od cíle jsme rozpoutali plamenometné peklo, které muže i keře proměnilo ve stejné žhavé uhlíky. Nepřátelské kulomety byly jeden po druhém umlčeny; jejich obsluhy byly buď mrtvé, nebo utekly do noční tmy. Po krátké přestřelce automatických zbraní odpor téměř ustal; *Gruppe Drei* dorazila na pevnou zem a vyhrnula *se z Ďasů*, přitom samopaly a dvanáctihlavňové par*tisanenschrecks* pálily do všeho, co se ještě hýbalo. Na druhé straně vyvýšeniny Riedl a Stolz odřízli únikovou cestu skupince partyzánů, kteří se pokoušeli utéct pěšky přes bažinu. Během několika sekund byli uprchlíci divokou kulometnou palbou rozstříleni na cucky. Jeden z nich se ještě stačil zastavit, otočit a vrhnout granát. Ten dopadl čtyři metry od Stolzova vozidla a pokropil všechny směsicí bahna a rákosu. O chvilku později řidič zachytil partyzána pluhem svého *Ďasa* a zamáčkl ho do kalné vody.

Dvacetiminutový boj nám vynesl čtyřicet mrtvých partyzánů a dvanáct dlouhých člunů s plochým dnem, každý z nich plně naložený zbraněmi a municí. Krebitz a Steiner to všechno zaminovali a časovače nastavili na patnáct minut.

Naše obojživelné komando se pak prodíralo rýžovými políčky ke hranici s Kambodžou. Za námi čluny se zbraněmi a municí zmizely v explozi, jež osvětlila noc a vysoko k obloze vyslala ohnivou kouli.

Pět kilometrů dál na západ jsme narazili na další vyvýšený ostrov. Byl opuštěný, takže jsme okamžitě vjeli do křovin, abychom si připravili studenou svačinu a natřeli se další dávkou repelentu proti hmyzu. Stolz a jeho posádka se převlékli do suchého spodního prádla, Krebitz a Waldman zatím pěšky prozkoumali celý ostrov. Objevili hojnost důkazů, že byl nedávno obsazen šlépěje, rozbité bedny s ruskými nápisy a prázdné konzervy.

„Zdá se, že jsme na správné stopě,“ poznamenal Rudolf a usrknul si trochu horkého čaje. „Ty partyzánské transporty přeskakují z ostrova na ostrov směrem k silnici z Ap Bac do Saigonu.“

„Co kdybychom tu prostě zůstali sedět?“ navrhl Starr. „Dříve nebo později k nám určitě rudí přijdou.“

„*Sicher* proč ne?“ souhlasil Erich. ‚*Ďasi* jsou dost malí, takže je můžeme snadno skrýt. Ráno uvidíme kilometry daleko na všechny strany a můžeme se zorientovat.“

Připustil jsem, že bychom mohli zbytek noci strávit na ostrově, i když jsem pochyboval, že by se nějaký příslušník Vietkongu rozhodl nás navštívit. Zprávy se touhle zemí šířily rychle; i kdyby v té oblasti byly nějaké další transporty, udělali by partyzáni všechno, jen aby se nám drželi z cesty. Nedávný výbuch byl všem dostatečným varováním.

Rozptýlili jsme obojživelníky po celém obvodu ostrova se zbraněmi namířenými směrem k vodě a všechno zamaskovali. Krebitz rozmístil stráže a ostatní se uložili přes noc ke spánku.

Za úsvitu mnou zatřásl Jost Waldman, aby mě probudil. Viděl jsem jen jeho napjatou tvář a hustou mléčně bílou mlhu, která zahalovala všechno za ním.

„Was *ist los, Jost?“* zeptal jsem se ho. „Co se děje?“

„Myslím, že máme návštěvu,“ řekl stručně.

Vyhrabal jsem se na nohy. „Vzbuď Ericha a Rudyho.“

Pomalu se dovlekli na dohled a Schulze zamručel na Josta: „Co si myslíš, že můžeš v téhle zatracené mlze vidět?“

„Nic,“ odsekl Waldman. „Ale přece poznám zvuk hlasů a šplouchání vesel, když je uslyším!“

Pak nás zavedl k rýžovým polím, kde už čekali Riedl a Steiner.

„Pšššt!“ umlčel nás Helmut slovem i dloubnutím ukazováčkem.

Ztuhli jsme. Hlasy a zvuky byly tlumené, ale slyšitelné. Voda zvuk nesla, vířící mlha ho tlumila výsledkem bylo, že naši nezvaní hosté mohli být kdekoli mezi třiceti a třemi sty metry od míst, kde jsme se skrývali.

„Připrav muže,“ pošeptal jsem Krebitzovi. Přikývl a zmizel v mléčné bělobě. My ostatní jsme se krčili bez hnutí a špicovali uši.

„Myslím, že plují na východ,“ řekl po chvíli Starr. „Chcete je v té mlze dostat?“

„Proč ne?“ řekl Schulze. „Můžeme se pohybovat mnohem rychleji, než ti veslující opičáci a jediná věc, do které můžeme narazit, je jedna z jejich bárek.“

Krebitz se ozval vysílačkou. Byl připravený.

„Dobrá, pojďme na to!“ Dal jsem rozkaz: ,

Ďasi vjeli do bažiny a vějířovitě se rozvinuli, aby pokryli co nejširší plochu. Nepřátelé samozřejmě slyšeli, jak se k nim blížíme.

Jekot. Varovné výkřiky. Zděšená výměna názorů. Kdesi v mlze explodovala kulometná dávka a my jsme odpověděli dvanácti jasně žlutými světlicemi vypálenými téměř vodorovně, doufajíce, že proniknou tmou.

Další výkřiky. Tentokrát blíž. V mělčině vybuchl naslepo vržený granát. O chvilku později se z mlhy přímo před námi vynořil dlouhý nízký člun plný nákladu. Na nějaký úhybný manévr nebyl čas. Půltucet partyzánů ve člunu ztuhlo hrůzou, když se náš klínovitý čelní pancíř zařízl s nepříjemným

praskotem do člunu a srazil jeho posádku a bedny přes palubu. Někteří partyzáni se vyhrabali na nohy, jen aby schytali krupobití broků z bezprostřední blízkosti. Ostatní zůstali ve vodě, rozdrcení nebo zmrzačení. Náš *Ďas* se s rozdrcenou mrtvolou na čelním štítu přeplazil po zdemolovaném člunu a pokračoval dál. Jeden z mých mužů mrtvolu uvolnil pažbou svého samopalu a pak si zbraň v rýžovém poli umyl.

Do našeho zorného pole vpluly další bárky, celkem asi tucet. Pár jich bylo ještě obsazeno partyzány, ostatní byly opuštěné, jejich posádky raději utekly do mlhy, než aby čelily naší palebné síle. *Ďasi* pátrali po uprchlících a bez milosti je likvidovali, dělali v tom jen krátké přestávky, když svými ocelovými pluhy drtili čluny. Tento druhý přepad za čtyřiadvacet hodin trval jen patnáct minut, po kterých Steiner a Stolz napočítali čtyřicet čtyři mrtvol.

Zastavili jsme, brodili jsme se mělčinami a sbírali pytle a bedny rozeseté všude po místě přepadení. Tentokrát kořist obsahovala ruční zbraně, munici, našlápne miny, granáty a pět beden dynamitu. Pouze pytle s potravinami jsme nechali tam, kam spadly, jenom jsme je roztrhli bajonetem. Krebitz nechal čluny a jejich náklad navršit do šest metrů vysoké pyramidy a když jsme se vrátili na ostrov, všechno to zaminoval.

Výzbroj Vietkongu explodovala s nečekanou silou. Tlaková vlna trhala větve stromů a chviličku padal z nebe déšť úlomků dřeva a kusů kovu, zatímco po celém břehu svištěly nevybuchlé náboje. Leželi jsme na břiše v trávě a uhýbali hlavou, když střepiny kolem nás kosily listoví. Jen čistě náhodou nebyl nikdo z nás zraněn.

„Ty věci byly nebezpečnější, než jsem myslel," poznamenal lehkovážně Krebitz. „Možná tam bylo pár beden 120mm minometných granátů zbylých po Francouzích."

Erich, který předtím odešel do křovin, se najednou objevil a v ohbí paží nesl granát do těžkého minometu. Zapíchl ho do písku u Krebitzových nohou.

„Žádné možná," odsekl. „Příště si laskavě ověř, že víš, co chceš vyhodit do vzduchu nebo nastav časovač tak, abychom byli dostatečně daleko, až to vybouchne!"

Kolem desáté se mlha konečně rozptýlila a my jsme se mohli zorientovat. Asi osm kilometrů od nás vystupoval z bažiny další, větší pahorek, také zarostlý stromy a popínavými rostlinami. „Jsem si jistý, že tam najdeme zašité nějaké hochy Otce Ho," poznamenal Riedl. „Ale po těch explozích se odtamtud nehnou, dokud nebude tma."

„Co kdybychom to tam zkontrolovali?" navrhl Starr.

„Za bílého dne?" pochybovačně namítl Helmut Schnare.

Riedl pokrčil rameny. „Waram *nicht?"* podpořil Starra. „Vietkong nemůže po Rákosové planině převážet těžké zbraně. S našimi 37mm rychlopalnými kanóny bychom měli mít větší palebnou sílu a snadno je přemoci. A jejich minomety na naše *Ďasy* moc velký dojem neudělají."

„Přesně tak jsem uvažoval," řekl Starr.

Krebitz si otřel tvář a přidal se do diskuse. „Mohlo by se to povést. Ten

pahorek je naprosto izolovaný od okolí nepřátelé nemají nejmenší šanci na pomoc zvenčí.“

„*Fahren wir!*“ souhlasil jsem. „Ale nejdřív se trochu najíme, později bychom na to nemuseli mít dost času.“

„To mi připomnělo vždyť už jsme vynechali snídani!“ přidal se Kagerer. „Hanojští opičáci mohou počkat. Můj žaludek ne.“

Vyrazili jsme z ostrova brzo odpoledne a neuspěchaně jsme v široce roztažené linii jeli ke vzdálené vyvýšenině. Jak se vzdálenost zmenšovala, vynořovaly se jasněji detaily a když jsme byli od ní asi 1 600 metrů, zpozorovali jsme podél čáry břehu hektickou aktivitu. Skutečně tam byli partyzáni, někteří připravovali minomety a kulomety, jiní vytahovali tucet člunů na břeh a snažili se rozptýlit pytle a bedny v křovinách. Brzo asi dvě stě metrů před námi neškodně explodovala salva minometných střel a vyhodila do vzduchu trychtýře zkalené vody. Druhá série výbuchů přistála padesát metrů za námi.

Krebitz máchl pohrdlivě rukou. „Nemají ani ponětí, jak zastřelovat minomety,“ okomentoval nepřátelskou střelbu jako znechucený odborník.

Znělo to téměř zklamaně.

Změnili jsme směr, ale pokračovali jsme v postupu. Když jsme byli devět set metrů od břehu, spustily nepřátelské kulomety. Kulky jen čeřily povrch rýžových políček, nebo se odrážely od našich čelních pluhů.

„Mám dojem, že proti nám stojí nějací kuliové Dang Cong,“ prohlásil Riedl, když nás další minometná salva daleko minula, přestože v tu chvíli střelba z kulometů a pušek zesílila.

‚*Achtung!*“ přikázal jsem mužům, aby se připravili. Dělostřelci šesti obojživelníků se usadili za své zbraně.

„Pal!“

Naše 37mm děla udeřila na nepřátelská palebná postavení podél linie stromů. Bylo to rozhodně jednostranné střetnutí a partyzáni nemohli dlouho vzdorovat. Brzo to vzdali a ustoupili k jihovýchodnímu okraji vyvýšeniny. To jim však nebylo nic platné.

Kupředu!

Naše formace se rozdělila na tři skupiny po čtyřech vozidlech. Riedl, Stolz a Waldman pospíchali na druhou stranu pahorku; Steiner, Krebitz a Max Kagerer se hnali k jeho západnímu okraji, zatímco Schulze, Joe Starr a já jsme vzali vyvýšeninu čelním útokem. Jak jsme se k ní blížili, shrabovali jsme zelenou spleť nízko u dna. Náš čelní pancíř zasáhly další kulky a já jsem blahořečil Krebitzovi za jeho nápadité úpravy *Ďasů.* Považoval jsem se za schopného velitele, ale bez svých vynikajících společníků bych byl úplná nula.

Šedesát metrů od pahorku začaly plivat tekutý oheň plamenomety; o pár sekund později jsme vjeli na pevnou zem a pokračovali po souši do nitra ostrova, přitom jsme stříleli a spalovali všechno, co se hýbalo. Na druhé straně lesa se rozpoutala divoká přestřelka, když Stolz a Riedl použili podobnou taktiku zatlačit nepřítele do středu ostrova. Odpor partyzánů byl

nekoordinovaný a zmatený. Několik izolovaných skupin bylo zdecimováno tak, že se ti, co přežili, vynořili z hořících křovin s rukama nad hlavou. Zírali pak nevěřícíma očima, když se naše ukazováčky pohnuly k spouštím, které na ně měly ve zlomku vteřiny vyslal smrtící kulky. Jiné skupinky se poschovávaly v křoví; někteří se plazili pod mrtvolami, schválně se zmáčeli krví svých padlých spolubojovníků a předstírali smrt, doufajíce, že si zachrání život. Neznali však praxi *Gruppe Drei* probodavat všechny mrtvoly bajonety, aby bylo jisté, že nevstanou z mrtvých a nestřeli někoho z nás do zad.

Pětadvacetiminutový boj. Sto šedesát mrtvých. Osm lehkých zranění *Gruppe Drei* a k našemu velkému překvapení jsme zjistili, že máme čtyři zajatce!

Tu skupinku zajal seržant Joe Starr a jeho tým. Joe je nechal svázat a sám se k zasmušilé čtveřici postavil na stráž, jako žárlivý kohout hlídající své slepice.

„Podívejme, co našel Joe!“ vykřikl Schulze se špatně hraným překvapením. „Čtyři živé rudé opičáky.“ Šibalsky zamrkal na Riedla, sundal s ramene svůj *Partisanenschreck* a nechal do něj zapadnout první náboj. Starr vyskočil kupředu jako čertík z krabičky.

„Ti jsou moji!“ zařval. „Tři partajní kádry a jeden politický oficír a já je beru zpátky k Jeffovi Robertsonovi.“

„Vážně?“ řekl Erich. „No dobře, ale nechoď si ke mně stěžovat, až se jeden z nich rozhodne projevit nevděk svému zachránci...“ Nenadále zmlkl a vytřeštil na zajatce oči. Pak k nim přistoupil blíž a ukázal na jednoho z partyzánů, kterému chyběla levá ruka. „Hansi! Poznáváš ho?“ V tu chvíli jsem však také na toho zajatce nevěřícně zíral, stejně jako Krebitz a Riedl.

„Pověste mě na nejbližším stromě, jestli to není náš starý známý Ming Chen Po!“ zajíkl se překvapením Rudolf.

Přestože jsme mluvili německy, všiml jsem si, že při zmínce svého jména se zajatec roztřásl. Neklidně se zavrtěl a tvář mu potemněla, když nám pohled s neskrývanou nenávistí vrátil.

„Kdo?“ zeptali se jako jeden muž Kagerer a Starr.

„Náš starý známý,“ vysvětlil jsem jim. „Bývalý čínský bandita, který se stal komisařem Vietminhu... Setkali jsme se s ním koncem čtyřicátých let v jedné vesnici u Yen Bay, teď je to v Severním Vietnamu, ale jemu se tehdy podařilo utéct přes hranice do Číny. V té vesnici jsme našli nahé mrtvoly jedenácti legionářů, zhanobené a zohavené k nepoznání. Dokonce měli uříznutá přirození a zastrčená mezi čelisti... Byl to Mingův žertík. Paži mu utrhl v devětatřicátém japonský dělostřelecký granát, pak se přidal k Mao Ce Tungovi a stal se lidovým komisařem. Číňané ho přidělili k jedné bandě Vietminhu, která terorizovala na severu oblast mezi Hanojí a Yen Bay... Víte, jak si ten bastard v Číně udělal jméno? Popravil stovky nacionalistických zajatců tak, že je nechal položit krky na koleje a pak po nich přejel lokomotivou. Ještě se chvástal, že to byl nejlevnější a nejrychlejší způsob useknutí hlavy.“

Starr se otřásl hnusem. „To není možné...,“ mumlal nevěřícně.

„Ale ano, Joe,“ ubezpečil jsem ho. „Pátráme po Minhovi už od té doby, co jsme našli ty vykastrované legionáře... Můžeš si nechat všechny, kromě

Minga... Ten půjde rovnou do Stahnkeho masážního salónu.“

„Za předpokladu, že ho Robertson bude moci vyslechnout první,“ požadoval Starr.

„Dobrá,“ souhlasil jsem. „Jinak by toho pro Jeffa k výslechu moc nezbylo. Dohodnuto!“

Moje rozhodnutí uvrhlo Ming Chen Poa do hluboké beznaděje, ale neřekl ani slovo. Svázaného a s roubíkem v ústech jsme ho uložili do Krebitzova Ďasa. Ostatní zajatce jsme upravili obdobně a rozdělili mezi obojživelníky.

Skoro celý týden jsme pak prohledávali Rákosovou planinu podél hranic s Kambodžou, přepadali partyzány a jejich kulie na ostrovních pahorcích, v kanálech a řekách. Zničili jsme osmnáct konvojů, sedmapadesát člunů, osm odpočinkových táborů, a za sebou jsme zanechali jen doutnající trosky a mrtvoly.

Dopravili jsme Starrovy zajatce na naši základnu, kde Robertson strávil celý týden jejich výslechy. I když vypáčil nějaké užitečné informace z ostatních, Ming Chen Po mu neřekl nic. Během dvou týdnů, které strávil v Stankeho masážním salónu, však začal být o něco sdílnější.

To, co z něj zbylo, jsme pak odvezli na městskou skládku a rozmačkali do promáčené země naším polopásovým vozidlem pomalu, velice pomalu, a dávali jsme přitom velký pozor, abychom ho nedorazili příliš rychle.

22. Připravujeme past

Route 4, která vedla podél řeky Vu Ghia nějakých pětadvacet kilometrů jižně od zálivu, v němž leží Da Nang, byla důležitou zásobovací cestou Vietkongu. Byla něco jako východní větev Ho Či Minový stezky v Laosu a používali ji partyzáni i vojáci pravidelné severovietnamské armády určení k vojenským operacím rudých v trojúhelníku Da Nang Dac Bo Quang Ngai. Do téhle zóny patřil i úsek železnice Saigon-Hue a několik strategicky významných silnic včetně pobřežní hlavní silnice.

Tahle silnice vedla údolím lemovaným skalami, jehož šířka kolísala od čtyř set metrů do tří kilometrů, s rýžovými políčky a vesnicemi po obou stranách řeky Vu Ghia. Kousek na sever od vesnice Thuong Duc se řeka rozdvojovala a i silnice se rozdělila na dvě jedna větev vedla k Hue, druhá k Cong Tum na jihu. V Thuong Duc severní větev opisovala protáhlé převrácené písmeno S a pak tekla postupně se zužující roklí k 2 400 metrů vysoké hoře Atuat.

Přestože u mostu v Thuong Duc, poblíž vesnic Duc Tay a Ha Nha u silnice a na jih od řeky u Tam Hiep byly opevněné jihovietnamské posádky, dařilo se komunistům nerušené cestovat mezi Laosem a Jihočínským mořem. Tato znepokojující skutečnost byla ověřena výslechy bojovníků Vietkongu zajatých v Da Nang a Hoi Nan, když bylo v té oblasti objeveno několik tajných skladů zbraní. Zdálo se, že všechno se do země dostalo z Laosu po Route 4, navzdory všem posádkám a silničním zátarasům.

A to vždycky ráno mezi sedmou a devátou hodinou!

Jádrem této záhady byla nepsaná dohoda, která byla veřejným tajemstvím. V noci vojáci z místních posádek nikdy neopouštěli své pevnosti a na oplátku Vietkong a Severovietnamci nechávali jejich tábory na pokoji.

Byl to jakási dohoda ve stylu žít a nechat žít, která zjevně vyhovovala oběma stranám. Hanoj posílala teroristy a zbraně do pobřežních městeček a jihovietnamským vojákům dovolovala žít v relativním klidu. Byl to velice podivný stav věcí, který trval, dokud američtí instruktoři nedokončili výcvik prvních elitních jihovietnamských praporů, vojáků, kteří měli úplně jinou představu, jak zacházet s Vietkongem.

Říkali si Saigonští rangeři a Riedl jim pohotově dal přezdívku „USaigonští“ rangeři.

Jeden takový prapor byl vyslán vystřídat nepříliš aktivní posádky v Thuong Duc, Duc Tay a Tam Hiep, a do té doby spokojené buňky Vietkongu zažily první krvavé překvapení. Třetí noc po svém příjezdu vojáci s odznaky „Smrt komunistům“ zlikvidovali partyzánský konvoj šedesáti povozů tažených buvoly, který se nerušené vlekl podél řeky Vu Ghia. Téže noci vyhodili do vzduchu nepřátelský průjezdní tábor v rokli u Thuong Duc.

Severovietnamská armáda odpověděla intenzivním nočním bombardováním táborů u Thuong Duc a Duc Tay minomety, které mělo za následek velký počet

mrtvých mezi místními krysami a myšmi, protože USaigonští v té době tábořili pod širým nebem v lesích u Dong Phuo, jižně od řeky. Mezitím se dvě elitní roty stáhly z úpatí hor, kde se skrývaly, a napadly nepřátelské minomety. Jejich obsluhy byly tak zabrány do bourání opuštěných hradeb Thuong Duc, že úplně zapomněly na obranu před překvapivým přepadem. Ten nečekaný útok byl pro ně děsivý šok. Během té jediné noci se rotám vycvičeným Američany podařilo zlikvidovat 360 bojovníků Vietkongu a severovietnamské armády; zajali celkem 120 partyzánů a ukořistili třicet minometů a šest set dělostřeleckých min. Potom se partyzáni deset dní drželi zpátky a zotavovali se po té kruté porážce.

Tyhle novinky nám přinesl vítězoslavný seržant Starr a svůj ohromující příběh nám ilustroval na mapě té oblasti a na fotografiích, které udělali američtí instruktoři na místě a saigonská průzkumná letadla seshora.

„Bojovali úplně jako *Task ForceG!*“ vykřikl Joe. „Překvapili ty bastardy zezadu a jaksepatří je zmáčkli.“

„To rád slyším, Joe,“ ujistil jsem ho. „Byla to rozhodně akce ve stylu *Task ForceG*, i když my jsme k ní nijak nepřispěli.“

„Ale vy jste k ní přispěli!“ oponoval mi Starr. „Naši instruktoři s enormním zájmem studovali vaše poslední akce... Generál McCory mezi ně rozdělil kopie vašich archívních hlášení od roku 1948.“

Jeho sdělení způsobilo, že se Erich zamračil.

„Kolik kopií, Joe?“

Věděl jsem, co má na mysli.

„Dvanáct.“ Starr se radostně usmíval, neuvědomoval si, že Schulzeho znepokojení nemá daleko ke zděšení. „Každá z nich je očíslovaná a označená jako důvěrná... Ty dokumenty mohou číst jen američtí důstojníci a jejich příjem musí potvrdit podpisem.“

„To rád slyším,“ poznamenal suše Erich. „Viděl bych moc nerad, kdyby se nějaká z těch kopií dostala do rukou generálu Giapovi.“

Starr mávl rukou v odmítavém gestu. „Nedělejte si starosti, přátelé. Vaše tajemství jsou v takovém bezpečí, jako kdyby byla zavřená v nějakém trezoru v Pentagonu.“

„Jenom neposílej nic o *Task ForceG* do Pentagonu, Joe,“ naléhavě Starra žádal Erich. „Nemáme chuť učit speciální jednotky Rudé armády, jak vést protipartyzánskou válku.“

Joe. vypadal zmatený. „To je nesmysl,“ řekl po chvilce mlčení.

Hrabě z CIA se rozesmál. „To, co Erich řekl, není žádný nesmysl, Joe,“ prohlásil. „Osmdesát procent z moderních sovětských technologií od atomové bomby po podmořský radar se zrodilo v nejpřísněji střežených zařízeních Strýčka Sama...“

„O čem to sakra mluvíte?“

„Poslyš, Joe,“ pokračoval s úsměvem Robertson. „Když jsem byl posledně doma ve Státech, mluvil jsem s jedním ruským přeběhlíkem, špičkovým expertem na elektronickou špionáž. Řekl mi, že když se náš ministr zahraničí

uprdne, má to sovětské velvyslanectví o pět minut později nahrané a připravené k odeslání do Moskvy.“

Jeden z důvodů, proč byl Jeff Robertson u *Task ForceG* tak oblíbený, bylo to, že byl naprosto upřímný, když šlo o americké nedostatky v politice, vojenství a ekonomii. Otevřeně vyjadřoval nesouhlas s pomocí, kterou jeho vláda ochotně poskytovala všem prozatímním vládám, které o ni požádaly. Byl přesvědčený, že Spojené státy jsou dost velké na to, aby si nemusely kupovat přátelství nebo podporu mocných, natož náhle se objevivších vůdců z Asie nebo Afriky.

„Neustálé pronikání důležitých státních a vojenských tajemství na veřejnost je politováníhodný průvodní jev naší demokracie,“ pokračoval Jeff. „Jak se ale vůbec dají tajemství udržet, když většina lidí, kteří s nimi přijdou do styku, má perspektivu, že bude zbavena funkce nebo i propuštěna, když se změní exekutiva?“ Znechuceně zakroutil hlavou. „V Sovětském svazu státní úředníci slouží, dokud je neuloží do hrobu, a spolu s nimi i jejich tajemství. Ve Státech, když někdo dostane žaludeční křeče z toho, že ho vyrazili z jeho dobře placeného místa, může se klidně namíchnout tak, že popadne přísně tajnou složku a pošle ji poštou sovětskému velvyslanci...“

„Ano,“ řekl Erich, „pokud jde o vojenské záležitosti, dával bych přednost sovětskému systému před jakoukoli demokratickou alternativou. Žádní vlezlí civilisti by neměli mít co mluvit generálům do jejich práce nebo se hrabat v přísně tajných armádních dokumentech.“

Summa summarum, úspěch nových jihovietnamských praporů jsme přivítali s opravdovým nadšením. Doufali jsme, že bychom konečně mohli najít spolehlivé spojence v naší válce proti komunismu.

Později nám Robertson řekl, že instruktor USaigonských rangerů, nějaký major Bowman, je něco jako psycholog. Měl k náboru nováčků originální přístup. Fyzická zdatnost a antikomunistické smýšlení mu nestačily. Bowmanovi nováčci museli být krutě pronásledováni rudými. Aby kandidát splňoval podmínky přijetí k rangerům, musel mu Vietkong zabít nějaké blízké členy rodiny. Podle mne měl major Bowman naprostou pravdu. Když nějakému vojákovi pověsili otce, zastřelili bratra, nebo jeho sestru či matku zabila dělová střela Vietkongu, bylo nepravděpodobné, že by zradil.

Měli jsme to potěšení seznámit se s plukovníkem Xai Han Taném, velícím důstojníkem nového pluku, a s jeho zástupcem, kapitánem Muong Xen Voem. Oba důstojníci na nás od počátku zapůsobili výborným dojmem. Plukovník Xai měl na Vietnamce vysokou postavu; byl to dobře stavěný a hezký muž, přímý a přece plachý. Kapitán Muong byl menší; jeho oči, ústa i brada prozrazovaly muže činu. Oba nám připadali jako odhodlaní muži, kteří by při člověku stáli, děj se co děj. Oba důstojníci samozřejmě dobře znali nepřetržitou řadu úspěšných operací *Task ForceG,* i když (také samozřejmě) nevěděli o dělostřeleckých minách s fosgenem a lewisitem. Považovali naše akce s plamenomety a s vodou svedenou ze zavlažovacích kanálů do partyzánských podzemních chodeb za skvělý způsob pohřbívání rudých. Ke konci naší debaty

se nám plukovník Xai svěřil, že i když jeho prapory přerušily partyzánskou zásobovací cestu roklí u Thuong Duc, nezdá se, že by místní bojovníci Vietkongu trpěli nedostatkem zbraní a munice. Krebitz, který si zrovna prohlížel své poznámky, které si udělal před časem, ho přerušil otázkou.

„Plukovníku Xai, vyrozuměl jsem, že když jste zvítězili nad partyzány, kteří bombardovali Thuong Duc, ukořistili jste třicet minometů a nějakých šest set dělostřeleckých min... Jaké byly ráže?“

„Osmdesát a sto pět milimetrů.“

„Hmmm...,“ zamručel zamyšleně Rudolf. „Můžete odhadnout množství min, které tehdy partyzáni stačili vystřelit?“

„Řekl bych, že přinejmenším sto... Proč?“

„Protože to dělá celkem sedm set min. Ty váží přinejmenším tři a půl tuny. To je docela velký náklad, než aby ho přivezli zdaleka. Našli jste vedle minometů nějaké povozy nebo muniční bedny?“

Plukovník zakroutil hlavou. Vypadal zmatený. „Nebyly tam žádné povozy, jen pytle přivázané na tyčích... Víte, stejným způsobem naši rolníci přenášejí své produkty...“

„Což znamená, že těch sedm set min se tam dostalo v pytlích... Ne víc než pět min v jednom pytli, neboli deset min na jednoho muže,“ uvažoval nahlas Rudolf.

„Když sečteš mrtvé a zajaté partyzány, tak ty počty souhlasí,“ poznamenal Erich.

„Sedmdesát až osmdesát mužů neslo miny, ostatní přepravovali rozebrané minomety, ruční zbraně a munici...“

„Dobrá,“ skočil mu netrpělivě do řeči Starr. „Jaká je pointa?“

„Pointa je v tom, že ty zásoby nemohli nosit zdaleka,“ usoudil Krebitz.

Plukovníkovi zasvítilo v očích. „Myslíte, že Vietkong má někde blízko Vu Ghia tajný sklad?“

„Myslím, že Vietkong má tajný sklad, který je téměř jistě v horách na sever od řeky,“ prohlásil Krebitz a přejel prostředníkem po části své mapy. „Někde v těchhle místech.“

„Blíž než tři kilometry,“ dodal Erich.

Kapitán Muong pomalu zakroutil hlavou. „Jestli tam ten sklad je, tak to vysvětluje spoustu věcí, se kterými jsem si lámal hlavu,“ řekl pomalu a se zamračenou tváří. „Gratuluji vám ke skvělé dedukci.“

„Ovšem, teď, když jste nás na to upozornili, je to naprosto zřejmé,“ řekl plukovník Xai. „Měli jsme dospět ke stejnému závěru... Sedm set min mohlo pocházet jen ze skladu, ze kterého se dá dojít pěšky. Máte naprostou pravdu.“

„Nevíte náhodou, jestli jsou v sousedních horách nějaké jeskyně?“ zeptal jsem se.

„Jestli ano, tak nejsou vyznačeny na našich mapách, a my tuhle oblast neznáme, nejsme odtud.“

„Možná bychom se měli zeptat nějakých místních lidí,“ ozval se kapitán Muong.

„Ne, ne, ne!“ nesouhlasil s ním Schulze. „To je to poslední, co byste měli udělat. Mohli byste se obrátit na nesprávné lidi, dostat nesprávnou odpověď a varovat Vietkong, kapitáne Muongu. Nechte si své plány pro sebe... Jestli v těch kopcích doopravdy jsou jeskyně, měli byste je najít sami... Odejděte z vaší základny za tmy, nejlépe opačným směrem, než kam chcete jít... Maskujte se a přesouvejte se v utajení.“

„Mohla by to být příšerně obtížná záležitost,“ dodal Krebitz. „Skrýše Vietkongu a vchody do jeskyní obzvlášť jsou vždycky zručně zamaskované. Když ale jste trpěliví a pohybujete se tiše, dříve nebo později narazíte na stezku, nebo uslyšíte vzdálené hlasy, nebo dokonce zpozorujete nějaké partyzány, jak v těch místech chodí sem a tam.“

Pak bylo chvilku ticho. Plukovník si zapálil cigaretu. Nabídl jsem našim hostům další drink. „My bohužel nemáme vaše zkušenosti,“ řekl kapitán Muong tiše.

„To chce čas,“ odpověděl mu Erich, aby ho povzbudil.

Pak mě oslovil plukovník. „Kapitáne Wagemůllere myslíte, že rudí používají nějakou tajnou stezku přes tu pahorkatinu?“

„Jsem si jistý, že ano. Vaše prapory jsou pro ně příliš silný protivník, než aby se odvážili použít obvyklé cesty. Proto si museli prosekat nějakou zkratku.“

„Neviditelnou pro letecký průzkum a s nastraženými náložemi proti pěším průzkumníkům,“ dodal Krebitz.

Plukovník postavil svou sklenku na stůl a chvíli si pozorně prohlížel mapu. Pak si povzdechl a bylo na něm znát, že se snaží, aby jeho hlas zněl nenucené, když se zeptal: „Mohli byste nám pomoci aspoň s tímhle problémem?“ Nečekal na mou odpověď a rychle dodal: „Bylo mi řečeno, že záleží jen na vás, jaké cíle si vyberete...“

„To je pravda, pane plukovníku,“ odpověděl jsem mu, „jinak bychom tu teď nebyli.“

„A kdyby se nám podařilo zlikvidovat tenhle místní sklad Vietkongu,“ pokračoval plukovník, „mohli bychom celou tuhle oblast zpacifikovat.“

Zakroutil jsem hlavou, což plukovník pochopil jako rozhodné odmítnutí.

„Nemusíte mi odpovědět hned,“ vykřikl znepokojeně. „Nechtě si to projít hlavou.“

Potlačoval jsem smích. „Vy jste mě špatně pochopil. Chtěl jsem jen říct, že žádná část Jižního Vietnamu nebude v bezpečí před nájezdy partyzánů, dokud nebude zlikvidován hanojský režim.“ Usmál jsem se. „Přesto však, pane plukovníku, vám rádi pomůžeme. Vaši vojáci mají dobrý výcvik a já jsem přesvědčen, že můžeme úspěšně spolupracovat.“

Hrabě z CIA zdvihl hlavu. „Věřte mi, pane plukovníku, *Task ForceG* by s jakoukoli jinou jednotkou odmítla spolupracovat.“

„Je to pro nás velká čest,“ prohlásil plukovník a mírně sklonil hlavu. „Budeme se snažit ze všech sil.“

Erich se zašklebil. „Budete muset udělat ještě víc, plukovníku Xaii... Někdy budete muset udělat i nemožné.“

Kapitán Muong se široce usmál. „Jenom nám ukažte jak," řekl upřímně, „a my do toho půjdeme s vámi."

Bylo mi jich líto, protože to byli stateční muži a všechno hrálo v jejich neprospěch. Byli první pluk vycvičený a vyzbrojený Američany, avšak Saigon po nich chtěl, aby zastali práci celé divize. Neměli je posílat do akce dřív, než by byly k dispozici tři nebo čtyři podobné pluky jako pohotové zálohy. Diem se však už nemohl dočkat místních vítězství, aby odůvodnil žádost pro zvýšení americké pomoci. Pluk plukovníka Xai Han Tana mi připomínal někdejší Prapor zatracenců, které Francouzi poslali zahynout do Indočíny.

Podíval jsem se plukovníkovi zpříma do očí a s vážnou tváří jsem dodal: „Ještě něco, plukovníku Xaii... Máte vyšší hodnost než já, ale nemáte víc zkušeností. Během našich společných akcí byste měl nechci říct řídit se mými rozkazy, ale okamžitě provést všechno, oč vás požádám, i kdyby se vám některé moje žádosti zdály být podivné... My občas nebojujeme podle příruček. Doufám, že nebudete tuhle moji podmínku považovat za ponižující, protože tak není myšlena."

Plukovník se tiše zasmál. „Ponižující? Rozhodně ne, pane kapitáne. Je mi naprosto jasné, že v tomhle druhu války, který jsme nuceni vést, hodnosti nic neznamenají a že seržant s desetiletou zkušeností má mnohem větší cenu než major, který zrovna vyšel z vojenské akademie." Napřáhl ke mně ruku a s úsměvem se zeptal: „Jsme spojenci?"

Souhlasil jsem. „Jsme, plukovníku Xaii... Budeme u vás v Duc Tai během pěti dnů."

Schulze zdvihl ruku. „Jen ještě jedno... Dokud k vám nedorazíme, neměli byste do hor posílat žádné hlídky," doporučil plukovníkovi. „Nechtě ty partyzány, ať si užívají života a cítí se tam v bezpečí. Průzkumníci by je jen předčasně varovali."

Generál Clint McCory byl zrovna ve Spojených státech. Šel jsem navštívit majora Roye Cooka a kapitána Darta. Major mě přivítal s obvyklou srdečností, a protože už bylo skoro poledne, pozval mě na oběd. Ukázal jsem mu místo naší příští akce a stručně jsem mu popsal, co máme v úmyslu udělat. Zdálo se, že Cooka moje rozhodnutí spolupracovat s plukem majora Bowmana potěšilo.

„Mám za to, že Bowman odvedl prvotřídní práci," prohlásil přesvědčivě. „Jsem si jistý, že jeho Jihovietnamci vás nezklamou."

Když se k nám na oběd připojil kapitán Dart, zeptal se mě Cooke neformálně, jestli něco nepotřebujeme. Řekl jsem mu, že pro zvláštní úkol, o kterém uvažujeme, by se nám hodila dvě 155mm děla. Majorova vidlička se zastavila na půl cesty k jeho ústům a pak s cinknutím dopadla na talíř. Cooke si otřel ústa do ubrousku, opřel se zády o opěradlo židle a podíval se na mne s výrazem upřímného úžasu ve tváři.

„To, o čem uvažujete, musí být pekelně velký třesk," zvolal vesele.

Přikývl jsem. „Jestli se nám podaří tu skrýš Vietkongu najít, chtěl bych si do ní vystřílet vchod, i kdyby ležela pod tisíci tun skal, pane."

Cooke si odkašlal a pak upil trochu vína.

„Proč jste o tom nepromluvil s generálmajorem Kin Saiem?“

„Protože největší dělo, jaké mají, je 105mm, pane majore.“

Cooke se otočil k Dartovi. „Je to tak, Bobe?“

„Ano, pane majore... Vietnamci dávají přednost samohybným dělům. Ty stopětapadesátky, které tu máme, potřebují tažné vozidlo.“

„Aha... Můžeš nechat dvě děla odtáhnout do...,“ obrátil se na mne. „Kam?“

„Do Tuc Tay, pane... Je to vesnice na Route 4. Velitelem místní posádky je plukovník Xai Han Tan.“

„Dobře, Bobe... ?“ Cooke obrátil pozornost k Dartovi. „Mohl bys také připravit příslušné dokumenty.“

„Důvod přesunu, pane?“

„Dělostřelecké cvičení,“ prohlásil major Cooke. „Budete ta děla muset vrátit, Wagemúllere, a v dobrém stavu,“ dodal důrazně.

Kapitán Dart se zeptal: „Kolik nábojů potřebujete?“

„Padesát.“

„Jenom? Pro dvě děla?“

„Moji dělostřelci neplýtvají střelivem,“ odpověděl jsem zdvořile. Cooke se široce, spokojeně usmál.

„Dobře, máte ta děla mít... Jak dlouho je budete potřebovat?“ „Maximálně dva týdny, pane.“

„Dejte mi pak vědět, co jste tam u Thuong Duc rozstříleli.“ „Budete první, kdo se to dozví, majore Cooku.“ Po obědě jsem šel s kapitánem Dartem do jeho pracovny. „Pane kapitáne, s děly pošlete jen čtyřicet nábojů zbytek by měl být poslán na naši základnu.“ „Proč?“

„Krebitz do nich chce přidat fosforeskující přísadu, která v noci označí místo dopadu.“

„No, moment,“ řekl pochybovačně Dart. „Když 155mm granát dopadne, je výbuch vidět v noci na patnáct kilometrů.“ „Ne když střílíte do jeskyní, kapitáne.“ „Dobrá,“ pokrčil rameny. „Budete je mít dnes večer.“ Příští den Krebitz a spol. těch deset projektilů rozebrali, pod proudem mýdlové vody odstranili jejich výbušnou náplň a pak je naplnili fosgenem a menší náplní, postačující k roztržení jejich pouzdra.

Schulze a Krebitz odjeli do města a vrátili se s metr a půl dlouhou kartónovou krabicí a menší bedýnkou, které dovlekli do mé pracovny.

‚*Neue Geheimwaffe* nová tajná zbraň,“ vysvětloval Erich.

Dvojice mých přátel pak rozbalila stodvaceticentimetrový astronomický dalekohled, včetně trojnožky, různých okulárů a dalšího příslušenství a doplňků, a před mýma zvědavýma očima ho dali dohromady. Považoval jsem za vhodné svolat svůj „štáb“, aby Erich nemusel všechno vysvětlovat dvakrát.

„Zvětšení může být až stoosmidesátinásobné, to závisí na použitém okuláru,“ vzrušeně začal svou přednášku Erich. „Důležité jsou také světelné podmínky. Čím větší je zvětšení, tím temnější je obraz... Stráň zalitou sluncem je možné

pozorovat velmi zřetelně při osmdesátinásobném zvětšení a optik nám doporučil dvaadvacetimilimetrový okulár.“ Ukázal nám dvaceticentimetrový tubus. „Tohle je erektorova čočka ta správně srovná převrácený obraz... Jak víte, teleskopy zobrazují všechno vzhůru nohama...“

„Už je mi to jasné...,“ přerušil jsem ho. „Chcete nepřetržitě pozorovat ty kopce severně od Vu Ghia.“

„Správně,“ zahřímal Erich. „Místo abychom se přes ty všechny kopce plížili, můžeme je sektor po sektoru pozorovat a přitom sedět někde v Duc Tay ve stínu na verandě a popíjet chlazené pivo... Na vzdálenost tří kilometrů můžeš vidět brouka lezoucího po listu, Hansi.“

„A *Task ForceG* se tam vydá jen tehdy, když zpozorujeme něco pozitivního,“ dodal Krebitz.

„Spolu s USaigonskými rangery plukovníka Xaie.“

„Můžeme tím dalekohledem dokonce fotografovat,“ pokračoval Erich. „Koupili jsme fotografický adaptér, malou soupravu na vyvolávání snímků, chemikálie... Všechno je to tady. Vlastně chceme fotografovat pořád a snímky získané v pravidelných intervalech pak porovnávat.“

Postavil dalekohled na okno a nastavil ho. „Vidím zvonici vzdálenou asi tři kilometry.“ Pokynul mi, abych šel blíž. „Podívej se.“

Podíval jsem se a neviděl jsem žádnou věž, jen zvon, který zabíral celé zorné pole. Zřetelně byl vidět motiv vavřínového věnce a nápis na zvonu.

Postupně se u dalekohledu vystřídali Riedl, Stolz, Steiner a Waldman.

„Myslím, zeje to skvělý nápad,“ zvolal Stolz. „Dříve nebo později se ti opičáci musí objevit.“

„A zrovna když se budou cítit v bezpečí, pošleme jim naše 155mm pozdravy,“ řekl Erich spokojeně.

Riedl se zašklebil. „Příště zase, Erichu, budeš muset k tomu svému dalekohledu přidělat nějakou zkurvenou houfnici.“

Všichni jsme se tomu zasmáli, ale Schulze zamyšleně zíral někam mimo nás a přikyvoval.

„Víš, že to není tak špatný nápad... Vůbec není špatný...“

23. REKVIEM ZA HANOJSKÉHO GENERÁLA

Šestnáctihodinová cesta do Duc proběhla téměř bez příhod, kromě posledních třiceti kilometrů mezi Ha Nha a roklí u Thuong Duc, kde se naše nákladní auta dostala do nahodilé minometné palby, přicházející přesně z míst, která jsme chtěli pozorovat naším astronomickým dalekohledem.

„Příjemnou zábavu," polohlasně popřál Krebitz vzdáleným minometčíkům Vietkongu. „Zbývá vám už jen pár dní, tak proč byste si nemohli trochu užívat."

Ve staré francouzské pevnosti jsme se setkali s plukovníkem Xai Han Tanem, kapitánem Muong Xen Voem a také s Joem Starrem, který se přidal k americké četě doprovázející dvě 155mm houfnice. Plukovníkovi vojáci vybudovali pro ta děla téměř nedobytný bunkr s tlustými stěnami z pytlů naplněných pískem. Star nás představil veliteli americké čety seržantu Billovi Owensovi, metr osmdesát vysokému modrookému gladiátorovi, jehož čelisti se nutkavě pohybovaly jako čelisti přežvykující krávy.

„Joe mi řekl, že jste ti super Skopčáci, co jebou Ho Či Mina už od čtyřicátýho sedmýho," oslovil Ericha, který si zrovna pečlivě prohlížel ta velká děla.

„Jste snad další Američan, který pořád ještě žije minulostí?" zeptal se ho Riedl, jenž vzal seržantovo poněkud hrubé přivítání s humorem.

Američan pokrčil rameny. „No, vod tý doby, co nějakej zasranej skopčáckej dělostřelec vodstřelil mýho bratra v Calais," odpověděl s úšklebkem.

„Co dělal v Calais?" zeptal se Schulze.

„Řídil nějakýho zasranýho shermana to je všechno, co dělal a skončil nalepenej po celým pancíři."

„Jak se to stalo?"

„Narazil na nějakýho zasranýho tygra, na dvě stě metrů."

Erich vrhl úkosem na Američana rychlý pohled. „To váš bratr dělat neměl, seržante Owensi," řekl. „Naši zasraní tygři byli na shermany alergičtí... Ale mimochodem taky pár Skopčáků se tehdy v Normandii uprdlo naposledy."

Uvědomili jsme si, že seržant nás ve skutečnosti nechtěl urážet byl to prostě jeho způsob, jak přátelsky žertovat.

Seržant Owens poplácal závěr nejbližšího děla.

„Víte, jak tohle kotě funguje?"

„Jistě, seržante," ozval se ležérně Krebitz. „Když jsem byl ještě špunt v nacistickém Skopčákově, učili nás to na základní škole... Takže se můžete klidně vrátit do Saigonu."

Owens zakroutil hlavou. „Ani nápad mám za úkol ta děla dopravit zpátky do Saigonu."

„Tak to by si vaše četa měla dopřát trochu oddechu v Da Nangu. Tam se dá dělat spoustu věcí," navrhl přívětivě Rudolf.

„Ano, to by šlo," souhlasil Owens. „Da Nang není špatnej." Když ho však Rudolf varoval, aby si dal pozor na útoky partyzánů ze zálohy podél silnice, seržant Owens jen mávl rukou a líně prohlásil: „Nemějte starost... když se nějaký zasraný partyzáni u silnice ukážou, Šusy se už o ně postará." Ukázal na rychlopalné dělo namontované na jeho vozidle. „Jestli se přiblížej, prostě z nich vytřeseme duši."

Když Američané odjeli, řekl nám Joe Starr, že Owens a jeho muži patří ke speciálním jednotkám nazvaným Zelené barety, které byly zformovány před dvěma roky a všeobecně naháněly hrůzu. „Když dojde k boji, tak těch šestnáct hochů rozpoutá takové peklo jako celý prapor regulérního vojska," řekl s přesvědčením. „Možná jste si všimli, že jejich vozidla jsou..."

„... pancéřovaná," skočil mu do řeči Krebitz. „Všiml jsem si, Joe."

Příští ráno Erich a Rudolf postavili teleskop uvnitř jedné bambusové chatrče. Celá oblast byla prohlášena za zónu nepřístupnou pro místní lidi, aby nemohli vidět, kam náš dalekohled a děla míří. Riedl připravil velký nákres sousedních hor a rozdělil ho na několik kódovaných čtverců. Následující ráno jsme zahájili pozorování, od svítání do soumraku, od západního okraje k východnímu. Každý čtverec jsme vyfotografovali, a teprve potom jsme se přesunuli k dalšímu.

Řekl jsem plukovníkovi Xaiovi, co máme v úmyslu, zamlčel jsem jenom našich deset nábojů s fosgenem.

„Ano, to je velmi dobrý způsob, jak ty rudé tajně pozorovat," řekl, když viděl náš dalekohled při práci. „Až vylezeme do těch hor, budeme přesně vědět, kde zaútočit."

„Mýlíte se, pane plukovníku, až vylezeme do těch hor, nebudeme muset útočit na nikoho, jenom spočítáme mrtvoly."

Moje prohlášení plukovníka očividně vyvedlo z míry, ale nepokusil se mi odporovat.

„Musíte ovládat nějaké nadpřirozené síly, kapitáne, když jste tak sebejistý," poznamenal vesele.

„Nějaké ano ale jsou naprosto přirozené," souhlasil jsem a myslel jsem přitom na našich deset smrtonosných střel.

Task ForceG, posílená Jihovietnamci, vytvořila neprostupnou bezpečnostní zónu mezi silnicí a horami, vzdálenými tři kilometry od ní na sever. V noci nesměli žádní místní lidé překročit linii našich hlídek. Třetí noc však naše hlídka zadržela muže a dvě ženy brodící se rýžovými políčky směrem k horám. Nenesli zbraně, jen rance s vařenou rýží a masovými koulemi. Kapitán Muong je poslal pod stráží zpátky do vesnice, ženy propustil a muže nechal na tři dny zavřít.

„To je nejnižší trest, který kdy příslušník Vietkongu dostal za vniknutí do vojenského pásma," okomentoval to suše Erich.

Následující noc jiná dvojice, která „si vyšla nasbírat dříví", takové štěstí

neměla. Vešli do zorného pole Steinerova přístroje pro noční vidění a dostali pár kulek do hlavy.

Tři následující noci nikdo naši bezpečnostní zónu nenarušil, pak však *Gruppe Drei* a jihovietnamská speciální jednotka narazily na osmnáctičlennou hlídku Vietkongu pochodující směrem k Ha Nha. Kapitán Muong skupinu vyzval k zastavení. Odpověď přišla v podobě střelby z automatických zbraní. Krebitz zahájil palbu ze dvou těžkých kulometů opatřených přístroji pro noční vidění a výbušnými náboji. Nepřátelská četa byla během dvou minut zlikvidována.

„Tady člověk nudou netrpí," poznamenal Riedl ke kapitánu Muongovi po té krátké přestřelce. Dva ranění partyzáni ještě žili. Jeden měl ze stehna vyrvaný pořádný kus masa; jeho kolegovi chybělo levé rameno. Kapitán a jeho muži jen ohromeně zírali, když Steiner vytáhl svou automatickou pistoli a oběma poskytl *coup de grace.* „Neměli bychom je nechat trpět, viďte?" poznamenal, než vyrazil dál.

Celou tu dobu naše každodenní pozorování hor pokračovalo; pozorovatelé se střídali v hodinových intervalech a fotografovali denní příděl snímků přesně jak to Erich řekl, ve stínu pod střechou a přitom popíjeli pivo.

Waldman a Kagerer v naší improvizované temné komoře fotografie vyvolávali a ustalovali. Děla byla připravena, granáty ležely v úhledných řadách na bambusových rohožích, přikryté proti prachu. Všechny byly očíslované křídou od jedné do deseti.

„K čemu jsou dobrá ta čísla?" zeptal se jeden z jihovietnamských vojáků. Krebitz mu vysvětlil, že děla tak velké ráže se rozpínají, když se jejich hlavně zahřejí, takže každá střela musí být o zlomek milimetru širší než ta předchozí. Proto natřel projektily metalízou, aby byl zachován stálý tlak a trajektorie střely.

„A ty se žlutými křížky?" chtěl vědět ten voják a ukázal na střely s fosgenem.

„Ty jsou se zpožděným účinkem," zalhal Krebitz. „Když dopadnou, není vidět žádná exploze, ale proniknou hlouběji a mají větší ničivou sílu."

Potlačil jsem smích a odešel jsem odtamtud.

Když uplynul týden, byly fotografie každého čtverce porovnány pod lupou a velice pečlivě a podrobně prozkoumány.

Uběhlo devět dní. Shromáždili jsme velký počet snímků, avšak velká děla nevystřelila ani jednou. Plukovník Xai začal vypadat málem zdrceně. Pak však naše trpělivost přinesla ovoce. Max Kagerer objevil v lese asi dvě stě metrů pod vrcholem něco, co se podobalo pozorovací plošině vysoko na stromě. Erich vzrušeně na to místo zaostřil teleskop a bylo to tam plošina upevněná mezi větvemi a na ní dva partyzáni.

„Blahopřeji," plukovník Xai štěstím jen zářil. „Našli jste je."

„Tohle je jenom začátek," odpověděl mu sebevědomě Schulze. „Ale jedno je jisté. Ta pozorovací plošina je buď na partyzánské stezce, nebo přímo nad ní."

Plní nadšení jsme začali porovnávat zvětšeniny fotografií snímaných v různé době. „Zrovna tak pracují astronomové," vysvětlil nám Jost Waldman. „Vyfotí si vesmír v různých časových intervalech a pak hledají, co se změnilo."

Naše fotografie nám opravdu poskytly ohromující výsledky. Krebitz objevil dvojici stromů, jejichž horní větve byly svázány dohromady. „Mají něco zamaskovat," navrhl. „Možná stezku."

„Támhle chybí strom!" vykřikl o pár minut později Riedl. „Ale na snímku číslo sedm tam ještě byl."

Erich si všiml rozsáhlé spleti zeleně, která na předchozích fotografiích nebyla; nebo spíš byly den předtím ty keře méně zelené. Pomalu ale jistě jsme objevili řadu podobných „podivností" na asi dvoukilometrovém úseku svahu, všechny v přibližně stejné výšce. Pokračovali jsme v pozorování a odhalili jsme druhou pozorovací plošinu, skoro přímo nad tou podivnou spletí keřů. Asi sedm set metrů východním směrem byla třetí plošina, šedesát metrů pod ostatními.

„Už vím, kudy ta partyzánská stezka probíhá," prohlásil nakonec Krebitz. „Ta nižší plošina je na klesajícím úseku a Erichova spleť zeleně by mohla zakrývat vchod do jeskyně, kterou hledáme."

Další dva dny jsme soustředili pozornost na to zvláštní místo, avšak nezpozorovali jsme žádný pohyb, jenom jsme si všimli, že křoví tam postupně žloutne. A další den ráno se tam znovu objevila svěží zeleň. Partyzáni obnovovali maskování, aby vypadalo čerstvě a co nejpřirozeněji.

Ráno toho dne, kdy se měl seržant Owens vrátit pro děla, mi krátce po svítání zavolal Schulze.

„Hansi, myslím, že můžeme začít nabíjet děla," řekl mi klidně. „Je to buď vchod do jeskyně, nebo něco stejně velkého, co chtějí partyzáni skrýt."

Krebitz, Stolz, Erich, Hans Graf a Waldman zaujali svá místa u děl a začali vypočítávat trajektorie a s nesmírnou pečlivostí nastavovat směr a elevační úhel. První dělo se mělo soustředit na místo, kde podle našeho podezření mohla být jeskyně; druhé dělo mělo ostřelovat stezku a plošiny.

„Jednu Fstřelu na zadní okraj obou cílů, aby byli zablokováni nepřátelé v celé oblasti!" nařídil stručně Krebitz.

Pro zbývajících devět střel Schulze vypracoval složité schéma plné klikatých čar, podle něhož měly střely dopadat nad a pod stezku v třísetmetrových intervalech a zaplynovat celou oblast.

Schulze dokončil výpočty, zvedl hlavu a zašklebil se. „Pánové, s přihlédnutím k nálože, váze střel a stupni elevace bychom měli zasáhnout ten podivný čtverec zeleně přímo doprostřed."

Plukovník Xai, kapitán Muong a jejich vojáci se shromáždili kolem nás. V jejich tvářích bylo znát napětí z očekávání, stejně jako u členů komanda *Task ForceG.*

„Připraven," řekl hlasitě Krebitz.

„Číslo jedna pal!"

Velké dělo zadunělo a odskočilo zpátky. Jihovietnamští vojáci jen ohromeně zírali. Vesničané vyběhli ze svých chatrčí. Erich měl oči jako přilepené k okulárům teleskopu. V půli cesty k vrcholu svah explodoval do žhnoucí koule plamene a dýmu. Schulze se postavil rovně jako svíčka, popadl svou čapku a mrštil s ní o zem.

„Hurrá!“ vykřikl a poplácal Krebitze po zádech. „Dokázal jsi to, ty prevíte starej!“ Vojáci začali provolávat slávu. „Pokračujte ve střelbě,“ dodal, „bombardujete to správné místo.“

Podíval jsem se tam teleskopem. Rozptylující se kouř a vegetace srovnaná se zemí odhalily vchod do jeskyně mezi balvany. Schulze měl pravdu.

„Číslo jedna pal!“

„Číslo dvě pal!“

Pak začalo bombardování doopravdy. První houfnice likvidovala jeskyni, druhá ostřelovala skrytou stezku a každá pátá střela znamenala smrt těch, kdo přežili výbuchy, avšak před neviditelným závojem fosgenu, který se usadil na svahu, nemohli uniknout. Pozorovací plošiny zmizely současně s prastarými stromy, které je podpíraly.

Devátá z trhavých střel, které vlétly do jeskyně, vyrvala třicetimetrovou díru mezi nahromaděnými balvany, a ty se pak valily dolů ze svahu a drtily všechno, co jim stálo v cestě. A s každou explozí se ta díra zvětšovala. Krebitzova čtrnáctá střela vyvolala kolosální výbuch, který vrhl k nebi sto padesát metrů vysoký plamen a obklopil vrchol hory sloupem kouře.

„Jackpot!“ vykřikl seržant Starr.

Naše předchozí dělové střely otevřely cestu pro tu poslední, která přistála přímo v podzemním muničním skladu Vietkongu.

Ale ještě to neskončilo. Dunění pokračovalo. Z rozšklebené trhliny létal do povětří oheň a dým a na všechny strany roztahoval své smrtící paťáty, které spalovaly listoví v okruhu stovek metrů. Byl to pohled jako z apokalypsy.

Ze skály se odtrhl balvan velký jak šestipatrový dům a řítil se do údolí, lámaje stromy, jako kdyby to byla dřívka od zápalek. Svahem otřásala jedna detonace za druhou. Kusy kamene vystřelovaly vysoko nad vrchol a po půlkruhové dráze dopadaly do rýžových políček sotva pět set metrů od vesnice.

‚*Feuer einstellen!*“ rozkázal jsem. „Zastavit střelbu!“

Dým se roztáhl po vrcholu a zahalil ho, zatímco kolem svahu, kdy byla jeskyně Vietkongu, zuřilo sopečné peklo.

Erich se otočil k ohromenému plukovníkovi Xaiovi a ponuře zanotoval: , *mon colonel, voici comment conclure la guerre insurrectionelle.*“

‚*Dom de Dieu,*“ vydechl plukovník s pohledem jako hypnotizovaným tím příšerným divadlem. „V té jeskyni muselo být uskladněno tolik munice, že by to vystačilo pro celou armádu.“

„Můžeme vám s něčím pomoci?“ zeptal se přiškrceným hlasem Krebitze kapitán Muong.

„Jistě, kapitáne,“ odpověděl mu s lehkým srdcem Rudolf. „Možná by pár vašich vojáků mohlo protáhnout hlavně a vyčistit děla.“

„Ano samozřejmě.“ Vykřikl nějaký rozkaz seržantovi, který ho zase předal vojákům. Houfnicím se začala věnovat skupina Jihovietnamců.

„Myslíte, že bychom tam nahoru měli poslat četu, aby provedla průzkum?“ zeptal se mě tiše plukovník.

„Ne, pane plukovníku,“ zakroutil jsem hlavou. „Ne dřív než zítra odpoledne...

Některé z použitých nábojů mají zpožděný účinek... A prosím vás, zdvojnásobte stráže, ať máme jistotu, že se do prostoru za rýžovými poli nedostanou žádní civilisté.“

„Dobře, kapitáne Wagemüllere.“

V tu chvíli už bylo veškeré obyvatelstvo Duc Tay na silnici. Některé z žen plakaly, bušily se do čel, trhaly své oblečení, zatímco zasmušilí staří lidé se je pokoušeli utěšovat.

„To jsou příbuzní některých z těch partyzánů ze základny v horách,“ řekl Krebitz kapitánu Muongovi. „Vaši vojáci by na ně měli dohlédnout.“

Druhý den ráno se vrátil seržant Owens se svou četou. Owens nás ledabyle pozdravil a pak ukázal prstem k pořád ještě doutnajícímu svahu.

„Koukám, že už ta děla nepotřebujete, kapitáne,“ řekl s úšklebkem.

„Správně. Svou práci už odvedla.“

„To rád slyším... V téhle zemi je až moc zasranejch partyzánů z Vietkongu. Pár jich na nás střílelo, když jsme jeli do Da Nangu... I když ne moc dlouho.“ Neurčitým gestem máchl k rychlopalným dělům. „Šusy a Betty se o ně postaraly... Každýmu bastardovi, kterej dostane jejich střelou do prdele, to vystřelí mozek z hlavy... Máte nějakou představu, kolik partyzánů jste tam nahoře zlikvidovali, kapitáne?“

„Pokusíme seje spočítat zítra.“

Owens našpulil rty. „Tak to si radši s sebou vezměte pár mikroskopů, kapitáne. Kam tyhle 155mm střely dopadnou, tam zůstanou jen molekuly.“

Pomohli jsme jim zaháknout houfnice za auta, vzájemně jsme si zasalutovali a Američané odjeli. Dívali jsme se za nimi a Krebitz uznale prohlásil: „Ten zatracený seržant není žádný *Hosenscheisser*. Má vážně kuráž. Já bych si pořádně rozmyslel jet až do Saigonu s četou o šestnácti mužích.“

„Oni se o sebe dovedou postarat,“ poznamenal seržant Starr. „S jejich výzbrojí mohou zatočit i s rotou Vietkongu.“

Další den odpoledne jsme vyrazili na namáhavou cestu vzhůru svahem. Posílená jihovietnamskými vojáky, vytvořila *Task ForceG* širokou linii a pročesávala oblast, kterou jsme předtím ostřelovali. Fosgen se už dokonale rozptýlil, avšak rozeklaný svah nad a pod partyzánskou stezkou byl posetý mrtvolami, z nichž mnohé byly ztuhlé se zaťatými zuby v poslední křeči smrti udušením. Mnohé oběti před smrtí vyzvracely částečně strávené jídlo a krev. Téměř všechny měly krev kolem úst a nozder. Jihovietnamští důstojníci na tu scénu zmaru zírali nevěřícíma očima. „Ještě jsem neviděl lidi takhle umírat,“ mumlal plukovník Xai. „*Cest la battue.*“

„My už jsme podobné scény viděli, pane plukovníku,“ odpověděl jsem. „Výbuchem střel tak velké ráže v uzavřeném prostoru mohou vzniknout nesmírně silné tlakové vlny, tak silné, že roztrhají plíce na kousky.“

„Ano asi máte pravdu,“ poznamenal plukovník zamyšleně, i když se zdálo, že jsem ho úplně nepřesvědčil. „Stejně, ti ubožáci by měli být pohřbeni.“

„Hned za námi je dost velký kráter,“ navrhl Krebitz.

Oba důstojníci si prohlíželi kráter. „Abychom ho zasypali, budeme potřebovat buldozer," usoudil kapitán Muong.

Krebitz ukázal ke svahu. „Pár min umístěných támhle nahoře by mělo srazit dolů dost kamenné drti, aby tu díru zaplnila."

„Někteří lidé z vesnice by se mohli dožadovat vydání svých mrtvých," poznamenal plukovník. „Viděli jste, jak je oplakávali."

„Ne, plukovníku Xaii," řekl jsem rozhodně. „Vzpomeňte si prosím, na čem jsme se dohodli. My nikomu nedovolíme, aby nepřátelům budoval náhrobky a uctíval je jako mučedníky. Když obyvatelé vesnice sympatizují s rudými, měli by být připraveni za to zaplatit. Mrtvoly partyzánů by měly prostě zmizet z povrchu zemského."

„Máte pravdu, kapitáne Wagemúllere," souhlasil se mnou plukovník.

Společně s Jihovietnamci se *Task ForceG* pustila do ponurého úkolu uložit mrtvoly do kráteru. Napočítali jsme jich celkem tři sta šedesát, ale bůhví kolik jich ještě bylo výbuchy rozmetáno po srázu. Hejna vran a spousta supů už hodovala na ostatcích a ani náš příchod je neodehnal od jejich kořisti.

Až o několik týdnů později jsme se od generálmajora Kin Saie dozvěděli, že jsme nezlikvidovali jen hlavní hanojskou zásobovací základnu na jihu, ale také oblastní velitelství Vietkongu v čele s generálporučíkem, který při tom masakru zahynul i s celým svým štábem. V té jeskynní základně byly společné ložnice pro pět set mužů, instruktážní místnost, mapová místnost, polní nemocnice se čtyřiceti lůžky, dva elektrické generátory, dílny a společenské místnosti včetně knihovny.

Ve svém hlášení jsem většinu zásluh za tu akci připsal plukovníkovi Xaiovi, kapitánu Muongovi a jejich vojákům, protože si skutečně zasloužili veškerou podporu a povzbuzení. *Task ForceG* už o slávu nestála.

Avšak, jak jednou podotkl Erich, aby voják byl povýšen, musí mít vlajku ale aby mohl mít vlajku, musí mít vlast. Povýšení, která nám nabídl Diem, jsme zdvořile odmítli. Měli jsme pocit, že s jeho medailemi a stužkami bychom vypadali jako cínoví vojáčci v nějakém hloupém televizním seriálu. A pokud jde o vlajku... Spokojili jsme se s těmi malými proužky papíru, které se dají utrácet!

Ty aspoň platí v každé zemi.

24.KRÁTKÁ INTERMEZZA

Brzy nato jsme měli k naší velké radosti příležitost poznat důstojníka, který vedl výcvik jihovietnamského pluku, našeho spojence v Duc Tay.

Major byl energický, robustní muž. Vystupoval zdvořile a s klidem, který z něj přímo vyzařoval. Byl to prostě stoprocentní profesionál.

Bowman se po naší akci v Duc Tay rozhodl, že nás navštíví. Zdálo se, že se na budoucnost Republiky Jižní Vietnam a jejích ozbrojených sil dívá optimisticky. Já jsem se však obával, že i když je výtečný voják, major nedoceňuje politické aspekty místních problémů. Jako většina Američanů se přikláněl k názoru, že mnohem vyšší technologická úroveň vždycky získá převahu a nakonec přinese vítězství.

To bylo bohužel přesně stejné nepochopení stavu věcí, jaké ovládlo německý generální štáb, když se naše obrněné divize valily na východ během operace Barbarossa. Princip „kdo má moc, má i pravdu“ dobře fungoval proti Polsku, Belgii, Francii a byl by mohl být aplikován i ve Vietnamu, kdyby ovšem Američané byli připraveni rozpoutat proti Severnímu Vietnamu *Blitzkrieg* místo aby se jen snažili bránit jih. Útok obrněných divizí na Hanoj podporovaný pěchotou (protože tanky mohou území pouze dobýt, ale nemohou ho udržet) by skončil bezpodmínečným vítězstvím. Na rozdíl od Sovětů neměl Ho Či Min za sebou nekonečné ruské pláně, kam by mohl ustoupit, a diskrétní hrozba použití atomových zbraní na hranicích by zabránila jakékoli čínské intervenci.

Major Bowman každopádně už prokázal, že je možné vybudovat elitní místní jednotky, a to na úrovni pluku. Zdálo se mi, že ho trochu překvapilo, když jsem vyslovil názor, že zbudovat prvotřídní armádní sbor, nebo dokonce i divize, by bylo mnohem obtížnější.

„Tak zvaní Jihovietnamci nejsou, jak se mnozí nejspíš domnívají, jeden národ, majore Bowmane,“ začal jsem. „Většina z nich mluví jihočínským dialektem, kterému jsme si zvykli říkat vietnamština, ale lidé z jihu nejsou jednotní, nespojuje je dokonce ani vlastenectví. V téhle zemi žijí Číňané, Khmerové, Thajci, Meové, Xaaové a přinejmenším půltuctů různých horských kmenů, které se vzájemně dorozumívají čtrnácti různými jazyky. Římští katolíci, buddhisté a pár dalších náboženských skupin se mezi sebou nikdy neshodnou. Nemají žádné společné zájmy. Předstírat, že Republika Vietnam je jeden národ, je naprosto scestné.“

Major mě zamyšleně pozoroval. „Totéž se ale dá říci o Severním Vietnamu, pane kapitáne,“ řekl po chvíli. „Avšak alespoň uvnitř jeho hranic je v téhle zemi klid a mír.“

Dopřál jsem si mírný úsměv, vyjadřující porozumění. „Zajisté, pane majore stejně jako je klid a mír v SSSR, kde tucet podrobených většin chová k vládnoucí menšině zuřivou nenávist, která má kořeny v letité historii... Když

však člověk cítí špičku bajonetu mezi žebry, nestěžuje si, ale spolupracuje. Stejné pravidlo platí i pro Ho Či Minův Vietnam.“

Major Bowman pomalu zakroutil hlavou. „No, neměli bychom předstírat, že se Diemova vláda neuchyluje k teroru ve snaze uchovat si moc nad zemí,“ prohlásil. „Zvlášť pokud jde o buddhisty.“

„Souhlasím s vámi, pane majore. Diem skutečně používá teror, ale ne otevřeně a nikdy ve velké míře. A kdyby to udělal, mohl by docela dobře přijít o americkou pomoc, což by znamenalo konec jeho vládnutí... Ale jeho bratr, Ngo Dinh Dhu, je ještě horší. Pronásleduje buddhistické mnichy stejně jako Hitler pronásledoval Židy... Má však štěstí křesťanský svět totiž kašle na buddhisty, kteří na rozdíl od muslimů nemají ani naftu, ani strategicky významnou zemi.“

„Na tom skutečně může něco být, pane kapitáne,“ připustil Bowman. „Zdá se, že my Američané jsme odsouzeni buď šíření komunismu tolerovat, nebo podporovat antikomunistické diktátory, kteří většinou nejsou lepší než rudí.“

„Podle mého názoru by byl Strýček Sam hlupák, kdyby investoval do téhle nestabilní země buď peníze, nebo vojáky. Zvláště vojáky... Ledaže by měl detailní plán bleskové války proti severu.“

„To podle mého názoru nepřipadá v úvahu,“ řekl major Bowman rozhodně.

Pokrčil jsem rameny. „V tom případě můžu jen zopakovat to, co už jsem řekl kapitánovi Mikovi Spatovi. Američané by měli dát od Vietnamu ruce pryč.“

Pak jsme se oba na chvilku odmlčeli. Bowman mě přitom svýma bezelstnýma očima pozoroval a pak se mírným tónem zeptal: „Tak proč tak horlivě pomáháte Diemovu režimu?“

„My to děláme pro peníze, pane majore,“ odpověděl jsem mu. „Strýček Sam by tu jen přicházel o peníze, výzbroj a životy.“

„No, vy přece taky můžete přijít o život,“ oponoval mi. „To vám žádné peníze nemohou vykompenzovat.“

„Ovšem ale my svou kůži riskujeme dobrovolně. Vaši vojáci budou muset poslouchat rozkazy, ať už se jim to bude líbit, nebo ne. A ve válce, jaká je tahle, vedené polovičatě, váhavě, nemají takové rozkazy daleko k neúmyslnému zabití. Něco jiného je, když člověk své věci věří a je odhodlán zvítězit. Víte, pane majore, existuje jedna věčná pravda válečného umění ve vítězné válce nejsou žádní slabí velitelé, nesmyslné rozkazy a chybné plány bitev.“

Major Bowman vyprázdnil svou sklenku a položil ji na stůl.

„Nebudete mít nic proti tomu, když k vám občas zajdu a proberu s vámi některé místní záležitosti, že ne, pane kapitáne?“ uzavřel naši rozmluvu.

„Ale vůbec ne, pane majore přijďte, kdykoli budete chtít,“ odpověděl jsem mu upřímně. „Budete vždycky vítán.“

Krebitz a Stolz konečně našli Ghia Xueye, našeho instruktora v umění protipartyzánské války z našich prvních let v Indočíně. Byl to Xuey, kdo naučil Krebitze všechno, co znal, a my jsme ho hledali už od našeho návratu do

Vietnamu v roce 1956.

Osud tomu chtěl, že to nebylo shledání šťastné. Xuey byl těžce nemocný a žil bídně na pokraji hladu se svou ženou a čtyřmi dětmi v ubohé boudě v Phu Yen.

Phu Yen ležel na pobřeží nějakých pět set kilometrů severovýchodně od Saigonu. Když jsem se dozvěděl, že Xueye našli, nechali jsme všeho, nastoupili jsme do nákladního auta a jeli ho do Phu Yen navštívit. Okamžitě nás poznal a naše nečekaná návštěva nakrátko vlila do jeho pětačtyřicetikilového těla nový život. Na chvíli se v jeho očích znovu objevil ten veselý třpyt, na který jsme se dobře pamatovali. Odmítl zůstat v posteli a s naší pomocí se s námi posadil na verandě pod doškovou stříškou. Jeho oči se zalily slzami, když Erich, Krebitz, Stolz a Steiner začali vykládat pytle s moukou, rýží, sójou, kukuřicí a cukrem, dále bedny s olejem, krabice s konzervovaným masem, tuňáky, sardinkami a šunkou a ještě pražené kukuřičné lupínky a nádoby s otrubami, ve kterých byly ukryty drobné dárky pro děti, nechybělo ani kondenzované mléko, sušená vejce, kakao a bůhvíco ještě.

„Vidíte, já už s vámi jít nemůžu," smutně naříkal Xuey, „ale jak to vypadá, moje snaha nebyla marná, protože jste přežili tolik let bojů a jste pořád plní síly..."

Erika si prohlédla Xueyovu lékařskou zprávu. „Karcinom s metastázemi v játrech a pobřišnici," pošeptala mi. „Nevyléčitelné, rakovina, Hansi. Možná mu zbývá pár týdnů života."

Snažili jsme se udělat Xueyovi jeho poslední dny tak příjemné a šťastné, jak to jen bylo možné. Zůstali jsem u něj skoro celý týden a obstarali jsme pro něj a jeho rodinu nový, kamenný dům. Schulze zavezl jeho ženu do místní banky a uložil tam na její jméno osm tisíc dolarů. Suoi a Noi zapsaly jeho děti do školy a všem nakoupily šaty a boty. Také jsme Xueyovi obstarali nejlepší dostupnou léčebnou péči; ta se bohužel skládala hlavně ze silných analgetik. Naše snažení však bohatě vyvážil výraz vyrovnaného klidu, který se usadil ve tváři našeho drahého starého přítele.

„Teď můžu zemřít v klidu, smířený s Bohem," řekl nám. „Díky vám už moje rodina nebude muset strádat, Hansi... Erichu... Zachránili jste jim život."

„Jako ty jsi snad stokrát v minulosti zachránil život nám, Xueyi... *Au revoir*, starý příteli."

Jeho obličej rozjasnil náznak úsměvu. „Neříkej *au revoir,* protože už se neuvidíme, Hansi. Ty jsi voják a také já jsem, v jistém smyslu, pořád voják. Mnohokrát jsme té zubaté s kosou unikli, ale pro ni čas nic neznamená, protože nakonec stejně vždycky vyhraje... Zajděte se sem občas podívat, jak se daří mé rodině."

„Uděláme to, Xueyi, máš na to mé slovo."

„Já vím, že ty své slovo vždycky dodržíš..." Natáhl se pro mou ruku. „Může to vypadat divně, ale teď se dokonce nemůžu dočkat, až umřu... Až budu spát a už nebudu trpět."

O sedm týdnů později Ghia Xuey zemřel. Nemohli jsme se zúčastnit jeho pohřbu, ale *Task ForceG* mu poslala velký věnec a peníze na mramorovou

hrobku.

O pět dní později jsme byli blízko hranice s Kambodžou u Tay Ninh a číhali jsme v úkrytu v křoví. Před námi se rozkládala rýžová pole až ke vzdálenému okraji lesa. *Task ForceG* se chystala uvítat rotu Vietkongu, vracející se z výcvikového tábora u Hanoje. Podle Stahnkeho zpravodajské služby to byla speciální jednotka vycvičená a vybavená k sabotážním akcím uvnitř Saigonu.

Rozvinuli jsme *Gruppe Drei* a šest obojživelných vozidel v křovinách a trpělivě jsme čekali, až se nepřátelé ukážou. Jediná cesta, kterou mohli přes rýžová pole jít, byla kryta 37mm kanóny a těžkými kulomety.

Mezi mangrovy jsme objevili opuštěnou bambusovou boudu. Šli jsme si tam s Erikou posedět, od hlavy až po paty nastříkaní repelentem proti hmyzu. Suoi a Noi zůstaly s Kurtem Zeislem, Schulzem a Riedlem v naší improvizované stanici první pomoci.

Rýžová políčka byla plná důvěrně známých zvuků, jimž vévodil skřehotavý žabí koncert. Dlouho jsme tam mlčky seděli. Zdálo se mi, že Erika je duchem nepřítomná.

„Na co myslíš?“ zeptal jsem se nakonec a zlehka jsem ji objal.

Přivinula se ke mně a usmála se. „Sním o hezkém malém domě někde u lesa, ale dost blízko města a taky nemocnice, ve které bych mohla pracovat... Ráno se probudit a osprchovat se..., posnídat s manželem, než odejdu...“

„A zatímco ty budeš pracovat, tvůj manžel bude jen tak posedávat a nedělat nic...,“ zasmál jsem se.

„Můžeš sepisovat své paměti.“

„A žít z toho, co vydělá moje žena.“

„Přestaň si dělat legraci. Máš víc peněz, než bych si mohla vydělat za celý život.“

„To nejsou moje peníze, Eriko. Jsou naše...,“ opravil jsem ji.

„Mohl by ses bez problémů nechat povýšit do důstojnické hodnosti v bundeswehru, Hansi,“ pokračovala přesvědčivě. „Oni potřebují důstojníky s tvými zkušenostmi.“

„Na to už je příliš pozdě, Eriko.“

„Vždyť nejsi tak starý...“

„Nemluvil jsem o věku, ale o zvycích... Víš, už deset let vydávám rozkazy. Pro mne je příliš pozdě, abych se začal učit rozkazy přijímat.“

„Ale jdi...,“ mávla rukou. „A co generál Houssong? Byl přece tvůj nadřízený.“

„Ovšem, Eriko... Houssong mě obvykle zavolal do své pracovny a zeptal se, jestli mohu udělat to nebo ono, ale nikdy mi nic nerozkazoval.“

„A co kdyby ses dal k policii?“

„To je Schulzeho parketa, ne moje.“

„Proč ne?“ trvala na svém.

„Protože bych nemohl s kriminálníky zacházet tak jako s chycenými příslušníky Vietkongu,“ zkusil jsem ji trochu poškádlit.

Nepostřehla žertovný tón mého hlasu a tiše se zasmála. „Chceš říct že bys je nemohl prostě zastřelit?“

„Mně jsou zločinci všeho druhu odporní,“ řekl jsem jí, tentokrát vážně. „Mám rád pořádek a disciplínu a osobně bych dával přednost životu pod stanným právem než ve slabé demokracii... Kromě toho si nemyslím, že většinu gangsterů je možné převychovat a znovu zařadit do společnosti. Zavřít je do vězení jen uvalí další zátěž na slušné občany, kteří platí daně, včetně odškodňování obětí těch kriminálníků. A to jen proto, aby se lupiči a vrazi mohli dívat na televizi, hrát stolní tenis nebo košíkovou a nejspíš dostat milost dřív, než jim vyprší trest.

„Ty bys je vážně raději zastřelil?“ zeptala se mě Erika.

„Bez váhání,“ odpověděl jsem. „Chycen ráno, odsouzen v poledne, zastřelen večer... To je jediný způsob, jak udržet společnost bez kriminality.“

Pozorovala mě svýma bezelstnýma očima. „Zastřelil bys také čtrnáctiletého chlapce, který ukradl peněženku stařence když možná kradl poprvé v životě?“

‚*Ach, was Erika.* Nejsem zvíře. Dokonce bych takového delikventa ani neposlal do vězení. Nechal bych ho strávit týden nebo dva ve Stahnkeho masážním salonu, kde by ho zmlátili jako psa to je jediný trest, kterého se tihle mladí darebáci bojí. Po takové schůzce s chlapíkem, jako je *Herr* Stoppel, by se mu už znovu krást nechtělo.“

„Víš, Hansi, ty jsi strašný člověk.“

„Jen vůči strašným lidem,“ odpověděl jsem.

„Ale nemyslíš si, že lidem v nesnázích se má pomáhat?“

„Jistě lidem jako byl Ghia Xuey, ale ne tomu typu lidí, jejichž jedinou nesnází je, že byli chyceni při činu.“

Erika si zhluboka podrážděně povzdechla. „Proč jsem se musela zamilovat zrovna do tebe?“

Políbil jsem ji zlehka na ústa. „Tatáž hloupá otázka neustále pronásleduje i mě,“ odpověděl jsem jí. „Život je plný paradoxů... Ty jsi lékařka, která zachraňuje životy; já jsem voják, který je bere. Zdá se, že protiklady se doopravdy přitahují.“

„Ale ty nemůžeš zůstat vojákem navždy, Hansi...“

„Já vím,“ souhlasil jsem. „Už začínám ty svoje křížky cítit.“ Tiše se zasmála. „Já si nestěžuji. Kromě toho, říká se, že muži tvého věku jsou v nejlepších letech.“

„Možná v posteli, ale ne, když jde o šplhání po laoských horách.“

Byl to Krebitz, kdo si první všiml dlouhé řady partyzánů v maskovacích uniformách, kteří se vynořili z lesa a pochodovali stezkou mezi rýžovými políčky. Přílby a opasky měli hustě pokryty olistěnými větévkami a v pološeru vypadali jako pohyblivé keře.

Stezka byla rovná a úzká; bojovníci Vietkongu šli těsně jeden za druhým, s mezerou mezi jednotlivými muži jen na délku paže.

Steiner snižoval mířidla 37mm děla a přitom polohlasně zabručel: ‚*Noch'mal eine Idiotenreihe.*“

Další zástup idiotů. Jedna dobře mířená střela tak velkého kalibru dokázala složit čtyři muže a nic netušící nepřátelé šli přímo proti našim dělům. Jost Waldman, který je pozoroval přístrojem pro noční vidění, řekl bezstarostně: „Je jich jenom kolem osmdesáti."

‚*Bylo* jich osmdesát," uchechtl se Steiner.

Vystřelil, opravil zamíření a bleskově vystřelil znovu. První partyzáni popadali do rýžového pole jako hadrové panenky. Ti za nimi se nestačili krýt. Steiner byl prostě příliš rychlý. Pozoroval jsem dalekohledem tu děsivou podívanou, když se k tomu masakru přidalo zbývajících pět obojživelných *Ďasů.* Viděl jsem muže rozervané na dva kusy, ruce a paže odtržené od trupů, nohy odervané od kyčlí. Rýžová políčka neumožňovala uniknout. Několik uprchlíků, kteří se pokusili přebrodit do bezpečí, *Ďasi* nemilosrdně vypátrali, dostihli a jednoho po druhém zlikvidovali.

Napočítali jsme osmdesát pět zmrzačených mrtvol hrůzná podívaná. Někteří byli doslova obaleni svými na kousky rozervanými vnitřnostmi, jiní leželi na břiše a žebra jim trčela ze zad.

Roztrhané rance se zásobami, zdeformované polní láhve a kuchyňské nádoby a zničené zbraně. „Pro Hraběte z CIA tu neposbíráme žádné dokumenty," poznamenal suše Schulze, když poplácal Steinera po rameni.

‚*Merde!"* vykřikl Riedl. „Bylo to jako střílet kachny tankem."

Když Schulze prohlédl mrtvoly z prvních řad, otočil se ke Steinerovi.

„Tvoje první střela prolétla třemi z těch bastardů a explodovala ve čtvrtém. Nejspíš když narazila na něco tvrdého v jeho pytli."

„*So ist Kriegsleben,*" podotkl Krebitz s pokrčením ramen. „Takový je osud vojáka... Tihle zatracení opičáci ani nemohli dojít do pekla. Musel přijít sám Satan, aby si je odnesl." „V pytlích," dodal Erich.

Jednou mi zavolal major Cooke a požádal mě, jestli bychom s ním Schulze, Krebitz, Riedl a já nemohli ráno zaletět do Da Nangu. Znělo to velmi tajnůstkářsky.

„Odpoledne budete zpátky," dodal vemlouvavě. „Je tam něco, co byste měli vidět."

„Je to něco nepříjemného, nebo naopak, pane?" zeptal jsem se.

Cooke se tiše zasmál. „Něco velice příjemného, řekl bych."

„Něco, co se týká *Task ForceG?"* nadhodil jsem.

„V jistém smyslu ano."

„Dobře, pane a díky za pozvání."

„Měli byste být v Ba Dinh v osm hodin ráno."

„Budeme tam, pane majore."

Byli jsme všichni dost zvědaví, proč nás major Cooke pozval. Da Nang byl hlavní jihovietnamský přístav a Schulzeho napadlo, že možná připluly nějaké americké válečné lodi, aby bombardovaly Vietkong hluboko ve vnitrozemí. „Děla bitevních lodí mohou dostřelit na půl cesty k hranicím s Kambodžou, Hansi," poznamenal.

Náš Hrabě z CIA však jeho nápad odmítl. „Kdyby se připravovala nějaká intervence, tak bych o tom musel vědět," řekl rozhodně. „A intervence nemůže proběhnout bez prezidentova rozkazu a souhlasu senátu, obojí by vyvolalo velkou pozornost médií."

Druhý den ráno nás Steiner odvezl na letiště, kde nás major Cooke a kapitán Dart pozvali na palubu amerického dopravního letadla. O tři hodiny později jsme byli v Da Nangu a stáli jsme v přístavu. Byly tam skutečně americké lodě; pět velkých dopravních lodí zrovna vykládalo vojenský materiál tanky, obrněné transportéry, polopásová víceúčelová vozidla, džípy s namontovanými kulomety a děly, 105mm a 175mm samohybná děla, těžké minomety, ženijní mostní vozidla, buldozery, bagry a tisíce beden lehkých zbraní a munice, vše ve zdánlivě nekonečné řadě.

„No, co tomu říkáte?" zeptal se s úsměvem major. „Chystáme se přeměnit jihovietnamskou armádu v opravdovou bojovou sílu."

„A to není všechno," dodal kapitán Dart. „Tohle je jen začátek. Na cestě už máme dalších patnáct lodí."

„No, tohle všechno je velmi působivé, majore Cooku," odpověděl jsem zdvořile, „ale budete muset místní lidi naučit nejen jak bojovat, ale také jak si své vybavení uchránit. Jinak se komunistům dostane do rukou skvělá sbírka americké artilerie, kterou pak použijí k ostřelování místních měst."

„Zatím se chystáme vystrojit a vyzbrojit jenom pluky, které jsme sami vycvičili."

„Rozumný plán," souhlasil Erich.

„Můžete mi říci, kolik tanků a samohybných děl do téhle země přivážíte, pane majore?" zeptal jsem se nenucené.

„Přesný počet vám neřeknu, ale během šesti měsíců by tu mělo být dost vojenského materiálu k vybavení pěti obrněných divizí."

Schulze tiše hvízdl. „No, až budete mít všechny ty věci připravené k akci, pane tak všechno sešikujte podél sedmnácté rovnoběžky a pak nás zavolejte."

Cooke se zašklebil. „Ach ne vás ne, Schulze. Vy byste zaútočili rovnou přes linii příměří a v Severním Vietnamu byste rozpoutali peklo."

Erich se spokojeně usmál. „S pěti obrněnými divizemi bychom obsadili Hanoj během tří dnů a za týden zahnali rudé zpátky do Číny..."

„Což by znamenalo konec Vietkongu na jihu," dodal Krebitz.

„A zajistilo čínskou protiofenzívu, jak jsme to zažili v Koreji," dodal se smyslem pro humor major Cooke. „Vy se mnou nesouhlasíte, Wagemúllere?"

Rozhodil jsem ruce a odpověděl jsem mu: „Někde jsem četl, že americká armáda má pro svá 175mm děla nukleární střely, pane... Nebo se snad mýlím?"

„Máte neprostou pravdu, Wagemúllere. Americká armáda má jaderné dělové projektily, ale ne pro Vietnam a už vůbec ne pro vás," zahřímal Cooke.

„Jaká škoda," poznamenal Krebitz. „S těmi střelami bychom také mohli zastavit čínskou intervenci."

„Zřejmě během týdne," smál se kapitán Dart.

„No, s Číňany bychom asi potřebovali trochu víc času," pokračoval Krebitz.

„Kdybychom jich zlikvidovali pět set tisíc denně, mohl by stačit měsíc, aby si to Mao rozmyslel. To je spousta mrtvol, pane, i na čínské poměry.“

Cooke se na mne rychle podíval. „Souhlasíte s Krebitzem?“

Zakroutil jsem hlavou. „Ne, pane.“

Cooke vypadal překvapeně. Tak jsem mu vysvětlil, že správně zorganizovaná americká artilerie by snadno mohla eliminovat každý den milion čínských vojáků, včetně záloh za hranicemi. Takové ztráty by si dokonce ani Čína nemohla dovolit.

Nastalo dlouhé, rozpačité ticho, které trvalo, dokud si major Cooke neuvědomil, že by bylo vhodné změnit téma rozhovoru.

„No, pozval jsem vás sem, abyste viděli válečný materiál, který jsme do Vietnamu přivezli. Jestli si myslíte, že byste z toho něco mohli použít, dejte mi vědět. Snad bychom vám mohli v přiměřeném rozsahu vyjít vstříc.“

Erichovi zasvítilo v očích. „Dobře, pane v *Task ForceG* je několik bývalých velitelů tanku, včetně mojí maličkosti... Neodmítli bychom půl tuctu, nebo tak nějak, tanků, nějaké pěchotní transportéry, samohybná děla...“

„Co kdybyste prostě sepsali seznam?“

„Uděláme to.“

Když jsme se vrátili na základnu, byl Erich jako v transu. „Bylo by to nádherné, velet zase po tolika letech tanku, Hansi.“

„Kam chceš se svými tanky jet, Erichu do džungle?“

„Uvažoval jsem o několika rychlých nájezdech po silnicích do Kambodže a Laosu.“

„A jakmile by tě uslyšeli přijíždět, tak by Vietkong obšancoval cesty minami a hazukami.“

„Ne s *Gruppe Drei* na průzkumu dva kilometry přede mnou a s *Tichými jestřáby* na leteckém průzkumu nebo jako letecká podpora, kdyby to bylo nutné.“

„Díky, že mi dovolíš jít dva kilometry před tvými tanky,“ zabručel Krebitz.

„*Gruppe Drei* může jet v džípech.“

„Jasně... Když pojedeme v džípech, tak určitě objevíme spoustu min a nástražných náloží.“

„To jistě když na nějakou najedete,“ zavtipkoval seržant Starr.

Hrabě z CIA se otočil ke mně a řekl: „Musíš uznat, že je mnohem lepší spolupracovat se Strýčkem Samem než s Francouzi.“

‚*Mais alors*, Jeffe Strýčkovi Samovi prostředky nechybí. A jak už řekl Napoleon, k vítězství ve válce jsou nezbytné tři předpoklady peníze, peníze a peníze!“

Američané však přicházeli a zdálo se, že nijak nepospíchají s odchodem. Přijížděli v neustále rostoucím počtu a díky jejich úsilí se místní armáda začala postupně měnit k lepšímu. A přece, i když Američané mohli naučit saigonské ozbrojené síly bojovat s nejdůmyslnějšími zbraněmi na světě, nemohli je vybavit tím rozhodujícím, nezbytným předpokladem k vítězství bojovým

duchem.

„Víš, co se brzy stane?“ zeptal se mě jednou večer Schulze nad sklenicí piva. „Já Američany dobře znám... Dají se do práce s místními odvedenci, budou se potit a klít od svítání do soumraku. A pak nakonec s hlasitým „k čertu s tím vším“ zahodí to papírování do koše a pustí se do toho sami.“

„A my bychom udělali totéž, nebo ne?“ zeptal jsem se.

„Jasně,“ souhlasil. „Kdybychom to mohli udělat po svém... Což Američané nikdy nedovolí.“

25. MONZUNOVÁ OFENZÍVA

Seržant Joe Starr dostal další prýmek a hned nato byl jmenován instruktorem 192. pěšího praporu. Naše rozloučení jsme oslavili celonočním mejdanem v nightclubech v ulici Catinat nenápadně se tam přitom rozmístila četa *Gruppe Drei*, aby nás chránila před eventuálním překvapujícím útokem. Běžnou součástí saigonského nočního života se staly střelba a výbuchy teroristických bomb a Krebitz se chtěl vyhnout jakémukoli riziku.

Připili jsme Joemu, i když jsme všichni byli nešťastní, že od nás odchází. Starr přijal své povýšení se značnými obavami.

„Mohl jsem to povýšení odmítnout a zůstat s vámi, lidi," projevil svou nespokojenost nad džbánkem piva. „Ale, sakra, chystám se přeměnit sto dvaadevadesátý v nejlepší saigonský prapor!"

„A vysloužit si poručické prýmky," zašklebil se Riedl.

„Nebo vojenský soud!" dodal Starr trochu zastřeným hlasem.

Schulze ho plácl do kolena. *„flur aufpassen, Joe.* Prostě se nepokoušej ze sto dvaadevadesátého udělat další *TaskForceG* a všechno bude v pořádku," poradil mu s úsměvem.

Přisedl jsem si ke Starrovi a řekl jsem mu bezstarostně: „Všechno má svou pozitivní stránku, Joe. Zavolej mi, až bude tvůj prapor připravený. Mohli bychom dát dohromady několik společných akcí."

„Jasně," zamručel Starr a vrhl na mne upřímný pohled. „A když budu potřebovat několik speciálních projektilů, zavolám Krebitzovi."

„Jednoduše mi dej vědět kdy a kde," ujistil ho Rudolf. „Vy partyzánům znemožníte únik, a *Gruppe Drei* se postará o bombardování."

„A Joeovi nebude hrozit polní soud," dodal Stolz.

„Určitě brzy společně Vietkongu pořádné zatopíme, Joe," vložil se s jistou povýšeností do debaty Schulze. „Jenom si pospěš s tím výcvikem."

„Dva měsíce," slíbil Starr a lokl si piva. „Donutím je potit krev, ale bude z nich elitní jednotka."

Ty dva měsíce jsme strávili tím, že jsme se systematicky řídili Stahnkeho tipy a prováděli překvapivé útoky na množství partyzánských objektů v oblasti Rung Sat a v dolní deltě Mekongu. Také jsme přijali Krebitzuv návrh na změnu taktiky. *Task ForceG* už nenapadala postupně blízko u sebe ležící cíle, ale pro každý další úder si vybírala cíl vzdálený od předchozího. Zdálo se, že tahle nová metoda namátkového výběru vyvedla z konceptu nepřátelské velitelství, které se už dokonce ani nemohlo pustit do předpovídání, jaký by mohl být náš další cíl.

Podle informací od Stahnkeho se hlavní tábor Vietkongu nacházel v trojúhelníku tvořeném řekou Rach Giong a Route 230, jež vedla ze Saigonu přes Ap Bac do My Tho. Celý region ovládali komunisté, včetně napůl

opuštěných vesnic Ap Bac, Dong Binh a Ap Tan Hoa. To území leželo jen pětapadesát kilometrů od hlavního města, a přesto tam Saigon neměl žádné pravomoci. Hanoj tu oblast považovala za osvobozené území.

Na operaci Dvojí ostří jsme byli obzvlášť zainteresováni, protože znamenala křest ohněm pro 192. prapor Joea Starra. Praporu velel kapitán Dong Tho Tuoc, nezkušený třiatřicetiletý důstojník. Zdálo se, že je plný elánu, i když se zřejmě trochu zdráhal za svou první vojenskou akci ve větším měřítku převzít plnou odpovědnost. Seznámili jsme se s kapitánem během štábní porady, při které se probíral plán útoku na tábor Vietkongu v deltě. Usoudil jsem, že jinak statečný kapitán u kormidla operace, jejíž výsledek by mohl určit budoucnost jeho vojenské kariéry, raději nechává na Starrovi. Tuocovi jsem však musel připsat ke cti, že naprosto otevřeně přiznával, že není ještě plně způsobilý převzít za tak choulostivou operaci úplnou zodpovědnost.

„Není to tím, že by mi chyběla teoretická příprava," řekl nám upřímně. „Seržant námořní pěchoty Starr nám poskytl všechno, co může být pro účel výcviku užitečné, my však ještě potřebujeme bojovou zkušenost."

Ocenili jsme kapitánovu upřímnost. Zdálo se, že Joea těšila představa, že bude velet v boji, i když oficiálně se nepředpokládalo, že by se zúčastnil nějaké ozbrojené akce a jeho nadřízení měli, pokud šlo o tohle omezení, naprosto jasno. Aby byli všichni spokojení, bylo rozhodnuto, že Starr bude operaci řídit prostřednictvím kapitána Tuoca a jeho poručíků, takže alespoň formálně bude všechno probíhat podle předpisů. Joe měl „radit" a kapitán vydávat rozkazy.

Protože operace Dvojité ostří se měl účastnit prapor o síle 960 mužů, byla organizována v mnohem větším měřítku, než by to bylo v případě běžné akce *Task ForceG.* Bojový plán zahrnoval obrněná vozidla, pěchotní transportéry a polní děla, což všechno Schulze považoval za téměř zbytečný luxus., 192. prapor měl postupovat po Route 230 až k řece Rach Giong, aby se děla dostala na dostřel základny Vietkongu.

Naši *Tiší jestřábi* vzlétli na několik průzkumných misí nad silnici a piloti zjistili, že mosty jsou netknuté. Věděli jsme však, že se tato situace může změnit, hned jak se Jihovietnamci začnou valit na jih. Zachování asi tuctu mostů mělo pro celou operaci rozhodující význam. Došli jsme k závěru, že by na místo akce mělo být letecky dopraveno stočlenné komando *Task ForceG*, které by mosty zajistilo před sabotážemi partyzánů a udrželo je až do příjezdu jihovietnamského konvoje. Svěřil jsem komando Karlu Stolzovi, Juliu Steinerovi a Maxi Kagererovi.

Generálmajor Kin Sai byl s naší společnou akcí neobyčejně spokojený. Zařídil nejen transport komanda vrtulníky, ale také letku bitevních bombardérů, která měla při přesunu po nechráněné silnici 192. prapor doprovázet. Pohyb motorizovaných konvojů po území ovládaném Vietkongem byl vždycky riskantní podnik, při němž se daly čekat sabotáže, přepady ze zálohy a narychlo položené miny. A navíc podle Stahnkeho partyzáni kolem Ap Bac měli dvanáct čínských bezzákluzových kanónů ráže 105mm, které mohly být proti 192. praporu docela dobře použity.

Podle našeho bojového plánu měl postupující jihovietnamský prapor odvrátit pozornost Vietkongu od řeky Rach Cat, po které se hlavní část *Task ForceG* měla k cílové základně dostat. Chtěli jsme se k ní přiblížit od moře v domorodých nízkých říčních člunech. Pluli bychom až k Soi Rap a do řeky Rach Cat, využívajíce mlhu a přestrojení za partyzány. Zvláštní pozornost musela být věnována terénu, který za kusy husté džungle přecházel v otevřené prostory s rýžovými políčky. Během každého přílivu v nich bylo metr a čtvrt vody a nebylo možné se tam nikde krýt, kromě říčních břehů a náspů zavlažovacích kanálů. Takové náspy však Vietkong obvykle opevnil. Často to, co na první pohled vypadalo jako bambusové chatrče domorodců nebo dřevěné boudy s plechovou střechou, byly ve skutečnosti bunkry vyztužené pytli s pískem, vybavené těžkými kulomety a granátomety.

V tomto případě mělo počasí zapracovat v náš prospěch. Monzunový liják snížil viditelnost na padesát metrů. Naše říční džunky, roztažené do dlouhé řady, se zvedaly a klesaly a pomalu se sunuly k Soi Rap, kde byly břehy dokonale skryty za clonou deště. Krebitz, Waldman, Tuc Daun a dvanáct mužů z *Gruppe Drei*, přestrojení za partyzány, pluli před námi a udržovali s námi spojení vysílačkami. Měli jsme v úmyslu plout po Rach Cat do Rach Giong, podél níž se rozkládala nepřátelská základna.

Bylo sporné, jak moc je počasí pro akci speciálního komanda vhodné. Jak *Task ForceG*, tak partyzáni nemohli vůbec nic vidět. Schulze si myslel, že to hraje v náš prospěch, já jsem však měl jiný názor.

„Vplouváme do řeky Rach Cat," hlásil Krebitz a radil nám držet se uprostřed proudu. Jak jen mohl poznat, kde to je, to bylo nad mé chápání.

„Cesta je volná?" zeptal jsem se, jen abych něco řekl.

„Zatím," odpověděl mi stručně. „Břehy jsou pořád ještě skryté v mlze, ale už jsme určitě minuli několik pozorovacích plošin Vietkongu."

„Tím lip, Rudy."

„Raději bych je zneškodnil," podotkl Krebitz. „Nikdy není dobré mít podél zpáteční cesty nepřátelské kulomety."

„Já vím... Mohlo by se změnit počasí."

„Máš pravdu... Zatím se kvůli tomu dešti nedají použít ani přístroje pro noční vidění. Tahle operace závisí na našem štěstí, a to se mi nelíbí."

„Mně taky ne, ale co můžeme dělat? Z téhle akce už se stáhnout nemůžeme."

Krebitz se pokusil zorientovat podle leteckých snímků, přepečlivě zvětšených na rozlišovací schopnost jednoho metru.

Erich se spojil s Joe Starrem, jehož konvoj se zrovna valil jižně od Can Giouc.

„Zatím žádné problémy," řekl nám sebevědomě Starr. „Vyslal jsem dopředu naše vlastní likvidátory problémů po vzoru *Gruppe Drei*, aby prozkoumali cestu, jak by to udělal starý dobrý Krebitz."

„Víš něco nového o Stolzovi a Steinerovi?"

„Ty mosty mají, tak nemějte obavy."

O pár minut později se Erichovi podařilo spojit se Stolzem, který nám Starrovo hlášení potvrdil. Dvanáct mostů bylo obsazeno bez problémů, otázka,

jestli je udržíme, však zůstávala nezodpovězená, protože u každého mostu mohlo zůstat jen deset členů komanda.

Náš společný útok měl být zahájen v 7:30. Starrův 192. prapor měl napadnout nepřítele ze severu a současně měla *TaskForceG* zaútočit na základnu od jihozápadu.

Naše plavba řekou Rach Cat proběhla bez zvláštních událostí. Jestli podél severního břehu byly nějaké pozorovací plošiny Vietkongu, byly jejich posádky nejspíš v úkrytech, protože v tom deštivém přítmí se nedal čekat žádný útok.

Naše větrovky a kusy pytloviny nemohly déšť zadržet a partyzánské oděvy, které jsme měli pod nimi, byly skrz naskrz promočené. Utěšovali jsme se myšlenkou, že je lepší být promoklý, než se vystavovat střelbě.

„Rudy," pokračoval jsem v našem rozhovoru, „jak chceš najít Rach Giong?"

„U soutoku bude voda zvířená... Hej!" zarazil se najednou. „Asi jsme narazili na přívoz u Route 230." Nechal vysílačku zapnutou a tak jsem slyšel, jak postupně proklíná přístroj pro noční vidění, déšť a řeku. „Je to skutečně ten přívoz," pokračoval. „Radši se pár minut nehýbejte, Hansi. Musím přeříznout kabely."

Do rozhovoru vpadl Schulze. „Odstraň desetimetrový úsek, Rudy, aby nemohli zase spojit konce."

„Přesně to chci udělat," vyštěkl Krebitz. „A myslím, že půjdeme na břeh."

„Co se děje?"

„Podél mola je přivázána úhledně srovnaná řada bárek s kulomety namontovanými na přídích. Ty jistě nepatří místním rybářům..."

„Mějte oči na stopkách. Ty bárky by určitě nenechali bez dozoru."

„Taky že ne... Vidím strážní domek... Nechtě vysílačky zapnuté!"

Pak následovala dlouhá pauza, během níž jsme ubrali plyn, až motory jen tiše bafaly.

„Rudy kde jsi?"

„Na břehu... byli tu dva strážní," řekl mi tlumeným hlasem. „Myslím, že opičáci ve strážnici zrovna dojídají... Slyším vyhrávat hudbu."

„Co chceš dělat?"

„Přinesu jim moučník."

Ten moučník bylo šest granátů vhozených okny se zataženými záclonami. Hudba se proměnila ve výkřiky. Plamenomet proměnil výkřiky v ticho. Waldman se zmocnil člunů. Krebitz mi doporučil, abychom je uvázali u mola. Začali jsme improvizovat a rozhodli jsme se držet přívoz až do příjezdu Starra a 192. praporu. V boudách, které sloužily jako noclehárny a skladovací prostory, se usadil Riedl s dvacetičlennou četou. Osm člunů jsme nechali Helmutovi, aby měl zabezpečený ústup po řece, kdyby to bylo nutné. Zbývající bárky Vietkongu jsme zařadili do našeho říčního konvoje a pokračovali jsme v cestě k Rach Giong.

Vysílačkou se ozval Starr. Jeho prapor ještě postupoval k přívozu a on se mě zeptal, jestli by neměl zanechat nějaké vojáky jako posilu čet *Task ForceG* u

mostů.

„Mohli bychom na posílení tvých hochů poskytnout jednu rotu, Hansi," navrhl mi odvážně. „Dvacet mužů může zvládnout mnohem víc než deset."

„Myslím, že by sis měl zachovat plnou bojovou sílu," doporučil jsem mu. „I kdybychom u každého mostu nechali třeba padesát vojáků, nemohli by se postavit žádnému vážně míněnému útoku Vietkongu."

„Ale Hansi," argumentoval, „tak jak se věci mají, neudrží Stolz své pozice ani deset minut..."

„Nebude muset. Stolz a Steiner mají rozkaz se při první známce soustředění partyzánů stáhnout."

„Ale pak jestli Vietkong bude ovládat mosty, tak budeme u přívozu v pasti."

„Ne tak docela, Joe, protože na řece Rach Cat bychom mohli zřídit trvalou pevnost."

„Tohle jsme neměli v plánu..."

„Neměli," připustil jsem, „ale já jsem začal improvizovat, když *Task ForceG* obsadila partyzánská opevnění kolem přívozu."

„Vy máte přívoz?"

„Máme... A když se tady tvůj prapor usadí obrněná auta, transportéry, houfnice a všechno ostatní můžeme tohle místo proměnit v ostrý bodák na napichování partyzánských zadků. Odsud můžeme ovládat provoz na řece, silnici i protější břeh. Terén v okolí přívozu je plochý a nelze se na něm krýt jestli se ti opičáci pokusí tahle opevnění znovu dobýt, utrpí těžké ztráty. Takže pokračujte v přesunu rovnou k přívozu, pokud to půjde. Teď je to přátelské území."

O dvě hodiny později doplul Krebitz k západnímu soutoku s Rach Giong a zjistil, že je to stěží víc než kanál. Náš cíl ležel jen nějakých tisíc metrů dál ve vnitrozemí. Rudolf se rozhodl uvázat čluny a dál postupovat pěšky a jeho opatrnost se mu vyplatila. Tři sta kroků od soutoku narazil na kulometné hnízdo vyztužené pytli s pískem a obdobně chráněnou bambusovou chatrč, vzájemně propojené zákopem. Průzkumná skupina vklouzla na stezku jako další z mnoha temných stínů a rozdělila se. Waldman a šest mužů si vzali na starost bunkr s kulometem; Krebitz se postaral o chatrč, ve které našel osm partyzánů, tvrdě spících na proutěných kavalcích.

Sebrat polštář, zakrýt tvář, když bodák zajíždí mezi šesté a sedmé žebro; spáči zemřeli, aniž by vydali jediný zvuk.

Strážný, který měl střežit kulomet, se skrčený opíral o stěnu zákopu, v náručí choval francouzský *Mitramat*, a také spal. Neměl se už nikdy probudit. Z tříčlenné obsluhy kulometu byl jen jediný partyzán vzhůru. Prohlížel si řeku dalekohledem nemohl vidět naprosto nic a když vstoupili Daun a Waldman, ani se neotočil. Proč taky? V takovém lijáku by se přece do té opuštěné mokřiny neodvážil žádný nepřítel... A už vůbec ne v noci.

Když si uvědomil, že se zmýlil, bylo už pozdě. Daun ho popadl za vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu a prořízl mu krk od ucha k uchu. Partyzánův výkřik hrůzy se utopil v odporném bublání. Přidušený vlastní krví se zakymácel a

skácel se na mokrou podlahu. Vojáci hodili mrtvoly do kanálu.

Krebitz signalizoval, že cesta je volná, a já jsem s Erichem a zbytkem *Task ForceG* přistál, abychom obsadili opevnění na břehu kanálu. Nechal jsem tam pak Helmuta Schnareho a třicetičlennou četu. V sousedním domku Kurt Zeisl zřídil svou stanici první pomoci.

Z domku se táhlo k základně telefonní vedení. Waldman dráty přeřízl, ale volné konce nezkracoval, aby bylo možné telefon příští den použít. K základně vedla pohodlná pěšina pokrytá bambusovými tyčemi, po které jsme pak s *Gruppe Drei* v čele postupovali. Z tohoto směru partyzáni nečekali, že by k nim mohl nepřítel proniknout. Konec konců, tábor byl uprostřed rozlehlé oblasti osvobozeného území...

Ve 4:30 vystartovalo Stolzovo a Steinerovo stočlenné komando na palubách malých dopravních vrtulníků, které si generálmajor Kin Sai vypůjčil od Američanů. Helikoptéry letěly těsně nad vrcholky stromů a každá z nich měla za úkol dopravit jednu malou četu k cíli, který jí byl určen, to je k řece nebo k mostu přes kanál a ke křižovatce silnic číslo 229 a 230. Zanedlouho Stolz hlásil první přistání, které se nesetkalo s odporem, a obsazení dřevěného mostu jižně od Ap Bac.

Most střežila vyvýšená plošina a také tam byl bunkr na jeho jižním konci, ale liják přehlušil dokonce i klapot rotorů. Američtí piloti odvedli úžasnou práci, když v tom hnusném lijáku letěli deset metrů nad zemí osvětlenou jen přistávacími světlomety a přistáli s četami přesně nad svými cíli na špatně viditelných místech, kam nemohli nepřátelé střílet. Pilot Stolzova vrtulníku se vznášel tři metry nad chatrnou strážní věží, odfoukl doškovou střechu, pak slétl pár decimetrů níž, rozdrtil plošinu a pak přistál na silnici s četou, která už nepřetržitě pálila ze všech zbraní. V krátké šarvátce u pátého mostu byli zraněni dva členové komanda, které Steiner poslal do Saigonu stejným vrtulníkem.

Spojil jsem se vysílačkou se Starrem. Jeho 192. prapor už byl jen pět kilometrů od přívozu. Joe si osvojil metodu *Task ForceG* a posílal dopředu svou vlastní *Gruppe Drei* třicetičlennou předsunutou hlídku, která pátrala po překážkách a nepřátelích číhajících v úkrytu. Jeho průzkumníci nenašli žádné miny, jenom pár bezzákluzových kanónů a kulometů ráže 12,7mm, umístěných v zamaskované boudě šedesát metrů od silnice. Partyzáni byli bdělí, na průzkumníky však nezahájili palbu; pravděpodobně se rozhodli počkat si na konvoj a předsunutou hlídku nechat být. Starr však svým průzkumníkům rozkázal, aby poblíž Route 230 nenechali stát žádnou chatrč domorodců. Vojáci proto chatrč vyhodili do vzduchu granáty, pak se přebrodili po pás ve vodě bažinou a práci dokončili zblízka dávkami ze samopalů.

Asi dva kilometry severně od přívozu obsazeného Riedlovou četou se 192. prapor setkal s prvním vážným protiútokem Vietkongu. Partyzáni byli vyzbrojeni hazukami, granátomety a 40mm bezzákluzovými kanóny. Starr moudře držel transportéry a obrněná vozidla z dohledu i dostřelu. Nepřátelé přesto zahájili palbu, nejdřív stříleli naslepo, později jejich střelbu naváděli

průzkumníci. 192. prapor napadl nepřítele podél silnice i v rýžových polích. Jeho postup se zpomalil, ale nezastavil. Starr se spojil s Riedlem vysílačkou a Helmut okamžitě zahájil palbu ze šesti ukořistěných těžkých minometů.

My jsme také vyrazili. Vytvořili jsme tři útočné skupiny; Schulze a já jsme postupovali po křídlech a *Gruppe Drei* středem. Vzali jsme základnu Vietkongu ztečí a okamžitě jsme tam způsobili naprostý zmatek. Veškerá obrana tábora byla obrácena k severu a severovýchodu, a úderem z týlu byla nepřátelská palebná postavení rychle dobyta. Jako obvykle nesly hlavní nápor útoku plamenomety, což byla strategie, která nikdy neselhala a obvykle proměnila bitvu v lov.

V tomto případě však hrálo významnou roli v boji také naše partyzánské maskování. Někteří strážní nás viděli od řeky přicházet, ale zpočátku pokládali *TaskForceG* za posily. Těch pár sekund váhání je stálo život.

Krebitz se hnal rovnou do kanceláře velitele tábora. Erichův oddíl obsadil kasárna a sklady zásob. Moji vojáci se zmocnili zásobáren potravin, boudy s generátorem a táborové nemocnice. Obránci, kteří nevěděli, kdo je přítel a kdo nepřítel, zpanikařili a ke konci dokonce začali střílet jeden na druhého. Základnu jsme dobyli během patnácti minut a brzo potom začal polevovat i odpor Vietkongu proti 192. praporu, až ochabl. Postup Jihovietnamců získal nový stimul. Pak se vyřítily do útoku obrněné vozy podpořené dobře vycvičenou pěchotou, zlikvidovaly zbývající hnízda odporu a valily se dál k přívozu.

Konvoj tam dorazil za hlasitého provolávání hurá a rozvinul se do půlkruhu s křídly na břehu řeky. Houfnice byly brzy odpojeny a odtaženy do palebných pozic. Během několika minut se 105mm děla přidala k boji a zasypávala střelami místa, kde se ještě skrývali nepřátelé. Jedna rota Vietkongu ustoupila k opěrnému bodu u přívozu; zřejmě nevěděli, že ho *Task ForceG* obsadila. Zavolal jsem Starrovi a požádal jsem ho, aby podél Rach Cat roztáhl řadu hlídek a zabránil tak nepřátelům uniknout přes řeku.

Stejná věc napadla Krebitze, a tak z prakticky vyhraného střetu *Gruppe Drei* stáhl a vrátil se k řece, aby obsadil čluny a kdyby to bylo nutné, zabránil nepřátelům použít vodní cestu. Boj skončil zničením partyzánské roty v rýžových polích. Mezi devadesáti zajatci byl i velitel tábora severovietnamský major jménem Dien Noc Xai a jeho politický důstojník, kapitán Duc An Hoa, také ze severu. Tři další prominentní zajatci byli stranický propagandista a vůdce Rudé mládeže, důstojník doplňovací služby Vietkongu a oblastní stranický tajemník. Erich je zavřel v jednom z baráků. Měl jsem v úmyslu tyhle stranické pohlaváry poslat Karlovi Stahnkemu.

V táborovém velitelství jsme se nakonec sešli s rozzářeným seržantem Starrem a kapitánem Tuocem. Jmenovitá kontrola stavuzjistila, že 192. prapor utrpěl ztrátu jen čtyřiceti mrtvých a pětapadesáti raněných. *Task ForceG* žádné ztráty neměla, jen kolem dvaceti raněných. Šest vážných případů vyzvedli Američané a dopravili je vrtulníky do Saigonu. Pro jednou naši zranění

kamarádi měli dostat prvotřídní lékařskou péči. Podobně zachránili američtí piloti osmnáct zraněných vojáků ze 192. praporu.

S pomocí Jihovietnamců *Gruppe Drei* opravila poškozená kasárna a chatrče. Krebitz, vždycky ochotný improvizovat, použil dvě nádoby s fosgenem k dezinfekci společných ložnic. Všechny budovy byly zpevněny kládami a pytli s pískem a stěny opatřeny střílnami pro kulomety. Konečně si naši vojáci s jistým stupněm pohodlí mohli usušit oblečení a připravit teplé jídlo.

Na rozdíl od obvyklé praxe *Task ForceG* nebyly nepřátelské zbraně zničeny, ale zapojeny do obranného systému, který se teď skládal ze šedesáti těžkých minometů, třiceti čínských bezzákluzových kanónů a devíti vícenásobných raketometů ruské výroby.

Přiletěl nás navštívit generál King Kong. Přestože hustě pršelo, provedl inspekci celé základny a pak nám nad šálkem čaje s rumem pogratuloval k významnému vítězství.

„Máme v úmyslu z tohohle tábora udělat nedobytnou základnu," řekl nám nadšeně. „Vzhledem k jeho poloze by nám měl umožnit, abychom zarazili aktivitu Vietkongu v deltě."

Co se mne týče, měl jsem vážné pochybnosti, jestli se dá uvnitř území ovládaného Vietkongem udržet stálá základna. Saigonská vláda by nebyla schopná překonat problémy s přísunem posil a zásob. Route 230 byla od základny přes tři kilometry vzdálená a dalo se čekat, že řeka bude brzy obklopená nepřátelskou artilerií. Stahnke byl přesvědčený, že v deltě je přinejmenším šedesát tisíc příslušníků Vietkongu. Dal se očekávat mocný protiútok a bylo to jen otázkou několika dnů.

Původní zásoby potravin a munice 192. praporu by normálně měly vystačit na čtrnáct dní. Ukořistěné nepřátelské zásoby mohly prapor uživit dva měsíce pokud ovšem nebude muset čelit nepřátelským akcím velkého rozsahu. Pokud ano, bojové podmínky by mohly snížit předešlý odhad na dvacet dní, nebo dokonce na ještě méně. Laik by sotva uvěřil, že jediný prapor může v boji během několika týdnů spotřebovat celý lodní náklad munice.

Příští ráno přestalo pršet. Generál Kin Sai se vrátil do Saigonu. Američané se k nám vrátili s plně naloženými vrtulníky. 192. prapor a *Task ForceG* dostali konzervované potraviny, lékařské potřeby, další dvě vysílačky, sto nádržek pro plamenomety a spoustu cigaret.

Náš boj však zdaleka neskončil. Po jednom dni klidu se hned ráno kolem přívozu rozpoutala palba z děl a automatických zbraní. Starr a jeho vojáci odrazili silný nepřátelský útok, jehož účelem nejspíš bylo otestovat obranu přívozní stanice. Kdesi v deltě se zřejmě vrchnímu velitelství Vietkongu podařilo shromáždit bojové síly a vydalo rozkaz k rozhodné protiofenzívě. Dvě nákladní auta byla zasažena, Starrova předvídavost však zachránila pěchotní transportéry a obrněná auta, které přikázal zakopat tak, že jim nad zemský povrch vyčnívaly jen střelecké věže. Když partyzánské roty útočily přes nechráněná rýžová pole, způsobily houfnice a kulomety nepříteli těžké ztráty.

Brzy potom Stolz a Steiner hlásili, že se partyzáni soustřeďují kolem jednoho z mostů. Věděl jsem, že naše čtvrtinové čety se nemohou postavit déletrvajícímu nepřátelskému útoku, a proto jsem jim rozkázal, aby okamžitě pozice vyklidili a přesunuli se na jih podél řeky Rach Giong do našeho tábora. Nejsevernější ze tří čet můj rozkaz zastihl příliš pozdě, protože už byla obklíčena mnohem silnějšími nepřátelskými jednotkami. Američtí piloti vrtulníků učinili zoufalý pokus o záchranu obklíčené hrstky, byli však odraženi zuřivou palbou, která donutila jeden z vrtulníků nouzově přistát u silniční křižovatky. Naštěstí oba piloty na jeho palubě zachránila Steinerova četa a alespoň pro danou chvíli byli v bezpečí.

Stolz mě o všem vysílačkou informoval a Krebitz předával zprávy kapitánu Dartovi do Saigonu.

„Hansi!“ křičel Stolz, „vypadá to, že na nás během půl hodiny zaútočí. Steiner už je pod palbou.“

„Kde teď je?“

„Je tu s námi... S těmi americkými piloty. Dal jsem jim dva samopaly a granáty...“

„Dej jim taky dvě neprůstřelné vesty. Zaslouží si je.“

„To už jsem udělal... Moji a Majerovu,“ odpověděl mi Stolz. „Stahujeme se odtud.“

„Zvládnete to?“

„Možná... Přes rýžová pole... Mlha je ještě docela hustá.“

„Tak vyrazte, a mnoho štěstí.“

„Díky, Hansi. Budeme potřebovat všechno štěstí, jaké existuje.“

„Ještě něco, Karle. Udržujte s námi spojení a až budete na dostřel od základny, vypalte pár světlic. Naši střelci by vás mohli považovat za Vietkong.“

„*Richtig.*“

Četám na jih od křižovatky se podařilo ustoupit mlhou zahalenými rýžovými políčky a zavlažovacími kanály. Dostali se k řece Rach Giong a brzo nato se setkali s *Gruppe Drei,* kterou Krebitz vyslal Stolzovi naproti. Steiner přivedl zpátky oba piloty a také jediného člena komanda, Hainze Busche, který vyvázl z obklíčení u druhého mostu, který Vietkong obsadil. Busch nám přinesl smutnou zprávu, že Johann Mohrhart padl a Willy Steiner byl mezi sedmi našimi vojáky, kteří přežili a padli do zajetí.

Věděl jsem, že osud zajatců visí na tenkém vlásku. V nejlepším případě je odvedou do nějakého utajeného tábora a předají je „lidovému soudu“ a pak je zastřelí nebo umučí k smrti. *Task ForceG* měla jen jediný trumf do hry a museli jsme ho vynést rychle zajaté komunistické důstojníky, ze kterých se tímto náhlým zvratem událostí staly děti štěstěny. Zavolal jsem Starrovi a seznámil jsem ho se situací. Potřebovali jsme s Vietkongem uzavřít příměří a jen jeho 192. prapor měl průzkumníky, kteří mohli mou nabídku předat. Jihovietnamci se pořád ještě bránili útoku partyzánů, ale Joe situaci nepovažoval za vážnou. Prapor houževnatě držel obrannou linii a utrpěl jen

velmi malé ztráty.

Starr mě informoval, že pokud počasí vydrží, zaútočí během hodiny, nebo tak nějak, na pozice Vietkongu bitevní bombardovací letouny. Považoval za výhodné vyjednávat s nepřítelem až po leteckém úderu. My jsme však nechtěli čekat ani pět minut, když byli naši *Kameraden* v rukou Vietkongu. Naneštěstí začalo zase pršet a letecký úder se neuskutečnil. Viditelnost klesla na necelých sto metrů.

Kapitán Tuoc propustil dva ze zajatců, kteří měli můj vzkaz odevzdat nepřátelskému velitelství. Schulze, Krebitz a já jsme se připojili u přívozu k Riedlovi a tam jsme čekali, jak nepřítel zareaguje. Boj pokračoval. Rýžová políčka ozařovaly svítící střely a světlice a na obou stranách vybuchovaly dělostřelecké granáty. Během uplynulých jedenácti hodin 192. prapor odrazil čtrnáct útoků Vietkongu. Dobyté základny a *Task ForceG* si nepřítel kupodivu vůbec nevšímal.

Kapitán Tuoc se Starrovou pomocí zorganizoval důmyslnou a vynalézavou obranu. Z jednoho úseku, který byl zrovna bombardován, se jeho vojáci zákopy a chodbami chráněnými pytli s pískem mohli bezpečně přesunout do druhého nebo třetího, a znovu obsadit vyklizené pozice, jakmile uzavírací palba ustala. Partyzáni útočili znovu a znovu na podle jejich mínění oslabené pozice a pokaždé utrpěli nesmírné ztráty, když „opuštěné“ bunkry náhle ožily a přivítaly je s nezmenšenou palebnou silou.

Rudolf Krebitz málokdy promarnil svůj čas. Umístil naši vysílačku a vysílačku 192. praporu asi pět kilometrů od sebe a sestavil tak improvizované odposlouchávací zařízení. Domníval se, že dříve nebo později bude místní velitelství předávat naši žádost vrchnímu velitelství Vietkongu v deltě. Proto začal pečlivě prohledávat známé frekvence, které nepřítel používal. Jeho trpělivost se mu vyplatila, narazil na silný hlasový přenos. Bylo to ve vietnamštině, v šestičíslicovém kódu, takže jsme tomu nerozuměli. Přenos však trval dostatečně dlouho, takže se Rudolfovi a Schulzemu podařilo triangulační metodou určit polohu vysílačky do bodu asi jeden a půl kilometru jižně od Ap Tan Truong na Route 229. Odpověď přišla od jihozápadu, směrem od Dong Son a během dvaceti minut Krebitz lokalizoval oba tábory.

Nepřátelská střelba nečekaně ustala a kdosi tlampačem informoval kapitána Tuoca, že s bílou vlajkou příměří se k přívozu dostaví delegace Lidově osvobozenecké armády. Kapitán Tuoc odpověděl souhlasně a střelba obránců také ztichla. Delegace Vietkongu, pět důstojníků, postoupila k nejpřednějšímu kulometnému hnízdu a byla odvedena do strážního domku, kde je přijal kapitán Tuoc. Rozhodli jsme se držet stranou a nechat vést vyjednávání Jihovietnamce. Všimli jsme si, že členové delegace byli oblečeni v úzkostlivě čistých severovietnamských uniformách, i když bez medailí a vyznamenání nebo označení pluku či zbraně. Zřejmě se snažili, aby vypadali jako řádní důstojníci regulérní armády.

Ukázalo se, že delegace očekávala, že velící důstojník 192. praporu se bude také pokoušet dojednat navrácení dobytých základen za bezpečný odchod své

jednotky. Zdálo se, že je skutečně překvapilo, když jim Tuoc předložil seznam zajatých stranických špiček a nabídl jejich výměnu za naše zajaté *Kameraden.* Vedoucí delegace nás informoval, že není zmocněn takovou dohodu uzavřít. Pak požádal o dovolení použít vysílačku a dostal ho.

Po jistém dohadování vysílačkou a následujících výhružkách na jedné i druhé straně byla dohoda uzavřena. Výměna se uskutečnila na silnici v místech stejně vzdálených od našeho obranného perimetru i pozic partyzánů. Zajatci byli jeden po druhém propouštěni a k naší velké radosti jsme mohli obejmout všechny naše ztracené *Kameraden.* Willy Steiner a jeho šest druhů měli napuchlá ústa a monokly kolem očí, ale byli živí. Úspěšná záchrana těchto sedmi mužů pro nás byla důležitější, než kdybychom dobyli sedm totálních vítězství.

O čtyřicet minut později se znovu rozpoutal dělostřelecký souboj a nepřítel pokračoval ve své rozhodné ofenzívě, jejíž smysl jsem začínal chápat. Nepřátelské vrchní velení vědělo, že by bylo nemožné znovu dobýt ztracená opevnění, dokud Jihovietnamcům vystačí munice. Proto se rozhodlo neustále udržovat tlak vysíláním vlny za vlnou kanónenfutru, který hynul před našimi děly. Upozornil jsem na danou situaci Starra a ten okamžitě odvolal svůj původní rozkaz „střílet podle uvážení“ a začal velet dělostřelcům sám. Zdálo se, že je ve svém živlu, když může s minimální spotřebou munice způsobit nepříteli maximální ztráty.

Starr se usadil vysoko na pozorovací plošině, pozorně sledoval postupující nepřátele a křičel rozkazy, které jeho jihovietnamští „absolventi“ prováděli s udivující přesností.

„První baterie! Posunout deset stupňů doprava. Tříštivé. Vzdálenost osm set yardů.“

Šest houfnic změnilo zacílení. Partyzáni s vytím bojového pokřiku vyrazili k silnici a zaplavili nejpřednější bunkr. Explodovaly tam granáty. Kulomety v bunkru ztichly.

„První baterie připravena!“ hlásil jihovietnamský poručík, velitel baterie.

„Pal!“ rozkázal Starr.

Děla zařvala a odskočila dozadu. Na silnici a v rýžových polích kolem zmlklého bunkru vylétly do vzduchu gejzíry vody a spolu s ohněm a kouřem zakryly dav nepřátel. Dopadly už na zmrzačená těla a rozdrcenou výzbroj.

„Druhá baterie! Fosforové. Vzdálenost devět set yardů.“

„Druhá baterie připravena!“

„Pal!“

Ještě dále na silnici posily Vietkongu vrávoraly a klopýtaly v ohnivém dešti.

„Třetí baterie! Tříštivé. Pět stupňů doprava. Vzdálenost osm set padesát yardů.“

„Třetí baterie připravena!“

„Pal!“

Výbuch za výbuchem... Každý výstřel našel svůj cíl. Oheň, kouř a padající trosky. Gejzíry vody. Těžké kulomety bičovaly mokřinu a kosily celé čety. Po

silnici létaly klikaté čáry svítivých střel. Dva nepřátelské minomety dostaly přímý zásah.

Pak partyzáni odtroubili ústup.

Kdesi, kilometry vzdálená a naprosto neviditelná, zahájila nepřátelská artilerie palbu. Severovýchodní úsek obranné linie zasáhly střely z těžkých minometů a zasypaly úkryty sprškou bláta.

„Kapitáne Tuocu!“ zavolal Starr svého formálního nadřízeného. „Roty C a D by se měly stáhnout na pozice B. Nechtě, prosím, děla přesunout na pozici F.“

Velitel praporu bez váhání vydal rozkaz provést Starrovu „žádost“.

Pátá salva Vietkongu dopadla přímo na vyklizený úsek obranné linie. Svalila pytle s pískem a do stěn zákopů nadělala díry. O patnáct minut později se palebná přehrada přesunula na západní sektor a Starr rozkázal Jihovietnamcům, aby se vrátili do svých původních pozic. Vietkong vyplýtval něco přes dvě stovky dělostřeleckých granátů a min a nezískal tím naprosto nic. Poškozené přední náspy z pytlů s pískem a zákopy byly rychle opraveny a další nepřátelský útok ztroskotal na vražedné křížové palbě kulometů a houfnic.

„Myslím, že by Starra měli jmenovat velitelem praporu,“ prohodil uznale Erich. „Podle toho, jak řídí tuhle bitvu, by jistě věděl, co dělat i s divizí.“

‚bin einverstanden,‘ souhlasil jsem s ním. „Někteří zkušení seržanti by pravděpodobně vyhráli víc bitev než polovina generálů, sedících někde vzadu ve štábech...“

„Poslední generál, který si to uvědomoval, byl bohužel Napoleon,“ poznamenal Riedl.

Ozval se Stolz. „Hansi, radši se vraťte na základnu. Podél Rach Giong se shromažďují opičáci.“

„Už se střílí?“

„Ještě ne ale to přijde.“

„Budeme tam asi za dvacet minut, Karle. Jestli něco propukne dřív, pověřuji velením tebe a Steinera.“

Informoval jsem seržanta Starra. Zašklebil se. „Jsou vytrvalí, viď, Hansi. Když nepostoupili tady, rozhodly se vysoké šarže rudých zkusit to jinde.“

„Asi máš pravdu,“ zabručel Erich, „ale to se rozhodly moc špatně, Joe.“

„Takže, Stolz by mi měl dát koordináty. Vaše opičáky máme na dostřel i my.“

Po krátké domluvě se Stolzem pak nechal přesunout dvanáct houfnic devadesát stupňů západním směrem, nastavit elevaci na 2 500 metrů a začal bušit do partyzánů shromažďujících se k útoku na základnu.

Spěšně jsme odešli z přívozní stanice a na základnu jsme dorazili právě ve chvíli, kdy prudký útok Vietkongu vrcholil. Erich se okamžitě chopil řízení střelby Starrových baterií a brzy palebná přehrada začala působit. Nepřátelský velitel byl přinucen postup znovu uvážit.

Bitva pokračovala ještě tři hodiny, avšak když dělostřelecká salva dopadla přesně mezi nepřátelské minomety, střelba ustala. Partyzánské čety, které na třech místech pronikly naší obranou, zlikvidovala *Gruppe Drei* plamenomety. U řeky došlo ke krátké bitce muže proti muži, kde se jedna četa partyzánů

pokusila zmocnit našich člunů. Než jim došla munice, podařilo se jim dva čluny zničit, nakonec však podlehli střelbě jejich vlastního kulometu, který obsluhoval Steiner ze strážní plošiny. Tam se na krátkou, avšak napjatou chvíli museli chopit samopalů i Kurt Zeisl a jeho zdravotníci a bránit stanici první pomoci před skupinou partyzánů.

Podél Route 230 a přívozní stanice boj ještě pokračoval dalších dvacet minut. Krebitz a Waldman využili krátkodobého klidu a položili řady nášlapných min před našimi bunkry a v mezerách mezi nimi. Použili zásoby nalezené v jednom ze skladů napůl zakopaných do země.

Pak se nepřítel téměř celý týden držel zpátky a udalo se jen několik přestřelek mezi průzkumnými skupinami. Překročili jsme řeku a *Gruppe Drei* vybudovala několik opevněných obranných pozic podél jejího jižního břehu. Kapitán Tuoc pak poskytl vojáky, kteří je obsadili. Po celém tomto perimetru byly také položeny miny a opevnění byla vybavena ukořistěnými čínskými bezzákluzovými děly.

Pod ochranou deště a ranní mlhy pronikly tři saigonské dělové čluny proti proudu k přívozu a přivezly velmi důležité zásoby a dvě roty pěchoty. Jejich děla jsme také velice uvítali, protože mohla být použita na krytí Route 230 a jižního břehu řeky s přilehlými rýžovými políčky. Čtvrtý dělový člun doprovázel malou flotilu bárek s dalšími vojáky, kteří posílili Jihovietnamce na úroveň pluku. Dobyté nepřátelské tábory a opevnění byly předány jihovietnamské armádě a my jsme se společně s Joem Starrem vrátili do Saigonu.

TaskForceG už svou práci odvedla. Statické válčení se nás netýkalo.

V Saigonu Starr dostal další místní prapor, aby ho vycvičil; ta práce už ho k smrti nudila. Joe, odvážný až lehkomyslný, by raději zůstal u přívozu ještě několik týdnů a užil si trochu víc akce.

Kapitán Tuoc i nadále velel přívozní stanici a dobytá nepřátelská základna byla svěřena nějakému majorovi, veliteli posil, které připluly po řece. Základnu o několik týdnů později Vietkong znovu dobyl. 192. prapor se u přívozu bránil ještě dva měsíce a pak ho spořádaně evakuovali na člunech se vším jeho vybavením. Ztráty praporu na mužích a materiálu dělaly sotva patnáct procent to byl výborný výsledek dokonce i na normy wehrmachtu.

Nekonečná válka pokračovala. Byli jsme přesvědčeni, že bude pokračovat ještě celou přísti dekádu, ale díky Bohu, nám už zbývalo odsloužit jen pět týdnů.

Nikdo z nás dokonce ani nebral v úvahu narážky saigonské vlády o prodloužení našich smluv o další rok. Už se nám dařilo té zubaté s kosou unikat osmnáct dlouhých let na bojišti a byl nejvyšší čas té hazardní hry proti stále vzrůstající přesile nechat.

Jednoho dne vešel do mé pracovny Erich, usmíval se od ucha k uchu a mával úředně vypadající okrově žlutou obálkou. „Poslyš, Hansi,“ zahřímal, „ co bys říkal tomu, kdybychom si to prodloužili o další dva roky v Káthmándú?“

„Co bychom tam dělali?“
„Výcvik královské nepálské armády. Ten dopis je adresován tobě a pozvání je oficiální... Krebitz, já a samozřejmě ty... co tomu říkáš?“
„Káthmándú se mi líbí.“
„Vypadá to jako dobrý džob.“
„Však jsem ti říkal, že my nikdy nebudeme bez práce!“

I. CÍL: SEVERNÍ VIETNAM 1
2. Osvobození Tuc Dauna 14
3. Filmařský tým Mosfilmu 24
4. Jestřábí hnízdo 34
5. NÁJEZDY NA HANOJSKOU DÁLNICI 42
6. Pumy pro Vinh 48
7. OPERACE LAVINA 52
8. Morozov a Glinka 59
9. ZŘÍCENÍ JESTŘÁBA A ZÁCHRANNÁ AKCE 63
10. ODRAŽENI 72
11. RUDÝ ELITNÍ STŘELEC 79
12. ÚSTUP BOJEM 85
13. PODZEMNÍ CHODBY U PHU HOA 94
14. NEPŘÍMÝ ÚDER 100
15. PROTIÚTOK U HUE 112
16. Dies irae 127
17. PLAMENOMETNÉ PEKLO 134
18. Návrat Američanů 142
19. Lewisit 149
20. PRACH A POPEL 160
21. ÚTOK OBOJŽIVELNÝCH VOZIDEL 165
22. Připravujeme past 173
23. REKVIEM ZA HANOJSKÉHO GENERÁLA 181
24.KRÁTKÁ INTERMEZZA 188
25. MONZUNOVÁ OFENZÍVA 197

Copyright © by Georgie Robert Elford
Translation © 2008 by Jiří Dolanský
Copyright © for Czech Edition Elka Press

ISBN 978-80-87057-03-2

Georgie Robert Elford
VÁLKA BEZ PRAVIDEL
Ďábelská garda III

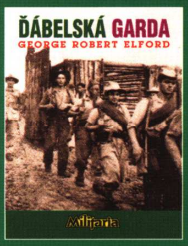
Z anglického originálu
Unconditional Warfare
vydaného nakladatelstvím
Hailer Publishing
přeložil Jiří Dolanský
Vydalo nakladatelství Elka Press
v Praze 2008
Sazba: SF SOFT, Praha

George Robert Elford **Ďábelská garda 3: Válka bez pravidel**

Francouzská Cizinecká legie naverbovala veterány německé SS z ruin Evropy, aby bojovali v džunglích jihovýchodní Asie. Rádio Hanoj je překřtilo na Komando smrti. Po krvavé lázni u Dien Bien Phu se poražení Francouzi stáhli do Evropy. Obávaný německý prapor byl rozpuštěn. Avšak ne všichni jeho příslušníci se vrátili domů. Ze tří stovek pečlivě vybraných členů komanda se stala *Task Force G* – vojáci bez vlasti a zabijáci bez pána. Muži s posláním: totálně zničit komunistický Severní Vietnam. Bojovat bez pravidel, bez kompromisů, bez slitování. Tito legionáři účastnící se rozhodující bitvy mezi antagonistickými silami, teď podporovaní CIA a bojující v utajení, přenesli válku na zápraží Hanoje a zanechali tam smrt jako svou navštívenku… Pro muže z *Task Force G* to byla válka, která nemohla nikdy skončit.

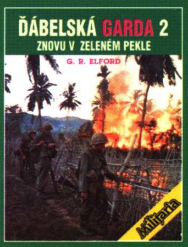
Objednat lze rovněž 1. a 2. díl:

George Robert Elford **Ďábelská garda**

Brutální a šokující svědectví o nacistických žoldácích. Když šla Francie do války v džunglích severovýchodní Asie, popel druhé světové války ještě zcela nevyhasl. V tomto konfliktu bojovali v předních liniích žoldáci francouzské cizinecké legie. Nikdo nebyl v této mezinárodní armádě zoufalých a zatracených tak poskvrněn krví jako veteráni německých SS. Jejich činy ve Vietnamu byly tím nejstrašnějším tajemstvím – až dodnes. Francouzi jimi opovrhovali, Vietnamci se jich báli a nenáviděli je. Němci ve Vietnamu nebojovali z patriotismu ani pro slávu, nýbrž proto, že bojovat pro Francii bylo lepší než viset na šibenici. Toto je pravdivý příběh elitních zabijáků, jejichž disciplína, křutost a sebevražedná odvaha z nich učinily zbraň poslední instance. Odsouzení k smrti za krveprolití spáchaná během druhé světové války, odpykávali si svůj trest na smrtonosných bojištích ve Vietnamu. Vzrušující a pravdivý příběh nacistického batalionu cizinecké legie.

George Robert Elford **Ďábelská garda 2: Návrat do pekla**

Po porážce francouzských sil u Dien Bien Phu (1953), jejíž pevnůstky se staly hrobem legie, byl prapor bývalých esesáků ropuštěn. Avšak ne všichni jeho příslušníci se vrátili domů. Na scénu do Vietnamu přicházejí Američané. Známí „hrdinové“, bývalí příslušníci zbraní SS, se vracejí do asijské džungle. Tři sta individuelně vybraných komandos vytváří tajnou bojovou jednotku. Pod kódovým označení *Task Force G* se z nich stávají žoldáci bez pána, nespoutaní velením ani předpisy, kteří mohou bojovat kdekoliv a kdykoliv si zvolí. A oni chtějí bojovat tvrdě, nelítostně a bez pravidel. Tato kniha líčí jejich dosud neznámý příběh – příběh mužů strašidelně žíznících po krvi, nadaných nadlidskou odvahou a se sklonem k šílenství. To všechno z nich učinilo nejobávanějších zabijáky a hrdiny nekonečné a vražedné vietnamské války.

ISBN 978-80-87057-03-2